CLARE

MACKINTOSH

CRIME

Ostatica

BESTSELLER SUNDAY TIMES

DE-A DREPTUL HIPNOTIC!
LEE CHILD

O CARTE SPECTACULOASĂ, CU O ÎNTREBARE CHINUITOARE: „TU CE-AI FACE?”.
RUTH WARE

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECŢIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Clare Mackintosh

Ostatica

Traducere din limba engleză de
Mihaela Ionescu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă: Faber Studio

Ilustrație copertă: Hulko Svitlana / dreamstime.com

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Sabina Lungu

Rodica Crețu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată,

revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Hostage

Autor: Clare Mackintosh

Copyright © Clare Mackintosh Ltd 2021
First published in the United Kingdom in the English language in 2021 by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1386-6

ISBN (EPUB): 978-606-40-1690-4

OPERATOR: Ce urgență aveți?
INTERLOCUTOR: Sunt lângă aeroport… Văd… Oh, Dumnezeule!
OPERATOR: Vă rog, puteți confirma unde vă aflați?
INTERLOCUTOR: La aeroport. E un avion… e răsturnat. Coboară cu viteză foarte mare. Oh, Dumnezeule, Dumnezeule!
OPERATOR: Echipajele de intervenție sunt deja pe drum.
INTERLOCUTOR: Dar o să fie prea târziu — este (*neinteligibil*). O să se prăbușească, o să se prăbușească…
OPERATOR: Puteți confirma că vă aflați la o distanță sigură?
INTERLOCUTOR: (*neinteligibil*)
OPERATOR: Vă rog, sunteți bine?
INTERLOCUTOR: S-a prăbușit, Dumnezeule, chiar s-a prăbușit și a luat foc…
OPERATOR: Pompierii vor ajunge acolo în mai puțin de un minut. La fel și ambulanțele. E cineva cu dumneavoastră?
INTERLOCUTOR: Tot avionul scoate fum — este (*neinteligibil*). Oh, Dumnezeule, a explodat ceva — arată ca o minge uriașă de foc…
OPERATOR: Pompierii sunt deja la fața locului.
INTERLOCUTOR: Abia dacă mai pot vedea avionul, sunt doar flăcări și fum. E prea târziu. E prea târziu. N-o să scape nimeni cu viață de-acolo.

Prolog

Nu alerga, o să cazi.

Dincolo de parc, în sus pe deal. Așteaptă omulețul verde, nu încă, nu încă…

Acum!

O pisică la fereastră. Ca o statuie. Doar vârful minuscul al cozii i se mișcă. O zvâcnire, o zvâcnire, o zvâcnire.

O altă stradă de traversat. Nu tu omuleț verde, nu tu doamna cu acadea — ar trebui să fie aici…

Uită-te în ambele direcții. Nu încă, nu încă…

Acum!

Nu alerga, o să cazi.

Cutia poștală, apoi stâlpul de iluminat, apoi stația de autobuz, apoi banca.

O școală mare — nu școala mea, nu încă.

Librăria, apoi magazinul gol și agenția de imobiliare unde vând case.

Acum măcelăria, cu păsările atârnate de gât în vitrină. Mijesc ochii ca să nu trebuiască să-i văd pe-ai lor cum se uită înapoi la mine.

Morți. Sunt morți cu toții.

Partea întâi

Unu

Ora 8:30 / Mina

— Încetează, o să cazi!

Zăpada așternută timp de o săptămână s-a tasat și a devenit gheață, iar riscul stă ascuns sub stratul de nea căzut în timpul nopții. La fiecare câțiva metri, bocancii ajung un pic mai departe decât intenționaseră picioarele și mi se strânge stomacul, în timp ce mă pregătesc pentru o trântă. Înaintăm cu greu și-mi doresc să mă fi gândit s-o duc pe Sophia mai degrabă cu sania.

Fără nicio tragere de inimă, deschide ochii, răsucindu-și ca o bufniță capul spre partea opusă magazinelor, așa încât să-și ascundă fața în mâneca mea. Îi strâng mâna băgată în mănușă. Detestă păsările care atârnă în vitrina măcelăriei, cu penajul lor strălucitor din jurul gâtului într-un dezacord brutal cu ochii lipsiți de viață care le împodobesc.

Și eu le urăsc.

Adam spune că eu i-am dat fobia aceasta, ca pe o răceală sau ca pe o bijuterie nedorită.

— Atunci de la cine a luat chestia asta? a întrebat el, când am protestat la idee.

A ridicat mâinile, întorcându-se către o mulțime invizibilă, de parcă lipsa unui răspuns nu făcea altceva decât să-i dovedească punctul de vedere.

— Sigur nu de la mine.

Sigur că nu. Adam nu are slăbiciuni.

— Sainsbury's, spune Sophia acum, privind din nou spre magazine, după ce am trecut în siguranță pe lângă păsări.

Încă mai pronunță „ținburiz", așa de drăgălaș că-mi face inima să tresalte. Acestea sunt momentele pe care le prețuiesc cel mai mult; momentele care fac ca tot efortul să merite, să nu fie în zadar.

Din gură îi ies mici rotocoale de abur.

— Acum magazinul de pantofi. Acuuum… — scoate cuvintele pe rând, ținându-l parcă pe următorul în gură până când este momentul potrivit — …magazinul de fructe și legume, declară ea, chiar când ajungem în dreptul lui.

Fuucte si legume. Doamne, o iubesc pe fetița asta. Chiar o iubesc.

Ritualul acesta a început astă-vară, când Sophia ardea de nerăbdare și emoție la gândul că avea să înceapă școala, iar întrebările curgeau pe nerăsuflate. Cum o să fie învățătoarea? Unde o să-și atârne hăinuțele? Dacă o să se julească la genunchi, o să fie plasturi la îndemână? *Și mai spune-mi încă o dată, cum ajungem acolo*? Îi povesteam încă o dată: în sus pe deal, traversăm o stradă, apoi încă una, apoi ajungem la strada principală. Trecem de stația de autobuz de lângă gimnaziu, apoi pe strada cu magazine, cu librăria, agenția imobiliară și măcelăria. Cotim spre Sainsbury. Pe lângă magazinul de pantofi, apoi pe lângă cel de fructe și legume, pe lângă secția de poliție, în sus pe deal, *și-am ajuns*, îi povesteam eu.

Cu Sophia trebuie să ai răbdare, asta nu prea îi iese lui Adam cu ea. Trebuie să-i spui totul iar și iar. Să o asiguri că nu s-a schimbat nimic; că nu *se va* schimba nimic.

În acea primă zi din septembrie am condus-o la școală împreună cu Adam. Fiecare dintre noi a ținut-o de câte o mână, ea legănându-se la mijloc între noi, ca și cum am fi fost în continuare o familie adevărată, iar eu m-am bucurat că am avut o scuză pentru lacrimile care mă înțepau.

— O să se desprindă fără să se uite înapoi, o să vezi, mi-a spus Tușa Mo, când a observat ce figură aveam când am plecat de-acasă.

De fapt, nu este mătușa mea, dar „doamna Watt“ sună prea formal pentru o vecină care face ciocolată caldă și ține minte zilele de naștere.

M-am străduit să-i zâmbesc și eu lui Mo.

— Știu. Sunt cam toantă, nu-i așa?

Toantă să-mi doresc ca Adam să fi locuit în continuare cu noi. Toantă să cred că în ziua aceea făceam altceva decât să jucăm niște roluri de dragul Sophiei.

Mo s-a ghemuit ca să-i zâmbească fetiței.

— Să ai o zi frumoasă, scumpo!

— Mă zgârie rochia.

Cuvintele au fost însoțite de o încruntătură pe care Mo a reușit să n-o bage în seamă.

— Asta e chiar drăguț, iubito.

Mo își ține aparatul auditiv închis ca să facă economie la baterii. Când trec pe la ea trebuie să stau în stratul de flori de la fereastra balconului și să fac cu mâna până mă vede. *Ar fi trebuit să suni la sonerie*! spune ea de fiecare dată, ca și cum nu aș fi făcut exact asta preț de zece minute.

— Ce urmează? am întrebat-o pe Sophia în acea primă zi, după ce am trecut de aprozar, în timp ce simțeam cum neliniștea i se prelingea prin degete și se scurgea într-ale mele.

— Secția de poliție! a spus ea triumfătoare. Secția de poliție a lui tati.

Adam nu lucrează acolo, dar pentru Sophia nu contează. Orice mașină de poliție pe care o vedem este *mașina lui tati*; fiecare polițist în uniformă este *prietenul lui tati*.

— Apoi în sus pe deal.

Și-a amintit totul. A doua zi avea să adauge alte detalii — lucruri pe care eu nu le văzusem, nu le remarcasem. O pisică pe pervazul unei ferestre. O cabină telefonică, un coș de gunoi. Comentariul asupra traseului a devenit o parte stabilă a zilei, la fel de important pentru Sophia cum era îmbrăcatul uniformei în ordinea corectă (de sus în jos) sau statul în postură de flamingo când se spăla pe dinți, schimbând picioarele când schimba și partea de gură pe care o curăța. În funcție de zi, aceste ritualuri fie mă fermecau, fie mă făceau să-mi doresc să urlu. Pe scurt, cam asta este treaba cu crescutul copiilor.

Începutul școlii a însemnat sfârșitul unui capitol și începutul altuia și ne-am pregătit pentru această tranziție ducând-o pe Sophia la grădiniță anul trecut, câte trei zile pe săptămână. În

restul timpului era fie cu mine, fie cu Adam; dacă nu, era cu Katya, tânăra *au pair* frumoasă și tăcută care venise cu valize asortate și fără să știe boabă de engleză. Își petrecea după-amiezile de miercuri la cursurile de limbi străine și își rotunjea veniturile punând marfă pe rafturile unui magazin în weekenduri. După șase luni avea să ne declare *cea mai drăguță familie din lume* și să ne roage să o lăsăm să mai stea încă un an la noi. M-am întrebat cu voce tare dacă la mijloc era vreun iubit, iar felul în care a roșit m-a făcut să cred că aveam dreptate, chiar dacă ezita să spună despre cine era vorba.

Eu eram încântată — și ușurată. Din cauza programului nostru de lucru, era imposibil să ne bazăm pe o creșă pentru îngrijirea copilului și nu am fi putut să ne permitem niciodată bonele pe care le angajau mulți dintre colegii mei. Mă temusem că o persoană străină care să locuiască la noi ne va invada intimitatea, dar Katya își petrecea majoritatea timpului în camera ei, unde vorbea pe Skype cu prietenii de acasă. Prefera să și mănânce singură, în ciuda invitațiilor constante de a ni se alătura la masă, și se făcea utilă prin casă, dând cu mopul sau sortând hainele spălate, chiar dacă îi spusesem că nu era nevoie.

— Ești aici ca să ne ajuți cu Sophia și ca să înveți limba engleză.

— Nu mă deranjează, răspundea ea. Îmi face plăcere să fiu de ajutor.

Când m-am întors acasă într-o bună zi, am găsit mai multe perechi de șosete ale lui Adam pe patul nostru, cârpite îngrijit unde avuseseră găuri la călcâi, cum se întâmpla cu toate șosetele pe care le încălțase Adam vreodată.

— Unde ai învățat să faci așa ceva?

Eu abia dacă eram în stare să cos un nasture și vreun tiv, și pe acela strâmb, dar cârpitul era treabă de nevastă serioasă, iar Katya nu avea nici măcar douăzeci și cinci de ani.

A ridicat din umeri ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Mama învățat pe mine.

— Chiar nu știu ce ne-am face fără tine.

Știind că tânăra Katya era acolo să o ia de la școală pe fetiță, am putut să fac niște ture suplimentare la serviciu, iar Sophia o

adora, ceea ce nu se întâmplase chiar din senin. Katya avusese răbdare pentru jocuri nesfârșite de-a v-ați ascunselea, Sophia găsind odată cu trecerea timpului locuri din ce în ce mai elaborate în care să se pitească.

— Cine nu-i gata, îl iau cu lopata! striga Katya, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt nou învățat, înainte să pornească în căutarea prăzii sale prin toată casa. În dulapul cu pantofi? Nu... oare să fie în spatele ușii de la baie?

— Nu mi se pare un loc prea potrivit, i-am spus Sophiei când a coborât triumfătoare să-mi spună că nu fusese găsită pentru că se cuibărise pe un raft din spălătorie. Nu vreau să te ascunzi într-un loc în care ai putea să rămâi blocată.

Sophia s-a încruntat la mine înainte să dispară pentru o nouă partidă de joacă în care să-i acorde Katyei revanșa. M-am lăsat păgubașă. Tata ne mustra pe mine și pe Adam că eram niște părinți prea protectori, la fel de des pe cât îl imploram eu să nu mai fie așa relaxat.

— O să cadă, spuneam eu, abia îndrăznind să mă uit la el în timp ce o convingea pe Sophia să se cațăre în vreun copac sau să traverseze vreun pârâu împleticindu-se pe pietre.

— Așa înveți să zbori.

Știam că avea dreptate și luptam împotriva instinctelor care-mi cereau s-o tratez pe Sophia ca pe un bebeluș. În plus, vedeam cât de bine îi făcea să se aventureze în diverse situații și cât de mult îi plăcea când o tratam ca pe o „fetiță mare". Katya a înțeles asta de la bun început, iar legătura dintre ele s-a consolidat ușor. Abilitatea Sophiei de a face față oricărui tip de schimbare — de a se obișnui cu oameni noi, în mod special — continuă să fie un proiect în desfășurare, de aici și ușurarea mea când Katya a acceptat să rămână cu noi. Mi-era groază de regresul datorat plecării ei.

Totul s-a petrecut pe neașteptate în iunie, la doar câteva săptămâni după ce Katya ne ceruse permisiunea să mai rămână; la doar câteva săptămâni după ce începusem să mă relaxez. Fața tinerei *au pair* era plină toată de pete roșii și scăldată în lacrimi; își făcuse bagajele în viteză, îndesând în valiză haine încă umede

scoase din uscătorul de rufe. Să fi fost vreun iubit la mijloc? Evita să se uite la mine. Oare făcusem eu ceva?

— Acum plec, a fost singurul lucru pe care l-a spus.

— Te rog, Katya, orice ar fi, hai să stăm de vorbă.

Atunci a ezitat și am văzut-o uitându-se la Adam. Avea o privire furioasă și rănită, iar eu m-am întors la timp ca să-l văd clătinând din cap și dându-i indicații.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, privindu-i pe rând.

Adam glumise o dată că, în cazul unei neînțelegeri între mine și Katya, ar fi obligat să ia partea femeii mai tinere.

— Nu e prea ușor să găsești înlocuitor pentru o bonă bună, zisese el.

— Ha, ha, foarte nostim.

— Spune-mi că n-ai face la fel.

— M-ai prins, îi răspunsesem strâmbându-mă la el. Ei bine?

Se certaseră, asta era clar, dar în legătură cu ce? Singurul lucru pe care-l aveau în comun era Sophia, dacă nu puneai la socoteală filmele polițiste care lui Adam îi plăceau foarte mult și pe care eu le detestam, dar erau singurul lucru care o făcea pe Katya să iasă din dormitorul ei sâmbătă seara. Dacă nu eram la serviciu atunci, ieșeam să alerg și nu mă întorceam decât după o tură de 10 000 de pași, doar cât să mai prind sumbrul generic de la final sau sfârșitul discuției lor critice despre film.

Dar nimeni nu se ceartă pe tema filmelor polițiste.

— Întreabă-l pe el, s-a răstit Katya, într-o izbucnire de furie cum nu mai văzusem niciodată la fata aceasta mereu veselă.

De afară s-a auzit un claxon — taxiul care s-o ducă la aeroport — și, în cele din urmă, s-a uitat în ochii mei.

— Tu, femeie drăguță. Tu nu meriți porcărie ca asta.

Ceva s-a rupt înlăuntrul meu, ca o mică fisură la marginea unui lac înghețat. Am vrut să fac un pas în spate, să las gheața intactă, dar era prea târziu.

Poc.

După ce a plecat, m-am întors spre Adam.

— Ei bine?

— Ei bine ce?

I-a sărit țandăra de parcă întrebarea mea — de fapt, simpla mea prezență — era un motiv de iritare, ceva deranjant. De parcă ar fi fost vina mea.

M-am concentrat pe acea privire pe o schimbaseră; pe ochii înroșiți ai Katyei și pe avertizarea ei implicită. *Tu nu meriți porcărie ca asta*.

— Nu sunt proastă, Adam. Ce se întâmplă?

— Cu ce?

Din nou pufnitura exasperată înainte de a răspunde, de parcă mintea i-ar fi stat la alte chestiuni mai presante și raționale și eu îl tocam cu mărunțișurile mele.

— Cu Katya, i-am răspuns apăsat, așa cum vorbesc unii cu străinii.

Aveam impresia că pășisem în viața altcuiva; nu era genul de conversație pe care să fi fost nevoie să o am sau pe care să-mi fi imaginat vreodată că o s-o port.

În timp ce Adam s-a întors prefăcându-se ocupat cu ceva ce nu era de fapt urgent, am văzut cum îl cuprinde sentimentul vinovăției. Adevărul mi-a răsărit în minte precum soluția la un careu de cuvinte încrucișate care se ivește la multă vreme după ce ziarul a fost aruncat la gunoi, iar gura mea a rostit cuvintele pe care n-aș fi vrut să le pronunț.

— Te-ai culcat cu ea.

— Ba nu! Dumnezeule, nu! Iisuse, Mina — asta crezi?

Fiecare fibră din mine voia să-l cred. Nu-mi mai dăduse vreodată ocazia să mă îndoiesc de el. Mă iubea. Îl iubeam. M-am străduit să-mi păstrez un ton calm.

— Ce-ai vrea să cred? E clar că se întâmplă ceva între voi.

— A lăsat plastilină prin toată bucătăria. M-am rățoit un pic la ea. A luat-o personal, atâta tot.

M-am holbat la Adam, la enormitatea minciunii sale.

— Măcar puteai să găsești o scuză plauzibilă.

Faptul că nu meritasem efortul de a născoci măcar o poveste credibilă durea aproape la fel de mult ca minciuna în sine. Oare atât de puțin însemnam pentru el?

Plecarea Katyei a generat o ruptură în familia noastră. Sophia a fost furioasă, pierderea bruscă a prietenei sale concretizându-se într-un doliu exprimat prin jucării distruse și poze făcute bucăți. Dădea vina pe mine, pentru simplul motiv că eu fusesem cea care îi spusese de plecarea fetei, și a fost nevoie de toată tăria mea de caracter ca să nu-i mărturisesc că totul fusese din vina lui Adam. Ne ocoleam unul pe altul: eu, țepoasă și amărâtă; el, taciturn și plin de *false* resentimente, care să mă facă să am îndoieli. M-am ținut tare pe poziții. Dacă tânăra Katya fusese careul de cuvinte încrucișate, după ce-l rezolvasem mi-am dat seama că indiciile nu erau nici pe departe așa criptice. De luni întregi Adam era secretos în legătură cu zilele sale libere și destul de protector cu telefonul lui cât să-l ia cu el la baie când făcea duș. Am fost o proastă că nu mi-am dat seama mai devreme.

— Sus pe deal, spune Sophia acum. Apoi biserica, apoi…

O strâng de mânuță prea târziu, degetele ei dispărând din strânsoarea mea în timp ce pământul îi fuge de sub picioare și se lovește cu ceafa de gheață. Face ochii mari de uimire, apoi îi mijește pe măsură ce încearcă să-și dea seama cât de tare s-a lovit, cât de mult s-a speriat, cât îi este de rușine. Dau să o ajut să se hotărască, lăsându-mi geanta să cadă și ridicând-o pe ea de pe jos, iar în graba mea mă lovesc de un bărbat care vine din sens opus.

— Hopa sus! spun, pe un ton sigur, ca al unei guvernante.

Sophia se uită la mine, cu buza de jos tremurând a indignare și ochii întunecați căutând să descopere în privirea mea cât de tare s-a lovit. Îi zâmbesc dându-i de înțeles că n-a fost mare lucru și arăt în sus pe cer, căutând formele din nori.

— Vezi cățelul? Acolo, sus, îi vezi capul? Și coada?

Nu o să plângă. Nu plânge niciodată. În schimb, se înfurie, iar țipetele ei nearticulate dau vina pe mine. Întotdeauna este vina mea. Sau fuge pe stradă ca să demonstreze ceva ce doar ea înțelege. Că o iubesc? Că n-o iubesc?

Îmi urmărește privirea. Un avion taie cerul, despicând norii care par destul de solizi cât să-i stea în cale.

— 747, spune Sophia.

Răsuflu ușurată. Distragerea atenției a funcționat.

— Ba nu, e un A380. Nu are cocoașa în față, vezi? spun în timp ce o las jos cu blândețe și ea îmi arată mănușile ude leoarcă de la zăpadă.

— Biata Sophia! Uite, biserica — ce urmează?

— Apoi… apoi școala.

— Deci aproape am ajuns, spun ascunzând sub un zâmbet fals ce simt, cum ai ascunde mizeria sub un preș.

Geanta mea — de fapt, rucsacul Sophiei — s-a răsturnat și întreg conținutul s-a revărsat pe trotuar. Îi îndes hainele de schimb înapoi în geantă și recuperez sticla de apă care s-a rostogolit de lângă noi, numele fiicei mele înscris pe ea jucându-se parcă de-a v-ați ascunselea cu fiecare rotire.

— E a ta?

Bărbatul de care m-am ciocnit ține ceva întins spre Sophia. Este Elefant, cu trompa turtită și lucioasă după cinci ani în care jucăria a tot fost iubită.

— Dă-mi-l înapoi! urlă Sophia, deși face un pas în spate, ascunzându-se după mine.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu vă faceți probleme.

Bărbatul nu pare deranjat de impolitețea fiicei mele. Nu ar trebui să-mi cer scuze pentru ea. E în contradicție cu ce simte, când ceea ce-i trebuie de fapt este sprijin. Dar e greu să nu spui nimic în fața unor sprâncene ridicate, în fața judecății care se revarsă asupra ta pentru că nu ai fost în stare să-ți înveți copilul să se comporte civilizat. Îl iau pe Elefant și Sophia îl înșfacă de la mine, îngropându-și fața în el.

Elefant vine din casa în care și-a petrecut Sophia primele patru luni din viață. Este singurul lucru pe care îl are din acea perioadă, deși nimeni nu știe dacă i-a aparținut cu adevărat Sophiei sau dacă a fost luat la repezeală în ziua în care a ajuns în plasament de urgență. Oricum ar fi, acum sunt nedespărțiți.

Îl ține pe Elefant de trompă până la școală, unde îi arată domnișoarei Jessop mănușile ude, iar eu așez în cui haina Sophiei

și îi pun căciula și fularul în geantă. Este 17 decembrie și toată școala trepidează de nerăbdare. Oameni de zăpadă făcuți din ghemotoace de vată dansează lângă fâșii de hârtie creponată capsate de panouri și câteva dintre învățătoare poartă cercei festivi, lobii lor lucioși transmițând un semnal care ar putea fi ori de sărbătoare, ori de alarmă. Gresia este umedă, cu bucăți de zăpadă lipite pe podea la ușă și apoi bătătorite până la cuier.

Scot cutia cu prânzul Sophiei și i-o dau domnișoarei Jessop în timp ce scotocesc prin geantă. Katya obișnuia s-o golească la sfârșitul fiecărei zile, ștergând urmele lipicioase de degete și reciclând discret lucrările de artă mai puțin dezirabile. Și eu intenționez mereu să fac același lucru, după care azvârl geanta pe hol în fiecare după-amiază și nu mă mai gândesc la ea până când nu plecăm din nou la școală a doua zi dimineață.

— Totul gata pentru Crăciun?

Învățătoarea Sophiei este foarte slăbuță, cu o piele netedă care poate însemna fie că are în jur de douăzeci și cinci de ani, fie că are vreo treizeci, dar se îngrijește. Mă gândesc la toate cremele Clarins pe care le-am cumpărat din duty-free de-a lungul anilor și la toate rutinele de înfrumusețare pe care le-am început cu cele mai bune intenții, doar pentru ca să revin până la urmă tot la șervețelele demachiante. Pun pariu că domnișoara Jessop își curăță, tonifiază și hidratează tenul.

— Aproximativ.

De bluza de schimb a Sophiei e prinsă o bucățică de gheață, iar materialul din jurul ei este rece și umed. Scutur bucata de gheață, apoi îmi reiau vânătoarea inutilă printre bucățele de carton de ouă sau cutii de suc goale.

— Nu-i găsesc seringa EpiPen — o mai aveți pe cea pe care v-am dat-o?

— Da, nu vă faceți griji. Este în dulăpiorul medical, cu numele Sophiei pe ea.

— Elasticele mele de păr au culoarea greșită, ne anunță Sophia.

Domnișoara Jessop se apleacă să inspecteze codițele Sophiei, una strânsă cu un elastic roșu, cealaltă cu unul albastru.

— Sunt niște elastice de păr foarte drăguțe.

— Întotdeauna am două albastre pentru școală.
— Ei bine, acestea două îmi plac foarte mult.

Domnișoara Jessop își îndreaptă din nou atenția către mine și eu mă minunez de abilitatea învățătoarelor de a reuși să aibă ele mereu ultimul cuvânt, pe când propria mea discuție cu Sophia despre „criza elasticelor de păr“ a durat pe tot parcursul micului dejun și în cea mai mare parte a drumului spre școală.

— Nu uitați că mâine avem prânzul de Crăciun la școală, așa că nu este nevoie să aibă pachețel cu mâncare.
— Am înțeles. Astăzi are babysitter care o ia de la școală. Becca. De fapt, cred că ați cunoscut-o deja.
— Nu vine domnul Holbrook?

Îi susțin privirea preț de o clipă, întrebându-mă dacă zâmbetul ei ascunde altceva. Dezamăgire? Vinovăție? Dar expresia ei este sinceră și eu mă uit în altă parte, împăturind din nou bluza umedă a Sophiei. Naiba să-l ia pe Adam, care m-a transformat în genul acela de nevastă paranoică de care mi-a fost mereu milă.

— Nu era sigur că-și va termina treaba la timp, așa că era mai sigur să chemăm babysitter azi.
— Unde plecați astăzi?
— La Sydney.
— Cu un Boeing 777, spune Sophia. Cu 353 pasageri. Durează douăzeci de ore ca să ajungă acolo și apoi trebuie să se întoarcă, adică alte douăzeci de ore, dar mai întâi stau la un hotel.
— Dumnezeule! Ce interesant. O să lipsiți mult?
— Cinci zile. Mă întorc exact la timp pentru sărbători.
— Le trebuie patru piloți, pentru că este un drum atât de lung, dar nu conduc avionul toți odată, ci pe rând.

Sophia a învățat detaliile fiecărui avion cu care zbor. Pe YouTube este un videoclip cu un tur al unui avion 747 pe care trebuie să-l fi văzut de o sută de ori. Îl știe pe de rost, buzele ei mișcându-se mutește odată cu cele ale naratorului. Este o scamatorie pe cinste la petreceri.

— Câteodată mi se pare un pic înspăimântător, i-am spus tatălui meu, zâmbind apoi ca să îndulcesc această mărturisire.

Eu și Adam descoperiserăm de curând că Sophia nu recita din memorie cuvintele cărții ei ilustrate preferate, așa cum ne imaginaserăm noi; de fapt, ea citea deja. Avea trei ani.

Tata a râs. Și-a scos ochelarii și i-a șters frecându-i de poalele cămășii.

— Nu fi toantă. E o fetiță strălucită. O să facă lucruri mărețe.

I-au sclipit ochii și am fost și eu nevoită să clipesc ca să-mi alung lacrimile. Și lui îi era la fel de dor de mama ca și mie, dar m-am întrebat și dacă nu cumva își amintea de o vreme în care spuneau și ei despre mine același lucru.

Psihologul a ajuns la concluzia ca Sophia avea hiperlexie, primul diagnostic pozitiv dintr-o mare de acronime și etichetări negative. Tulburare reactivă de atașament. Tulburare de deficit de atenție. Evitare patologică a sarcinilor zilnice. Nu trece nimeni și *asta* pe posterele referitoare la adopție.

Eu și Adam am încercat să concepem un copil timp de câțiva ani. Am fi putut continua, dar stresul începea să mă ajungă din urmă și simțeam cum mă transformam deja în *femeia aceea*. Femeia care știe cu precizie când este la ovulație, care evită să meargă la petrecerile dinainte de naștere ale prietenelor ei și care își păstrează economiile pentru noi cicluri de fertilizare *in vitro*.

— Cât costă?

Eram undeva deasupra Atlanticului, dezvăluindu-mi secretele — cel puțin o parte dintre ele — colegei cu care lucram în ziua aceea. Sian era blândă și mămoasă și ne spuseserăm povești de viață din clipa în care roțile trenului de aterizare se desprinseseră de pistă.

— Mii.

— Și nu te pot ajuta și părinții tăi? Măcar un pic?

Nu i-am spus despre mama. Era prea sensibil. Cât despre a împrumuta bani de la tatăl meu, după tot ce se întâmplase… am scuturat din cap și am schimbat abordarea.

— Nu e vorba doar despre bani. Dar aș deveni obsedată de chestia asta. Știu că așa aș face. Deja sunt. Îmi doresc copii, dar îmi doresc și să rămân întreagă la cap.

— Ia-ți gândul de la așa ceva, a râs Sian. Eu am patru și am pierdut niște țigle de pe casă cu fiecare dintre ei.

Am devenit eligibili pentru adopție. A durat ceva timp, mai ales pentru că precizaserăm foarte clar că ne dorim un copil care să aibă mai puțin de un an. Munca în poliție îl expusese pe Adam la câteva dintre cele mai urâte aspecte ale sistemului de protecție a copiilor și niciunul dintre noi nu se simțea pregătit să facă față unei astfel de situații. Ne-am gândit că ne-ar fi mai ușor să ne descurcăm cu un bebeluș.

Sophia ne-a fost prezentată ca o posibilitate pe când avea patru luni, dată în grija statului din cauza unei mame neglijente ai cărei cinci copii născuți anterior avuseseră aceeași soartă. Cu toate astea, roțile adopției se mișcă încet, iar lunile în care a stat la familii de plasament și noi fără ea păreau nesfârșite. A trebuit să le demonstrăm celor de la Protecția copilului că eram pregătiți; în același timp însă, eram terorizați de tot felul de superstiții, Adam dându-se peste cap să nu cumva să treacă pe sub vreo scară și ferindu-se să-i taie calea vreo pisică neagră. Am ajuns la un compromis, umplând camera proaspăt zugrăvită a Sophiei cu tot ce ne trebuia, dar fără să despachetăm nimic, gata să returnăm totul dacă ar fi mers prost ceva.

Decizia Curții a venit când Sophia avea deja zece luni, iar Adam s-a grăbit la centrul de reciclare cu o mașină plină de ambalaje de carton și plastic. În cele din urmă aveam familia pe care ne-o doriserăm. În filme de obicei totul se termină cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți". Se pare că pentru așa ceva trebuie să te străduiești un pic mai mult.

Acum Sophia fuge să se alăture prietenilor ei, iar eu mă uit la ea de la geam. Chiar dacă școala a început deja de ceva vreme, o mână de copii încă mai au lacrimi în ochi când își iau rămas-bun de la părinții lor. Mă întreb dacă acei părinți se uită la Sophia și-și spun în sinea lor *ce norocoasă e maică-sa*, în timp ce eu mă uit la copiii care se agață de mămicile lor și gândesc exact același lucru.

Acasă îi las un bilet Beccăi, fata de șaptesprezece ani care mai are grijă de Sophia din când în când. Las o lasagna să se

decongeleze, în cazul în care Adam nu se întoarce până la ora cinei și pun un prosop curat în dormitorul de oaspeți, chiar dacă el știe foarte bine unde se află dulapul cu așternuturi și prosoape. E greu să te dezobișnuiești de gesturi pe care le-ai făcut timp de zece ani pentru cineva de care ai avut grijă.

— Dar de ce nu pot să dorm pur și simplu în patul nostru? a întrebat el prima oară.

I-am răspuns încet. Nu doar din cauza Sophiei, ci și pentru că îmi doream ca răspunsul să nu doară mai tare decât ne durea deja pe amândoi.

— Pentru că nu mai este patul nostru, Adam.

Nu a mai fost patul nostru din ziua în care a plecat Katya.

— De ce te porți așa?

— Așa cum?

— Așa de rece. Ca și cum abia dacă ne-am cunoaște, a răspuns el cu o grimasă. Te iubesc, Mina.

Am dat să spun că eu nu mai simt același lucru, dar nu am fost în stare să pronunț cuvintele.

Am încercat terapia de cuplu, desigur. Măcar de dragul Sophiei, dacă nu de al nostru. Problemele de atașament erau adânc înrădăcinate, din perioada în care plânsetele ei nu primeau ca răspuns alinare. Ce-ar fi însemnat pentru ea dacă ne despărțeam definitiv? Sophia se obișnuise cu faptul că Adam lucra noaptea sau cu mine plecată câteva zile la rând, dar de fiecare dată ne întorceam acasă.

Adam s-a dovedit monosilabic, în cel mai bun caz, la fel de evaziv cu terapeutul cum fusese și cu mine. În iulie a fost de acord să se mute de acasă.

— Am nevoie de ceva timp, i-am spus.

— De cât timp?

N-aș fi putut spune. L-am văzut ezitând în privința valizelor, grupate una într-alta ca niște păpuși rusești Matrioșka. Optimismul l-a făcut să aleagă valiza cea mai mică. Departamentul de Resurse Umane al poliției i-a găsit o cameră într-o casă cu trei recruți, care aveau din belșug entuziasm și bere

ieftină și care se întreceau unul pe altul în isprăvi în uniforma proaspăt dobândită.

— Nu pot s-o duc pe Sophia acolo, mi-a spus Adam. Nu ar fi potrivit.

Așa că am pregătit patul din camera de oaspeți, iar când trebuie să lucrez, Adam vine să stea aici și nu știu pentru care dintre noi e mai dificilă situația asta.

Mă schimb în uniformă și-mi mai verific încă o dată bagajul de mână. Zborul de azi este important. Ultimul zbor fără escală de la Londra la Sydney a avut loc în 1989 — o manevră de PR cu douăzeci de oameni la bord. Zborurile comerciale nu au fost posibile — a durat ani întregi până când au pus la punct o aeronavă care să poată face față unei asemenea distanțe cu o încărcătură completă de pasageri la bord.

Las un bilețel pe patul Sophiei — o inimioară desenată cu carioca și mesajul *te iubește mami* dedesubt; așa cum fac de câte ori plec în cursă, încă de când a învățat să citească.

— Ai primit mesajul meu? întrebasem o dată, când o sunasem pe video ca să-i spun noapte bună.

Am uitat unde mă aflam atunci, dar soarele era încă sus pe cer și, la vederea Sophiei, care tocmai ieșise de la băiță, mi se făcuse tare dor de casă.

— Ce mesaj?

— L-am lăsat pe patul tău. Pe pernă. Ca întotdeauna.

Dorul de casă mă făcea nedreaptă, dorindu-mi să-i fie și ei dor de mine la fel de mult pe cât îmi era mie dor de ea.

— Pa, mami, eu și Katya ne facem un cort.

Imaginea de pe ecran a tremurat o clipă și m-am trezit uitându-mă la tavanul din bucătărie. Am închis înainte să apuce să i se facă și Katyei milă de mine.

Dau drumul la Radio 2 în drum spre aeroport, dar sentimentul de vinovăție lovește suficient de tare cât să nu-l pot ignora.

— Oamenii trebuie să mai și muncească, spun cu voce tare. Asta-i viața.

I-am spus lui Adam că fusese un schimb de tură de care încercasem să scap, dar că voi fi plecată cinci zile și că nu

avusesem ce să fac. Serviciul era serviciu.
Am mințit.

Doi

Ora 9 / Adam

— Vrea să te vadă șefa.

Simt cum mi se strânge stomacul în timp ce mă străduiesc să afișez o mină relaxată. A ieșit vreodată ceva bun din alăturarea acestor cuvinte?

— Ah, bine.

Stau la biroul meu, iar mâinile mi se par dintr-odată prea mari, prea ciudate, de parcă m-aș afla în fața unui public larg, și nu doar sub privirea curioasă a lui Wei.

— Acum este cu inspectorul-șef.

— Mulțumesc.

Mă încrunt la ecranul din fața mea. Răsfoiesc hârtiile de pe birou de parcă aș căuta ceva. Trebuie să pun cap la cap un dosar de tâlhărie, să iau declarațiile martorilor într-un caz de vătămare corporală gravă care ar putea deveni omor dacă victima nu supraviețuiește — chestiuni asupra cărora trebuie să mă concentrez, care îmi solicită atenția — și în schimb pe mine mă trec toate apele în timp ce mă întreb dacă asta este. Dacă până aici mi-a fost. Îmi dau seama că Wei se uită la mine și mă întreb dacă nu cumva știe deja de ce vrea Butler să mă vadă.

Fulgi delicați de zăpadă se aștern pe pervazul ferestrei. Înăuntru, un apel telefonic ignorat este transferat de la o linie la alta, de la un birou gol la altul, până când cuiva i se face milă de cel care sună și răspunde. Găsesc dosarul cu vătămarea corporală gravă și mă uit peste lista martorilor. Aș putea lipsi de la birou toată ziua dacă mă ocup de ei, iar în caz că ratez un mesaj de la șefa, ei bine, luam o declarație sau eram la telefon cu cei de la Asistența pentru victime. Îmi îndes dosarul în rucsac și mă ridic.

— Sper că te îndreptai spre biroul meu, nu-i așa?

Tonul vocii este relaxat, aproape amabil, dar nu mă liniștește. Am văzut destui ofițeri de poliție întâmpinați cu un zâmbet în biroul inspectorului Naomi Butler, înainte să plece jumătate de oră mai târziu cu copia contrasemnată a unei reclamații mototolite în pumnul strâns cu amărăciune.

— De fapt, trebuie să…

— Nu durează mult.

Butler nu-mi dă ocazia să mă opun, ieșind din biroul Diviziei de Investigații Criminale și luând-o de-a lungul culoarului spre biroul ei, așa că n-am ce face și o urmez. Poartă converși albi, pantaloni cu dungulițe și o bluză de mătase gri prinsă cu o curea cu imprimeu-leopard. Un mic inel argintiu înconjură vârful uneia dintre urechi. Mă duc după ea, ca un puști chemat în biroul directorului, înșirând mental toate motivele pentru care ar vrea să stea de vorbă cu mine și terminând cu singurul dintre ele care contează. Cel care mă poate costa totul.

Când a preluat postul de detectiv-inspector, Naomi Butler a tras biroul greu de la fereastră și l-a mutat cu fața spre ușa de sticlă pe care acum o închide, ceea ce înseamnă că nu am de ales și trebuie să stau cu spatele spre culoar. Știu cu certitudine că în următoarele câteva minute Wei va găsi un motiv să treacă pe-acolo, cu singurul scop de a stabili ce grad de muștruluială sunt pe cale să-mi iau. Mă îndrept de spate. Poți spune multe din modul în care stă cineva și cred că mă pot lipsi de situația în care Wei se va duce să spună restului echipei că eram cu umerii lăsați în biroul șefei.

— Cum merge treaba? mă întreabă Butler zâmbind, dar are o privire tăioasă.

Se uită direct la mine cu atâta hotărâre, că aproape mă dor ochii, și trebuie să clipesc ca să întrerup contactul. Unu–zero pentru Butler. Geaca de motociclist pe care o poartă indiferent de vreme atârnă pe spătarul scaunului, și pielea scârțâie nemulțumită când se lasă pe spate. Pe biroul ei se află o stație de emisie-recepție a poliției deschisă pe frecvența locală. Se spune că Butler nu o închide niciodată, ajungând la fiecare eveniment care îi trezește interesul.

— Grozav.
— Am înțeles că ai avut niște probleme familiale.
— Nimic cu care să nu mă pot descurca.

Doar nu are de gând să-mi dea sfaturi matrimoniale? Mă uit la urma decolorată de pe inelarul ei și mă întreb cine a părăsit pe cine. Mă vede uitându-mă — sigur că mă vede — și zâmbetul îi dispare.

— Ai un telefon de serviciu?

M-a prins cu garda jos. E o întrebare, dar una la care ea știe deja răspunsul, ceea ce înseamnă că își face doar introducerea.

— Da.

Citește numărul meu de telefon din agendă, iar eu îl confirm. Dorința de a fugi naibii de-acolo este atât de mare, încât trebuie să mă prind cu mâinile de marginea scaunului ca să nu mă ridic.

— Cei de la Financiar au tras un semnal de alarmă cu privire la factura ta de telefonie.

Se lasă o tăcere grea între noi, amândoi așteptând să spună celălalt ceva. Cedez primul. Chiar și când știi regulile, e greu să te abții și să nu intri în joc.

— Serios?
— E semnificativ mai mare decât a oricui altcuiva din divizie.

Simt cum mi se prelinge o picătură de sudoare pe față. Dacă o șterg, va vedea. Întorc puțin capul, doar ca să-mi dau seama că și pe partea cealaltă se prelinge o dâră similară.

— Am avut victima jafului. Cea care s-a mutat în Franța.

Butler încuviințează încet.

— Înțeleg.

Din nou tăcere. N-am văzut-o niciodată pe Butler interogând un suspect, dar are reputația că e al naibii de bună, iar acum acest lucru nu mă surprinde deloc. Are privirea neclintită și nu găsesc nicio cale să mă uit la ea fără să par în defensivă, fără să par vinovat. Mi se accelerează pulsul; un mușchi din coada ochiului stâng zvâcnește. Butler nu are cum să nu observe. O să înțeleagă tot. Și va ști că mint.

Își închide agenda și se lasă din nou pe spătarul scaunului, ca și cum ar spune *ce-a fost mai greu a trecut — acum discutăm neoficial*,

dar nu mă las păcălit. Am toți mușchii încordați, de parcă aș fi la linia de start, gata să pornesc într-o cursă. Mă gândesc la Mina, care este în drum spre serviciu și, chiar dacă nu mi-am dorit să plece, mă bucur că mai sunt cinci zile până să dau ochii cu ea din nou.

— Îmi vor trimite o listă detaliată cu toate convorbirile tale, spune Butler. Dar dacă mai vrei să adaugi ceva între timp…

Mă încrunt ca și cum nu aș ști despre la ce se referă.

— Pentru că presupun că știi că nu avem voie să folosim telefoanele de serviciu pentru apeluri personale.

— Desigur.

— E bine, atunci.

Prind ideea și mă ridic. Spun „Mulțumesc“ fără să mă gândesc de ce. Pentru avertizare, presupun, pentru faptul că mi s-a dat șansa să-mi pregătesc apărarea, chiar dacă nici cei mai buni avocați din lume nu ar putea găsi o poveste suficient de bună ca să mă scoată din rahatul ăsta.

Ce s-a întâmplat cu Katya este cea mai mică dintre problemele mele.

De îndată ce Butler va vedea lista detaliată a convorbirilor mele, totul s-a încheiat.

Trei

Ora 10 dimineața / Mina

Când mă apropii de aeroport observ că poliția este și ea prezentă, ceea ce-mi spune că iar e demonstrație. Lucrările pentru noua pistă au început cu trei luni în urmă și periodic se adună un grup de protestatari la terminalul Sosiri ca să-și spună păsul. În mare, nu fac necazuri și — chiar dacă nu aș recunoaște niciodată în mod oficial — empatizez cu ei. Doar că eu consider că atacă o țintă greșită. Am creat o lume în care suntem nevoiți să zburăm — asta nu se mai poate schimba acum. Nu ar fi mai bine să rezolvăm problema emisiilor generate de fabrici sau de gropile de gunoi?

Mă gândesc cu un sentiment de vinovăție la șervețelele umede pe care le folosesc în fiecare zi și mă hotărăsc să-mi scot din nou din sertar produsele Clarins. De-a lungul șoselei a fost întins un banner: PAJIȘTI, NU PISTE. Probabil că tocmai ce l-au pus acolo; măsurile de securitate sunt destul de stricte în preajma aeroportului. Poliția nu-i poate împiedica să demonstreze, dar le dă jos afișele imediat ce le pun. Pare un exercițiu fără rost, dat fiind faptul că toți cei care călătoresc spre aeroport fie lucrează acolo, fie au un bilet ca să zboare undeva. Un afiș nu-i va face să se răzgândească.

Încetinesc când ajung la sensul giratoriu și arunc o privire în stânga, unde e o femeie care ține o pancartă cu un urs-polar înfometat. Văzând că mă uit la ea, o îndreaptă spre mine, strigând ceva ce nu aud. Îmi bate inima cu putere și îmi blochez repede ușile, în timp ce apăs pe accelerație, grăbită să mă îndepărtez de acolo. Absurdul reacției mele — față de o femeie aflată de partea cealaltă a parapetului, pentru numele lui Dumnezeu! — mă face să mă enervez pe ei. Poate că până la

urmă o să continui să folosesc nenorocitele alea de șervețele umede, doar ca să le fac în ciudă.

Ajung în parcare, îmi încui mașina, apoi îmi urc valiza în microbuzul de transfer. De obicei merg pe jos până la sala echipajului, dar pavajul este alunecos din cauza gheții cenușii aruncate de pe șosea și ceea ce acasă era zăpadă proaspăt căzută aici este zloată. Abia aștept să aterizăm la Sydney și să văd soarele; să-mi las valiza la hotel și să mă duc la plajă ca să mă odihnesc după zbor.

În sala echipajului se aude zumzetul creat de bârfele noi sau de programări. Mă așez la coadă pentru o cafea și-mi fac palmele încă reci căuș în jurul paharului din plastic. O femeie în civil mă cântărește din ochi.

— Ești pe zborul de Sydney?

— Da.

Simt cum mă înroșesc, așteptându-mă aproape să-mi spună: *N-ai ce să cauți aici…*

În schimb, femeia face o grimasă.

— Slavă Domnului că ești tu, și nu eu!

Mă uit după ecusonul cu numele, dar nu văd niciunul. Cine este femeia asta, atât de… atotștiutoare? Ar putea fi oricine, de la femeia de serviciu la un manager financiar. Chiar și într-o zi normală, prin sala echipajului trec sute de oameni, iar aceasta nu este o zi normală. Fiecare vrea să fie o părticică din aventura zborului 79. Toți vor să facă istorie.

— Zborul spre Santiago durează paisprezece ore și asta nu-i prea rău.

Zâmbesc politicos, scoțându-mi telefonul în semn că discuția s-a încheiat, dar femeia nu se prinde. Vine mai aproape, trăgându-mă spre ea și vorbind mai încet, de parcă ne-ar asculta cineva.

— Am auzit că a fost ceva în neregulă la ultimul zbor de test.

Râd.

— Ce vrei să spui? spun tare, alungând sămânța micuță de teamă pe care mi-au sădit-o cuvintele ei.

— O problemă cu avionul. Doar că au mușamalizat totul — au obligat întreg echipajul să semneze acorduri de confidențialitate

și…

— Încetează!

Sunt 99 la sută sigură că nu am mai lucrat cu această femeie înainte — de ce s-a lipit de mine dintre toți oamenii de aici? Îi cercetez figura, încercând să-mi dau seama de unde este. Poate de la Resurse Umane? Nu de la Serviciul Clienți, cu siguranță — nimeni n-ar mai călca vreodată într-un avion după o discuție cu ea.

— E o prostie, spun hotărâtă. Chiar crezi că ar lansa o rută nouă fără să fie sută la sută convinși că este sigură?

— Au fost nevoiți. Altfel le-ar fi luat-o înainte Qantas — lucrează la asta de mult mai mult timp. Zborurile de test se fac cu o mică parte dintre pasageri și fără bagaje. Cine știe ce se poate întâmpla cu un avion cu încărcătură completă…

— Trebuie să plec.

Arunc cafeaua pe jumătate băută în coșul de gunoi, iar capacul se trântește când îmi iau piciorul de pe pedală ca să mă îndepărtez. Femeie proastă — ridicol din partea mea s-o las să mă neliniștească. Dar simt o strângere de inimă. Cu două zile în urmă, *The Times* a preluat un comunicat de presă referitor la competiția dintre Qantas și World Airlines și l-a sucit. Titlul era CÂT DE REPEDE ÎNSEAMNĂ PREA REPEDE?, iar articolul făcea referire la soluții găsite pentru a fenta anumite proceduri și pentru a scădea costurile. Mi-am petrecut o oră întreagă la telefon cu tata, asigurându-l că *da, este un zbor sigur; nu, compania nu și-ar asuma riscuri*.

— N-aș putea suporta dacă…

— Tată, este un zbor perfect sigur. Totul a fost verificat și răsverificat.

— Întotdeauna este așa, a răspuns el cu subînțeles, iar eu m-am bucurat că nu-mi putea vedea fața.

Nu am mușcat momeala. Nici nu voiam să mă gândesc.

Anul trecut au luat patruzeci de membri ai personalului pentru zborurile de test; le-au monitorizat glicemia, nivelul de oxigen și activitatea cerebrală. Presiunea din cabină a fost ajustată și nivelurile de zgomot reduse și chiar și meniurile au fost gândite

special ca să combată efectele zborului de durată. Este la fel de sigur ca orice alt zbor.

— Baftă! strigă femeia după mine, dar eu nu mă întorc.

Norocul n-are nicio legătură.

Dar după câteva minute tot am pulsul mare când mă strecor în sala de ședințe. Este plină de oameni — nu doar echipajul, ci și o mulțime de directori pe care, în majoritatea lor, nu-i recunosc.

— Acela este Dindar? întreb și mă întorc către însoțitorul de zbor de lângă mine, cu care am mai zburat înainte.

Mă uit la ecuson. Erik.

— Da, este Dindar. A venit pentru lansare.

Ca să vezi. Yusuf Dindar, CEO-ul companiei, își face apariția doar în zile ca asta, când decolarea înseamnă camere de televiziune și o încurajare pentru bărbații (pentru că sunt toți bărbați) din spatele emblemei World Airways. Cursa pentru primul zbor fără escală Londra — Sydney a fost extrem de strânsă și, dincolo de expresia de satisfacție egoistă afișată de Dindar în această dimineață, se simte și ușurarea că au trecut primii de linia de sosire. Se ridică și așteaptă până ce toate privirile sunt îndreptate spre el.

— Astăzi ținem prima pagină a ziarelor!

Toată lumea aplaudă. Se aud strigăte vesele din fundul sălii și se vede un bliț. În mijlocul acestei celebrări anticipative, simt un fior pe șira spinării.

A fost ceva în neregulă… o problemă cu avionul…

Alung cuvintele femeii. Aplaud frenetic împreună cu ceilalți. Vom fi pe prima pagină a ziarelor. De la Londra la Sydney în douăzeci de ore. Nu se va întâmpla nimic rău. *Nu se va întâmpla nimic rău*, îmi repet, ca o mantră împotriva sentimentului apocaliptic tot mai puternic din mine.

Știu de ce m-a răscolit. Pentru că nu ar fi trebuit să mă aflu aici.

Cei de la Personal au tras la sorți numele celor care aveau să facă parte din echipaj, chiar dacă nu era întru totul limpede dacă asta însemna că am câștigat la loterie sau am tras paiul scurt. Pe grupul de WhatsApp au curs mesajele.

Vreo veste?
Nimic încă.
Am auzit că e-mailul a plecat deja.
Îmi doresc cu disperare să fiu acolo!!!

Și apoi o imagine: un screenshot cu telefonul lui Ryan. *Felicitări! Ați fost desemnat să participați la zborul inaugural direct Londra — Sydney pe 17 decembrie*. În dreptul imaginii pusese un emoticon care plângea și textul *Douăzeci de ore nenorocite*!

I-am trimis un mesaj privat. M-am oferit să-i iau locul. Desigur, nu i-am spus de ce — am încercat să nu-i arăt cât de mult conta —, dar tot a cedat pentru un zbor la schimb în Mexico City și câteva carduri-cadou pe care le primisem de ziua mea. *Ești dusă cu capul*! a concluzionat el, iar eu am fost nevoită să fiu de acord.

Și acum eram aici. Un impostor la cel mai important zbor din istoria recentă.

— Aș vrea să vă prezint piloții acestui zbor istoric, spune Dindar.

Le face semn să i se alăture în partea din față a încăperii și se aude foșnet de picioare în timp ce oamenii se dau la o parte să le facă loc.

— Căpitanul Louis Joubert și secundul Ben Knox; căpitanul Mike Carrivick și secundul Francesca Wright.

— Carrivick? îl întreb pe Erik, în timp ce toată lumea aplaudă. Nu apare pe lista cu echipajul pe care o am eu.

Erik ridică din umeri.

— O schimbare de ultim moment. Nu-l știu pe tip.

Dindar vorbește mai departe.

— La bord se vor afla și câțiva invitați.

Prin „invitați“ se referă la oameni care nu au plătit bilet. Jurnaliști, câteva celebrități și influenceri care își vor petrece șaisprezece ore din întregul zbor punând poze pe Instagram și restul de patru consumând alcool.

— Dar vă încurajez să nu-i tratați diferit de clienții noștri plătitori.

Da, sigur. Poate că jurnaliștii sunt acolo pentru o călătorie de plăcere — *Gratis, la clasa business, în Australia? Poftiți, uitați*

pașaportul meu! —, dar urmăresc și să scoată un articol, o poveste din asta. Ceva de genul *Daily Mail* în combinație cu TripAdvisor. *Zbor de lungă durată fără escală, fără perne hipoalergenice — șocant*.

De îndată ce Dindar și directorii au terminat să se felicite reciproc, ținem ședința de echipaj. Mike și Cesca se vor ocupa de decolare și primele patru ore de zbor, apoi vor lua pauză și se vor odihni în paturile de deasupra cabinei. Louis și Ben vor pilota în următoarele șase ore, înainte ca echipajul să facă schimb din nou. În privința însoțitorilor de zbor, suntem șaisprezece, împărțiți în două schimburi. Când nu lucrăm, ne odihnim în paturile din spatele avionului, prefăcându-ne că este normal să dormi într-o încăpere fără ferestre plină de oameni necunoscuți.

Cineva de la Medicina muncii vine și ne vorbește despre pericolele epuizării. Ne reamintește să ne hidratăm, apoi ne face un exercițiu demonstrativ de respirație care ar trebui să ne ajute să dormim cât mai mult pe durata pauzelor. Câțiva dintre însoțitorii de zbor încep să râdă; unul dintre ei se preface că adoarme.

— Scuze, spune el, ridicându-se cu un zâmbet larg pe față. Se pare că funcționează.

În timp ce mergem prin aeroport, încolonați câte doi în urma piloților, în aer plutește o senzație de anticipare febrilă și simt palpitația de mândrie obișnuită înaintea fiecărui zbor. Uniforma noastră este bleumarin cu cusături de culoarea smaraldului la manșete, pe tiv și în jurul reverelor. O insignă emailată de pe buzunarul stâng de la piept poartă inscripția *World Airways*; în partea dreaptă avem ecusonul cu numele mic. Când sunt întinse, eșarfele noastre, de aceeași culoare verde-smarald, reprezintă harta lumii, cu fiecare țară desenată prin scrierea repetată a numelui companiei aeriene. Astăzi purtăm o insignă nouă. *Zborul 79. Facem lumea un loc mai mic*.

Unul dintre fotografii companiei ne face poze din toate unghiurile și șoapta *Londra — Sydney* ne însoțește până la poartă.

— Parcă am fi pe covorul roșu, spune un membru al echipajului.

Ca și cum am merge la tăiere, îmi trece prin cap. Nu-mi pot alunga sentimentul acesta — un singur măr stricat într-o

grămadă de mere bune — că urmează să se întâmple ceva groaznic.

Unii au senzația asta de fiecare dată când zboară, presupun: un mare gol în stomac. Întotdeauna m-am gândit cât de trist trebuie să fie să-ți petreci acele câteva ore miraculoase de zbor strângând încordat de brațele fotoliului, cu ochii închiși, imaginându-ți dezastre care nu se petrec niciodată.

Nu este și cazul meu. Pentru mine, zborul înseamnă totul. Un triumf ingineresc, lucrând nu contra naturii, ci împreună cu ea. Adam râde de mine când mă entuziasmez pe tema avioanelor, dar este oare ceva mai frumos decât un A320 care decolează? Când eram copil, gemeam de plăcere când mă ducea tata la aeroport, unde stăteam la gardul care împrejmuia perimetrul și făceam poze cu avioane. Pentru tata, fotografia era cea care conta — petrecea zile la fel de lungi lângă râu, ca să obțină poza perfectă cu un stârc care își lua zborul —, dar eu m-am lăsat încet cuprinsă de vrajă.

— Am făcut o poză grozavă cu 777-le acela, îmi arăta tata pe ecranul digital.

— Ăla nu e un 777, spuneam eu, e un 747SP.

Îmi plăcea foarte mult să desenez și schițam în caiet boturi de avioane, fără să mă mai plâng când tata propunea să ne petrecem ziua de sâmbătă la aeroport. Când zburam undeva să ne vedem rudele, nu-mi păsa niciodată ce filme rulau sau ce se găsea pe tăvițele cu mâncare acoperite cu folie. Îmi turteam nasul pe geam și mă uitam cum se mișcau flapsurile în sus și în jos. Simțeam mișcarea delicată de răspuns a avionului. Îmi plăcea la nebunie.

Așa că mi se pare tulburător freamătul pe care-l simt acum în stomac, sentimentul acesta de spaimă care mă cuprinde în timp ce ne îmbarcăm. Ușa de la carlingă este deschisă și toți cei patru piloți sunt înghesuiți și se pregătesc pentru zbor, iar eu simt un fior rece pe șira spinării.

Erik observă.

— Ți-e frig? E din cauza aerului condiționat. Mereu îl dau prea tare.

— Nu, n-am nimic. Doar un frison.

Mă cutremur din nou și-mi doresc să fi ales altă expresie. Verific echipamentul de cabină; e ceva ce am făcut de multe ori, dar azi pare diferit. Presiunea. Închiderile. Tuburile de oxigen. Extinctoarele. Măștile de gaze. Trusele de supraviețuire... Toate sunt esențiale. Fiecare înseamnă diferența dintre viață și moarte.

— Revino-ți, Holbrook, îmi șoptesc în barbă.

Duc un bax de apă tonică prin cabina de la clasa business până în zona de relaxare și ajut la umplerea barului. Avionul are un design personalizat, care ar trebui să le ofere pasagerilor mai mult confort pe durata unui zbor atât de lung. În față este o bucătărie, între carlingă și cabina de zbor, cu două toalete și scările care duc spre zona de odihnă a piloților, ascunsă după o ușă. Apoi vin locurile de la clasa business, urmate de zona privată de relaxare și de bar — separat cu draperii de restul avionului — și alte două toalete. Clasa economică este împărțită în două, cu o zonă pentru dezmorțit picioarele între cele două părți și încă două toalete în spatele avionului. În total, 353 de pasageri, toți respirând același aer din clipa în care ușile avionului se închid la Londra și până când se deschid din nou la Sydney.

Mai întâi se îmbarcă pasagerii de la clasa business, cu ochii deja pe bar și privind cu interes paturile, în timp ce noi verificăm biletele și le luăm hainele ca să le punem în garderoba de lângă bucătărie. Sunt prea mulți membri ai echipajului la bord și toți șaisprezece se află în cabină ca să întâmpine pasagerii la îmbarcare. Jumătate dintre noi vor dispărea după decolare în zona de odihnă cu paturile suspendate, în timp ce Erik, Carmel și cu mine vom rămâne la clasa business, Hassan la bar și alți patru însoțitori de zbor la clasa economică. Deocamdată, cât sunt toți aici, toată lumea pare cuprinsă de o adevărată frenezie. Douăzeci de ore. Unde altundeva ar mai petrece niște oameni complet străini atât timp împreună? La închisoare, presupun, iar gândul acesta îmi provoacă un sentiment neplăcut.

Pasagerilor de la clasa business li se oferă șampanie. Văd cum un bărbat dă paharul pe gât ca și cum ar fi un shot de tărie, după care îi face lui Carmel un semn cu ochiul că așteaptă al doilea pahar.

Douăzeci de ore.

Îți dai seama de la început care sunt cei care îți vor crea probleme. E ceva în privirea și în comportamentul lor; ceva ce spune *Sunt mai grozav decât tine. O să-ți fac viața grea*. Și totuși nu este de fiecare dată vorba despre băutori (chiar dacă șampania gratuită nu ajută prea mult), iar tipul acesta nu-mi transmite emoții negative. Vom vedea.

— Doamnelor și domnilor, bine ați venit la bordul cursei 79 de la Londra la Sydney.

În calitate de membru principal al echipajului, am privilegiul discutabil de a mă adresa pasagerilor. Nimic din discursul meu nu marchează zborul de astăzi ca fiind unul special, și totuși chiar și așa se aud câteva urale.

— Vă rugăm să vă asigurați că toate telefoanele mobile și echipamentele electronice portabile sunt închise și depozitate în timpul decolării.

Fac câțiva pași în cabină, unde observ o geantă mare la picioarele unei femei cu păr lung grizonant și un pulover verde.

— Pot să vă pun geanta în compartimentul de bagaje de deasupra?

— Am nevoie de ea lângă mine.

— Mă tem că dacă nu încape sub scaun, trebuie pusă în compartimentul de deasupra.

Femeia ridică geanta și o ține strâns la piept, de parcă am amenințat-o că i-o iau cu forța.

— Am toate lucrurile în ea.

Încerc să nu oftez.

— Îmi pare rău. Nu poate rămâne aici.

Preț de o clipă ne uităm fix una la cealaltă, fiecare hotărâtă să câștige, apoi femeia lasă să-i scape un sunet de frustrare și începe să scoată conținutul genții, îndesând pulovere, cărți și gentuțe cosmetice în nenumăratele spații de depozitare din jurul scaunului. Îmi notez în minte să-i verific de două ori locul când aterizăm, în caz că uită ceva. De îndată ce se instalează iarăși, renunță la figura îmbufnată, privind pe fereastră în timp ce-și bea șampania.

Când căpitanul anunță *Echipajul de cabină, pregătiți ușile pentru plecare și faceți verificările*, sentimentul colectiv de entuziasm din cabină crește. Majoritatea pasagerilor de la clasa business au cercetat deja pungile cu cadouri promoționale, iar una dintre femei a reușit să-și și pună pijamaua suvenir cu inscripția „Zborul 79“, spre amuzamentul celorlalți călători. Rulează apoi un mesaj video special din partea lui Dindar, înainte de anunțurile privind măsurile de siguranță din timpul zborului, pe care toată lumea le ignoră cu desăvârșire, pentru că nimeni dintre cei pe care îi cunosc nu a avut vreodată nevoie de ele. Strâng împreună cu Carmel paharele goale.

— Nu te grăbi așa, drăguță, mai este ceva în paharul ăsta.

O femeie cu ochi strălucitori îmi zâmbește larg în timp ce-și ia înapoi paharul de pe tava mea și dă pe gât ultimul deget de șampanie. Îmi amintesc numele ei, de pe lista cu pasagerii — unul din cele câteva care mi-au rămas în minte. La sfârșitul zborului voi ști numele tuturor celor 56 de pasageri de la clasa business.

— Aveți nevoie de ceva, lady Barrow?

— Spune-mi Patricia, te rog. De fapt, mai bine Pat. Doar Pat.

Are un zâmbet șugubăț — de bunicuță care le strecoară copiilor niște ciocolată în plus când mama nu este atentă.

— Titlul a fost o glumă de-a copiilor mei.

— Nu sunteți cu adevărat o lady?

— A, ba da. Domnesc peste un metru pătrat întreg de pământ în Scoția, spune ea pe un ton important, apoi izbucnește într-un râs contagios.

— Aveți rude care vă așteaptă la Sydney?

Privirea i se umbrește o clipă — ceva întunecat pe care-l ascunde ridicând bărbia și zâmbind năstrușnic din nou.

— Nu, am fugit de-acasă.

Râde văzându-mi figura surprinsă, apoi oftează.

— De fapt, sunt toți foarte supărați pe mine. Și nici eu nu sunt foarte convinsă că fac ce trebuie — deja mi-e foarte dor de câinii mei. Dar este primul an fără soțul meu și…

Se oprește brusc și lasă să-i scape un oftat adânc.

— În fine, trebuia să fac o schimbare, spune în timp ce pune o mână cu manichiura bine făcută peste brațul meu. Viața e scurtă, domniță. Nu o irosi.
— N-o voi face.
Zâmbesc, dar cuvintele ei îmi răsună în urechi în timp ce-mi croiesc drum pe culoar. *Viața e scurtă*. Prea scurtă. Sophia are deja cinci ani; zilele trec în goană.
Le spun oamenilor că m-am întors la serviciu pentru că aveam nevoie de bani și pentru că asistentul social care se ocupă de cazul Sophiei a considerat că ar fi de ajutor pentru problemele ei de atașament — și ambele explicații sunt adevărate.
— Dar toate problemele ei sunt cauzate de faptul că a fost neglijată, nu-i așa? a întrebat Adam când am discutat despre asta. Faptul că în primele luni din viața ei a fost practic abandonată, nu?
Asistentul social a încuviințat, dar Adam a continuat, gândind practic cu voce tare.
— Și atunci cum o ajută faptul că Mina va pleca?
Îmi amintesc junghiul de spaimă pe care l-am simțit, ca și cum clipa de libertate pe care o întrezărisem mi-ar fi fost smulsă.
— Pentru că Sophia va învăța că Mina se întoarce întotdeauna, a spus asistentul social. Acesta este punctul important.
Așa că m-am întors la serviciu și am fost cu toții mai fericiți. Adam, pentru că nu mai era nevoit să-și facă griji din pricina banilor; Sophia, pentru că înțelegea treptat că aveam să mă întorc de fiecare dată la ea; și eu, pentru că era greu — foarte greu — s-o crești pe Sophia și aveam nevoie să plec. Aveam nevoie de o pauză, dar, mai presus de orice, aveam nevoie să mi se facă dor de ea; faptul că-mi era dor de ea îmi reamintea cât de mult o iubeam.
Odată verificările încheiate, aștept anunțul din carlingă — *Echipajul de cabină, ocupați-vă posturile pentru decolare* — și mă așez pe scaunul pentru echipaj cel mai apropiat de geam. Se aude mugetul motoarelor, apoi pista începe să prindă parcă viteză sub noi. Flapsurile se extind cu un sunet înfundat, presiunea aerului crescând până când devine greu de spus dacă o auzi sau o simți.

O smucitură abia simțită când roțile se desprind de sol. Îmi imaginez spațiul dintre noi, felul în care se ridică botul avionului în timp ce ne desprindem de pe pistă. Improbabil de greu, imposibil de masiv pentru o astfel de manevră atât de grațioasă, atât de frumoasă. Și totuși cumva funcționează și ne ridicăm, piloții crescând turația pe măsură ce ne înălțăm. Văzduhul s-a întunecat, pătura de nimbostratus atârnând greoi peste pământ, așa încât pare că e mai degrabă amurg decât miezul zilei; zloata se prelinge pe geamuri până când suntem prea sus ca să ne mai poată atinge.

Semnalele sonore se aud când ajungem la 10 000 de picioare și, la fel cum se întâmpla cu câinele lui Pavlov, începe forfota. Pe locul 5J, o blondă minionă își întinde gâtul ca să privească în jos spre pământ. E încordată și o iau drept o pasageră care se teme de zbor, dar apoi închide ochii și se lasă înapoi în scaun, iar pe față i se întinde lent un zâmbet tainic.

Ne-am pus în mișcare. Centurile de siguranță au fost decuplate, pasagerii s-au ridicat în picioare, semnalele sonore indicând că deja ne sunt solicitate băuturile. E prea târziu acum. Prea târziu să mai pot face ceva cu vocea aceea din mintea mea care mă avertiza să nu plec în cursa asta. E doar conștiința mea, atâta tot. Sentimentul meu de vinovăție pentru felul în care mi-am făcut loc aici, în loc să stau acasă cu Sophia; pentru că mă aflu aici, când viața ar fi putut arăta cu totul altfel.

Prea târziu sau nu, vocea persistă.

Douăzeci de ore, spune. *În douăzeci de ore se pot întâmpla o mulțime de lucruri*.

Patru

Pasagerul 5J

Numele meu este Sandra Daniels și, când am urcat la bordul cursei 79, mi-am lăsat în urmă vechea mea viață.

Nici măcar nu cred că mi-ar fi trecut prin cap să mă urc la bord dacă nu ar fi fost soțul meu la mijloc. Se spune că victimele abuzurilor domestice încearcă să plece de șase ori, în medie, până când reușesc în cele din urmă. Eu am plecat o singură dată. Uneori mă gândesc ce înseamnă asta pentru medie; mă gândesc la femeile care au încercat să plece de opt ori. De zece. De douăzeci de ori.

Am plecat o dată și doar o singură dată, pentru că știam că, dacă nu o fac cum trebuie, avea să mă găsească; și, dacă mă găsea, avea să mă omoare.

Se spune că, în medie, victimele sunt abuzate de treizeci și cinci de ori înainte să cheme poliția. Mă întreb cum trebuie să fie să fi fost lovită de treizeci și cinci de ori. Nu că aș fi numărat (și, oricum, n-am fost niciodată prea bună la matematică), dar până și eu știu că două–trei bătăi pe săptămână timp de patru ani înseamnă cu mult mai mult de treizeci și cinci. Deși poate că statisticile se referă doar la situațiile grave — la oase rupte, la loviturile în cap care te fac să vezi stele verzi. Nu la palme. Nu la ciupituri. Acestea probabil că nu se pun la socoteală. Tipic din partea mea: exagerez, ca de obicei.

Nu era vina lui Henry, cel puțin nu în totalitate. Adică știu că este complet greșit să lovești pe cineva — sigur că e greșit —, dar își pierduse slujba și asta are efecte asupra bărbaților, nu-i așa? Faptul că trebuia să se bazeze pe venitul soției sale; faptul că era cel care trebuia să facă de mâncare, să spele WC-ul și să stea să-l aștepte pe depanator când se strica mașina de spălat vase.

Nu părea drept. După cum spunea și Henry, el era cel care își iubea slujba, în timp ce eu pur și simplu mă alesesem cu a mea. O slujbă, nu o carieră. Henry avea să facă ceva*, în timp ce eu mă complăceam în*

mediocritate. El era respectat — era bun la ceea ce făcea. Eu, în schimb… mă rog, mi-a spus o dată ce a auzit la bar, când a venit la petrecerea de Crăciun a firmei mele.

După aceea am încetat să mai ies la băut cu colegii de serviciu. Cum aș fi putut, câtă vreme știam ce gândeau, de fapt, despre mine? Obtuză. Urâtă. Incompetentă. Nimic nou, presupun, dar nimănui nu-i place să i se confirme așa ceva, nu-i așa? Totuși colegii mei se prefăceau destul de bine, trebuie să recunosc: toți numai zâmbete și amabilități de genul Cum a fost în weekend? *și* Ești sigură că nu vrei să vii cu noi? *Spuneam întruna că sunt ocupată, până când au încetat să mă mai invite.*

Când Henry și-a găsit din nou o slujbă, am fost recunoscătoare când a sugerat să-mi dau demisia. Mă îndoiam că mi-ar fi simțit cineva lipsa. A fost un nou început, în multe privințe, și, deși nu discutaserăm despre asta, eram sigură că avea să pună capăt stărilor depresive ale lui Henry. Puteam să-i fiu alături mult mai bine acum, că nu mai lucram și, printre gătit și treburile casnice, poate aveam să mă duc la sală sau să mă înscriu la un curs de pictură. Era posibil chiar să-mi fac și niște prieteni.

Henry a dat apoi întâmplător peste un anunț de cursuri de fitness online. Costau mult mai puțin decât un abonament la sală și nici nu mai era nevoie să merg cu mașina nicăieri, așa că era perfect logic să merg pe varianta aceasta. Totuși am început cursul de pictură. Eram groaznică! Dar cu adevărat groaznică. Prima noastră temă a fost să facem schița în creion a unei vaze și, după cum a spus Henry, desenul meu ar fi putut reprezenta orice. Nu m-am mai întors la curs. De fapt, fusese o prostie din partea mea să încerc. E greu să înveți un câine bătrân scamatorii noi, după cum se spune.

Și totuși mi-am făcut prieteni. Dintre toate locurile posibile, tocmai pe Facebook. „Prieteni imaginari“, cum le spunea Henry, chiar dacă în multe privințe erau mai reali decât oamenii din jurul meu: vecinii de-alături, de exemplu, sau femeia care aducea catalogul Avon și care uneori se mai oprea la un ceai. Pentru că, vedeți voi, cu prietenii mei imaginari chiar vorbeam. Cel mai mult despre curățenie — făceam cu toții parte dintr-un grup de Facebook cu tema sfaturi domestice —, dar, știți cum e, ajungi să-i cunoști pe ceilalți și ei pe tine. Să le urezi La

mulți ani *de aniversare, genul acesta de lucruri. Până să-mi dau seama, ajunseserăm să ne transmitem mesaje private.*

— Nu ar trebui să se poarte cu tine așa, să știi, mi-au spus ei.

Undeva în sufletul meu știam și eu, dar faptul că o spusese altcineva a făcut ca ideea aceasta să prindă rădăcini. Următoarea dată când Henry m-a lovit, m-am dus direct la computer.

— A făcut-o din nou.

— Ar trebui să pleci.

— Nu pot.

— Ba poți.

Se spune că una din patru femei va suferi o formă de abuz domestic pe parcursul vieții. Un sfert din toate femeile.

Mă uit de jur împrejur în avion, numărând pasagerii. Statistic, cel puțin cinci femei de la clasa business au fost — sau vor fi — bătute de partenerii lor. Gândul acesta este deopotrivă reconfortant și înspăimântător.

Poate că doamna mai în vârstă. Are ochi strălucitori, dar au sclipit de lacrimi când a vorbit cu însoțitoarea de zbor. Oare și ea fuge de ceva?

Sau soția acelui fotbalist — îl recunoaștem cu toții —, în ciuda faptului că este lipită toată de el, arătând perfect cu părul ei lucios și buzele de culoarea fructelor de pădure. Nu știi niciodată ce se petrece în spatele ușilor închise, la urma urmelor. Nimeni n-a știut ce mi se întâmpla mie.

Echipajul de cabină?

De ce nu? Abuzul domestic nu discriminează. Mă uit la numele de pe ecusoanele lor și le evaluez. Oare Carmel este o victimă? Sau Mina?

Mina are un zâmbet care îi luminează toată fața, dar în secunda în care trece dincolo de draperii, zâmbetul îi dispare ca prin farmec. E ceva acolo, în ochii ei, ceva care o necăjește. Nu pare să fie o victimă, dar nici eu nu credeam că arăt ca o victimă, nu credeam că sunt *o victimă până când nu m-au ajutat prietenii să văd cum stăteau lucrurile de fapt.*

E greu să găsesc cuvinte care să descrie ce simt pentru cei pe care Henry îi numea în derâdere prieteni imaginari.

Cum mulțumești cuiva care ți-a salvat viața?

Pentru că asta este ce au făcut ei. Mi-au deschis ochii ca să văd ce făcea Henry și mi-au redat încrederea pe care o pierdusem.

Când avionul cursei 79 a decolat, m-am relaxat pentru prima oară în cincisprezece ani. Henry nu mă va urmări la Sydney. Nu mă va găsi niciodată.

Sunt liberă, în sfârșit.

Cinci

Ora 15 / Adam

Întâlnirea cu inspectorul Butler mi-a dat peste cap capacitatea de concentrare pentru tot restul zilei și din cauza asta toate declarațiile pe care le-am luat au durat de două ori mai mult decât ar fi fost cazul.

— Vă simțiți bine? m-a întrebat aplecându-și capul îngrijorată prima mea martoră, după ce a văzut mâzgăliturile făcute de mâna mea tremurândă.

— Credeam că asta este replica mea, am răspuns încercând să fac o glumă, dar am observat cum arunca priviri agitate hârtiei în timp ce îi completam declarația, iar când am recitit-o la final, erau atât de multe greșeli încât am fost nevoit s-o iau de la capăt.

Telefonul meu dat pe modul silențios înregistra douăzeci și șapte de apeluri pierdute, iar indicatorul de mesaje vocale clipea cu o lumină roșie. Cât durează să obții desfășurătorul pentru un număr de telefon? Cât i-ar fi luat lui Butler să analizeze paginile și să vadă același număr apărând iar și iar — în timp ce sumele din coloana cea mai îndepărtată tot creșteau? Cât dura să pui capăt unei cariere construite timp de douăzeci de ani?

Plec târziu de la birou, dând ocol orașului de două ori în speranța că voi găsi un loc liber de parcare, înainte să renunț și să duc mașina acasă. Timpul pierdut înseamnă că va trebui să alerg ca s-o iau pe Sophia, cu zăpada care mi se lipește de bocanci îngreunându-mi înaintarea. Trec prin curtea bisericii, în ciuda indicatoarelor, și pe lângă un grup de femei care vin din sens opus, cu copiii care țin în mâini desene. La naiba! Îți trimit copilul la *afterschool* dacă întârzii și te taxează cu cinci lire, chiar dacă îl iei acasă cinci minute mai târziu. Poate că nu pare mult, dar la momentul acesta este mai mult decât am.

Trec de poartă la și nouă minute.

— Domnule Holbrook, ridică din sprâncene mirată domnișoara Jessop, întrebându-se, fără îndoială, cum să-mi spună că trebuie să dau banul. Mă tem că Sophia a fost luată deja.

— Cine a luat-o?

Nu Mina. Cursa ei a decolat înainte de prânz.

— Becca. Fata care stă cu copilul, adaugă, de parcă aș fi uitat cine este Becca. Nu v-a spus doamna Holbrook?

Îmi și imaginez cum transmite bârfa în cancelarie. *Probabil că lucrurile chiar stau prost între părinții Sophiei — cred că nici măcar nu mai stau de vorbă acum…*

— Ba da, mi-a spus. Pur și simplu am uitat. Mulțumesc.

Mă forțez să zâmbesc, chiar dacă sunt furios pe Mina pentru că m-a făcut să par un idiot.

Mă grăbesc spre strada principală, prinzându-le din urmă la colț, unde se află secția de poliție. Încetinesc pasul. Părul Sophiei — atât de închis la culoare și ondulat încât oamenii văd în el o asemănare care nu poate fi reală cu Mina — îi iese de sub căciula de lână și se leagănă pe umerii roșii ai gecii; codițele împletite pe care i le face Mina în timpul micului dejun erau fără nicio îndoială deja desfăcute de la ora prânzului. Se uită în jos în timp ce merge, căutând peticele de zăpadă neatinsă pe sub zloata bătătorită, ca să poată să se afunde cu cizmele în ele.

— Hei, Sophia!

Se întoarce. La început zâmbește nestingherită, apoi pe chip i se întinde prudența. Mă detest pentru că sunt motivul acestei prudențe.

— Bună, tati.

— Bună, Adam.

— Totul în regulă, Becca? Cum de ești aici? I-am spus Minei că azi plec mai devreme de la serviciu.

Fata ridică din umeri.

— Eu doar am primit un mesaj. De obicei nu stau cu copiii două seri la rând, dar e o perioadă a anului cu mai multe cheltuieli, nu-i așa, cu toate cadourile de Crăciun și apoi Anul Nou. La Bull se ține o petrecere unde doar intrarea costă 20 de lire, apoi mai sunt și băuturile și dacă mai vrem să și mergem undeva după…

Deja nu o mai ascult când pornim împreună spre casă. Sophia dansează în jurul nostru, ca un peștișor în undița Beccăi. Dau s-o iau de cealaltă mănușă, dar își îndeasă mâna în buzunar și mă mușc de interiorul obrazului până când simt gust de fier.

Afurisita de Mina. I-am spus că o iau eu pe Sophia de la școală. I-am trimis mesaj, pentru numele lui Dumnezeu — i-am scris negru pe alb. Acum nu pot s-o trimit pe Becca acasă fără să-i dau niște bani, dacă se aștepta să fie plătită până m-aș fi întors eu de la serviciu.

— Magazinul de legume, spune Sophia. Sainsbury's.

Tipic pentru Mina. Mă bate la cap că trebuie să-mi fac și eu datoria în mod corect și apoi îmi face o schemă ca asta și mă face de râs.

— Acum măcelarul. Câh. Acum agentul imobiliar unde…

— Unde vând case, da, știm Sophia, pentru numele lui Dumnezeu!

Simt privirea Beccăi ațintită asupra mea când Sophia tace.

E ușor să fii un părinte perfect când nu ai copii; când ciudățeniile lor sunt drăgălașe în loc să fie enervante. Poate că, dacă ar fi nevoită s-o asculte pe Sophia povestind drumul spre școală de o mie de ori sau dacă ar auzi-o pe Mina recitând *Noapte bună, lună* în fiecare seară nenorocită timp de cinci ani, ar înțelege și Becca despre ce e vorba.

Mina nu se va uita la telefon până când nu vor ateriza, dar toată frustrarea din mine are nevoie de un loc unde să se reverse, așa că îi dau frâu liber. Mina consideră că eu sunt cel care *nu comunică*, dar ea e cea care nu-i în stare să rezolve simpla problemă logistică a luatului de la școală al…

Mă holbez la ecran, la șirul de mesaje pe care l-am deschis când mă pregăteam să-i fac scandal Minei.

Nu e nevoie de babysitter. Am rezolvat să plec mai devreme mâine, așa că pot

Mesajul meu este acolo, neterminat. Îmi aduc brusc aminte de un apel de la Arest, cum mi-am îndesat telefonul în buzunar ieri

după-amiază, pentru că dosarul suspectului meu era în cele din urmă gata să fie făcut public.

Credeam că l-am trimis.

Eram sigur că l-am trimis.

Mă cuprinde un val de căldură, o remușcare soră geamănă cu furia, ca de fiecare dată. Și totul doar pentru că Mina nu-mi mai răspunde la telefon; insistă să-i trimit mesaje. Sau să-i trimit e-mailuri. E-mailuri! Cine Dumnezeului îi trimite e-mailuri soției sale?

E mai ușor.

Mai ușor pentru cine? Nu pentru mine, cu siguranță. Nu mai poate suporta nici măcar să-mi audă vocea? Mai degrabă mă ține la distanța unui e-mail, unde se poate preface că nu sunt altceva decât o belea administrativă cu care trebuie să-și bată capul de dragul Sophiei.

— Atunci, rămâi, îi spun Beccăi, și până și eu îmi pot auzi amărăciunea din voce.

Încerc să-mi înăbuș resentimentele.

— Poate îi faci Sophiei un ceai? I-ar face plăcere.

Fata ezită, apoi ridică din umeri.

— Bine.

Asta ar fi făcut și Mina? Sau o să-mi spună că aruncăm pe geam bani pe care nu-i avem? Era o vreme când nimic din ce făceam nu ar fi fost greșit în ochii Minei. Acum se pare că nu mai fac nimic bine.

Mincinos.

Trădător.

Nepotrivit să fii tată.

Și cel mai rău este că are dreptate. Sunt un mincinos. Sunt un trădător. Nu poate să mă urască mai mult decât mă urăsc eu deja, nu poate să știe că fiecare privire aruncată în oglindă mă face să-mi fie greață de mine. Cum s-a ajuns aici?

Probabil că Butler are deja desfășurătorul facturii telefonice. Trebuie să fi trecut deja prin ea cu un marker, citind printre rânduri. Colorându-mi sfârșitul carierei.

Ce-o să mă fac? Să fii polițist nu e ca majoritatea celorlalte slujbe — nu o faci și după aceea mergi mai departe ca atunci când lucrezi într-un bar sau ți-ai încercat norocul în vânzări. E ca atunci când ești profesor sau doctor. Face parte din tine. Și eu o să pierd totul.

Fost soț, fost tată, fost polițist. Lucrurile nici că ar putea merge mai rău.

Pe măsură ce ne apropiem de marginea orașului, Sophia se eliberează din mâna Beccăi. A început din nou să ningă, iar cizmulițele ei lasă urme micuțe pe cărare. O ia înaintea noastră cu câțiva metri și eu o strig pe nume, dar ea chicotește și aleargă mai repede.

— Întrecere!

O iau la fugă. După colț, strada e pustie. Mocirla cenușie de pe șosea a stropit trotuarul, iar eu mă uit după urmele de dimensiunea potrivită.

— Sophia!

— Liniștește-te, se joacă de-a v-ați ascunselea, spune Becca, la câțiva metri în urma mea. O, nu! spune ea prefăcându-se. Unde să fie oare Sophia?

Îmi zâmbește larg, dar eu nu intru în joc.

— Sophia!

Trece o mașină și mă uit în interiorul ei; înregistrez numărul de înmatriculare, șoferul, direcția de mers. Durează doar o clipă să înhați un copil. Câteva minute să-l faci să dispară.

— Sophia!

O iau la fugă.

— Ieși imediat! Nu e amuzant.

— Nu o să iasă dacă are impresia că te-ai supărat pe ea, șuieră Becca în urma mea, apoi strigă cu o voce cântată: Nu o văd nicăieri!

Mă opresc atât de brusc, că aproape că-mi pierd încălțările.

— Te rog nu-mi spune tu cum să mă port cu copilul meu.

Mă întorc de jur împrejur, cercetând strada. Unde este?

Pe parcursul oricărei anchete a poliției în care este implicat un copil există un moment în care te gândești: *Dar dacă ar fi vorba despre copilul meu? Ce-aș face? Cum m-aș simți*? Dar e vorba doar de o clipă: dacă lași momentul să se prelungească, nu vei mai rezolva niciodată cazul.

Clipa aceea s-a transformat deja într-un minut.

— Sophia!

Sunetul mă zgârie atât de tare în gât, că trebuie să tușesc ca să-mi limpezesc vocea.

— Degeaba, spune Becca oftând melodramatic. Va trebui să ne ducem acasă fără ea.

— Nu!

Sophia apare de după un tomberon și se duce repede lângă Becca.

— Sunt aici!

— O, Doamne, te ascundeai. Am crezut că te-ai evaporat.

Simt cum îmi zvâcnește sângele în urechi și mă aplec, prinzând-o pe Sophia de braț și trăgând-o spre mine.

— Să nu mai faci asta niciodată, mă auzi? Se putea întâmpla orice.

— Se juca, atâta tot…

O reduc pe Becca la tăcere cu o privire furioasă și o oblig pe Sophia să se uite la mine. Îi tremură buza de jos.

— Îmi pare rău, tati.

Simt cum îmi arde fața și mă ustură ochii. Încet, încet inima începe să-mi bată din nou normal. Îi zâmbesc rapid Sophiei. Îi dau drumul și-i aranjez căciula.

— M-ai speriat, Soph.

Se uită la mine, iar ochii ei întunecați îi fixează pe ai mei de parcă mi-ar cunoaște toate secretele.

— Tăticii nu se sperie.

— Toată lumea se mai sperie câteodată, spun blând.

Mă lasă să o țin de mână restul drumului către casă și mă întreb dacă știe cât de mult înseamnă asta pentru mine. O surprind pe Becca privindu-mă, sprâncenele fiind singurele care reușesc cumva să transmită convingerea ei că am exagerat. N-o și

spune, desigur. Nu cum ar face Mina. *Ești așa speriat de bombe!* ar spune ea. *Întotdeauna sigur că o să se întâmple ceva rău.*

Recunosc. Dar asta doar pentru că foarte des se întâmplă câte ceva rău.

— Mami e în avion, spune Sophia în timp ce o ajut să-și scoată cizmulițele.

Le scutur una de alta și le las pe covorașul de la ușă, împreună cu ghetele pe care le port la serviciu. Casa noastră — Farm Cottages numărul 2 — se află în mijlocul unui grup de trei case înșiruite care au ținut cândva de ferma aflată la vreun kilometru depărtare.

— Așa este.

Toate cele trei căsuțe au în spate grădini care dau spre un parc cu stejari uriași și o cărare în formă de opt. Într-una din jumătățile optului este locul de joacă pentru copii, iar în cealaltă, un mic iaz cu o insuliță pe care se află casa rățuștelor. Mai e și o pajiște cu flori de câmp plină de clopoței și albăstrele în timpul verii, cu o potecă pe care Sophia adoră să alerge.

— O să fie în avion douăzeci de ore, apoi se întoarce din nou acasă și asta o să mai însemne alte douăzeci de ore, dar între timp o să stea la un hotel.

— Așa este.

— Ce fetiță isteață, spune Becca uitându-se în telefon.

— Este un Boeing 777 și are 353 de oameni în el.

— Da.

Mami, mami, întotdeauna *mami*…

— Unde e?

Număr până la cinci și apelez la toate resursele mele de răbdare.

— Tocmai mi-ai spus unde e. Într-un avion.

— Da, dar unde mai pecis?

Mai sunt oare și alți bărbați care se simt ca mine? Alți bărbați ai căror copii nu-și doresc niciodată altceva decât să fie cu mamele lor? Mai sunt și alți tați care se simt constant ca și cum ar fi doar premiul de consolare, oricât de mult s-ar strădui? Presupun că n-

o să aflu niciodată, pentru că să afli așa ceva ar însemna să spui cuiva cât de oribil te simți când fiica ta nu-și dorește decât să fie cu altcineva.

Îmi scot telefonul și deschid aplicația mult apreciată de cei care urmăresc avioanele și familiile aflate la distanță.

— Mami este…

Aștept ca aplicația să încarce datele despre avionul Minei.

— Aici.

— Bel-a-ruj.

— Rus. Ca în fus. Belarus.

Sophia repetă, studiind cuvântul pe ecran, și știu că data viitoare și-l va aminti. Nu uită niciodată nimic.

— Nostrovia, spune Becca.

— Poftim?

Intră în bucătărie, lăsându-și cizmele într-o baltă pe gresie.

— Așa se spune în rusă hai noroc.

Îi mut cizmele pe covoraș și mă uit la punctulețul care pâlpâie pe ecranul telefonului meu și care o reprezintă pe Mina, aflată la 35 000 de picioare altitudine. În curând, punctulețul care clipește va trece în spațiul aerian rusesc, apoi deasupra Kazahstanului și apoi deasupra Chinei. În cele din urmă va traversa Filipine și Indonezia, după care, înainte ca eu și Sophia să ne fi trezit, va străbate Australia și va ateriza la Sydney.

— Douăzeci de ore, îi spusesem Minei când mi-a povestit unde merge. Halal tură.

— Nu conduc eu compania aeriană, Adam.

Lăsasem să treacă un moment de tăcere înainte să vorbesc din nou, refuzând să intru în discuția pe care încerca s-o înceapă.

— Totuși trebuie să fie drăguț să ai parte de câteva zile la Sydney în această perioadă a anului.

— Nu e o vacanță!

Cedasem. Stăteam amândoi în fața școlii — ca să-l predau pe Elefant, care fusese lăsat din greșeală acasă în dimineața aceea. Sophia își aruncase brațele de gâtul Minei și apoi dăduse din cap către mine, ca și cum ne-am fi întâlnit o singură dată la o

conferință: *Și cu ce spuneai că te ocupi*? Mi se acordaseră câteva ore cu fiica mea, cu instrucțiuni clare să o aduc înapoi până la ora 6.

Mina tot încerca să pornească cearta.

— Încetează să mă mai faci să mă simt vinovată, Adam. Asta este meseria mea.

— Știu, doar…

— Și n-am de ales.

Era roșie de furie, făcând un întreg spectacol când îi încheia Sophiei nasturii de la haină. Vedeam cum inspiră adânc și controlat și, când s-a îndreptat, n-ai fi zis că s-a întâmplat ceva.

— O să-mi fie dor de tine, am spus încet.

M-am întrebat dacă nu cumva am depășit limita, dar îi sclipeau ochii. S-a întors, sperând poate ca eu să nu fi observat.

— E un zbor ca oricare altul.

Totuși de douăzeci de ore.

Așteptarea febrilă dinaintea acestui zbor durase doi ani. Poate că eu am băgat de seamă mai ușor, fiindcă Mina lucra pentru ei, dar dădeai la tot pasul de World Airlines. Reclame TV, care arătau mișcarea lină a paturilor de la clasa business și picioarele întinse ale pasagerilor de la economic. Interviuri cu piloții care făcuseră zborurile de test și comparații nostalgice cu „Ruta Cangur“ de 55 de ore pe care zburaseră în anii 1940 și care avea escale în șase țări.

— În 1903, zisese Yusuf Dindar cu câteva zile în urmă, pe canapeaua de la BBC Breakfast, frații Wright au sfidat gravitația cu primul zbor susținut cu o aeronavă cu motor. După mai mult de 100 de ani, avem capacitatea de a menține 150 de tone de metal în aer timp de douăzeci de ore fără întrerupere.

După care se lăsase pe spate, cu un braț întins încrezător pe spătarul canapelei, și zâmbise.

— Forțele Pământului sunt puternice, dar noi am dovedit că suntem mai puternici. Am învins natura.

Acum, când îmi amintesc aerul lui de încredere în sine supremă, parcă mă trece un fior. Nu mă îndoiesc că are cea mai bună echipă și cele mai bune avioane. Dar natura poate înghiți

un oraș, poate pune la pământ zgârie-nori, poate prăbuși țărmuri întregi în ocean…

Mă trag din bucla de scenarii fatale care-mi trec prin minte. Mina are dreptate. Chiar sunt speriat de bombe. Au testat zborul acesta de trei ori. Toată lumea e cu ochii pe ei. E în joc reputația lor, ca să nu mai vorbim de siguranța a sute de vieți.

Nu se va întâmpla nimic rău.

Șase

17 ore până la Sydney / Mina

Ne aflăm undeva deasupra Europei de Est, iar sub noi nu se vede nimic altceva decât un fuior de nori. Ating sticla ferestrei cu degetele și mă uit la formele pe care le-aș descoperi cu Sophia dacă ar fi aici. *O bătrână gârbovită în drum spre cumpărături — uite, aia este poșeta. Un palmier — uite, acolo! Trebuie să mijești puțin ochii…*

Îmi amintesc cum căutam și eu, împreună cu mama, imagini în nori, întinsă pe spate în grădină, în timp ce mama smulgea buruienile din straturile cu flori. Grădina era frumoasă, dar ea nu știa niciodată numele plantelor, însă știa instinctiv unde se potrivea fiecare.

— Plantele au nevoie de cinci lucruri ca să înflorească, spunea ea.

Scotea din pământ un tufiș drăguț care fusese plin de flori albe și delicate cu un an în urmă, dar căruia în anul acela nu-i mersese prea bine. M-am ridicat, încântată că aveam ocazia să mă dau mare cu ce învățasem la orele de biologie.

— Apă, am spus. Și hrană. Lumină, pentru fotosinteză. Căldură? am adăugat, după ce m-am gândit o clipă.

— Ești o fată isteață. Și care este al cincilea?

M-am strâmbat, gânditoare. Nu reușeam să-mi aduc aminte nici măcar că exista și un al cincilea lucru.

— Spațiu.

Mama a ridicat cu grijă tufișul de la pământ, umplând cu pământ groapa rămasă în urma lui și bătătorind surplusul pe lângă plantele din jur.

— Astea trei au fost bine mersi la început, când le-am plantat, dar acum asta e prea înghesuită. Nu o să moară, dar nici n-o să-i

meargă bine. O s-o mut în altă parte și o să vezi ce recunoscătoare o să fie.

Mă gândesc la conversația aceea de fiecare dată când urc într-un avion, înghițindu-mi sentimentele de vinovăție care mă cuprind la gândul că am plecat de lângă Sophia. Avem nevoie de spațiu ca să ne meargă bine, ca să înflorim. Toți avem nevoie.

Clipesc și las norii să facă forme singuri. Înăuntru, avionul e luminos și răsună de zgomotul discuțiilor. Mesele pe care le servim sunt planificate cu atenție: prima, pentru a ține pasagerii treji, a doua, pentru a-i încuraja să doarmă.

— Ar trebui să le dea câte o pastilă de dormit, a spus Erik când ne-am uitat împreună peste meniu. Ar fi mai ieftin.

Traversez cabina, asigurându-mă că toată lumea are ce-i trebuie. În total sunt șapte rânduri. Un rând dublu de scaune se întinde de-a lungul celor două laturi ale cabinei, cu un grup de câte patru scaune pe mijloc. Paravanele permit izolarea fiecărui loc de cele de-alături, oferind fiecărui pasager un cocon personal. Când vor să doarmă, partea de jos a scaunului alunecă în față, intrând sub ecranul TV și transformând fotoliul deja confortabil într-un pat perfect întins. Nu e chiar un mod neplăcut în care să petreci douăzeci de ore, foarte diferit de locurile de la clasa economică, unde scaunele de pe treizeci și trei de rânduri de câte nouă locuri nu pot decât să se încline cu vreo opt centimetri.

— Aproape am ajuns? întreabă un bărbat care călătorește singur și stă pe unul din locurile din centru.

Râd politicoasă, chiar dacă este al patrulea pasager care pune această întrebare, fiecare convins de propria originalitate. În spatele lui, un cuplu drăguț a renunțat la paravanul dintre scaune și și-au înclinat scaunele în același unghi. Pe ecranele lor rulează același film, într-o sincronizare care nu poate fi obținută decât intenționat. Probabil că sunt proaspăt căsătoriți, deși, dacă așa stau lucrurile, lista pasagerilor îmi indică faptul că ea și-a păstrat numele de fată.

— Aș putea să mai primesc o pătură? Am înghețat.

Femeia are spre treizeci de ani și o claie de bucle castanii ținute în frâu de o bentiță lată.

— Ginny e pe jumătate șopârlă. Are nevoie de un încălzitor cu infraroșii ca să fie cu adevărat fericită.

Partenerul ei este mai în vârstă decât ea, cu fruntea brăzdată de riduri. Zâmbește în timp ce vorbește, dar ochii lui nu strălucesc ca ai ei.

— Ei bine, atunci o să vă bucurați să aflați că la Sydney sunt acum 25 de grade, le spun. Cât timp veți sta acolo?

— Trei săptămâni, răspunde Ginny și se îndreaptă de parcă ar fi pusă în mișcare de anunțul ei ca de o forță. Am fugit în lume să ne luăm!

— Dumnezeule, ce tare!

Mă gândesc la nunta mea cu Adam — biserică, fotografii de familie, petrecerea la hotel — și la săptămâna pe care am petrecut-o în Grecia după aceea. Convențional, poate, dar reconfortant în același timp. Mi-a creat senzația de lucru solid. De siguranță.

— Ginny!

— Ce? Nu mai contează acum, Doug, am făcut-o deja. Nu ne mai poate opri nimeni.

— Chiar și-așa.

Bărbatul își pune căștile în urechi, iar Ginny se înroșește, entuziasmul ei pierind cu totul. Îi las să se uite la film, dar, deși stau la fel de apropiați ca înainte, între ei s-a schimbat ceva și îmi pare rău pentru ei. Pentru ea. Simt o tristețe bruscă pentru cuplul care eram împreună cu Adam pe insula aceea grecească și pentru felul în care am ajuns. Toate relațiile se schimbă când apar copiii, indiferent pe ce drum mergi, dar un copil cu nevoi speciale exercită asupra relației o presiune pentru care niciunul dintre noi nu era pregătit. Reacția mea a fost să caut soluții, să citesc tot ce se putea despre trauma adopției și tulburările de atașament.

Reacția lui Adam a fost să fugă.

Era prezent fizic — când nu era la serviciu —, dar emoțional am început să-l pierd cu ani în urmă. Nu știu dacă atunci au început aventurile lui și câte au fost — Katya este singura de care am fost convinsă.

L-am întrebat o dată. Am găsit un card bancar atașat unui cont despre care nu știam că există, apoi mi-am dat seama că și-a schimbat parola telefonului cu una pe care nu o cunoșteam.

— Ai pe cineva?

— Nu!

— Atunci de ce să-ți schimbi codul PIN?

— L-am băgat de trei ori greșit pe cel dinainte. A trebuit să-l schimb.

Se vedea pe fața lui că mințea.

Sunt chemată la un scaun de pe rândul de dincolo de culoar, unde un bărbat mai în vârstă cu ochelari rotunzi și început de chelie se încruntă cu ochii la laptop.

— Tot nu merge Wi-Fi-ul.

— Nu, îmi pare rău — se străduiesc să afle care-i problema, dar…

— Se rezolvă curând?

Rezist tentației să-mi duc degetele la tâmple și să mă prefac că mă uit într-un glob de cristal invizibil.

— Nu știu. Îmi pare rău pentru această neplăcere.

— Doar că am nevoie pentru serviciu. E un zbor foarte lung.

Bărbatul se uită la mine așteptând un răspuns, de parcă puterea de a repara rețeaua Wi-Fi stă în totalitate în mâinile mele.

— Cu siguranță așa este.

Echipajul de zbor este aproape gata pentru primul schimb de tură. Cesca și Mike se vor duce sus, în zona de odihnă, pentru șase ore; când vor reveni, ne vom afla deja la jumătatea drumului către Sydney. Mai este o a doua zonă de odihnă la coada avionului, pentru însoțitorii de bord, accesibilă printr-o ușă încuiată aflată în bucătăria din spate. Opt paturi supraetajate înguste. Separatoare de polistiren și draperii între ele. Mă îndoiesc că voi dormi prea mult în timpul primei pauze, dar va fi cu totul altă poveste în a doua. Tot echipajul va fi din nou la datorie cu două ore înainte de sosire, cu instrucțiuni clare de la Dindar să arătăm ca scoși din cutie pentru fotografiile de la aterizare.

Vom sta două zile în Sydney înainte de zborul de întoarcere. Va fi grozav să explorez orașul, dar și mai bine o să fie să savurez

somnul neîntrerupt de țipetele Sophiei. De luni întregi are coșmaruri în fiecare noapte, indiferent de rutina de seară pe care o adoptăm, indiferent de locul în care doarme. Mă trezesc cu inima bubuind în piept și dau fuga pe palier, după care o găsesc ridicată în picioare în pat, rigidă și încordată în brațele mele preț de o secundă sau două, până când îmi dă voie s-o îmbrățișez.

— Poate că-i e dor de Katya, i-am spus o dată lui Adam, mesajul subliminal fiind evident: era vina lui.

A roșit, cum face de fiecare dată când pomenesc numele fetei, iar eu n-am mai spus nimic, dar ceva m-a deranjat ca o durere surdă de dinți și abia a doua zi mi-am dat seama. Coșmarurile începuseră *înainte* să plece fata.

— Mă scuzați.

Un băiat — poate nouă, zece ani — ridică două degete ca și cum ar fi la școală și are nevoie să meargă la toaletă. Lângă el, mama lui stă întinsă pe scaunul transformat în pat, cu gura ușor întredeschisă și o mască pe ochi cu mesajul *La încărcat, nu scoateți din priză* brodat pe materialul satinat.

— Bună, cum te cheamă?

— Finley Masters.

Zâmbesc.

— Bună, Finley, vrei ceva de băut?

— Mi s-au încurcat căștile.

Băiatul se uită la mine inocent și simt o izbitură bruscă în piept, așa cum mi se întâmplă des când sunt departe de Sophia.

— O, dragule, asta e o problemă serioasă. Să vedem dacă putem s-o rezolvăm, ce zici?

Îmi folosesc unghiile ca să desfac nodurile din cabluri și îi dau înapoi căștile cu un zâmbet.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Finley este singurul copil de la clasa business, deși chiar în fața secțiunii din mijloc este un cuplu cu un bebeluș foarte mic. Plânge cu un miorlăit ca de pisică — nu tare, dar insistent — și surprind privirea neliniștită pe care o schimbă cei doi părinți. Le zâmbesc, încercând să le transmit că nu este nicio problemă, dar

ei își fac de lucru cu hăinuțele bebelușului, de parcă motivul disconfortului său are de-a face cu felul în care este înfășat, și nu cu presiunea care tot crește în interiorul urechiușelor sale.

Mă uit pe lista pasagerilor — Paul și Leah Talbot — și mă duc să văd dacă au nevoie de ceva. Bebelușul lor nu poate avea mai mult de o lună.

— Trei săptămâni și două zile, răspunde Leah când o întreb.

E australiancă și are părul decolorat de soare și tenul bronzat și plin de pistrui. Dinții albi și drepți completează tabloul unei persoane care petrece mult timp în aer liber și mi-i imaginez pe ea și pe soțul ei făcând un grătar pe plajă în ziua de Crăciun. Poate că o să fac și eu împreună cu Adam și cu Sophia la fel într-un an — să fugim de frig și să evadăm la soare.

Și, zi așa, tot cu Adam? intervine terapeutul meu interior.

— Ce scumpete! Cum îl cheamă? întreb, ignorându-mi subconștientul.

E doar puterea obișnuinței, atâta tot. Cinci ani ca familie. Adam mi-a arătat destul de limpede care sunt prioritățile lui, și ele nu le includ pe soția și fiica sa.

— E frumușel, da, spune Leah, luminându-se când se uită la fiul ei.

E mai mare decât mine — aș zice că e trecută bine de patruzeci de ani —, dar de departe într-o formă mai bună.

— Faceți cunoștință cu Lachlan Hudson Samuel Talbot.

— O grămadă de nume.

Soțul ei zâmbește larg.

— Nu ne-am putut hotărî.

Are accent britanic, dar cu o intonație ridicată la sfârșitul propoziției, cum se întâmplă să dobândească repede expații de la antipozi.

— Arătați extraordinar! îi spun lui Leah. Nu-mi vine să cred că tocmai ați născut.

Complimentul o jenează și își lipește buzele de căpșorul bebelușului, adulmecându-l. Soțul ei o cuprinde cu brațul și mi se pare cumva că mă resping — că am spus ceva greșit.

— Dacă vreți să-l iau mai târziu ca să vă puteți odihni, vă rog să-mi spuneți.
— Mulțumim.
Îi las cu inima grea de parcă aș fi înghițit o piatră. Adopția nu a alungat durerea infertilității; n-a pus capăt dorinței ocazionale, dar viscerale, de a avea o burtă mare și întinsă sau de a simți greutatea abia perceptibilă a unui nou-născut. Sophia este lumea mea — nu trebuie să naști ca să fii mamă —, dar asta nu înseamnă că doare mai puțin să mă gândesc la ce ar fi putut să fie.
Aș fi vrut măcar ca Sophia să fi venit la noi când s-a născut. Ar fi putut să se întâmple așa. *Ar fi trebuit* să se întâmple așa. Mama ei era deja pe o listă neagră. Protecția copilului era cu ochii pe ea, iar copiii mai mari erau dați în îngrijirea statului. Dar trebuiau urmate niște proceduri și acestea ne-au privat de primul an din viața Sophiei, iar pe Sophia, de capacitatea de a avea încredere. Ne-au privat de familia pe care am fi putut s-o avem, care am fi putut fi.
Nici eu și nici Adam nu am fost în stare să dormim în noaptea de dinaintea sosirii Sophiei în casa noastră, de teamă să n-o dăm în bară.
— Dar dacă n-o să mă simt niciodată ca și cum aș fi tatăl ei adevărat?
— O să te simți, sigur c-o să te simți.
Știam că Adam era stresat — i-a luat mai mult timp decât mie să accepte ideea adopției —, dar mai știam și că în curând avea să se îndrăgostească de Sophia. Familiile se clădesc pe fundația iubirii, nu a moștenirii genetice.
Doar că el și Sophia nu au părut să aibă niciodată o legătură sufletească. Sophia era solicitantă, chiar și când era doar un bebeluș, și nu reușeam niciunul dintre noi s-o potolim. Până la urmă, mă lăsa pe mine s-o legăn până adormea, dar, dacă încerca Adam s-o ia în brațe, se încorda toată și țipa până se învinețea. Pe măsură ce a crescut, a devenit tot mai posesivă cu timpul meu, excluzându-l pe Adam.

— Ai răbdare, îi spuneam eu. Într-o zi va veni ea la tine și atunci va trebui să fii pregătit.
— Fruntea sus, iubire — s-ar putea să nu se întâmple niciodată.
Sunt smulsă din gânduri de un bărbat aflat în spatele celor doi Talbot, ale cărui picioare lungi sunt întinse pe sub tăvița pe care se află o sticlă cu apă și o carte.
Când eram la facultate, lucram într-un bar plin de bancheri, studenți și tot felul de idioți. În clipa în care pășeam după bar, colegii mei deveneau superiori intelectual, adresându-mi-se cu *hai, fuguța, scumpo*, și *bine, drăguțo*, de parcă eram figuranți din *EastEnders*. La fel se întâmplă uneori și cu slujba aceasta. Știu tot felul de însoțitori de zbor, cu tot felul de calificări. Știu foști paramedici și lectori universitari, chiar și un fost polițist ieșit la pensie căruia i-a venit chef de plimbare în amurgul vieții. Însă majoritatea pasagerilor nu văd asta. Ei văd o uniformă și văd o chelneriță. Nu punem la socoteală instrucția pentru situații de urgență, procedurile de siguranță în caz de aterizare pe apă, abilitatea de a stinge un incendiu sau de a elibera un pasager din scaun.
Strâng din dinți și zâmbesc.
— Pot să vă aduc ceva, domnule? Poate niște vin?
— Mulțumesc, nu consum alcool.
— Ei bine, sunt aici dacă aveți nevoie de ceva.
Sunt recunoscătoare pentru această oază de sobrietate în timp ce restul cabinei se înveselește tot mai tare. Simt o dorință bruscă să fiu acasă, ghemuită cu Sophia pe canapea, uitându-ne la *Purcelușa Peppa*. Când sunt plecată, îmi vin în minte toate momentele noastre bune. Îmi amintesc chiar și momentele bune cu Adam — râsetele, apropierea, senzația brațelor lui în jurul meu.
Dinspre bar se aude un zumzet și mă duc să văd dacă au nevoie de ajutor. Se aude din ce în ce mai tare, volumul conversației crescând pe măsură ce tot mai mulți pasageri de la clasa business se alătură aglomerației. Câțiva sunt în pijamale, noutatea încă amuzându-i, deși au trecut câteva ore de când am decolat. Un

cuplu stă în picioare la bar, limbajul trupului dezvăluind că flirtează.
— Ai văzut tirbușonul?
Barmanul — Hassan — pare hărțuit.
— Habar nu am unde este — era aici mai devreme. Îți aduc unul de la bucătărie.
— De aia nu beau decât șampanie. N-ai nevoie decât de un pahar. Sau de un pai!
Femeia de la bar are un râs grav, gutural, în dezacord cu înfățișarea ei minionă. Are părul lung și blond și este machiată cu grijă, cu buzele roșii ca sângele. Bărbatul cu care este nu-și poate lua ochii de la ea. E îndesat, nu cu mult mai înalt decât femeia blondă, dar cu bicepși mai pronunțați decât talia ei. Părul brunet pare că s-ar cârlionța dacă nu ar fi tuns așa de scurt și o barbă deasă îi acoperă jumătate din față. Femeia își ține degetul mare de la mâna stângă făcut cârlig în buzunarul de la spate al pantalonilor bărbatului, în maniera aceea obișnuită, automată, prin care doi oameni învață să se potrivească unul cu celălalt. Simt un nod în gât, amintindu-mi de anii când relația mea cu Adam era încă destul de proaspătă cât să flirtăm unul cu altul, dar în același timp destul de familiară cât să ne simțim confortabil.
Când dau să plec, surprind cu coada ochiului o mișcare: un foșnet al draperiilor care separă clasa business de cea economică. Mă uit în spate și văd o femeie brunetă apropiindu-se de bar. Se uită în jur în timp ce așteaptă, observând televizorul cu ecran mare de pe perete și coșulețele cu dulciuri puse la dispoziția pasagerilor.
— Șampanie, vă rog.
Hassan îmi aruncă o privire.
— Mă tem că barul este deschis doar pentru pasagerii de la clasa business.
După voce, pare agitat, iar mâinile îi zăbovesc pe lângă sticla de șampanie de parcă totuși ar servi-o.
— Nu vreau decât un pahar.
E tentant s-o lăsăm să bea un pahar și după aceea s-o trimitem înapoi la clasa economică, dar ceva din atitudinea ei, care parcă

spune *mi se cuvine*, mă irită. Fac un pas înainte.
— Îmi pare rău. Trebuie să vă întoarceți în cabina de la clasa economic.
— La naiba — nu vreau decât ceva de băut.
Zâmbesc.
— Iar eu nu-mi doresc decât să nu fiu înjurată pentru că-mi fac meseria, dar se pare că niciuna dintre noi nu va primi ce-și dorește astăzi.
— Cum sunt pijamalele?
Femeia se întoarce și aproape că scuipă cuvintele adresându-se unui cuplu îmbrăcat la fel, care își face un selfie.
— Ăăăă, sunt foarte…
— Știți ce am primit noi în pachetul cu suvenire? întreabă în timp ce mimează violent cu degetele în aer niște ghilimele. Un căcat de biscuiți!
— OK, ajunge.
O prind de umăr, iar femeia se scutură din prinsoarea mea.
— Ia mâinile de pe mine! Asta este agresiune, asta este, spune și se uită în jur. Filmează cineva chestia asta? Tocmai m-a atacat.
— Vă rog să vă întoarceți la locul dumneavoastră.
Toată lumea de la bar se holbează acum la noi, pasagerii de la clasa business întinzându-și gâturile să vadă ce se petrece în spatele lor.
— Barul este rezervat exclusiv pentru pasagerii de la clasa business.
— Și atunci el cum de are voie să stea? întreabă femeia și împunge cu degetul către bărbatul îndesat, care se străduiește din răsputeri să n-o bage în seamă.
— Pentru că este de la… dau să zic, apoi observ roșeața ciudată care apare pe gâtul bărbatului și felul în care își împinge ușor paharul pe jumătate băut de pe bar.
— Scuze, spune, deși nu e clar dacă mi se adresează mie sau însoțitoarei lui blonde.
— Pentru numele lui Dumnezeu! îi șuier lui Hassan, care-și mușcă buzele.

— Sunt împreună. Era puțin aglomerat când mi-au cerut de băut și m-am gândit…

— Toți cei care n-au bilet la clasa business sunt rugați să se întoarcă la locurile lor, unde însoțitorii de bord vor fi încântați să le ia comanda de băuturi, spun cu glas tare.

— Scuze, murmură din nou bărbatul îndesat.

Îi aruncă o ultimă privire lungă fetei blonde înainte să se strecoare pe după draperii și să se întoarcă la locul lui. Îmi încrucișez brațele la piept și mă uit fix la femeia beată. Ne privim ochi în ochi preț de un minut, înainte să cedeze.

— Snobilor!

Își spune replica de final cu glas puternic și simt regrete pentru însoțitorii de bord de la clasa economică — vor fi nevoiți să-și petreacă următoarele cincisprezece ore refuzând să-i mai dea de băut.

Respir ușurată și mă înroșesc când pasagerii de la bar mă primesc cu aplauze.

— Aveți copii, nu-i așa? întreabă femeia în pijama din cuplul îmbrăcat la fel, zâmbindu-mi larg. Aia a fost o voce de mamă, clar.

Zâmbesc și eu. Mă întorc la bucătărie și pentru prima dată de când am ajuns la serviciu simt cum mă relaxez, sentimentul de nesiguranță dispărând în cele din urmă. Instinctele mele au fost corecte: *avea să se întâmple* ceva în timpul acestui zbor, dar nu a fost nimic căruia să nu-i pot face față. Asta fac de doisprezece ani — nu-i de-ajuns așa ceva ca să mă destabilizeze.

Când eram copil, mama întindea de fiecare dată brațele spre cer când trecea vreun avion pe deasupra noastră.

— Repede! Trimite-le salutări lui Manii și Baba sido!

— Avionul ăla ar putea să meargă oriunde altundeva, râdeam eu, dar dădeam din mână — prea superstițioasă să n-o fac.

Obiceiul acesta mi s-a întipărit în minte — precum salutatul coțofenelor singure — mult după ce bunicii au murit și nu mai aveam niciun motiv să merg în Algeria sau să le trimit salutări peste ocean. Chiar și după ce am încetat să mai merg cu tata la aeroport — în anii adolescenței, când eram prea grozavă ca să fiu

surprinsă uitându-mă după avioane —, ridicam totuși în mod intenționat un braț către cer de fiecare dată când vedeam un avion. *Hei, Manii și Baba — vă iubesc*.

Mulți ani mai târziu, ne întorceam o dată din Franța, unde părinții mei încă mai aveau o casă. Aparținuse părinților tatălui meu; o dărăpănătură plină de amintiri. Mă uitam pe geamul avionului la un nor care părea destul de solid cât să poți sta pe el. În anii de școală ne petreceam toate vacanțele în Franța și am continuat tradiția și în timpul facultății. În timp ce mama se învârtea de colo colo, stând de vorbă cu prietenele ei, pe tata îl vedeam relaxându-se, departe de rigorile vieții la Londra.

— Mi-ar plăcea să fiu pilot.

Era prima oară când spuneam asta cu voce tare și părea ceva îndrăzneț. Ridicol chiar.

— Atunci, fă-te pilot, a spus tata.

Așa era el. *Vrei ceva? Fă în așa fel încât să se întâmple*.

Mult în fața avionului, s-a deschis ușa carlingii, iar eu mi-am lungit gâtul să arunc măcar o privire la panoul de bord; la geamul larg și curbat prin care se vedea covorul de nori. Am simțit cum mă cuprinde entuziasmul.

— E foarte scump.

— Cât de scump?

— Vreo… optzeci de miare? Cel puțin.

N-a spus nimic o vreme care a părut o eternitate, apoi a ridicat din umeri și și-a strâns cu un foșnet ziarul, spunând:

— Află mai multe detalii.

Șase săptămâni mai târziu au vândut casa din Franța.

— Du-te și fă-te pilot, a spus tata.

— Dar iubeai casa aia! am spus uitându-mă cu atenție la chipurile părinților mei, care nu trădau decât entuziasm. Trebuia să fie asigurarea voastră la pensie.

— Cine mai are nevoie de pensie când are un copil pilot de linie? a răspuns tata, făcându-mi cu ochiul. O să ne întreții tu la bătrânețe.

Mama m-a strâns de braț.

— O să ne descurcăm. Ne bucurăm pentru tine.

Mi-a făcut o fotografie în ziua în care am plecat la cursurile de aviație, de parcă ar fi fost prima mea zi de școală. Am stat lângă ușa de la intrare cu pantalonii mei negri și o cămașă nouă, cu o singură tresă aurie pe epoleți.

Acum mă uit în jos la fusta pe care o port, la unghiile date cu ojă și la ciorapii de culoarea pielii. Îmi place meseria mea, dar nu așa ar fi trebuit să stea lucrurile.

— Vrei o cană de ceai s-o iei sus cu tine? întreabă Carmel care ține un pliculeț de ceai deasupra unei căni goale.

— Da, mulțumesc.

Mi se pare ciudat să iau pauză acum, la doar câteva ore după ce am decolat și chiar și mai ciudat să știu că atunci când mă voi trezi vom mai avea încă ore bune de zbor până la destinație. Dedesubtul nostru, oamenii se vor trezi, vor merge la serviciu, se vor întoarce acasă și vor merge la culcare, iar în tot acest răstimp noi vom fi în aer. Pare imposibil, aproape de pe altă planetă.

Spre deosebire de Erik, care n-a zâmbit de când ne-am îmbarcat, Carmel este foarte drăguță. Are doar douăzeci și doi de ani și e pe punctul să se mute cu iubitul ei, pe care în mod evident îl divinizează.

— Lucrează în City, mi-a spus ea mândră când ne-am așezat pe locurile noastre, gata de decolare.

— Cu ce se ocupă?

Carmel a clipit încurcată.

— Lucrează în City.

— A, da, mi-ai spus. Scuze, mă dojenesc singură.

Carmel face ceaiul, iar eu caut în cutia pentru bagaje de lângă bucătărie punguța de hârtie pe care Sophia m-a făcut să-i promit că o voi lua cu mine la bordul avionului.

— Nu o deschide până când nu decolați, mi-a spus când a venit la mine în cameră, unde îmi făceam bagajul, obișnuită de-acum deja cu imaginea valizei mele deschise pe pat.

Despăturesc hârtia. E o prăjitură cu ovăz, din cele pe care le-am făcut împreună în weekend, și îmi plouă în gură când simt mirosul dulceag. Unul din colțuri este ciugulit și ating marginea zimțată din care au mușcat dințișorii sidefii ai fiicei mele.

Sub prăjitură, pătată de grăsime, este o bucățică de hârtie. *Pentru mami a mea. Cu dragoste, de la Sophia. xoxox*. I-o arăt lui Carmel și ea își duce pâinile la piept.
— Draga de ea! Fetița ta?
Dau din cap că da.
— Oh, Dumnezeule, cât e de drăguță! Abia aștept să fiu și eu mamă. Pun pariu că faci tot felul de lucruri cu ea, nu-i așa? Pictați și faceți lucru manual și tot felul de chestii de genul ăsta.
— Mai mult în bucătărie, spun și ridic prăjitura. O mulțime de chestii. A făcut prăjiturile astea aproape singură — și are doar cinci ani.
— Extraordinar.
Rup o bucățică de prăjitură și o bag în gură, după care pun bilețelul în buzunar și împachetez restul să-l iau cu mine sus, în zona de odihnă. Încep să șterg prin bucătărie, ca să las totul în ordine pentru următorul schimb. Cineva a uitat o seringă hipodermică pe blatul de la bucătărie și o iau de-acolo ca să nu fie cumva aruncată din greșeală la gunoi.
— Ai idee cine…
Mă opresc brusc, pentru că mi-a atras atenția o etichetă ușor zgâriată de pe seringă. Un dreptunghi mic alb cu o față zâmbitoare desenată de mână și un nume imprimat.
Sophia Holbrook.
— Lapte și zahăr? întreabă Carmel.
Ce caută seringa EpiPen a Sophiei aici? Fața zâmbitoare îmi confirmă că este cea din ghiozdan — a fost soluția simplă, dar eficientă a lui Adam de a ști care EpiPen se află unde — iar eticheta este fără îndoială la fel cu cele pe care le-am lipit cu meticulozitate pe pantofii, cutiuța pentru pachetul de prânz și sticla cu apă ale fetei.
Mă gândesc la dimineața de azi, când am dus-o pe Sophia la școală, la ce s-a întâmplat după aceea. M-am schimbat acasă în uniformă — chiar dacă seringa ar fi fost în blugii mei, n-avea cum să ajungă dintr-un buzunar într-altul. Oare să-l fi pus în geanta pentru serviciu când am ajuns la aeroport? După ani de făcut această meserie, am devenit un om al obișnuințelor;

pașaportul și cartea de identitate stau în geanta pentru serviciu, împreună cu crema de mâini, balsamul de buze și un portofel plin de valută. Nu țin un EpiPen în geanta de serviciu — n-am niciun motiv. Sophia nu vine niciodată cu mine la serviciu.

— Pământul către Mina — te simți bine?

— Scuze. Doar lapte. Mulțumesc.

Pun stiloul cu soluția injectabilă din plastic albastru în buzunar. Nu există altă explicație. Probabil că l-am luat cu mine în avion.

Cum altfel ar fi putut ajunge aici?

Șapte

Ora 18 / Adam

— Becca face om de zăpadă cu mine, spune Sophia, lipsa interogației din tonul ei indicând mai degrabă ceva din caracterul fiicei mele decât din lipsa ei de cunoaștere perfectă a limbajului.

Nu mă întreabă, îmi comunică doar.

— E aproape ora ceaiului — s-a întunecat afară, încep eu, dar se posomorăște deja, iar eu mă gândesc *la naiba cu atâta corectitudine, la naiba cu comportamentul de părinte responsabil — de ce n-aș fi eu cel care s-o facă să zâmbească, de data asta?* Bine, cred că putem aprinde lumina afară. O să fie o aventură grozavă! Fac niște oameni de zăpadă nemaipomeniți. Șmecheria este să…

— Nu. Becca face om de zăpadă cu mine.

— Bine, spun îmbufnat, ca și cum aș fi de-o vârstă cu ea.

Cu cât mai multă sare pui pe rană, cu atât ustură mai tare. Oare chiar așa de dureros trebuie să fie să crești un copil? Și când doare în felul acesta, trebuie pur și simplu să accepți lucrurile așa cum sunt?

Becca este în bucătărie, unde tot înțeapă o lasagna pe care tocmai a scos-o din cuptor.

— Crezi că este vegetariană?

Îi iau furculița și întind la loc crusta de brânză topită.

— Are și legume înăuntru.

Dă ochii peste cap.

— Ți se pare amuzant? Știai că metanul care provine de la creșterea animalelor este de douăzeci și cinci de ori mai dăunător pentru mediu decât dioxidul de carbon?

— Ia încearcă mai întâi să stai într-o sală de ședințe cu doișpe polițiști păroși — vacile o să ți se pară parfum după aceea.

— Tati spune că putem să facem un om de zăpadă.

Becca ridică din umeri.

— Dacă vrei.

Își ia din nou telefonul să verifice omniprezentele notificări și eu, la rândul meu, simt că mă furnică degetele. Dependența poartă cu ea memoria musculară, iar degetul mare dă să se miște inconștient pe ecran înainte ca gândirea conștientă să intervină să-l oprească.

Sophia a deschis frigiderul și răscolește prin sertarul cu legume. Se întoarce triumfătoare cu un morcov.

— Acum o căciulă.

Aleargă pe hol să caute ce-i trebuie, iar eu pun lasagna înapoi în cuptor, ca s-o țin caldă. În congelator este și un burger Linda McCartney[1] — rămas probabil acolo de ultima oară când a fost Becca la noi — și îl pun la făcut sub grill.

Înfofolite iar cu cizmele și hainele groase, Becca și Sophia se duc afară. Sapă cu brațele prin zăpada neatinsă; Sophia se bucură de noutatea faptului că se poate juca afară pe întuneric, iar eu închid ușa și mă uit la ele câteva clipe prin geamul ușii din spate.

Degetele mi se întâlnesc pe telefon. Mă îndepărtez de ușă, dar tot sunt prea aproape, așa că mă îndrept spre dormitor. Urc câte două trepte odată, în timp ce pulsul mi se accelerează de anticipare, așa cum începe să-ți plouă în gură când știi că se apropie ora mesei. Mai arunc o privire pe fereastră, verificând că fetele sunt încă ocupate, și simt cum mă cuprind sentimente contradictorii, așa cum pățesc de fiecare dată când mă uit la Sophia.

— E o fetiță așa veselă, a spus domnișoara Jessop la întâlnirea cu părinții.

Mina s-a uitat la mine.

— Mă bucur să aud asta. Este… noi ne mai chinuim cu ea. Uneori.

Uneori. Mai bine spus, de cele mai multe ori. Îmi aruncă iar o privire, în căutarea unui sprijin din partea mea.

— Comportamentul ei poate fi o provocare, am spus eu. Are niște crize — niște crize monumentale. Uneori durează o oră întreagă și chiar mai mult.

Viața cu Sophia seamănă cu o traversare pe gheață, fără să știi cu adevărat vreodată când poate să se crape. Ești la mila emoțiilor unei copile de cinci ani.

— Poate simți foarte acut nevoia de control, a adăugat Mina.

Vorbea încet, alegându-și cuvintele cu atenție.

— Poate fi posesivă. Mai ales în privința mea. Asta poate genera ceva… tensiune, a adăugat după un moment de ezitare.

Domnișoara Jessop a analizat preț de câteva clipe tot ce i-am spus.

— Hm, trebuie să mărturisesc că la școală nu avem parte de așa ceva. Adică știu despre problemele ei emoționale, dar, ca să fiu sinceră, nu ți-ai da seama, uitându-te la ea. Mă întreb…

Ne-a privit pe rând, apoi și-a aplecat capul într-o parte.

— Oare să se comporte așa din cauza unor probleme pe care le simte acasă?

Singurul lucru care m-a făcut să nu-mi ies atunci complet din minți a fost că așa ceva i-ar fi susținut argumentul. Am așteptat până am ieșit din curtea școlii, dar Mina a izbucnit prima.

— Cum își permite!? Cum adică practic este vina noastră că Sophia are probleme de comportament? Nu are nicio legătură cu faptul că are o mamă naturală care mare parte din timp nici măcar nu-și aducea aminte că are copii sau cu faptul că a trecut prin două familii de plasament înainte să ajungă la noi? Noi suntem de vină, Adam? Greșim noi cu ceva? a întrebat ea izbucnind în lacrimi.

Într-un rar moment de apropiere, m-a lăsat să o îmbrățișez.

— Nu e vina noastră, i-am răspuns.

Mirosea diferit — poate avea un șampon nou — și mi s-a strâns inima la gândul că îmi părea străin ceva din ea.

— Cel puțin nu e vorba de tine. Ești o mamă minunată.

Singur acum în fostul nostru dormitor, mă uit la telefon. Îmi deschid mesajele și mă copleșește valul familiar de rușine și de teamă. Am dat-o în bară rău. M-am adâncit din ce în ce mai tare în ceva atât de toxic că nu mai pot ieși la lumină și le-am târât și pe Mina și pe Sophia în povestea asta.

Îmi trece prin fața ochilor chipul fiicei mele, înlăcrimat și nedumerit. Prea speriată ca să spună ceva. Katya fusese cea care a vorbit, după ce Sophia s-a oprit din plâns și a fost înfofolită într-o pătură în fața televizorului, de parcă ar fi fost bolnavă.

— Nu mai fac asta eu, nu.

Katya se dusese sus, iar eu o urmasem la etaj.

— Katya, te rog…

Și-a scos valizele de sub pat și a început să arunce haine în ele.

— Nu mai mințit. E terminat.

— Nu-i spune Minei, te implor.

Între noi, lucrurile mergeau deja rău. Abia dacă ne mai vorbeam, iar Mina începuse să mă interogheze cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Unde am fost? La ce oră am terminat treaba? Cu cine vorbeam la telefon?

— O să mă părăsească.

— Nu problema mea! a spus Katya, apoi s-a întors și și-a înfipt un deget în pieptul meu. E a ta.

Închid mesajele și deschid pagina de Facebook, căutând profilul Minei. Mă gândeam că o să mă blocheze după ce m-a dat afară din casă, dar nu se schimbase nimic. Statusul ei referitor la relații este tot *căsătorită* și e de-a dreptul patetic cum mă agăț de asta ca de un semn de speranță. Și-a schimbat fotografia de profil. Acum are un selfie, fără filtre, făcut undeva în zăpadă, într-un loc pe care nu-l recunosc. Poartă o căciulă cu un moț de blană, iar de gene îi atârnă fulgi de nea.

Am dat-o în bară îngrozitor. Am pierdut-o pe singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat.

Am cunoscut-o pe Mina după un meci de rugby, când s-a băgat în fața mea la bar.

— Cu plăcere, i-am spus, în felul acela pasiv-agresiv tipic britanic, care-ți permite să-ți retragi cuvintele în cazul în care nu ai auzit când cineva și-a cerut scuze.

S-a întors un pic spre mine, cu o mână ținând totuși o bancnotă de zece lire, ca să nu-și piardă rândul la bar.

— Scuze, erai înaintea mea la coadă?

Expresia ei spunea că de fapt nu se scuză deloc, dar în momentul acela deja nu-mi mai păsa. Părul ei era sălbatic — cu bucle zurlii care-i încadrau fața și s-au revărsat parcă peste umeri când s-a întors spre mine. Pe obrazul stâng avea pictat steagul Angliei; pe cel drept, al Franței.

— Văd că nu mergi la risc cu pariurile, am spus arătând spre fața ei.

— Sunt pe jumătate franțuzoaică.

— Care jumătate?

Nu era o replică prea originală, dar tot a râs și mi-a cumpărat ceva de băut. Ne-am luat paharele și am ieșit, îndepărtându-ne ca printr-un acord tacit de îmbulzeala care se revărsa pe stradă și adăpostindu-ne după colț, unde ne-am rezemat de un zid.

— Mama e franțuzoaică, a spus Mina și a sorbit din bere. De fapt, franțuzoaică algeriană — s-a mutat la Toulouse înainte să mă nasc eu. Tatăl meu este pe jumătate francez, pe jumătate englez și ne-am mutat în Anglia când aveam șase ani. Sunt o corcitură, a spus ea, zâmbind larg.

Când m-am dus să mai iau un rând de băutură, m-am temut că s-ar putea să dispară, așa că am dat din coate ca să ajung mai repede la bar, spunându-mi că totul este corect în dragoste și război.

— De ce-a durat atât? m-a întrebat când m-am întors.

Licărirea din ochi contrazicea expresia bosumflată, așa că i-am zâmbit larg la rândul meu.

— Îmi pare rău că am întârziat.

Mina se pregătea să devină pilot — începuse de câteva săptămâni cursul pentru piloți de linie. Nu mai cunoscusem niciodată un pilot, nu mai zic de cineva așa de tânăr și de atractiv ca ea, iar amețeala din capul meu nu avea nimic de-a face cu berile pe care le băusem.

— De fapt nu este chiar așa de extraordinar cum sună, a spus ea. Cel puțin, nu încă. Facem cursuri ca la școală și avem parte de mai multă matematică decât ți-ai putea imagina.

— Când începi să zbori?

— Săptămâna viitoare. Pe un Cessna 150.

— Ce avioane sunt astea?

Mina a zâmbit larg.

— Să zicem că sunt foarte, foarte departe de Concorde.

Am condus-o acasă. M-aș fi dus oriunde cu ea. Și, când a trebuit să plec, m-a asigurat atât de convingător că avea să mă sune, că voia să mă vadă din nou, că între noi era o legătură așa extraordinară, așa de *importantă*, că nu i-am mai cerut numărul de telefon după ce i l-am dat pe al meu. Nu m-am îndoit nicio clipă că avea să mă sune.

Doar că n-a făcut-o. Și, când în cele din urmă mi-am făcut curaj să trec pe la ea pe-acasă, se mutase. Fără să lase vreun bilețel de adio, fără să-mi trimită vreun mesaj. Îmi trăsese clapa.

* * *

— Idiotule, spun cu voce tare.

Aveam totul. Femeia pe care o iubeam. O familie. Și am dat-o în bară. O pierdusem pe Mina o dată, iar când am recâștigat-o, am îndepărtat-o de mine și, dacă nu sunt atent, o s-o pierd și pe Sophia. Întotdeauna Mina a fost cea de care s-a lipit, iar acum, că nici nu mai locuiesc aici, este o luptă să pot rămâne măcar o mică parte din viața ei. Durează ani buni să depășești problemele legate de tulburările de atașament. Nu e de-ajuns să fiu lângă Sophia la zilele de naștere și la ocazii speciale sau o dată la două weekenduri. Trebuie să fiu aici când se julește la genunchi și când i se face frică noaptea. Trebuie să-i dovedesc că n-o voi părăsi.

Mă dau jos din pat. Poate că le pot ajuta să termine omul de zăpadă, iar Sophia să-i pună apoi căciula și un fular la gât. Chiar dacă nu vrea să le ajut, tot aș putea măcar să mă uit la ele. Pot să-i spun ce treabă bună a făcut.

Cobor scările în fugă, hotărât din nou să fiu — stai, care este cuvântul pe care îl văd peste tot zilele astea? *Prezent*. Îmi pun telefonul în buzunar, mulțumit de mine. Am ignorat mesajele; nu am răspuns. Asta dovedește că am voință, orice ar spune Mina.

Podeaua de pe hol este udă, o dâră de zăpadă topită ducând spre baia de la parter. Au terminat.

— Ce fricoase, spun în timp ce intru în bucătărie. N-ați mai îndurat frigul?

Becca stă pe blatul de la bucătărie, jucând ceva pe telefon. Mă uit de jur împrejur în bucătăria goală.

— Unde e Sophia?

— Afară. Am intrat să fac niște ciocolată caldă.

Fierbătorul de apă a fost folosit de curând, se vede cum încă iese abur din el, dar nu zăresc nicio cană pregătită.

— N-ai ajuns prea departe.

Îmi iau cizmele de cauciuc pe care le țin lângă ușa din spate.

Grădina noastră e un mic dreptunghi, cu un șopron încuiat cu lacăt într-un colț și un morman trist de ghivece în curtea pavată. Sub zăpadă, e o alee din beton care duce spre șopron. Nici eu, nici Mina nu ne prea pricepem la grădinărit — e doar un loc în care să se joace Sophia, atâta tot.

Doar că acum nu se joacă.

Grădina este goală.

Sophia a dispărut.

[1] Burger vegetarian. (*N.t.*)

Opt

Pasagerul 2D

Mă numesc Michael Prendergast și, când m-am îmbarcat în zborul 79, am luat-o spre stânga.

În copilărie, de fiecare dată când zburam undeva la distanță mare, părinții mei stăteau la clasa business, în timp ce eu mă aflam în spate, la clasa economică. Mama și tata veneau pe rând să verifice că sunt bine, dându-mi drept ofertă de pace bomboanele de ciocolată pe care le primeau la cafea.

— Tu nu ai nevoie de spațiul suplimentar, spunea mama. Și, pe urmă, de îndată ce faci stânga când te urci într-un avion, s-a terminat pentru totdeauna: n-o să mai vrei s-o iei la dreapta niciodată.

Nu înțelegeam la ce se referă. Aveam destui bani s-o luăm spre stânga de fiecare dată când mergeam cu avionul, fie că era vorba de un weekend la Lisabona sau de cele două săptămâni pe care le petreceam în Mustique în fiecare an, la vila care aparținea unuia dintre clienții tatălui meu. De ce să ne chinuim, când puteam călători cu stil?

La unul din zborurile spre Antigua, după cinci ore, m-am strecurat la business ca să-i văd. Era târziu; marea majoritate a pasagerilor dormeau deja și mi-am ținut respirația cât am mers în vârful picioarelor spre locul unde se întinsese mama. Eram un lungan de doisprezece ani, prea mare ca să împart locul cu cineva, dar tot m-am strecurat lângă ea.

— Nu ai voie să te afli aici.

— Doar un pic.

Mi-a dat punga ei nedesfăcută de chipsuri și o sticlă cu apă minerală și mi-a pus căștile ca să mă uit la televizor. Am trecut prin toate canalele — de patru ori mai multe decât aveam eu la economică —, dar nici n-am apucat să aleg, că deasupra mea s-a oprit o umbră mare.

— Scuze, a spus mama.

I-a zâmbit stewardesei într-un fel care părea să spună ups, m-ați prins! *și mi-a luat căștile de pe urechi.*

— Haide, tu vii cu mine!

Stewardesa i-a zâmbit la rândul ei mamei, dar unghiile i s-au înfipt în umărul meu când m-a condus înapoi și am simțit cum obrajii îmi ardeau de rușine. Nu făcusem rău nimănui — ce mare scofală ar fi fost dacă m-ar fi lăsat să stau și eu acolo? Cât despre părinții mei, cum îndrăzneau să mă trateze ca pe un cetățean de mâna a doua?

Când am aterizat, i-am urmărit pe pasagerii de pe locurile din față debarcând primii, le-am inspectat hainele și bagajele și am compus o listă mentală de etichete în jurul cărora voiam să-mi construiesc viața. Părinții mei aveau valize Louis Vuitton; eu aveam o valiză de mână pe care o primise tata gratis când cumpărase o servietă.

— Când o să câștigi banii tăi, mi-a spus el, poți să-ți iei ce valiză vrei.

Mă tot bătea la cap ca să pricep cum stau lucrurile cu valoarea banilor, când un miar e un miar, indiferent cum îl privești. Banii de buzunar însemnau pentru mine o bancnotă de cinci sau de zece lire din când în când, în timp ce o parte dintre amicii mei primeau câte douăzeci de lire pe săptămână.

— Nu e vorba despre bani, mi-a spus tata, când aveam aproape optsprezece ani.

Încercam să vorbesc cu el despre asta pe un ton calm. Ca de la bărbat la bărbat.

— E o chestiune de principiu.

Dar de fapt era vorba numai despre bani. O dată, în timpul unui zbor spre Mustique, erau locuri libere la clasa business.

— Văd că aveți locuri separate, a spus doamna de la ghișeul de check-in. Astăzi vă pot oferi un upgrade pentru doar trei sute de lire.

Trei sute de lire! O văzusem pe mama cheltuind chiar mai mult de-atât pe o singură pereche de pantofi fără să clipească. Mi s-a făcut inima cât un purice de emoție. În cele din urmă se întâmpla! Mi-am și imaginat cum voi sta întins sub o păturică moale, uitându-mă la filme și bând cola după cola.

— Stă foarte bine la clasa economică, mulțumim.

Mi-a căzut fața.

— Dar…

Tata s-a uitat furios la mine, întrerupându-mi protestele înainte să se întoarcă și să-i zâmbească femeii de la ghișeu.

— Copiii din ziua de azi, nu-i așa? Habar nu au pe ce lume trăiesc.

Femeia s-a uitat la mine cum îmi înăbușeam lacrimile despre care știam că nu ar fi făcut altceva decât să provoace alte mustrări din partea tatei, apoi i-a zâmbit forțat. Așa e totdeauna, *aș fi vrut să-i spun*. Nu e vorba despre bani, nici despre principii. Pur și simplu, așa e el.

M-am foit pe scaun cât a durat zborul acela, detestând fiecare privire exasperată pe care o aruncam spre draperiile care mă separau de părinții mei. Când mi-am primit sandviciul ambalat în carton și mi-am băut sucul la cutie, m-am întrebat oare ce li se servea celor de la clasa business. Mi-am imaginat chifle moi și calde; picături de condens pe pahare aburite pline cu suc de portocale proaspăt stors.

Din fericire, o aveam pe bunica. Îmi petreceam ore în șir la ea acasă, în timp ce părinții mei lucrau. Ne uitam la reality-show-uri, râdeam când Nigella se extazia în fața vreunui mousse de ciocolată și făceam comparații între Burberry și Hugo Boss. Îmi cumpăra cadouri, ascunzând cămăși de designer în sacoșe Primark ca să le pot strecura pe furiș acasă. Bunica locuia într-un conac imens cu piscină și grajduri proprii și îi plăceau ceea ce numea ea lucrurile cele mai bune din viață.

— Eu sunt de vină pentru gusturile scumpe ale maică-tii, mi-a spus ea o dată când beam ceai cu frișcă. Pe vremuri ne duceam pe Oxford Street sâmbătă dimineața și făceam cumpărături până cădeam late la propriu.

— Weekendul trecut mi-a dat douăzeci de lire ca să-mi cumpăr o pereche de blugi, am spus eu nefericit. Douăzeci de lire!

Bunica a țuguiat dezgustată din buze.

— Ei bine, e influența lui taică-tu la mijloc. Maică-ta n-a fost niciodată rea înainte să se mărite cu el, a spus ea și a pufnit disprețuitor. Și, la urma urmelor, nici măcar nu este vorba despre banii lui. Parazit vânător de avere, asta este. Ne-a cunoscut pe mine și pe bunicul tău — Dumnezeu să-l ierte —, a aruncat o privire asupra

locului ăstuia și a pus un inel pe degetul maică-tii mai repede decât poți să pronunți „moștenire“.

Bunica nu se temea să spună lucrurile pe șleau.

— Ei bine, a spus ea amărâtă, o să vadă el.

— Ce-o să vadă?

Dar nu mi-a spus și abia când a murit mi-am dat seama la ce se referise atunci. I-a lăsat fără o lețcaie. Pe amândoi. Testamentul ei stipula foarte clar că niciun bănuț din vasta ei avere — din averea ei efectivă, cu piscină și tot tacâmul — nu va ajunge la părinții mei.

Mi-a lăsat totul mie.

Tata a înnebunit.

— E mult prea mult. N-are cum să fi vrut așa ceva.

Erau în bucătărie, dar vocile li se auzeau în susul scărilor, unde stăteam pe palier, cu spatele rezemat de perete.

— Asta și-a dorit, a spus mama. Chiar l-a iubit foarte mult.

Simțeam o durere în piept, de parcă aș fi înghițit ceva mult prea repede. Nu-mi puteam imagina viața fără bunica, iar brusca tranziție la statutul de milionar — oricât de nebunește suna — nu era o compensație suficientă pentru faptul că o pierdusem.

— Cred că o luase razna. Va trebui să contestăm testamentul.

— Era mai întreagă la minte decât oricine care avea pe jumătate anii ei, știi asta foarte bine.

— Doar nu ai de gând să accepți așa ceva, pur și simplu? Banii aceia ar fi trebuit să ne revină nouă.

— De fapt, ar fi trebuit să-mi revină mie, am auzit-o pe mama spunând, dar tata n-a băgat-o în seamă.

— Băiatul are optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu — e complet iresponsabil.

Am așteptat să aud contraargumentul mamei, dar acesta nu a mai sosit. Mi-am înghițit nodul din gât. Naiba să-i ia! Naiba să-i ia pe amândoi! Nu-mi păsa de bani — nu pe cât îmi păsa de bunica —, dar nici nu aveam de gând să-i dau părinților mei. Nu mai eram nevoit să-i mai suport. Aveam casa mea acum; și destui bani ca să fac tot ce voiam.

Viața era bună și nu doar pentru mine; nu eram zgârcit ca părinții mei. Pentru fiecare liră pe care o cheltuiam pentru mine, cheltuiam încă două pentru alții. Făceam cinste în mod spontan oamenilor dintr-un bar, încheindu-mi seara înconjurat de noi prieteni. Îmi răsfățam iubitele cu flori, ciocolată, bijuterii și, cu cât cheltuiam mai mult, cu atât ele mă iubeau mai mult. Am făcut donații importante, publice, unor organizații de caritate și am respins cu un gest aplauzele care mă făceau să clocotesc de emoție.

Și — desigur — am luat-o spre stânga. De fiecare dată. După cum a spus tata, nu era vorba despre bani, era o chestiune de principiu.

În avion sunt oameni care nu au mai zburat până acum la clasa business — îți dai seama după felul cum deschid fiecare sertar și învață fiecare buton al panoului de comandă, chemând-o pe însoțitoarea de zbor să le explice cum funcționează patul, dacă sunt incluse toate canalele de filme, la ce oră li se va servi mâncarea… Iar eu stau și las toate lucrurile să se așeze în jurul meu, cum se așază de obicei un costum croit pe Savile Row.

Însoțitoarele de zbor se mișcă încontinuu de la un pasager la altul și fac o comparație dezinteresată între cele două femei din echipaj. Ambele sunt atrăgătoare, în ciuda diferenței de vârstă dintre ele. E clar că șefa e cea mai în vârstă, ochii ei poposind rapid peste fiecare scaun, căutând orice detaliu care ne-ar putea deranja din starea noastră confortabilă. Privirea i se oprește asupra mea și simt cum înghet, de parcă aș avea din nou doisprezece ani.

Haide, tu vii cu mine…

Unghiile care mi se înfig în umăr…

Femeia de acum zâmbește.

— Pot să vă aduc ceva, domnule? Poate niște vin?

— Mulțumesc, dar nu consum alcool.

N-am mai băut de ani întregi. Prefer freamătul cofeinei decât mintea încețoșată după alcool.

— Ei bine, sunt aici dacă aveți nevoie de ceva.

Răsuflu ușurat. E nostim că încă mă mai simt ca un impostor după atâția ani.

— Mulțumesc.

Totul e sub control. Am bilet la clasa business. Am bani în buzunar. Viața merge în cele din urmă în direcția în care mi-am dorit dintotdeauna să meargă.

Nouă

12 ore până la Sydney / Mina

Zona de odihnă este mai mult un loc în care să te târăști decât o încăpere, pereții curbându-se înspre interior până când devin una cu tavanul; forma avionului este la fel de evidentă aici ca și în carlingă. Podeaua este acoperită cu saltele matlasate, care te duc cu gândul la cele din sălile de sport de la școală, separate de draperii care atârnă din tavan ca într-un salon de spital; fiecare compartiment de dimensiunea unui sicriu.

Suntem prea agitați ca să putem dormi. Doar Erik și-a tras draperia în jurul compartimentului, lăsându-ne pe ceilalți să vorbim în șoaptă.

Restul echipajului — șapte la număr — e întins pe podea, schimbând genul acela de bârfă despre pasageri care nu ar putea fi posibilă în bucătăria avionului.

— E un tip pe la jumătatea avionului — pe bune, nu-i minciună — cred că are vreo 200 de kile, spune cineva din echipajul de la clasa economică.

Carmel se strâmbă.

— Bietul om, trebuie să stea foarte înghesuit.

— Bietul om de lângă el, vrei să zici! Stă pe locul de la culoar și din cauza lui îmi tot rămâne căruciorul blocat. Și eu: Hm, nu vă supărați, ați putea să vă mutați un pic… ăăă… burdihanul?

Toți izbucnesc în râs, oprindu-se brusc când Erik se rățoiește de după draperia lui. Știm cu toții cum e când încerci să dormi în timp ce nimeni altcineva nu vrea s-o facă; atmosfera are ceva copilăresc — ceva de genul ospăț-la-miezul-nopții-la-o-petrecere-în-pijamale — care ne face să chicotim și să ne ducem mâinile la gură. Cel puțin, pasagerii nu vor fi deranjați: nu trece niciun sunet între zona de odihna și cabină. Când suntem sus acolo, suntem complet izolați.

Eu eram doar pe jumătate acolo. Cu o jumătate din minte alăturându-mă jocului de-a celebritățile și ascultând despre deciziile lui Carmel cu privire la designul interior al apartamentului ei; cealaltă jumătate încercând să-și dea seama când am văzut ultima oară EpiPenul Sophiei.

Ieri dimineață era în rucsacul ei, sunt sigură. Verific întotdeauna când îi scot cutia pentru prânz și sticla de apă și nu există niciun motiv pentru care să nu o fi făcut și ieri. Oare să-l fi scos când i-am golit cutia de mâncare după ore? Nu am mai făcut așa ceva niciodată și, chiar dacă aș fi făcut-o, tot nu explică de ce l-am adus în avion.

Oare îmi face cineva o farsă?

Mi-l amintesc pe Adam, cu ani în urmă, tăvălindu-se de râs în timp ce-mi povestea cum fusese „inițiat“ ca nou recrut în poliție.

— Sergentul mi-a spus c-o să-l băgăm în sperieți pe noul asistent de la morgă făcându-l să creadă că unul dintre cadavre era viu, mi-a povestit el, râzând în hohote și abia reușind să articuleze cuvintele. Așa că mă pun pe targă, ei mă acoperă cu un cearșaf și mă bagă în frigider. Și eu stau acolo, hlizindu-mă la gândul că voi face „Buhuhu!“ ca o fantomă când asistentul mă va scoate de-acolo, doar că… doar că…

Un nou hohot de râs l-a făcut să se îndoaie de mijloc și eu nu m-am putut abține și am râs și eu, chiar dacă ideea de a fi înconjurat de cadavre mă făcea să mă înfior.

— Doar că, ce să vezi, a continuat Adam, mă trezesc că aud vocea cadavrului așezat deasupra mea care mă întreabă: „E al naibii de frig aici, nu-i așa?“

Izbucnește iar în râs, cuprins de veselie când își aduce aminte că de fapt el fusese de la bun început victima farsei.

Lumea lui Adam este una a contrastelor totale. Pe de o parte, decizii pe viață și pe moarte și altercații violente. Pe de alta, farse cu folie alimentară pusă peste WC și telefoane mobile prinse cu bandă de lipit de birouri; apeluri false chemând ofițeri nervoși la șefi lipsiți de umor.

— Haz de necaz, spunea Adam de fiecare dată.

O frivolitate — chiar dacă era copilărească — care să contrabalanseze partea sinistră a unui accident de circulație, a unui viol sau a dispariției unui copil.

Adam era deja ofițer de poliție când l-am cunoscut și m-am întrebat adesea cum trebuie să fi fost el înainte; dacă dintotdeauna a avut modificările bruște de dispoziție care îl duc într-un loc în care eu nu am acces. Când ne-am căsătorit, aceste stări durau câteva ore — cel mult o zi —, dar, cu timpul, depresia își arăta colții perioade mai lungi. Ultimul an a fost insuportabil.

— Cui îi trimiți mesaj?

Ne uitam la televizor — trebuie să fi fost cam pe vremea asta anul trecut —, dar Adam abia dacă și-a ridicat ochii din telefon. Katya era în camera ei, Sophia dormea.

— Nimănui important.

— Oricine ar fi, nu pari prea fericit.

Adam avea maxilarul încleștat în timp ce bătea cu degetele mari în ecran. Am lăsat-o baltă, aruncându-i priviri din când în când tot restul serii, fără să mai fiu în stare să mă concentrez la ce ar fi trebuit să urmărim împreună la televizor.

După ce Adam s-a mutat de-acasă și Katya s-a întors în Ucraina, anxietatea mă ținea trează până spre primele ore ale dimineții. Cădeam într-un somn deloc odihnitor doar ca să mă trezesc brusc când telefonul scotea bipul care mă anunța că am primit un mesaj. Adam, cuprins de remușcări — sau de vinovăție —, aflat în mijlocul unei ture.

Îmi pare rău.
Mi-e dor de tine.
Te iubesc.

M-am obișnuit să țin telefonul pe modul silențios.

Într-o dimineață aveam șase mesaje și două apeluri pierdute de la el și, în timp ce mă împleticeam în jos pe scări, amețită din cauza lipsei de somn, ecranul telefonului se aprindea insistent. În loc să-l las să sune, am respins apelul, un mic act de sfidare care știam că-l va durea. Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama ce era mirosul acela ciudat care se simțea la parter. Am verificat

bucătăria, să văd dacă nu cumva uitasem ceva în cuptor, dar mirosul de chimicale era cel mai puternic pe hol.

Preșul de la ușă fusese îmbibat cu benzină.

În starea mea de amețeală m-am întrebat dacă nu cumva vărsasem eu ceva înainte să mă duc la culcare sau dacă nu am adus cumva ceva de pe drum cu încălțările. Am deschis ușa să aerisesc, clipind uimită când l-am văzut pe Adam coborând din mașină și venind pe alee.

— Am încercat să te sun. Te simți bine?

Avea un aer maniacal, de parcă ar fi dormit chiar mai puțin decât mine. Îi tot fugea privirea de colo colo, ca și cum ar fi fost sub efectul unui drog — deși știam bine că n-ar face niciodată așa ceva.

— De ce ai încercat să mă suni?

Aerul rece al dimineții mă trezise, iar acum piesele puzzle-ului parcă se așezau fiecare la locul ei, dezvăluindu-mi o imagine pe care nu-mi doream s-o văd.

— De fapt, ce cauți aici?

— Trebuie să-mi iau niște haine.

— La 7 dimineața? am întrebat și n-am mai așteptat explicația lui. Tocmai mă pregăteam să sun la poliție. Cineva a turnat benzină prin fanta de la ușă.

Eram uimită de cât de calmă mă simțeam, date fiind împrejurările. Faptul că-l dădusem pe Adam afară din casă mă făcuse să mă simt mai puternică, mai stăpână pe situație; lipsa somnului adăugase și un fel de detașare, de parcă m-aș fi uitat la mine de undeva de sus.

— Ce?

S-a uitat în jur înnebunit, ca și cum făptașii ar mai fi putut fi încă prin preajmă.

— Când? Te simți bine? Sophia e bine?

Era ceva ciudat la el, ca și cum mi-ar fi ascuns ceva. Ca și cum, mi-am dat seama brusc, nu ar fi fost deloc uimit.

— Sophia n-a pățit nimic. A dormit cu mine azi-noapte. O să sun la urgențe și o să fac o reclamație.

— Mă ocup eu — oricum sunt în drum spre serviciu. Așa e mai mic riscul să fie băgat totul sub preș.

Mai târziu, când Sophia era la creșă, am schimbat becul de pe verandă și am întrebat-o pe Mo dacă a văzut ceva.

— Scuze, drăguțo, doctorul mi-a dat ceva să mă ajute să dorm — așa că, mai nou, cad fulgerată. Totuși, acum vreo două săptămâni, niște puști încercau să dea foc coșurilor de gunoi în parc — s-ar putea să fie tot ei, a spus Mo.

Am sunat la poliție să le dau și această informație suplimentară.

— Mă tem că nu avem înregistrată nicio plângere privind vreo infracțiune săvârșită la adresa aceea.

— Soțul meu a depus reclamația azi-dimineață. Detectiv-sergent Holbrook. De la Divizia de Investigații Criminale.

— Se pare că încă n-a reușit să depună plângerea — pot să vă iau eu declarația?

După aceea i-am trimis un mesaj lui Adam.

Ai depus plângerea?

Da, totul rezolvat. Nu sunt sigur că pot face ceva, dar o să verifice piromanii cunoscuți.

Am făcut ochii mari uitându-mă la telefon. De ce nu raportase Adam ce se întâmplase? Și de ce mă mințise? Apoi a sosit un alt mesaj.

M-aș simți mai bine dacă aș fi acasă cu voi. Doar câteva zile — o să dorm în camera de oaspeți.

În adâncurile întunecate ale minții mele a început să prindă contur un gând. E posibil să fi fost chiar *Adam* cel care a turnat benzină prin fanta ușii, într-o încercare jalnică de a mă determina să-l primesc înapoi? Își închipuia că o fi vreun cavaler în armură strălucitoare?

Nu-i nevoie, mulțumesc, i-am răspuns. Nu eram speriată: o fi Adam un idiot, dar nu era psihopat.

— Ar fi trebuit să dormiți și voi, spune acum Erik, când părăsim zona de odihnă și coborâm treptele abrupte în spirală care duc

spre cabină. Mai avem mult până la următoarea pauză.

— Mulțumesc, tati! spune printre dinți cineva de deasupra mea.

Se aude un chicotit înfundat.

Erik are dreptate, ar fi trebuit să dormim, dar sporovăiala celorlalte fete a fost o distragere binevenită de la întrebarea care mă frământa: cum ajunsese seringa Sophiei la bordul avionului? Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva a fost Adam. Oare încearcă să mă facă să mă simt vinovată pentru că am plecat de lângă ea? Sau speră că mă voi îngrijora destul cât să-i cer ajutorul? O fi și acum, ca în cazul poveștii cu benzina, un mod sucit de a face pe cavalerul meu în armură strălucitoare?

În mod cert, la mijloc nu poate fi cineva cu care lucrez. Nu este ca în cazul lui Adam și al amicilor lui, care lucrează împreună de ani și care-și cunosc limitele unii altora. Eu lucrez cu colegi noi de fiecare dată când pontez. Cine face o farsă unui străin?

Când mă întorc în cabină, privirea îmi cade pe bărbatul de pe locul 3F. Jason Poke are tipul acela de figură proaspătă și gropițe care fac adolescentele să se topească și mamele să spună *mare grijă la băiatul ăsta*. Trebuie să fi trăit pe altă planetă să nu știi de „Farsele lui Poke“, un canal-cult de YouTube care a câștigat rapid popularitate când s-a mutat pe Channel 4. Îmi amintesc un episod pe care l-am urmărit cu Adam, cu mult înainte ca totul s-o fi luat razna între noi. Poke era îmbrăcat în vicar — cu o proteză nazală și perucă încărunțită — și se tot bâlbâia încercând să oficieze slujba de căsătorie pentru un cuplu care habar n-avea ce se petrecea. „Să te iau la refec — adică, pardon, să te respect.“ Râsete înfundate din partea congregației. Poke sughiță, apoi mormăie următoarea replică. Camera face zoom pe o doamnă mai în vârstă, cu buzele țuguiate, în timp ce Poke se întoarce cu spatele la fericitul cuplu și trage o dușcă dintr-o butelcă în care ar trebui să fie vinul de împărtășanie. Mireasa rămâne cu gura căscată. În spatele ei, cavalerul de onoare izbucnește într-un râs zgomotos în timp ce Poke își trage de pe față proteza nazală și un cameraman iese din sacristie. „Încă una din Farsele lui Poke“ se aude vocea de fundal a crainicului.

— Clasic, spune Adam pufnind în râs.

— Cred că mi-aș ieși cu totul din minți.
— Doar la început. În cele din urmă ai vedea și partea amuzantă.
— Biata fată.

La televizor ni se prezentau din nou aceleași „imagini cu reacțiile“ pe care le văzuserăm înainte. Mireasa îngrozită, mama ei în lacrimi.

— Atâtea luni de pregătiri și apoi vine bulangiul ăsta și strică tot.
— Cavalerul de onoare a pus totul la cale. Poke nu a apărut din senin.
— Chiar și-așa.

Trec pe lângă locul lui Poke, aruncând o privire la ecran să văd la ce se uită. Sunt surprinsă să observ că este un documentar despre Auschwitz și mă înroșesc când Poke ridică privirea și vede că mă uit la el.

— Te cam trezește la realitate, spune el, și faptul că are căștile pe urechi îl face să vorbească un pic mai tare decât în mod normal.

Eu trebuie să fi adus seringa la bord, îmi aduc aminte că am mutat o revistă din geanta mea de zi cu zi în geanta de serviciu — poate că s-o fi prins între pagini. Sau poate să-l fi pus Sophia din greșeală în punga de hârtie cu prăjitura? Asta trebuie să se fi întâmplat.

Ignor vocea șoptită din capul meu care spune că seringa trebuia să fi fost în rucsacul de școală al Sophiei, nu în geanta mea; că ar fi o coincidență mult prea mare să fi căzut dintr-o geantă în alta nu o dată, ci de două ori; că seringa n-a fost nicicum în preajma prăjiturii. Ignor vocea care îmi amintește de benzina turnată prin fanta ușii, de apelurile pe care le tot primesc în ultima vreme, de comportamentul straniu al lui Adam din ultimele luni. Ignor totul. Este doar un EpiPen. Ce ar avea de câștigat cineva dacă l-ar aduce la bord?

Aș vrea să-i pot trimite Beccăi un mesaj, doar ca să mă asigur că totul este în ordine, dar turnul de control spune că nu poate face nimic în privința conexiunii Wi-Fi. Dindar a făcut toate aranjamentele posibile pentru zborul acesta — scaune mai încăpătoare la clasa economică, filme premium, reducerea amprentei de carbon și Wi-Fi gratuit pentru toată lumea,

indiferent de tipul de bilet cumpărat. În revista dedicată zborului, o pagină întreagă de reclamă îndeamnă pasagerii să scrie pe Twitter live despre călătorie folosind hashtagul #LondraSydney. O să sară în aer când o să afle.

Mă uit prin cabină încercând să identific jurnaliștii. Primul este de fapt o femeie cu fața ascuțită, care scrie un editorial pentru *Mail* și care seamănă atât de tare cu fotografia de lângă semnătura ei că nici nu mai este nevoie să mă uit pe lista de pasageri ca să-i aflu numele, deși o fac, ca să fiu sigură. Publică sub numele de Alice Davanti; pe documentele de călătorie se numește Alice Smith. Nume dobândit prin căsătorie, poate, ori Davanti este un pseudonim ales pentru nota exotică.

Durează mai mult să-l identific pe al doilea jurnalist — nu e cineva pe care să-l cunosc după figură sau nume și fără Google sunt pierdută. Fac o plimbare de-a lungul culoarului, aruncând câte o privire la ecranele laptopurilor sau la paginile cărților deschise. Observ că domnul cu ochelari rotunzi și-a băgat lista de vinuri într-un carnet și, când trec pe lângă el a doua oară, văd că folosește un aparat de fotografiat adevărat, și nu telefonul, ca să facă eterna poză cu „stau cu picioarele în sus și mă uit la un film". De școală veche. Mă uit pe lista pasagerilor: Derek Trespass. În ciuda plângerilor legate de Wi-Fi, pare să se simtă destul de confortabil.

Ating din nou seringa, simțindu-mă în același timp aproape de Sophia și totodată la mii de kilometri distanță de ea. Mă gândesc la bilețelul pe care i l-am lăsat pe pernă și mă întreb dacă l-a găsit deja. Aș vrea să-i pot trimite un mesaj. În cabina de pilotaj există un Sky Phone, precum și un radio de frecvență foarte înaltă pe care îl folosesc piloții ca să ia legătura cu turnul de control la fiecare jumătate de oră și de fiecare dată când intrăm sau părăsim spațiul aerian al unei țări. Nu este ceva complet neobișnuit să fie transmise mesaje personale prin aceste două canale (am fost pe zboruri în care s-au anunțat nașteri; și, când e Campionatul Mondial de Fotbal, este sărbătorit fiecare gol al echipei Angliei), dar acum nu este vorba despre o urgență.

— Mă gândesc să vopsesc pereții în gri, cu un perete de accent îmbrăcat în tapet roz-auriu — tu ce zici?

Carmel îmi povestește despre apartamentul pe care l-a cumpărat împreună cu iubitul ei.

— Sună foarte drăguț.

— Mi-ar plăcea o canapea într-un roz pal, dar mă întreb dacă nu cumva e prea mult, știi, și cu peretele cu roz-auriu?

— Poate.

Mă uit din nou la ceas. Timpul pare că a încetinit și tânjesc după finalul turei, ca să mă pot duce sus, în zona de odihnă, și să trag draperiile în jurul meu. Poate până atunci va fi funcțional și Wi-Fi-ul și voi putea să trimit un mesaj acasă.

O siluetă mică se strecoară în bucătărie. Este Finley, probabil prea timid să sune butonul pentru asistență.

— Bună, scumpule, vrei ceva de mâncare? îl întreb.

Ridică din nou căștile.

— Ați putea…

— Iarăși? Ce Dumnezeu le faci?

Intervine Carmel, desfăcând nodurile cu vârfurile albe ale unghiilor ei.

— Și eu pățesc la fel cu ale mele tot timpul. Le împachetez cu mare grijă și, când am nevoie de ele, parcă sunt spaghete.

Din cabină se aude un strigăt și se creează agitație din ambele părți. Aud cum cineva strigă „Avem nevoie de ajutor!“ și simt cum mi se strânge inima. Trebuie să fie iarăși femeia de la clasa economică, făcând probabil din nou probleme la bar.

Dar, chiar când mă pregătesc să văd despre ce-i vorba, Erik vine în fugă în bucătărie, cu o expresie agitată, cu totul diferită de aerul neutru pe care-l arborează de obicei.

— Ce s-a întâmplat?

Nu răspunde, dar se întinde spre interfon și vorbește cu un ton autoritar și calm, care contrazice total agitația lui.

— Dacă este vreun doctor la bord, este rugat să se prezinte în partea din față a avionului.

— I s-a făcut rău vreunui pasager? întreabă Carmel, iar eu mă aștept ca Erik să se răstească la ea pentru că întreabă ceva evident,

dar el o privește fix și atunci îmi dau seama că tremură.
— Nu i s-a făcut rău, spune. A murit.

Zece

Pasagerul 6J

Mă numesc Ali Fazil și-mi doresc să nu fi călcat niciodată în acest avion.

Echipajul aleargă pe culoare. În aer domnește panica — oameni care țipă și strigă după ajutor, ridicându-se în picioare de pe locurile lor ca să vadă ce s-a întâmplat.

Ca să fiu cinstit, faptul că nu sunt singurul care se sperie mă face să mă simt mai bine.

În tot acest răstimp a trebuit să rămân aici, cu inima bubuind și cu palmele transpirate, văzându-i pe toți cei din jur cum ignoră pericolul în care ne aflăm. Trebuie să fie oameni inteligenți printre ei, trebuie să fie oameni care citesc articole, oameni care știu cum stau lucrurile. De ce nu sunt la fel de speriați ca mine?

Știu la ce vă gândiți: vă întrebați de ce m-am îmbarcat într-un zbor de douăzeci de ore, când simt ceea ce simt despre zborul cu avionul. Dar unele slujbe înseamnă că uneori trebuie să te mai și urci într-un avion — nu ți se dă de ales.

Îmi și pot imagina cum ar fi să-i trimit un e-mail șefului ca să-i spun că de fapt îmi este teamă să zbor și gândul că mă voi afla în aer în tot acest răstimp nu mă lasă să dorm…

Lasă partea cu zborul; m-ar concedia imediat.

Sora mea mi-a spus că ar trebui să-mi dau demisia, că nu e sănătos să fii la dispoziția cuiva în felul acesta, dar ea nu știe destule cât să înțeleagă. Desigur, există o ierarhie, ca în fiecare altă organizație, dar toți tragem împreună. Suntem ca o familie.

Am încercat să-mi depășesc teama. Am făcut hipnoterapie. Reflexologie. Terapie cognitiv-comportamentală. Ironic, pentru un psiholog, nu? Nu contează ce fac: datele prevalează întotdeauna.

Știți câți oameni au murit în accidente aviatice din 1970 încoace? 83 772. Nu v-ar face să intrați în panică așa ceva? Nu v-ați gândi de

două ori înainte să urcați la bord?

Motivele sunt nenumărate. Câteodată e ceva simplu, ca faptul că se termină combustibilul. Șoferilor li se întâmplă tot timpul, nu-i așa? Nimeni nu rămâne în mod intenționat fără benzină, dar se întâmplă ceva — trebuie să faci un ocol sau rămâi blocat în trafic — și dintr-odată te oprești, cu indicatorul de combustibil clipind. E o bătaie de cap — poți rămâne pe banda de urgență ore în șir sau ești nevoit să mergi pe jos kilometri întregi ca să umpli o canistră cu destul carburant cât să poți ajunge la următoarea benzinărie — dar n-o să mori dacă rămâi fără combustibil.

Doar dacă nu cumva te afli într-un avion.

Pentru că să știți că și avioanele rămân fără combustibil. Sunt redirecționate, nu pot ateriza din cauza condițiilor meteo sau cineva a calculat greșit — și știați că piloții sunt cei care calculează cât combustibil le trebuie, nu vreo mașinărie? Știați asta? Gândiți-vă de câte ori vi s-a întâmplat să greșiți la vreun calcul pentru că erați obosiți sau pentru că v-ați certat cu partenerul sau pentru un milion de alte motive. Nu trebuie decât să calculeze greșit și…

În cazul unui avion nu există varianta să mergi mai încet pe banda de urgență. Nici lumini de control sau să poți să te oprești. Nu poți trage o fugă până la benzinărie. Sunt doar 300 de tone de metal care cad din cer.

Și noi. Niște șoareci care ne prăbușim spre propria moarte.

Uneori la mijloc este un parbriz fisurat — pilotul tras în gol chiar de pe scaunul său. Sau ar putea fi un incendiu; vreun idiot care fumează la toaletă și apoi aruncă chiștocul la un loc cu șervețelele de hârtie. Fumul ne cuprinde ușor până când nu știm dacă ne dorim mai degrabă să murim asfixiați sau arși de vii.

Și uneori, desigur — uneori este un act deliberat.

Toată lumea stă bine mersi acolo, mănâncă și bea prefăcându-se că este perfect normal să fii suspendat în aer, că nu există niciun risc să cazi din cer. Nimeni nu citește instrucțiunile de siguranță, nimeni nu se uită la filmul cu măsurile de protecție.

Eu am făcut-o, desigur.

M-am asigurat că știu unde se află ieșirile de urgență. În clipa în care m-am urcat, am numărat rândurile de scaune, astfel încât în

cazul în care se sting luminile, să pot pipăi drumul spre ușă. Am verificat ca vesta mea de salvare să fie sub scaun și, dacă ar fi posibil, aș trage și de masca de oxigen ca să mă asigur că funcționează.

Vreau să fiu pregătit.

Mai mult de 95 la sută dintre pasageri supraviețuiesc unui accident aviatic, deși în această categorie intră și accidentele care au loc pe pistă, așa că nu este o statistică în care să poți avea încredere. Mă îndoiesc că 95 la sută dintre oameni supraviețuiesc în cazul în care un Boeing 777 cade în ocean sau se izbește de un munte. Mă îndoiesc că 95 la sută dintre oameni supraviețuiesc unui incendiu când sunt blocați într-un avion.

Acum toată lumea e în picioare, așa că m-am ridicat și eu și simt cum parcă mă strânge ceva de gât. Un bărbat este pe jos. Au chemat un doctor, iar femeia s-a aplecat deasupra lui, dar el nu se mișcă și fața lui…

Mă întorc. Număr din nou rândurile până la ieșire, îmi verific încă o dată vesta de salvare; scot cartolina cu instrucțiunile de siguranță și o sucesc pe toate părțile. Îmi doresc s-o fi ascultat pe sora mea.

Credeam c-o să murim în același timp — o îngrozitoare, dar miloasă explozie scurtă care să împrăștie la mii de metri bucăți de avion și fragmente de corpuri omenești —, dar poate că m-am înșelat. Poate că o să murim unul câte unul.

Poate că bărbatul acesta a fost doar primul.

Unsprezece

Ora 19 / Adam

— Sophia!

Zăpada înmoaie aerul nopții, liniștea fiind singurul răspuns la strigătul meu panicat. Alerg dincolo de grădină, trec pe lângă omul de zăpadă pe jumătate ridicat și trag de ușa de la magazie, cu lacătul încă încărcat de zăpadă. Bag capul în spațiul îngust dintre șopron și gard, strigând-o pe nume, chiar dacă maldărul de zăpadă de acolo este neatins. Gardul are aproape doi metri înălțime, nu are cum să se fi cocoțat pe el, dar mă urc pe un scaun de grădină instabil și mă uit pe deasupra în partea cealaltă.

— Sophia!

Când Sophia avea cam un an și jumătate, am fost cu ea și cu Mina la un loc de joacă pentru bebeluși unde am observat o femeie care ne urmărea cu mai multă atenție decât ar fi fost normal. Când s-a apropiat, am recunoscut-o din albumul pe care-l compilase Protecția Copilului. Era bunica biologică a Sophiei, în vârstă de doar patruzeci și ceva de ani, aflată acolo cu cel mai mic dintre copiii ei, născut în același an cu Sophia. Femeia nu a făcut nimic, dar ne-a neliniștit prezența ei acolo — un semnal de alarmă cu privire la măsurile de siguranță pe care majoritatea familiilor nici măcar nu trebuie să le ia în considerare când pun poze pe Instagram sau când scriu pe Facebook unde se află.

O vreme, am fost de-a dreptul paranoici. Nu mergeam nicăieri fără să ne uităm tot timpul peste umăr; nu o lăsam pe Sophia singură în mașină nici măcar cât descuiam ușa de la intrare, chiar dacă eram la câțiva pași de ea. Pe măsură ce a trecut timpul și am văzut că familia naturală a Sophiei nu a făcut nicio încercare să ia legătura cu ea, ne-am mai relaxat puțin, dându-i fiicei noastre independența după care tânjea.

Dar acum lucrurile stau altfel.

Riscul este mai mare, consecințele mai grave și n-am pe cine să chem în ajutor. Nici Protecția Copilului, nici poliția. Mi-am făcut asta cu mâna mea.

— Sophia!

Mă agăț de partea de sus a gardului, lemnul zgâriindu-mi degetele în timp ce-i strig numele în parcul gol. Felinarele de pe marginea aleii aruncă o strălucire încețoșată de sulf, dar nu se vede nicio mișcare, doar umbre.

În primăvară — când încă mă mai agățam de gândul prefăcut că nu făceam nimic greșit —, Sophia a fugit de-acasă. Era în pat, eu și Mina ne uitam la televizor în camera de zi și i-am auzit pașii pe scări. O secundă mai târziu, ușa de la intrare s-a dat de perete. Am ridicat privirea și am văzut pe chipul Minei aceeași panică despre care știam că trebuie să fie și pe chipul meu. Am sărit amândoi, am fugit afară — eu desculț, Mina în papucii de casă — și ne-am despărțit, alergând în direcții opuse în timp ce o strigam pe nume.

După douăzeci de minute m-am întors acasă, mort de îngrijorare. Sophia mânca un biscuit la masa din bucătărie, cât se poate de calmă. Am îmbrățișat-o ușurat și am simțit cum se încordează pentru o fracțiune de secundă, așa cum face de fiecare dată.

— Unde ai fost? am întrebat, iar ușurarea mea s-a transformat în furie.

— Aici.

Nu plecase din casă. A deschis ușa, apoi a trântit-o, ascunzându-se după draperia grea pe care o tragem în serile de iarnă. Ne-a urmărit cum am alergat ca nebunii în stradă; a auzit panica din vocile noastre când o strigam pe nume.

— Am vrut să văd dacă o să mă căutați, a spus, iar tonul vocii ei era lipsit de orice emoție, aproape detașat, de parcă ar fi efectuat un experiment științific.

— Nu e normal, am spus mai târziu, când Mina s-a asigurat că Sophia chiar adormise, iar eu am montat un zăvor la ușă, prea sus ca să poată ajunge la el.

— O, da, ăsta e un lucru foarte drăguț pe care să-l spui despre fiica ta.

— N-am spus că ea nu e normală, am spus că nu e normal comportamentul ei. Are nevoie de ajutor de specialitate. De consiliere, ceva. Nu e de-ajuns să-i pună tot felul de etichete și apoi să ne trimită acasă cu câteva broșuri. Adică, Dumnezeule, Mina, zău că nu știu cât mai pot să suport situația asta.

— Ce vrea să însemne asta?

Nu știam nici eu ce voiam să spun.

— Ai de gând să ne părăsești?

— Nu!

— Sau poate vrei s-o trimitem înapoi?!

Aproape că a scuipat cuvintele, dar asta n-a fost nici pe departe cea mai rea parte a serii aceleia. Partea cea mai rea a fost că, în tăcerea care a urmat, și-a dat seama că deja mă gândisem la așa ceva.

— Sigur că nu, am spus, prea târziu ca să mai conteze.

Dau năvală în bucătărie, unde Becca încă stă cocoțată pe blat.

— Sophia nu e afară.

— Dar era acolo acum o secundă.

Becca dă să spună ceva și se uită prin bucătărie de parcă eu m-aș înșela; de parcă Sophia ar fi chiar aici, lângă mine.

— Dar am intrat fix acum un minut.

Se ridică în picioare, în timp ce telefonul ei mobil clipește pe blat.

— Hotărăște-te, Becca, un minut sau o secundă? întreb, fără să fiu de fapt interesat de răspuns.

O strig din nou pe Sophia, încercând să pun în balanță atât varianta *ieși afară imediat*, cât și *hai, că nu m-am supărat*.

— Să fi intrat fără să observi tu?

Becca se duce la ușa din spate rămasă deschisă și o strigă pe Sophia din nou și din nou, cu glasul îngroșat de spaimă.

— Nu știu. Poate.

Caut prin casă, intrând automat în rolul de polițist și trecând sistematic dintr-o încăpere în alta. Cărând zăpadă prin toată casa,

mă uit în baie, în dulapul pentru lenjerie și deschid ușa către pivnița igrasioasă de sub bucătărie, chiar dacă știu că Sophia nu are cum să ajungă până la cheie. Nu e acolo și, când mă întorc în grădină, observ ceva ce mi-a scăpat. În partea de jos a gardului este o scândură slăbită, ținută de un ghiveci întors cu fundul în sus. Numai că acum ghiveciul nu mai este acolo, iar din locul în care s-a aflat lipsește zăpada. Mă las pe vine și ridic scândura, dând la iveală o gaură destul de mare ca să se strecoare un copil prin ea. În scândură a rămas prins un petic rupt de lână roșie.

În spatele meu, Becca începe să plângă.

— Dacă pățește ceva?

E și ea doar un copil, dar asta nu mă împiedică să fiu furios. O plătim ca s-o supravegheze pe Sophia, nu ca s-o frece jucând Candy Crush sau ca să-și dea mesaje cu cine știe ce hăndrălăi. Cele mai negre scenarii îmi trec prin minte, fiecare înrăutățit de un argument din viața reală. Crimă, infracțiuni de natură sexuală, trafic de minori — sunt bazele vieții mele profesionale.

— În parc, spun. Acum.

În timp ce Becca aleargă pe drumul mai lung — înapoi prin casă și după colț, până la intrarea în parc —, eu mă urc pe scaunul instabil de grădină și mă ridic peste gard, sar și aterizez cu o bufnitură care-mi face dinții să clănțăne în gură. De cealaltă parte a scândurii slăbite este un petic de zăpadă bătătorită, probabil pe unde s-a târât Sophia în genunchi. Se văd smocuri de iarbă acolo unde zăpada a fost dată la o parte și îngrămădită în lateral, apoi o cărare abia vizibilă de urme de picior micuț, deja pe jumătate acoperite de zăpadă. La câțiva metri de gard, pe jumătate îngropat în zăpadă, se află Elefant. Mi se strânge inima.

— Sophia!

Nu aș da-o niciodată înapoi. N-am avut niciodată de gând așa ceva, nu de-adevăratelea. Nu mi-am imaginat niciodată că o să sunăm la Protecția Copilului ca să le spunem că nu putem face față, că nu mai vrem să fim părinții Sophiei. A fost o reacție, atâta tot, la faptul că se ascunsese, la certuri și la faptul că nu voia s-o țin în brațe. Presupun că era invidie pe toți părinții cu copii fără probleme.

— Sophia!

Strig mai tare acum, incapabil să-mi ascund panica din glas în timp ce alerg spre centrul parcului. Dacă ar fi o cursă, mi-aș măsura pașii, atent la cât de departe trebuie să alerg, dar acum nu știu, nu-mi pasă. Voi alerga toată noaptea ca să-mi găsesc fiica.

E deja întuneric, parcul e luminat doar de stâlpii aflați ici și colo și de o pâclă galbenă fină dinspre imobilele de vizavi. Îmi folosesc telefonul pe post de lanternă, ținându-mă după urmele pașilor și întrebându-mă cât timp să las să treacă înainte să sun la urgențe. Vor ridica elicopterul de la sol în câteva minute; vor zbura peste pădure și vor verifica lacul…

Mă împiedic, cu piciorul prins într-o rădăcină de copac; simt că mi se taie respirația, deși abia am alergat o sută de metri, dar frica îmi absoarbe puterea din picioare.

— Sophia!

Becca mă ajunge din urmă, cu rimelul întins pe toată fața.

— Nu e nici urmă de cineva la intrare.

Se uită în jos, la urmele peste care a aruncat zăpada și își duce mâinile căuș la gură, scoțând un geamăt ascuțit care răsună prin liniștea parcului. Starea ei isterică mă obligă să ies din a mea.

— Du-te și verifică locul de joacă. Eu o să mă uit în pădure.

Mă gândesc la lac, cu insulița populată de rațe. Întrebările constante ale Sophiei. *Cât de multe sunt? Cum le cheamă? De unde știu când este timpul să se ducă la culcare?*

Apoi, prin aerul rece al nopții, aud ceva.

— Șștttt.

O apuc de braț pe Becca și ea își înghite suspinele.

Sunetul se aude din nou.

Râsete.

— Sophia!

Alergăm spre locul de unde se aude sunetul, iar inima îmi bate în același ritm cu tropăitul bocancilor. Mă gândesc la ziua în care a plecat Katya; la chipul plin de lacrimi al Sophiei. La frica și dezamăgirea sădite acolo de acțiunile *mele*.

Sophia se află de cealaltă parte a unui pâlc de copaci, aruncând un bulgăre de zăpadă într-un grup de adolescenți. Unul dintre ei

se apleacă, face un bulgăre și îl aruncă ușor în brațul Sophiei.

— Las-o în pace! urlu spre ei.

Fetița nu pare rănită, dar încordez pumnii. Când ajung mai aproape, văd că nici măcar nu sunt adolescenți, au cel mult unsprezece sau doisprezece ani. Trei băieți timizi și o fată care mă privește sfidător. Or face treaba murdară a altcuiva? Mă apropii, fără să mă opresc până când nu sunt suficient de aproape încât să vadă cu cine au de-a face.

— Cine v-a trimis? Cine v-a spus s-o luați?

Cel mai înalt dintre puști ridică buza a mirare.

— Despre ce naiba vorbești?

— Ce faceți aici?

— E un loc public. Avem dreptul să fim aici la fel de mult ca tine.

— Dar nu cu fiica mea.

Sophia a coborât privirea în pământ. Îi ridic bărbia ca să-i pot vedea fața. Știe că a dat de belea și se smulge de lângă mine.

— De unde știm că este fiica ta? întreabă fata pe un ton amuzat, iar ceilalți preiau și ei tema.

— Nu pare să te placă foarte mult.

— Da, ai putea de fapt s-o răpești.

— Pedofilule!

— Sophia, mergem acasă!

O iau de mână și ea se trage înapoi. *Te rog, Sophia, nu acum*.

— Uite, nu vrea să meargă!

— Hoțule de copii!

— Pedofilule!

I-l întind pe Elefant, iar Sophia își strivește fața în haina lui udă, apoi îmi scot legitimația și o deschid.

— Sunt detectiv-sergent Holbrook. Aceasta este fiica mea. Acum cărați-vă!

Puștii dispar, alergând spre complexul de locuințe de vizavi, nu înainte să-mi strige *Bulangiule*! de îndată ce se află la o distanță sigură.

Mă uit la Sophia, cu inima bătând cu putere, și încerc să mă liniștesc ca să nu o sperii.

— De ce?
— Zăpada este mai bună aici.
— M-ai speriat. Credeam că te-a luat cineva.
Îmi dau lacrimile. Mă las în genunchi și întind brațele, iar zăpada îmi udă instantaneu pantalonii.
— Vino încoace, iubita mea.
Când Sophia era mică, toți copiii prietenilor noștri se confruntau cu anxietatea de separare, în timp ce noi ne luptam cu situația inversă. Prietenii Sophiei plângeau când erau lăsați la creșă sau se agățau de părinți în loc să exploreze locul joacă.
— Ce încrezătoare e! spuneau ceilalți părinți, admirând felul în care Sophia pleca de lângă noi fără nicio grijă pe lume. Te-ai aștepta să fie foarte lipicioasă, dacă te gândești prin ce a trecut.
Acum știu multe despre tulburarea de atașament. Știu că este foarte comună în rândul copiilor adoptați, în special printre cei care au fost plasați în familii de plasament înainte de a-și găsi o familie pentru totdeauna. Cunosc simptomele (în cazul Sophiei: refuzul afecțiunii și o atenție nepotrivită față de străini) și știu cel mai bun mod de a le face față. Nu este vina Sophiei — ea este o victimă a circumstanțelor. Știu asta.
Ceea ce nu știu — ceea ce nu am știut niciodată — este ce să fac ca să nu mai doară.
Nu ar trebui să conteze cum mă simt, desigur. Sophia este cea care primește ajutor și asta pe bună dreptate; orice copil născut dintr-o mamă neglijentă merită să fie în centrul atenției. Ar trebui să fiu capabil să depășesc situația, să pot zâmbi dacă îmi întoarce spatele când vreau să-i dau o îmbrățișare și să spun *Sunt tot aici dacă te răzgândești*.
Ia încercați așa ceva.
Încercați așa ceva cu copilul pe care l-ați crescut, copilul pe care l-ați iubit ca pe al vostru din clipa în care l-ați văzut. Încercați, apoi spuneți-mi că nu vă frânge inima.
Sophia se uită la mine și, fără să-și mute privirea, îi întinde o mână Beccăi, care ezită o secundă, apoi o ia. Mi se pune un nod în gât și cred că s-ar putea să mă sufoc.
— Hm… începe Becca, tropăind cu cizmele în zăpadă.

— Întoarceți-vă acasă!

Mă las înapoi pe călcâie și, când dispar, mă așez pe întuneric în parcul înzăpezit și plâng.

O jumătate de oră mai târziu, Sophia și cu mine mâncăm lasagna pe care ne-a lăsat-o Mina; Sophia alege bucățelele de ardei roșii și le dă la o parte, pe marginea farfuriei. Becca a mâncat o salată și trei felii de pâine prăjită, burgerul ei fiind ars dincolo de orice putință de salvare. Am încuiat ușa din spate și am tras zăvorul din partea de sus a ușii din față, în caz că Sophia are din nou chef de plimbare. Mă uit la Becca.

— Ar trebui să te duci acasă.

— Nu-i problemă, nu ies în seara asta.

— Nu pot… nu știu cum să termin ce am de zis fără să trezesc dispreț sau milă.

Mina a lăsat banii pentru Becca într-un plic, iar eu nu o pot plăti pentru orele suplimentare.

— N-am trecut pe la bancomat.

Se lasă un scurt moment de liniște.

— Nu-i nimic. Mai stau puțin. Te ajut s-o pregătești de culcare.

Mă întreb cât de multe știe Becca despre ce se întâmplă între mine și Mina. A spus Mina că nu are încredere în mine, că nu crede că sunt în stare să am grijă de propria fiică? A rugat-o să stea până când Sophia va fi în pat?

Poate că nu este vorba despre Mina. Poate Katya a fost cea care a spus că nu pot fi de încredere. Se cunoșteau, dar erau și prietene? Cât de apropiate erau? Să i se fi confesat Katya Beccăi, chiar dacă am făcut-o să-mi promită că va păstra secretul? Paranoia mă cuprinde ca o mâncărime la care nu pot ajunge.

— Putem să mâncăm prăjituri cu ovăz? întreabă Sophia. Sunt acolo, spune și arată spre o cutie metalică de lângă fierbătorul de apă, iar eu dau capacul la o parte și o pun pe masă. Eu le-am făcut.

— Bravo ție! spune Becca și ia o prăjitură. Și mie îmi place să gătesc. Știi că poți găsi pe-afară o mulțime de ingrediente care nu te costă nimic? Eu am făcut biscuiți cu ace de brad și poți folosi

chiar și păpădii. Sunt o mulțime de site-uri care te învață cum să cauți hrană.

— Asta e ciudat.

Sophia se uită la mine, plictisită de o conversație pe care nu o înțelege.

— Vreau s-o văd din nou pe mami.

Deschid aplicația de urmărire și îi întind telefonul.

— Mulțumesc, tati, se luminează ea, trimițându-mi un zâmbet care îi dezvăluie gropițele din obraji și pe care i-l întorc fără discuție.

Are un fel contradictoriu de a se comporta, fără să-și dea seama că de fiecare dată când se trage de lângă mine e ca și cum mi-ar înfige un cuțit în inimă.

Sigur că nu-și dă seama, ar spune Mina*, n-are decât cinci ani! Tu ești adultul — tu ești cel care trebuie să fie înțelegător.*

Sophia urmărește cu degetul linia care arată ruta parcursă de avionul Minei.

— Pasagerii primesc prânzul, apoi cina, apoi micul dejun, îi spune ea Beccăi, și între ele sunt gustări și o mulțime de băuturi — orice vor ei.

— Tu ai fost vreodată cu avionul?

— De o grămadă de ori! Am fost în Franța, în Spania și în America…

— Ce fată norocoasă! Când eram de vârsta ta mergeam într-un parc de rulote o dată pe an — n-am fost în străinătate până anul trecut, și atunci am mers doar cu feribotul.

— Și rulotele sunt drăguțe, spune Sophia amabilă.

Sare de pe scaunul ei și se urcă în poala Beccăi.

Oamenii nu înțeleg toată chestia cu tulburarea de atașament. Ei se uită la Sophia împărțind îmbrățișări și vrând să-l gâdile pe poștaș și văd o fată afectuoasă, grijulie, iubitoare. Și ea chiar este așa, dar cu o serie întreagă de probleme care înseamnă că nu întotdeauna sentimentele ei sunt corect direcționate.

— Ei bine, eu nu văd nicio problemă, a spus mama, după ce a stat cu ea câteva ore. S-a așezat în poala mea, a spus povești — e o scumpete.

Ar răni-o pe mama să i se spună că pentru Sophia este mai ușor să stabilească relații cu oameni care nu contează pentru ea. Poștașul, bonele, bunicii pe care îi vede doar o dată la câteva luni — își va deschide inima față de ei pentru că nu așteaptă nimic în schimb.

Dar noi? Noi suntem cei care contează. Să ne iubească pe noi înseamnă să fie rănită — sau cel puțin așa îi spun instinctele.

Încep să strâng farfuriile.

— Călătorim atât de mult doar grație serviciului Minei. Așteptăm la aeroport în standby, în caz că este loc. Uneori ne întoarcem acasă, nu-i așa, Sophia?

— Nu-mi place când se întâmplă așa.

— Nici mie.

Sophia începe să-i povestească Beccăi despre cât combustibil încape într-un Boeing 777, iar fata mai mare râde.

— Tu chiar știi o grămadă de lucruri, nu-i așa?

— Pot să și pilotez un avion.

— Oh, serios?

Becca pare că nu o crede, iar Sophia ia un aer supărat.

— Dar pot. Spune-i, tati.

— Au avut o zi dedicată familiilor angajaților la aeroport, îi explic. Mina a luat-o și pe ea într-un simulator de zbor — genul pe care îl folosesc pentru antrenament. A fost destul de bună — amândouă au fost.

— O să mă fac pilot.

Mă întreb dacă secția de poliție ar putea organiza o zi a porților deschise; dacă Sophiei i-ar plăcea să stea într-o mașină de poliție și să probeze uniforma.

— Și mami a vrut să fie pilot.

Umplu chiuveta cu apă fierbinte, amintindu-mi de prima întâlnire cu Mina. De fotografia pe care mi-a arătat-o cu ea în uniformă; bucuria sinceră de pe chipul ei.

După ce mi-a tras clapa, am încercat fără prea multă tragere de inimă să-i dau de urmă. Nu era pe Facebook, așa că m-am dus la aeroportul unde se țineau antrenamentele. Agentul de pază de la recepție nu a vrut să o caute după nume — a spus că este

împotriva regulilor de protecție a datelor —, dar în timp ce mă îndepărtam, a strigat după mine.

— Încearcă la White Hart, după colț. Majoritatea cursanților beau acolo după ore.

Am tras de o bere caldă până când a intrat un grup de studenți, aflați în toiul unei discuții despre prognoza de a doua zi.

Mina abandonase cursul.

— A avut un atac de panică — prima dată când a pilotat avionul.

Fostul coleg al Minei s-a străduit să nu lase să i se simtă batjocura în glas.

— Ca urmare, aproape că s-au prăbușit. Aproape că s-au făcut praf.

— Serios?

M-am întors și am văzut un bărbat mai în vârstă, care stătea la bar, cu o sprânceană ridicată, și se uita în direcția noastră. A dat din cap spre mine.

— Vic Myerbridge. Sunt unul dintre instructori. Nu-l băga în seamă pe Xavier — îi place teribil să exagereze.

— Adică Mina nu a avut un atac de panică?

Vic și-a cântărit bine răspunsul.

— Nu exista niciun pericol ca avionul să se prăbușească. Și, de fapt, avem o mulțime de abandonuri — este un curs greu. Nu este prima care își dă seama că nu e pentru ea și nu va fi nici ultima. Uneori lucrurile pur și simplu nu sunt menite să se petreacă.

— Presupun că nu știi unde e acum?

— Îmi pare rău, chiar nu am nici cea mai vagă idee.

Asta a fost, atunci. Chiar îmi trăsese clapa.

Trei luni mai târziu am văzut-o intrând într-un magazin de pe strada principală. Am traversat în fugă, cât pe ce să fiu lovit de o mașină, doar ca să mă opresc brusc pe partea cealaltă a străzii. Ce era în capul meu? Chiar voiam să fiu respins din nou, doar că de data aceasta față în față?

Dar dacă pur și simplu îmi pierduse numărul de telefon?

Încă mă mai frământam când a ieșit Mina. Își tunsese părul. Toate buclele acelea nebunatice dispăruseră, înlocuite cu o

tunsoare bob, prea scurtă ca să i se mai onduleze părul. Îi ascuțise trăsăturile și îi făcea ochii și mai mari, iar eu am simțit aceeași dorință pe care o simțisem când ne-am întâlnit prima dată.

— Oh, a spus ea.

— Salut.

— Nu te-am sunat. Îmi pare rău.

— Nu contează.

— Nu?

— Ei bine…

Mina a tras aer în piept.

— Dacă ar fi să sun acum… adică nu chiar acum, sigur, dar dacă ar fi să te sun cândva și să sugerez să ieșim… ar fi prea târziu?

Nu era nimic nonșalant în zâmbetul caraghios care mi s-a lățit pe față dintr-odată.

— Grozav. Să-ți dau…

— Îl am.

— Mai ai numărul meu?

— Mai am numărul tău.

În vinerea aceea, după ce am băut ceva și am mâncat curry, Mina a venit la mine acasă și nu a mai plecat decât luni dimineață.

Poate că nu a fost o poveste de dragoste convențională, dar a fost povestea noastră.

— Dacă Mina a vrut să devină pilot, întreabă Becca acum, atunci cum de este însoțitoare de zbor?

— S-a răzgândit.

Am încercat să o conving pe Mina să se întoarcă la cursul de pilotaj, să facă poate ceva terapie ca să treacă peste ce îi provocase atacul de panică, dar ea nu s-a răzgândit. Și-a luat câteva slujbe, dar se chinuia să se concentreze. După ce a murit mama ei, a spus că simte nevoia să facă un bilanț.

— Am dezamăgit-o, a spus ea. Și pe tata. Au plătit atâta pentru pregătirea mea, iar acum tata nici măcar nu mai are casa pe care o iubeau amândoi. N-au vrut decât să fac eu ceva în viață.

— Nu, am spus eu blând, au vrut doar să fii fericită.

Și ea nu era fericită — nu era veselă, așa cum era prima dată când am întâlnit-o. Cu titlu de probă, i-am sugerat o carieră alternativă, care să-i ofere călătoriile după care tânjea, zborul pe care îl iubea. La început, nu era sigură, dar a mers la o zi a porților deschise, a făcut câteva investigații și, în cele din urmă, a continuat.

Îi arunc Beccăi un prosop de bucătărie.

— Oricum, se numesc echipaj de cabină, nu stewardese.

Becca ridică din sprâncene.

— Corectitudine politică?

Râde în timp ce se șterge.

— Hei, asta e bine: poți fi comisar de poliție corect politic.

— Detectiv-sergent, de fapt, mormăi eu, dar Becca vorbește cu Sophia acum.

— Hai, să facem băiță și să te pregătim de culcare, ca să-ți poată citi tati o poveste.

— Dar eu vreau să-mi citești tu, se aude fetița spunând, în timp ce urcă la etaj.

Aud apa curgând și îmi torn un pahar de vin, din care sorb jumătate dintr-o singură înghițitură, bântuit de amintirile pe care le-am scos la suprafață. Mina și cu mine am avut o a doua șansă să fim împreună și eu am distrus totul.

La etaj, Sophia aleargă chicotind și știu că Becca se preface că este monstrul din baie și că, în curând — când baia va fi pregătită —, monstrul din baie o va prinde pe Sophia și o va transforma și pe ea într-un monstru, cu o barbă din bule de săpun și coarne de spumă. Este un joc preferat, al doilea după „zborul“: Mina pe spate, cu picioarele în aer, iar Sophia în echilibru sprijinită de tălpile ei, cu brațele și picioarele întinse ca un parașutist.

Se aude soneria și mă duc să deschid ușa din față, ținând încă paharul de vin într-o mână. Mă opresc, simțind cum mi se ridică părul pe ceafă. Uneori, când îmi vede mașina afară, mai vine pe la noi Mo, care are nevoie de ajutor cu ceva, dar nu așa târziu și nu pe vremea asta. Îmi pun paharul pe polița de lângă fereastră și

trag încet zăvorul de sus, verificând înainte dacă Sophia este sus, în siguranță.

Am avut dreptate să fiu precaut. La ușă stă un bărbat, înalt de aproape doi metri și cam pe jumătate de lat. Are capul complet ras, singura umbră fiind un tatuaj verzui care îi înconjoară gâtul.

— Totul bine, Adam?

— Te cunosc de undeva?

Pe chipul bărbatului se întinde încet un zâmbet. Poartă o jachetă de puf neagră și blugi; bocanci cu pielea zdrelită la vârfuri, expunând vârfuri metalice zgâriate.

— Nu. Dar eu te cunosc.

— Nu-i am, spun.

Am pus o mână pe ușă, dar el este prea iute, făcând un pas înainte și împingându-mă în hol, lângă perete. Paharul de vin se răstoarnă și conținutul se varsă pe podea. Ridic ambele mâini, cu palmele înainte.

— Ascultă, amice…

— Nu sunt amicul tău. Nu te joci tu cu mine, Adam; îmi fac treaba, așa cum o faci și tu pe a ta. Ai timp până la miezul nopții, altfel…

Nu termină. Își pune o mână cărnoasă în jurul gâtului meu și mă țintuiește la perete. Îi dau un pumn rapid în stomac, dar chiar atunci își ridică brațul drept și mă lovește direct în față. Mă eliberează și îl lovesc din nou, dar sângele îmi curge pe față, iar el mă prinde de braț și mi-l răsucește la spate, lovindu-mă cu capul de perete o dată, de două ori, de trei ori. Mă lasă să cad pe podea și mă rostogolesc într-o parte, cu brațele ridicate în jurul feței și lovindu-l cu piciorul ca să-l țin la distanță. Dar spațiul este mic și nu văd bine, iar o lovitură de bocanc bine plasată mă amețește atât de tare încât simt că sunt cât pe ce să leșin. Mă lovește din nou și din nou și nu am de ales decât să mă ghemuiesc, să-mi apăr capul și să aștept să termine.

Pare să dureze ore întregi, deși e posibil să fie vorba doar de câteva minute. Se oprește și îl simt stând deasupra mea și respirând sacadat.

— Asta este de la șefu’.

Își trage flegma și o secundă mai târziu simt o bilă de salivă groasă pe ureche. Mă lasă cu ușa larg deschisă, scuipând sânge pe covorul din hol.

Doisprezece

Pasagerul 17F

Numele meu este George Fleet și sunt pasager al zborului 79.

Când ieși la cumpărături și ți se face foame, iei un sandvici, nu? Sau un burger. Și poate mănânci înăuntru sau poate iei mâncarea afară și te așezi pe o bancă — ori poate mănânci chiar în timp ce mergi. Corect?

Acum hai să-ți spun cum stau lucrurile în cazul meu.

În primul rând, trebuie să mă conving. Chiar trebuie? Mi-e destul de foame ca să trec prin așa ceva? La naiba, da, bineînțeles că mi-e foame — îmi este mereu al naibii de foame. Bine, deci trebuie să mănânc. Mă trec transpirațiile doar când mă gândesc, dar o voi face.

Mi-ar plăcea un burger, dar chiar vreau să-mi fac una ca asta? Când caloriile sunt chiar acolo, imprimate pe perete lângă fiecare imagine? Nu. Nu o voi face. Un sandvici, atunci, așa că mă așez la coadă și încep să mă uit prin vitrina de sticlă la tăvile cu ton și maioneză.

Știai că poți să simți *când se uită cineva la tine? Nu ți s-a întâmplat niciodată? Ești norocos. Te arde ca acidul pe ceafă, chiar înainte să auzi șoaptele, chicotelile. Lucrurile stau și mai rău când comand, desigur. Șuncă și salată, cred. E bine. E sănătos.*

— Vreți maioneză?

Îmi ghiorțăie stomacul. Cineva râde. Eu dau din cap că nu.

— Unt?

De cele mai multe ori spun nu și la asta. Mai degrabă înghiți pâine uscată decât să înfrunți batjocura. Dar câteodată — la naiba! — câteodată vreau să mănânc ce mănâncă toți ceilalți. Ce mănânci tu, de exemplu, fără să te gândești la asta.

— Da, spun eu. Mi-ar plăcea și niște unt. Mulțumesc.

Un pufnit din spatele meu. Un mormăit în lateral. Plătesc cu cardul, îmi iau sandviciul, chinuindu-mă să ies înainte ca roșeața violentă pe

care o simt pe gât să ajungă pe față, așa încât toți să știe că m-am lăsat afectat. Că am auzit totul. Gras. Mai bine încearcă o salată. Ai auzit vreodată de sport? Guiț, guiț…

Dintotdeauna am fost mare. Înalt. Lat. Și, da, gras. La treisprezece ani aveam sânii mai mari decât fetele. În prima zi a examenelor de la gimnaziu am intrat în sală și am descoperit că trimiseseră o mulțime de pupitre cu un scaun și măsuța fixată direct pe el; cu o deschizătură pe lateral pe unde să intri să te așezi. Am crezut că mi se face rău. M-am uitat la domnul Thomas, rugându-l în tăcere să-și dea seama că nu aveam cum să mă așez pe unul dintre acele scaune, că erau făcute pentru nenorociții de pitici, dar el pur și simplu s-a uitat la clipboardul său și m-a bifat de pe lista lui.

Încă am coșmaruri, să știi. Mă trezesc transpirat tot în întuneric, pentru că preț de o clipă sunt iarăși acolo, auzind râsetele a o sută de copii răsunând prin sala de sport; cuprins de umilință în timp ce toți ceilalți s-au așezat și eu am stat și am așteptat să târâie cineva înăuntru o masă și un scaun.

Nu m-am întors la liceu.

Oricum, să revin. Cumpăr un sandvici. Poate îl iau în parc și mă plimb până găsesc o bancă la care nu au adăugat cotierele acelea pe care să-ți odihnești brațele. Au rolul de a-i opri pe oameni să se întindă pe bancă, dar ia încearcă numai să-ți îndeși bucile între ele când pantalonii tăi de trening sunt făcuți la comandă pe BigBoys.com. Sau poate că te așezi direct pe iarbă — îți scoți pantofii și te bucuri de sandvici stând la soare? Da, sigur. Dacă încerc așa ceva, nu mă mai pot ridica fără intervenția unor mașinării serioase.

Până să găsesc un loc unde să mă pot așeza, departe de privirile critice ale oamenilor care cred că grașii nu ar trebui să mănânce, sandviciul deja nu mi se mai pare atractiv. Omul trebuie totuși să mănânce, știi? Dacă reduci numărul de calorii cu doar 500 pe zi este de-ajuns ca să slăbești ușor-ușor, spun specialiștii — ei bine, asta tot mă face să am nevoie de mai bine de 3 000 de calorii pe zi.

Într-un mod destul de amuzant, nu ies prea mult. Am avut parte de destule momente jenante în cârciumi încât să știu că nu-ți poți da seama câtă greutate poate susține un scaun doar privindu-l și nu pot

să stau mult timp în picioare din cauza durerii de șolduri. Ironic, într-adevăr: chiar voiam să fac stand-up.

Sunt amuzant, vezi tu. Poate nu acum, nu așa, dar pot fi. Singura modalitate de a face față situației, nu-i așa — este să te iei în râs. Dacă nu râzi, vei plânge, se spune.

Așa că, în avion, când mi-am dat seama că nu mă cuprinde centura de siguranță, am făcut o glumă adresându-mă tipului din stânga mea.

— Sunt airbagul tău — cred că m-am umflat puțin prea devreme!

S-a forțat să zâmbească, deși jumătate din fundul meu ocupa spațiul de sub brațul scaunului său. M-am întrebat cât de relaxat va mai fi după cinci sau zece ore de stat aplecat spre stânga. Îi văzusem fața în timp ce mă îndreptam greoi spre locul gol de lângă al lui. La naiba, de ce trebuie să stea lângă mine?

Mi s-a dat un loc la culoar, slavă Domnului, ceea ce înseamnă că trebuie să mă răsucesc în lateral de fiecare dată când trece echipajul de cabină cu căruciorul, așa că am presupus că voi sta treaz douăzeci de ore. Cei răi nu merită odihnă, nu așa se spune? Mi-ar fi prins bine spațiul suplimentar de la clasa business, dar există o ierarhie peste tot și eu m-am aflat întotdeauna la coada clasamentului.

Știam că nu voi putea să deschid măsuța pentru mâncare, așa că nici măcar n-am încercat, chiar dacă asta a însemnat să refuz toate mesele. Aveam batoane proteice în buzunar, ca să le pot mânca la toaletă — presupunând că aș fi putut intra acolo. Sunt multe lucruri la care să mă gândesc — atât de multe în mintea mea când a decolat avionul.

Dar o să schimb totul odată ajuns în Australia. O să slăbesc, o să-mi fac prieteni, o să-mi lansez cariera de comediant. Zborul 79 marchează sfârșitul unui capitol pe care nu vreau să-l mai citesc vreodată și începutul unuia cu totul nou. O iau de la capăt.

Niciodată nu am fost mai fericit.

Treisprezece

11 ore până la Sydney / Mina

Fața pasagerului este albă ca varul și lucește de transpirație. Doctorul — o femeie de la clasa economică, cu părul prins într-o coadă de cal îngrijită și cercei cu șurub în formă de potcoave — se lasă pe călcâie.

— Îmi pare rău.

Lângă mine, Carmel lasă să-i scape un sunet, ceva între geamăt și suspin. O cuprind cu un braț, ca s-o consolez, dar și ca să mă sprijin de ea, pentru că picioarele mele par dintr-odată să nu-mi mai aparțină. Vestea circulă de-a lungul avionului într-un murmur șocat, iar pasagerii care se ridicaseră și priviseră totul fără nicio jenă se cufundă încet înapoi în locurile lor. O văd pe Alice Davanti întinzându-și gâtul din cealaltă parte a cabinei. Observă că mă uit la ea și se așază, băgând un telefon în buzunar. Făcea *o fotografie*?

— Ce credeți că s-a întâmplat?

Nu pot să-mi iau ochii de la cadavrul din fața mea, de la ochii lui goi, cu privire fixă, de la pielea palidă de pe pieptul expus vederii.

Doctorița dezlipește padelele defibrilatorului și îi încheie încet cămașa.

— Un fel de criză. Posibil, infarct.

— A spus că nu se simțea prea bine.

Toată lumea se întoarce. Un bărbat înalt, cu ochelari și o barbă îngrijită stă în picioare în fața scaunului său. Poartă un hanorac gri și își suflecă o mânecă, de parcă l-ar incomoda să fie brusc în centrul atenției.

— Stăteam la coadă la toaletă mai devreme și se ținea cu o mână de piept. O ușoară indigestie, a spus el.

— A dat pe gât porto de parcă era suc de coacăze.

În celălalt capăt al cabinei, lângă intrarea de la bar, fotbalistul Jamie Crawford nu are nimic din stângăciile celuilalt bărbat. Nu aș putea spune nici picată cu ceară la ce echipă joacă, dar grație revistelor de scandal de la salonul meu de coafură și memoriei mele ridicole pentru lucruri complet inutile, știu că s-a retras la treizeci și patru de ani, că are o casă cu nouă dormitoare în Cheshire și că, în mod miraculos, este tot împreună cu soția sa, Caroline, în ciuda faptului că s-a culcat cu destule fete cât să adune laolaltă câteva trupe de muzică. Cei doi sunt în trening: al lui gri și al ei roz-somon, iar pe pieptul amândurora scrie cu strasuri strălucitoare *dragoste*.

— Și a mâncat și două din prăjiturile alea cu cremă, spune ea.

— Bine. Mulțumesc.

Devin brusc defensivă față de bietul om de pe podea, ale cărui alegeri de viață sunt puse în discuție de niște oameni complet străini.

— Ne puteți face un pic de loc acum?

Jamie și Caroline se duc înapoi la bar, iar eu mă întorc către Carmel.

— Te simți bine?

Ea dă din cap nesigură.

— O să anunț în cabină.

Fac câțiva pași până la bucătărie și iau lista de pasageri, unde văd că numele mortului este Roger Kirkwood. Trec spre carlingă, introduc codul de acces și aștept câteva secunde ca piloții să verifice camerele care vor arăta că sunt singură. Îmi deschid și simt valul de emoții contradictorii care mă încearcă întotdeauna când sunt în interiorul cabinei de zbor. Panourile cu indicatorii de zbor se întind în fața celor două scaune, cu multe altele între ele. Ecrane din sticlă care arată altitudinea, viteza, combustibilul și multe altele. O serie de comutatoare de pe tavan fac ca spațiul mic să pară chiar mai înghesuit; doar albul vast și strălucitor de afară îl împiedică să pară claustrofobic.

Aș fi putut să stau eu aici. În dreapta, ca secund, sau poate, într-o bună zi, chiar pe scaunul căpitanului. Aș fi putut să fiu eu cea care să deschidă plutonul echipajului de cabină prin

aeroport, instruind echipa la începutul fiecărui zbor. Eu, întâmpinând pasagerii la destinație sau mergând prin cabină, în mijlocul zborului, ca bucătarul-șef la un restaurant cu stele Michelin. Aș fi putut să simt eu acea explozie extraordinară sub mâinile mele în timp ce decolează un B777.

Și totuși.

Bâzâitul din urechi îmi spune că sunt departe de a trece peste asta. Pot să-l țin sub control respirând constant și îndepărtând privirea de la comenzi. Concentrându-mă pe munca mea. Dar este încă acolo. Frica.

Ben cască suficient de tare cât i se vadă amigdalele. Se oprește când le spun ce s-a întâmplat.

Louis ia notițe despre planul de zbor.

— La naiba!

Ridică privirea spre Ben.

— Ce vrei să faci?

— În clipa asta? Să mă relaxez cu câteva beri și să dorm în patul meu. Dar, cum așa ceva nu se poate, mi-ar plăcea ca acest zbor să meargă fără probleme.

— Cam târziu pentru asta.

Ben se uită la mine.

— E la clasa business?

— Da.

— Călătorea singur?

Dau din cap că da.

Bate cu degetele pe coapsă.

— Lasă-l așa.

— Ești sigur?

— Suntem între ciocan și nicovală, nu-i așa? Dindar o să sară în aer dacă anulăm prețioasa lui călătorie inaugurală. Asigurați-vă că separatoarele sunt ridicate în jurul scaunului lui, apoi puneți-l acolo și acoperiți-l. Și reduceți un pic căldura.

Ben zâmbește, iar eu înghit fierea care mi se urcă în gât când mă gândesc ce înseamnă asta. Încă avem mai bine de zece ore până ajungem la Sydney.

Protocolul pentru pasagerii decedați este una dintre acele secțiuni din manualul de instruire pe care o parcurgi în viteză, sperând ca probabilitatea să ai nevoie de astfel de informații să fie foarte mică. Dar avioanele sunt orașe suspendate în aer și în orașe oamenii trăiesc și oamenii mor. Domnul de pe locul 1J nu va fi legal declarat mort până când nu vom ateriza, iar responsabilitatea noastră până atunci este aceeași ca și pentru toți ceilalți pasageri. Să avem grijă de el.

* * *

Roger Kirkwood cântărește mai mult decât pare posibil să cântărească vreo persoană. Carmel și cu mine îl luăm de câte un picior, iar Erik și Hassan, de umeri. Îl târâm împreună pe scaun și îl așezăm acolo. Carmel încearcă să nu plângă.

— Îl acopăr eu, spun. Duceți-vă și verificați pasagerii — asigurați-vă că sunt toți în regulă. Unora dintre ei le-ar prinde bine un ceai foarte dulce sau chiar un coniac. Știu că mie sigur mi-ar prinde bine.

Pe culoar este un pahar, scăpat de bărbat din mână când s-a prăbușit. Podeaua e pătată cu ceva sângeriu. Ridic paharul. A rămas o picătură de lichid pe fund, dar și altceva — un reziduu granular, ca atunci când scapi un biscuit într-o ceașcă de ceai. Îl adulmec, dar nu simt decât mirosul de porto.

La scurt timp după ce am început să lucrez pentru World Airlines, o femeie a adormit la un zbor pe distanță scurtă spre Barcelona și nu s-a mai trezit. Avionul era plin și nu am avut unde să o mutăm, așa că a rămas acolo unde era, prinsă cu centura și ținând-o de mână pe fiica ei până am aterizat. Aterizările de urgență nu sunt neobișnuite, mai ales dacă există încă șansa de a salva o viață, dar am auzit de cadavre întinse pe trei locuri sau chiar pe jos în bucătărie. Un mit urban, împărtășit cu mult amuzament când făceam instrucția, se referă la echipajul nefericit care a depozitat un cadavru în toaletă, doar pentru a descoperi că s-a blocat acolo îndată ce s-a instalat rigor mortis.

Mă înfior când îndrept picioarele domnului Kirkwood. Cineva — probabil doctorița — i-a închis ochii în timp ce vorbeam cu Ben și Louis, dar gura a rămas deschisă, cu limba umflată atârnând într-o parte între buzele vineții. Poartă o verighetă, iar carnea umflată din jurul ei ține aurul în loc. Rudele lui apropiate nu vor fi anunțate până când nu vom ateriza și el este declarat oficial decedat și mă întreb dacă soția lui i-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun la aeroport când a plecat sau dacă ai lui vor fi la Sydney, așteptând să-i ureze bun venit acasă.

Nu și-a folosit pătura, așa că o scot din folia de plastic și i-o așez peste picioare, netezindu-i haina mototolită, de parcă așa ceva ar putea să-l incomodeze. În buzunarul din stânga este un portofel și îl scot ca să-l păstrez în siguranță în bucătărie. Se întâmplă rar să avem furturi la bord și nu-mi pot imagina pe cineva cu inima destul de împietrită încât să jefuiască un cadavru, dar îl voi pune bine. Portofelul este negru, din piele simplă, dar scumpă. Când îl deschid, cade o fotografie; o imagine tipărită acasă, pe hârtie ieftină.

Întind mâna să mă țin bine pe picioare, deși avionul este stabil. Nu se poate. Este o coincidență, asta-i tot; o asemănare care trebuie dată la o parte.

Dar nu poate fi. Cunosc această față la fel de bine ca pe a mea.

Aceasta este o fotografie a Sophiei.

Paisprezece

Pasagerul 1B

Numele meu este Melanie Potts și mă aflu în zborul 79 pentru a onora amintirea fratelui meu.

Însoțitorii de bord au acoperit cadavrul cu o pătură. Nu știu ce mă așteptam să facă de fapt — unde mi-am imaginat că-l vor pune —, dar sigur nu asta. Toată lumea continuă să mănânce și să bea, să se uite la filme, în timp ce la doar câțiva metri de ei se află un mort. Suprarealist de-a dreptul.

Singurul cadavru pe care l-am mai văzut vreodată a fost al fratelui meu. Nu am vrut să-l văd, dar am vrut să-mi iau rămas-bun, iar după aceea m-am bucurat că am plecat. Este adevărat ce se spune, că trupul este cumva golit. Doar un înveliș pentru persoana care obișnuia să locuiască în el. Bănuiesc că, dacă pui problema în felul acesta, nu mai pare atât de ciudat să lași un cadavru la clasa business.

Fratele meu a fost ucis de poliție. Poate că nu asta indică documentele instanței, dar vă pot asigura că asta s-a întâmplat. Șase dintre ei — toți mai mari decât frățiorul meu — aud un accent, judecă lucrurile cum vor, văd ceea ce vor să vadă.

— A fost necesar să fie folosite tehnici de reținere, a spus unul dintre ofițeri în instanță, pe măsură ce subiectul devenea din ce în ce mai violent.

Dar tu nu ai fi violent dacă ar sta pe tine o jumătate de duzină de polițiști? Nu ai lovi, nu ai mușca și nu ai da din picioare ca să te eliberezi? Asta e tot ce a făcut fratele meu mai mic și l-au țintuit de pământ până când nu a mai putut respira. Asfixie posturală, așa o numesc ei.

Eu o numesc crimă.

Toți dau din gură că vor să smulgă din rădăcini corupția, violența, ranchiuna din poliție. Din când în când vor găsi un țap ispășitor, distanțându-se de el astfel încât să poată spune că a comis faptele de

unul singur — noi n-am avut nicio legătură. Dar zgâriați numai un pic dincolo de suprafață și veți găsi sute de plângeri referitoare la brutalitatea poliției, mii de acuzații de lipsă de civilitate, rasism, părtinire, prejudecăți. Ei țin legea de partea lor pentru că ei sunt legea; pentru că lojile masonice sunt pline de judecători, magistrați și oameni puternici, iar o strângere de mână va face nesemnificativă pățania nefericită a unui flăcău dintr-un bloc cu locuințe sociale, aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Deci ce efect a avut asta asupra mea? La început am fost în derivă. Cu tendințe suicidale destul de multă vreme cât să devină noua mea normalitate. Sinceră să fiu, au fost zile în care nu mă puteam ridica din pat sau, dacă mă târam afară, mă trezeam că picioarele mele o luau până la mijlocul podului de pe autostradă, de unde priveam în jos la camioane și mă gândeam: Haide. Termină odată cu totul.

Dar nu am făcut-o. Pentru că atunci ar fi ucis doi oameni, și pentru ce? Care ar mai fi fost moștenirea mea, amprenta mea asupra lumii? Aș fi fost la fel de neimportantă — la fel de invizibilă — în moarte cum a fost fratele meu în viață. În instanță. Dacă am învățat ceva din ceea ce s-a întâmplat, este că trebuie să faci fiecare zi să conteze.

Am început să ridic vocea. Le-am scris parlamentarilor și am încărcat videoclipuri pe YouTube. Am întâlnit alte familii ai căror oameni dragi fuseseră uciși de poliție sau de gardienii închisorii sau de asistente neglijente în spitale în care directorilor cu salarii grase le păsa doar de rezultatul financiar final. Am vorbit pentru noi toți.

Invitațiile au venit din toată țara. Grupuri de presiune, institute pentru femei, școli și organizații caritabile care doresc să învețe și să acorde ajutor. Au venit și de la autorități — de la forțele de poliție și consilii care aveau de bifat căsuțele privind instruirea în legătură cu diversitatea — și mi-am înghițit furia suficient de mult încât să-mi transmit mesajul și să iau cecul care să-mi permită să vorbesc gratuit în altă parte.

Oamenii m-au plătit să vorbesc în străinătate. La trei ani de la moartea fratelui meu, am coborât dintr-un zbor la clasa întâi spre Washington și a trebuit să-mi înghit lacrimile. Vocea mea conta; făceam să conteze sacrificiul lui. Și m-am bucurat — Doamne, cât m-am bucurat! — că nu am sărit de pe acel pod de pe autostradă.

Aveam mai multe de oferit lumii rămânând în viață.

Cincisprezece

Ora 20:30 / Adam

Becca strigă de sus, dar țiuitul din urechile mele îi distorsionează cuvintele. Încerc să strig înapoi la ea, dar am gura plină de sânge și mă înec când îmi ajunge în gât. Doare și să respir și simt o durere surdă la baza coloanei vertebrale și în stomac.

— Adam? Te simți bine? Cine era?

Reușesc să mă ridic în mâini și genunchi și să mă târăsc spre ușa din față. Nimeni nu vine pe drumul acesta decât dacă vine la căsuțele care au aparținut fermei, dar nu pot risca să pună cineva întrebări.

Ai timp până la miezul nopții.

Las să-mi scape un geamăt. Ce-o să mă fac?

— Te simți bine? Am auzit bătaia, dar Sophia era în cadă și… o, Doamne, ești grav rănit?

Becca stă la jumătatea scării, acolo unde cotește spre parter. Rămâne cu gura căscată.

— Ce naiba?

— Unde e. Sophia?

Fiecare cuvânt face ca durerea să se intensifice și mă cuprinde greața.

— E încă în cadă.

— N-o. Lăsa. Singură.

— Dar…

— Du-te!

În timp ce Becca aleargă înapoi sus, icnesc din nou, ceea ce-mi provoacă o durere ascuțită în jurul coastelor. Mă târăsc până la ușa din față și vomit pe alee, apoi închid ușa. Respir cât de superficial pot — orice gură de aer trasă prea adânc sau prea repede este suficient de dureroasă cât să mă ia amețeala — și mă

las încet în genunchi, apoi mă ridic și încui ușa. O bucată de sticlă spartă îmi trece printr-o șosetă, dar abia dacă simt durerea. Aud apa din cadă scurgându-se la etaj și intru în baia de jos să mă curăț înainte să mă vadă Sophia.

Un ochi s-a închis complet, cu pielea învinețită din jurul lui umflată și tăiată. Din fericire, sângele care îmi acoperă cea mai mare parte a feței și o bună parte din cămașă provine doar din nas, care e de două ori mai mare decât în mod normal. Umplu lavoarul și mă spăl pe față, tresărind când apa devine roz.

— Adam? Te simți bine?

Mormăi fără prea multe explicații un *îhâm* și arunc o privire la reflexia mea în oglindă. Este doar un pic mai puțin înspăimântătoare fără sânge. Îmi dau jos cămașa și o las în chiuvetă, ieșind din baie într-un maiou suficient de închis la culoare ca să ascundă majoritatea petelor.

— Iisuse!

— Nu, sunt tot Adam, spun eu sec. Deși crucificarea pare să fi fost o opțiune mai bună acum.

Becca nu râde. Este în capul scărilor, cu Sophia la câțiva pași în urma ei, privindu-mă îngrozită printre stâlpii balustradei.

— N-am pățit nimic, scumpa mea.

— Nu arăți ca și cum n-ai fi pățit nimic, spune Becca.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt.

Încerc să zâmbesc și mă fulgeră durerea în maxilar. Mai bine nu mai încerc.

— Niciun semn pe el.

— Cine era?

Nu răspund, iar Becca vine după mine în bucătărie. Sofia se ține după ea, cu Elefant legănându-se atârnat de o mânuță. Poartă o pijama Action Man și un halat de molton cu inorogi. Becca i-a împletit părul, dar este încă ud și pe halat i se scurge apă. Iau un șervet de bucătărie și îl folosesc ca să storc excesul de apă, bucuros să fac ceva care înseamnă că fiica mea nu-mi poate vedea fața.

— Te doare, tati?

— Doare puțin.

— Să chem o a-bulanță?
— Nu, nu cred…
— Știu cum, mi-a arătat mama.
— Nu vreau…
— Nouă, nouă, nouă.
— Hm, poate ar trebui totuși să te vadă cineva? spune Becca. Nu arăți prea grozav.

Termin de uscat părul Sophiei și deschid dulapul în care ținem trusa de prim ajutor. Ridic mâna, înăbușindu-mi un țipăt când o durere ascuțită mă face să văd stele verzi. Camera se învârte cu mine.

— Hei, lasă-mă pe mine. Așază-te înainte să cazi.

Becca mă îndrumă spre un scaun. Sophia mă urmărește, cu ochii mari de emoție și curiozitate.

— Fără ambulanță, spun eu ferm. Dacă merg la spital, cineva o să anunțe poliția că a avut loc o infracțiune.
— Și?
— Și poate că nu vreau să fie implicată poliția.

Vorbesc încet, pe un ton degajat, dar chipul meu îi indică clar Beccăi ce simt.

Ea mă privește în ochi, aruncându-mi o privire curioasă — ba chiar bănuitoare.

— Cum așa? Adică nu sunt tocmai oamenii mei preferați, dar sunt amicii tăi, nu?

Îmi întinde un pahar cu apă și o mână de pastile și eu le dau pe gât dintr-o înghițitură. Mă simt brusc epuizat, nu doar din cauza bătăii, ci și de chinul enorm de a ține totul sub control în ultimele luni; de la stresul de a le minți pe Mina, pe Sophia, pe toată lumea de la serviciu. Întâlnirea de azi-dimineață cu inspectorul Butler pare ca s-a petrecut acum câteva luni.

— Am dat-o în bară, spun eu deodată.

Dintre toți cei cărora m-aș putea confesa, o fată de șaptesprezece ani nu este tocmai în fruntea listei mele, dar uneori este mai ușor să vorbesc cu cineva total neimplicat în povestea mea. Arunc o privire plină de semnificație către Sophia.

Becca reacționează rapid.

— Vrei să te uiți la *Patrula cățelușilor*?

Întinde mâna și o conduce pe Sophia în sufragerie. O clipă mai târziu aud melodia familiară a desenului animat, iar Becca se întoarce în bucătărie. Își încrucișează brațele în dreptul pieptului.

— Tipul ăla care te-a bătut era iubitul Katyei, nu-i așa?

Sunt atât de surprins, încât nu pot răspunde.

Becca zâmbește superior.

— Credeai că nu știam că o faci cu bona? Mi-a spus una dintre mame când am luat-o pe Sophia de la școală odată: a vrut să știu în cazul în care ai fi încercat ceva cu mine.

Îmi vorbește pe un ton aspru, de parcă orice fel de respect pe care mi l-a arătat înainte ar fi fost doar o prefăcătorie.

— Să încerc ceva? Nu aș…

— N-ai avea nicio șansă! spune ea râzând.

— Hristoase!

Mă frec pe față, uitând de starea în care mă aflu. Durerea care rezultă este o distragere binevenită de la gândul că părinții prietenilor Sophiei mă consideră un prădător sexual.

— Cam clișeu, nu-i așa?

Becca pare acum mai mare de șaptesprezece ani și mă întreb cum de a dobândit o atitudine atât de cinică față de bărbați. Nu suntem cu toții chiar atât de răi, nu?

— Babalâcul se culcă cu…

— Babalâc?

— …bona ucraineană.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Becca, nu am avut o aventură cu Katya!

Se lasă brusc tăcerea, întreruptă doar de cântecelele lui Ryder și ale prietenilor săi cățrei.

Din expresia Beccăi, e clar că nu mă crede.

— Și atunci cum de a plecat? După cum a vorbit Mina despre asta, evident că a crezut că a fost vina ta.

Se ridică și își toarnă un pahar de vin, de parcă ar fi casa ei, de parcă ar fi un adult, nu un copil.

— Nici măcar nu ești suficient de mare…

— Vrei și tu?

Toarnă un al doilea pahar fără să aștepte răspunsul. Există ceva asumat în aroganța ei, în încrederea ei de sine, de parcă ar juca un rol. Îmi trece prin cap că toată vorbăria despre cum aș fi putut eu să încerc ceva ar putea fi tot un rol, că avea un scop. S-o fi pus-o Mina? Să fie vreun fel de — ideea pare absurdă chiar când mi se concretizează în minte — capcană care mi se întinde?

Simt cum mă trec transpirațiile. Iau vinul de la Becca și îl sorb încet, încercând să scap de gustul ca de cretă al calmantelor și de sângele din fundul gâtului. Am nasul prea umflat ca să pot respira prin el.

— Nu am avut niciodată o aventură cu Katya, spun eu hotărât sau cât de ferm pot, cu capul încă tulbure. Nu am avut niciodată o aventură cu nimeni. Dar a fost vina mea că a plecat.

Becca se sprijină de blat, cu capul înclinat într-o parte.

— Bărbatul acela — sau altul ca el — a amenințat-o pe Katya. Sophia a fost și ea acolo.

Îmi revine brusc în memorie ziua aceea îngrozitoare, când Katya și Sophia au dat buzna în casă, ambele plângând atât de tare încât cu greu puteau vorbi.

Tati! Tati!

Zice că rănește pe mine, zice că rănește pe Sophia!

— Sophia nu a înțeles exact ce îi spunea bărbatul Katyei, îi spun acum Beccăi. Dar a văzut reacția fetei și s-a speriat suficient de tare ca să aibă coșmaruri după aceea.

Mă uit pe fereastră. Afară este întuneric și reflexia mea se suprapune peste conturul grădinii. Acum ninge mai tare și pe lângă fereastră plutesc puncte moi și albe.

— Nu înțeleg — de ce nu ai spune poliției? De ce ai lăsat-o pe Mina să creadă că ai o aventură, când nu ai făcut nimic rău?

— Dar am făcut ceva greșit.

Mă uit dincolo de reflexia mea, departe, în grădină.

— Datorez bani. O mulțime de bani.

Suma crește în fiecare zi. Descoperitul de cont, cardurile de credit — cel despre care Mina știe și cele cinci pe care nu le știe. Cardurile de la magazin, ratele la mașină, banii cash pe care îi

împrumut de la colegii de la serviciu *pentru că lucrurile sunt puțin complicate de când m-a dat afară Mina*.

Și grosul. Cele zece miare împrumutate de la un cămătar cu care m-am intersectat la serviciu — din motive cu totul greșite. Am împrumutat banii de la el ca să plătesc cele mai presante datorii, la o dobândă de care nu-mi păsa, pentru că era doar pe termen scurt, aveam un plan, totul avea să fie în regulă...

Numai că nu m-am putut opri.

— Am o problemă cu jocurile de noroc.

Trei ani, și e prima dată când o spun, chiar și numai în mintea mea. Mi-am zis că trebuie să încetez, că o să joc la loto o dată pe săptămână, că o să cumpăr doar un loz de răzuit odată, nu lozuri în valoare de douăzeci de lire. Am stat lângă pista unde se țin cursele de câini trei zile la rând și m-am tot răzgândit dacă să intru sau nu. În tot acest timp, nu i-am spus niciodată pe nume — dependență —, dar despre asta este vorba. Și sunt la mila ei.

— Cele zece miare pe care le-am împrumutat s-au făcut aproape douăzeci acum, îi spun Beccăi, deși cred că aș continua să vorbesc și dacă ar ieși din cameră.

Se revarsă totul, toate minciunile, toată rușinea.

— L-au trimis pe tipul ăla să bage frica în mine, amenințându-le pe Katya și pe Sophia. Am implorat-o pe Katya să nu-i spună Minei. Câteva săptămâni mai târziu, cineva a venit acasă când era singură și a amenințat-o. A plecat a doua zi și atunci Mina m-a acuzat că m-am culcat cu ea.

— Ar fi trebuit să spui adevărul.

— Știu asta acum! Atunci credeam că mă descurc. Aveam nevoie doar de un câștig mare pentru a-mi șterge datoriile, apoi aș fi...

Mă opresc, auzind cât de jalnic sună ce spun.

Ori de câte ori ai necazuri, aud din camera de zi, *nu trebuie decât să strigi după ajutor*!

— Și nu le poți spune polițiștilor, pentru că ai luat bani de la un cămătar?

— Nu pot să le spun, pentru că am ascuns timp de trei ani faptul că am o problemă cu jocurile de noroc.

Întind mâna după vin și umplu paharele.

— Nu pot să le spun, pentru că mă înec în datorii nedezvăluite, ceea ce înseamnă o abatere disciplinară.

Becca își lasă jos paharul, neatins, dar eu dau pe gât jumătate din al meu dintr-o singură înghițitură. Nu este cel mai isteț lucru pe care să-l faci după un cocktail de analgezice, dar nu-mi mai pasă.

— Nu pot să le spun, pentru că mi-aș putea pierde slujba dacă află.

Becca își încrucișează brațele la piept. Încearcă — dar nu reușește — să-și ascundă satisfacția și mă întreb dacă se bucură de ruina mea în sine sau pur și simplu pentru faptul că este singura care știe despre asta.

— Chiar ești în rahat, nu-i așa?

— Mersi.

— Și ce plan ai?

Dau pe gât restul paharului. Mă întorc, îmi apăs palmele pe scurgătorul de vase și mă aplec în față, de parcă aș fi pe cale să fac o flotare, simțind cum sângele îmi pulsează pe fața învinețită.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Șaisprezece

Pasagerul 40C

Mă numesc Elle Sykes, iar faptul că m-am urcat în avionul cursei 79 a fost un ultim să vă ia naiba *pentru părinții mei.*

Am dat examen la paisprezece materii. Toate cele obișnuite, plus matematică avansată, științe suplimentare, latină, chineză și cultură generală. Micul meu geniu, *obișnuia mama să-mi spună, deși crescusem ca din apă în acel an și îi vedeam acum creștetul capului când o îmbrățișam.*

— I se prezice un viitor de zece pe linie, le spunea tata tuturor, iar eu dădeam ochii peste cap și mă strecuram din încăpere, departe de murmurele politicos impresionate.

Simțeam un nod în stomac, care urca în gât, și sorbeam cu înghițituri mari suc de portocale pentru a-l împinge înapoi în jos. Uneori eram încă în stare să-l aud mai departe — matematică, matematică avansată și fizică de nivel superior, îmi închipui —, *iar greața ignora orice încercare de a o înăbuși.* Ar fi păcat să renunțe la chineză — este singura care învață așa ceva din anul ei, știți — și bineînțeles că latina este întotdeauna utilă. *Nodul ajungea în gât, iar eu mă aplecam peste chiuvetă, cu gura mișcându-se spasmodic, ca a unui pește prins în cârlig.*

Eram șase în grupul pe care școala îl numise „Dotați și talentați": patru băieți și două fete. Băieții stăteau între ei, desigur, iar mie îmi era destul de dificil s-o ignor pe Sally, care purta șosete până la genunchi și avea o relație foarte relaxată cu antiperspirantul. Nu că nu îmi plăcea, doar că nu aveam nimic în comun în afară de capacitatea noastră de a ieși pe primele locuri la toate examenele. Sally prefera să-și petreacă ora prânzului cu algebra, în timp ce eu îmi doream să trag o țigară în spatele școlii, cu amici care, pentru că suflam inele de fum și știam de unde să fac rost de iarbă, mă iertau că sunt deșteaptă.

Și, de fapt, nu eram deșteaptă. Nu cum era Sally. Nu eram genul acela cu un coeficient de inteligență ridicat, un geniu înnăscut, care să meargă la universitate la treisprezece ani. Aveam o memorie bună și un creier care funcționa rapid și munceam din greu. Cu cât munceam mai mult, cu atât obțineam rezultate mai bune și cu cât obțineam rezultate mai bune, cu atât mai mult se aștepta de la mine să muncesc cu și mai mult sârg și cu atât obțineam rezultate mai bune. Și tot așa a mers până când cele 14 note de zece din ziua rezultatelor au fost însoțite nu de euforie sau măcar ușurare, ci de o senzație de rău în stomac.

— Cambridge te așteaptă, a rânjit tata, în timp ce mă ducea acasă.

M-am lăsat pe spate; am întors capul și am închis ochii, așa încât peisajul de țară a trecut pe lângă mine în licăriri de lumină filtrată. Cambridge îl respinsese pe tata, iar ranchiuna pe care o purta încă de pe atunci universității ajunsese cât casa. De când mă știam, eu plănuisem să fac medicină la Cambridge. Spun „eu": cred că probabil puteți ghici a cui a fost ideea. Nu că aveam o problemă cu asta — trebuia să fac ceva, la urma urmelor, și nu mă deranja efectiv ideea de a fi medic —, dar uneori mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi întors într-o bună zi și aș fi spus: Știi ce, vreau să merg la școala de teatru *sau* am decis să mă concentrez, la anul, pe educația fizică. *De fapt, așa ceva chiar mă atrăgea. Știința sportului, la Loughborough.*

Apropo, nu am avut vacanță de vară înainte de ziua rezultatelor. Am avut cursuri particulare în fiecare dimineață, cu teme în fiecare după-amiază. Asta o să-ți dea cu adevărat un avans pentru septembrie. *Părinții mei nu aveau foarte mulți bani și știam că lecțiile însemnau sacrificii uriașe din partea lor, dar începea deja să se dezvolte un sâmbure de frustrare. Nu m-au întrebat niciodată:* Tu *vrei* meditații*?* Tu *vrei* să înveți chineză*?* Ce părere ai dacă dai șase examene în loc de trei*? Totul a fost prezentat ca* un fapt împlinit, *părinții mei explodând de mândrie și entuziasm la această nouă oportunitate pe care o negociaseră pentru mine.*

— Domnul Franklin spune că poți merge la școală sâmbătă dimineața, a spus tata, în primul trimestru de toamnă din clasa a unsprezecea. La fel și Sally. Pentru pregătirea interviului.

Domnul Franklin era directorul școlii, o instituție cuprinzătoare care — în ciuda rezultatelor excelente — nu reușise încă să trimită niciun elev la Oxbridge.

— Super.

M-am întrebat dacă este într-adevăr posibil să mori de epuizare mentală și dacă presiunea care se adunase în capul meu ca o furtună electrică era reală sau psihosomatică. M-am gândit la următorii doi ani de studiu, la vara de dinaintea facultății, când, fără îndoială, m-aș fi trezit înscrisă la cursuri de studii suplimentare ca să mă pregătesc pentru diplomă. Mi-am imaginat craniul spărgându-se în bucăți, cu câte o fărâmă de informație agățată de fiecare fragment.

师父领进门，修行在个人.

$z^2 = x^2 + y^2$.

La dracu'. Cu. Rahatul ăsta.

Nu am mai putut să continui.

— O să-mi iau un an sabatic.

Părinții mei s-au privit unul pe celălalt, înainte să se uite la mine.

— Nu sunt foarte sigură că este o idee bună, a spus mama. Cambridge este incredibil de competitiv — cu siguranță nu te vor accepta dacă li pare că nu ești destul de dedicată…

— Bănuiesc că, dacă este o experiență relevantă… a gândit tata cu voce tare. Voluntariat într-un spital de campanie, poate? O să vorbesc cu…

— Nu!

Cuvântul a sunat mai tăios decât îmi propusesem. Am tras aer în piept.

— Vreau să organizez eu chestia asta. Vreau un an normal de pauză. Pensiuni. Călătorii. Să cunosc oameni. Să citesc lucruri care nu se află pe o listă de cursuri. Vreau…

Spre groaza mea, vocea mi s-a frânt.

— Vreau să fiu normală.

Au spus că se vor gândi, dar eu eram deja hotărâtă. Am vrut timp liber. Am vrut să mă îmbăt, să fac sex, să mă droghez, să merg la club… Am vrut să fac tot ceea aveau să facă în următorii doi ani

amicii mei, în timp ce mama îmi pulveriza uleiuri esențiale în dormitor ca să se mai consolideze în timp ce dormi ce ai învățat.

Voiam să trec de bacalaureat, apoi să mă urc într-un avion și să plec cât de departe puteam de părinții mei. Voiam să trăiesc experiența vieții mele.

Voiam să trăiesc.

Șaptesprezece

10 ore până la Sydney / Mina

Când Mike și Cesca coboară din zona de odihnă a piloților, niciunul nu arată ca și cum ar fi petrecut șase ore în paturi înguste, sus, deasupra botului avionului. Cesca are un machiaj impecabil, singurul lucru care trădează orele de somn fiind un mic semn lăsat de pernă pe obraz. Carmel le aduce două cafele.

— Mulțumesc.

Mike Carrivick are părul grizonant, ochi albaștri și riduri fine care se văd când îmi zâmbește mulțumindu-mi. În curând, el și Cesca vor prelua controlul avionului, iar în următoarele șase ore piloții de schimb Ben și Louis vor dormi.

Mike ia o gură de cafea și scoate un oftat apreciativ.

— E totul în regulă?

Se lasă un moment de tăcere.

— Nu și pentru tipul de pe 1J, spune Carmel cu un aer sumbru.

O las să le povestească ce s-a întâmplat, iar eu trec la geam, unde întunericul nu reflectă nimic altceva decât chipul meu palid. Suntem undeva peste China, este în jur de 9 seara în Marea Britanie și mai sunt câteva ore până la răsăritul soarelui în Est. Aici, în cabină, luminile au fost estompate; o sugestie delicată pentru pasageri să se odihnească. Arunc o privire spre 1J, unde separatoarele care asigură intimitatea țin departe de ochii curioșilor silueta acoperită a lui Roger Kirkwood.

Ce căuta la el o fotografie a fiicei mele?

Îmi îngheață sângele în vine, iar în minte am numai exploatatori sexuali, traficanți de copii și pedofili. Mă gândesc la fața ca de ceară a lui Kirkwood, la limba lui înțepenită și simt cum îmi urcă fierea în gât.

El să fi fost cel care a adus și seringa Sophiei la bord? Am presupus că oricine a lăsat-o acolo voia s-o găsesc — vreo glumă

bolnavă sau Adam încercând să mă facă să mă simt vinovată —, dar dacă o au pentru că Sophia ar putea avea nevoie de ea?

Pentru că plănuiesc să o ia și pe ea.

Îmi lipesc fruntea de geam. Cesca și Mike sunt acum în cabina de zbor, iar Ben și Louis îi informează despre cum a decurs zborul până acum. Trebuie să discut cu cineva despre asta. Voi aștepta până se termină schimbul de tură, apoi trebuie să fac ceva. Trebuie să-i trimit un mesaj lui Adam, ca să mă asigur că Sophia e bine.

Paharul pe care îl ținea Kirkwood când a căzut este încă pus deoparte în bucătărie. Îl ridic și trec un deget pe interiorul lui. Reziduurile îmi acoperă pielea. Nu este un sediment, așa cum am crezut la început, ci o pulbere granuloasă sau o pastilă zdrobită.

Un medicament.

El și l-a pus sau i l-a strecurat cineva în băutură?

Dacă Roger Kirkwood a fost ucis, întregul avion devine locul crimei; fiecare pasager, un suspect.

Și fiecare membru al echipajului, spune o voce din capul meu.

Se aude soneria de apel, dar nu mă mișc. Simt că mă privește cineva și, când mă uit, îl văd pe Erik cu ochii la mine. Îmi arată apoi din ochi lumina de apel aprinsă.

— Poți să te ocupi tu? reușesc să spun.

Kirkwood avea la el fotografia fiicei mele. Nu are legătură cu mine, moartea lui nu are de-a face cu mine, dar i se va părea la fel și oricui altcuiva?

Tot așa o să considere și poliția?

Erik pufăie iritat, dar se întoarce să verifice de ce este nevoie în cabină, iar eu învelesc paharul lui Kirkwood într-un șervet și îl împing în spatele unui dulap.

Când ușa de la cabina de zbor se deschide și apar Ben și Louis, simt cum obrajii mi se înroșesc și mă întorc, sigură că arăt de parcă am ceva de ascuns.

— Cesca și Mike sunt tare drăguți, nu-i așa? le spune Carmel celor doi piloți de rezervă. Mike a fost la ultimul zbor de probă, știi. L-a convins pe Dindar să-l lase să participe la primul zbor oficial. Pentru CV, presupun.

Carmel pregătește ceva de băut pentru Ben și Louis, care se plimbă prin cabină.

Când se aude din nou soneria, surprind o privire între Carmel și Erik, înainte ca Erik să-și încrucișeze brațele la piept și să se rezeme de blat.

— Mă duc eu, spun.

Face ochii mari, de parcă ar fi o noutate să-mi fac meseria, iar eu simt cum mă cuprinde un val de furie. Habar nu are cum e, prin ce trec. Mai întâi seringa, acum fotografia. Cineva vrea să-mi facă creierii zdrențe — este de mirare că n-am mintea la cocktailurile pentru idioata aia de Alice Davanti?

Când mă întorc, coada de la toaletă se întinde până în bucătărie. Afluxul brusc de oameni îmi întinde nervii la maximum. Am nevoie de spațiu. Trebuie să pot să-mi dau jos această mască de zâmbete și *cu ce vă pot fi de folos* și să-mi dau seama ce să fac în legătură cu Kirkwood. Cu fotografia Sophiei.

Dar oare este chiar Sophia în imagine? S-au întâmplat atât de multe și tot șocul de a pierde un pasager… Am văzut o fată cu plete întunecate, dar oare n-a făcut creierul meu o asociere care pur și simplu nu există?

Purta aceeași uniformă școlară.

— Mai sunt toalete și în spatele avionului, le spun pasagerilor de la coadă, încercând, dar nereușind prea bine, să mențin un ton amabil.

Bărbatul cu ochelari și cu barba îngrijită ridică puțin mâna, ca un copil care nu este sigur dacă are nevoie de permisiune ca să vorbească.

— Una dintre ele este blocată — ne-au trimis aici.

Mă strâmb. Mă întreb cât din investigațiile lui Dindar s-au concentrat pe cât de bine ar face față băile unei încărcături complete de pasageri.

Ben și Louis se întorc. Pare că nu se grăbesc să urce, pentru că se sprijină lejer de blatul din bucătărie, discutând relaxat cu pasagerii de la coadă. Simt cum mă încing toată, cu capul parcă prins într-o menghină, gata-gata să explodeze. Celălalt jurnalist — Derek Trespass — iese din toaletă și mai zăbovește

prin zonă, punându-i întrebări lui Ben despre altitudine, încărcătura maximă și platoul de nori. Am nevoie doar de cinci minute în care toată lumea să dispară de-aici, doar de câteva clipe să mă uit la fotografie.

Ar putea fi un alt copil, nu-i așa? Un alt copil de cinci sau șase ani, cu bucle închise la culoare și o uniformă cu albastru și alb?

Se aud din toate părțile voci — care vorbesc sau râd — și, pe fundal, zgomotul necontenit al avionului. Îmi fac loc prin mulțime — brusc conștientă de cât de obosită sunt, de cât de tare mă dor picioarele, de cum îmi zvâcnește capul — și cineva mă împinge, iar băutura i se varsă peste mâneca mea.

— Aici nu suntem la bar, să știți!

Toată lumea tace. Carmel se uită la mine cu ochi mari.

— Îmi pare rău. Am…

Înghit în sec, cu lacrimi la coada ochiului.

— Cam creăm dezordine, nu-i așa? intervine Ben cu jovialitate profesională, risipind tensiunea la fel de repede pe cât o creasem eu. Să mergem și să lăsăm echipajul să-și facă treaba.

— Îmi pare rău, spun, în timp ce pasagerii pleacă din bucătărie. Sunt puțin…

— Tu faci treaba importantă, spune Ben și-mi face cu ochiul. Prefer oricând să am pe mână un avion decât să mă ocup de oameni.

— Este doar puțin cam aglomerat, atâta tot.

Dacă nu este Sophia, atunci totul este în regulă, nu? Am adus eu seringa la bord, fără să-mi dau seama. Bărbatul care a murit — da, este îngrozitor, dar nu are nicio legătură cu mine sau cu Sophia. Nu dacă fata din poză nu este ea.

Ben ia băutura pe care i-a pregătit-o Carmel.

— Luăm astea și ne dăm din calea ta. Mulțumesc din nou.

Și cei doi piloți dispar. Știu că am fost nepoliticoasă, dar simt o presiune tot mai mare în cap și trebuie să văd din nou fotografia. Trebuie să mă uit bine de data asta, să văd diferența de trăsături, să-mi dau seama cât de ridicolă am fost pentru simplul fapt că am zărit o asemănare cu fiica mea.

Încet-încet, coada pentru baie se rărește. Se aude din nou soneria și Carmel pleacă, după ce-mi aruncă o foarte scurtă privire. Nu mi-am făcut treaba și începe să se vadă. Singură, în cele din urmă, scot poza imprimată din buzunar și o netezesc.

Nu este o fotografie bună. Nu e genul pe care să-l înrămezi sau să-l trimiți bunicilor. Nici măcar genul acela de instantaneu pe care îl păstrezi pentru amintirea pe care ți-o trezește. Sophia — și nu există nicio îndoială că este Sophia — e la școală, în clasă. În spatele ei se află o planșă cu fluturi pictați, iar deasupra capului îi atârnă niște planete din hârtie creponată. În fundal, prin ușa clasei, zăresc copii în vestiar, dându-și hăinuțele jos. Asta înseamnă că fotografia a fost făcută în momentul când copiii sunt aduși la școală.

Fusese tipărită oare de pe site-ul școlii? Încerc să-mi amintesc dacă am semnat vreun acord pentru așa ceva — încerc să-mi amintesc chiar și cum arată site-ul —, dar prim-planul e destul de neclar și n-ar fi foarte utilă ca instrument de promovare.

Nu, nu e neclară. E o reflexie. Cineva a făcut poza prin geam. Îmi trec degetul peste imaginea fiicei mele — peste fața ei, buclele din jurul frunții, codițele împletite care îmblânzesc restul părului, așezându-se în două linii îngrijite peste umerii ei — și îmi îngheață sângele în vine.

Un elastic de păr roșu; celălalt, albastru.

Fotografia a fost făcută azi-dimineață.

Avionul se înclină brusc spre stânga. O sticlă de apă alunecă de la un capăt la celălalt al blatului, se oprește o fracțiune de secundă, apoi alunecă înapoi când ne înclinăm spre dreapta. În cabină, oamenii își țin paharele cu băutură, încercând să nu le verse în timp ce ne înclinăm înainte. O altă zguduitură violentă o trimite într-o parte pe Alice Davanti, care se întoarce de la baie. Se agață de scaunul cel mai apropiat de ea, după care se ține de celelalte scaune ca să ajungă în siguranță la locul ei. Sun cabina de zbor.

— E totul în regulă? Suntem destul de zguduiți aici.

În timp ce vorbesc, se aprinde semnalul de avertizare pentru centurile de siguranță, iar Carmel și Erik parcurg câte un culoar

fiecare, verificând dacă toți pasagerii și-au pus centurile cum trebuie.

— Îmi pare rău, spune Mike. Vânt lateral — a trebuit să întoarcem ca să revenim pe curs. Mă tem că o să mai dureze câteva minute.

Sticla de apă care a alunecat înainte și înapoi în bucătărie cade de tot, izbindu-se pe podea la picioarele mele și aud stereo comanda pe care o dă Cesca, prin interfon și în difuzoare: *Echipajul de cabină, vă rugăm să vă ocupați locurile*.

Ne punem centurile și mă uit pe fereastră la cerul nopții aparent inofensiv. O să mai dureze șase sau șapte ore până să vedem o fărâmă din Australia, dar sunt deja la mai bine de 8 000 de kilometri de casă. Mi-e atât de dor de Sophia, încât efectiv mă doare în piept, cu sentimente de iubire și vinovăție atât de amestecate, că sunt imposibil de separat. N-ar fi trebuit s-o părăsesc. Nu ar trebui să mă aflu deloc aici.

Închid ochii strâns, făcând promisiuni tăcute, fără rost. *Fă să fim toți în siguranță și nu o voi mai părăsi din nou, nu voi mai zbura…* Sunt siderată la gândul absurd că știe cineva ce s-a întâmplat la școala de pilotaj: că am supraviețuit, când ar fi trebuit să mor. Că am păcălit destinul.

— Sunt doar niște turbulențe, spune Erik, aflat pe scaunul de lângă mine.

Îmi scot degetele de sub genunchi. Crede că mi-e teamă că o să ne prăbușim, dar lucrul de care mă tem este mult mai rău decât prăbușirea.

De ce ar avea Kirkwood o poză cu Sophia?

Ar putea avea legătură cu familia ei naturală? Cu ani în urmă, ne-am întâlnit cu bunica maternă într-un loc de joacă pentru bebeluși și încă îmi amintesc de teama viscerală care m-a cuprins când am văzut-o cum se uită la Sophia. Familia o vrea înapoi? În cinci ani nu au încercat niciodată să ne contacteze.

Nu pot scăpa de gândul că este o pedeapsă — karma — pentru toate momentele în care m-am plâns de comportamentul fiicei mele, pentru dățile în care am strâns pumnii și am urlat *nu mai pot continua așa!*

Odată, am scris o notiță pe care mi-am adresat-o chiar mie. Avuseserăm o zi perfectă la joacă în parc — Adam, eu și Sophia — și am completat-o cu ciocolată caldă, toți trei în halate de baie la masa din bucătărie. Adam a dus-o pe Sophia la culcare, iar eu am scos telefonul și am scris o notiță, printre listele de cumpărături și nenumăratele bilețele să găsesc un instalator și să-mi verific bobina de la mașină.

Îmi iubesc fiica, am scris.

Îmi place cum a memorat fiecare rând de pe panourile informative de la grădina zoologică. Îmi place că este suficient de încrezătoare încât să spună unei alte familii că, de fapt, acestea sunt primate — maimuțele au coadă. *Îmi place că a vrut să-i dea băiețelului o altă înghețată, când el a scăpat-o pe jos pe-a lui. Îmi place cât de amuzantă este și cât de inteligentă și cât de dornică e să învețe lucruri noi. Dar cel mai mult îmi place că este a noastră, iar noi suntem ai ei.*

Trei zile mai târziu, în timp ce Sophia țipa că mă urăște, că vrea să mor, m-am închis în toaleta de la parter și am citit notița aceea iar și iar.

Îmi iubesc fiica, îmi iubesc fiica, îmi iubesc fiica.

Ce fel de mamă are nevoie de un astfel de memento?

Eu. Eu am nevoie. Pentru că a încerca să-ți amintești că iubești pe cineva care țipă că te urăște, care a aruncat pe podea ceaiul pe care i l-ai pregătit cu dragoste, este ca și cum ai încerca să-ți amintești vara, când afară sunt minus două grade. Ca și cum ai încerca să-ți imaginezi că îți va fi din nou foame, când abia te mai miști după prânzul de duminică. Sunt senzații trecătoare, alunecoase, uitate prea repede; amintite în mod abstract, dar nu *simțite*.

Îmi iubesc fiica.

Nu am nevoie de notiță acum. Nu am nevoie de un memento. Nici măcar nu am nevoie să-mi imaginez chipul fiicei mele sau să invoc o amintire. Ceea ce simt pentru Sophia inundă fiecare venă, fiecare terminație nervoasă, până devine atotcuprinzător. Dragoste nespusă, nesfârșită.

Și frică.

Încerc să-mi aduc aminte detalii din prima jumătate a zborului, dar nu există nimic care să iasă în evidență; niciun semn că Roger Kirkwood îmi acorda o atenție deosebită. Portofelul lui nu a scos la iveală nimic de folos. Un card de fidelitate platinum World Airways, o fotografie — una bine imprimată, de data aceasta — probabil cu soția și copiii lui mari, și o carte de vizită care îmi spune că era director de vânzări la o firmă de băuturi răcoritoare.

În momentul în care ne ridicăm de pe scaune, îmi dau seama de ceva. Fotografia soției sale a fost introdusă cu grijă în secțiunea de bancnote din portofelul lui Kirkwood; cartea de vizită, printre cardurile de credit și de fidelitate. Dar poza cu Sophia nu era practic *în* portofel, ci doar strecurată între cele două părți ale portofelului. Cred că — invocând mental momentul în care am scos portofelul din buzunarul hainei — nu a fost pusă cu grijă acolo, ci îndesată, de parcă ar fi fost strecurată în grabă în portofel.

Ar fi putut să pună altcineva fotografia în buzunarul lui Kirkwood fără ca acesta să știe? L-au ucis și pe el? Persoana care a adus seringa și fotografia Sophiei la bord este un criminal?

Mă îndrept spre bar, ignorând nemulțumirile mormăite ale lui Erik că mă sustrag de la îndatoriri.

Finley ridică mâna când trec, iar eu îmi ascund frustrarea.

— Sunt puțin ocupată acum; poate te-ar putea ajuta mama ta. Să o trezim? S-ar putea să-i fie foame, oricum.

— A spus să nu. Detestă să zboare, așa că ia o pastilă care o face să doarmă tot drumul.

— Ce noroc pe mama, spun eu printre dinți.

Iau căștile, care sunt și mai încurcate decât înainte.

— Uite, o să rezolv astea imediat, bine?

Finley este reticent să le scape din vedere.

— Ți le dau înapoi, promit.

Este prea bine-crescut ca să protesteze, iar eu pun căștile în buzunar, încâlcindu-le fără îndoială și mai tare.

Scaunele din bar sunt tapițate cu catifea bleumarin cu margini de culoarea smaraldului, iar sutele de luminițe minuscule de pe tavan îl fac să pară un club de noapte. Tot ce lipsește este muzica.

Doar când te uiți pe geam îți amintești că ești într-un avion, cu nimic altceva între tine și pământ decât câteva mii de metri de aer.

— Bărbatul care a murit — ai vorbit cu el? îl întreb pe Hassan, încercând să nu-mi trădez nerăbdarea.

— L-am servit cu băutură. Am discutat nimicuri, știi tu.

Hassan se uită la mâinile mele și îmi dau seama că am transformat o grămadă de șervețele de cocktail într-o minge.

— A spus ceva?

— Despre ce?

Deschid gura, dar nu se aude nimic. *Despre fiica mea. Despre faptul că băutura lui avea un gust ciudat. Despre faptul că îi pusese cineva o fotografie în buzunar*. Hassan dă din cap spre Jamie Crawford și soția lui, care stau într-un colț.

— A vorbit puțin cu ei doi.

Traversez micul bar.

— Îmi pare rău că vă întrerup, spun. Mă întrebam dacă…

— Da, sigur.

Fostul fotbalist zâmbește leneș și se ridică, punându-și un braț pe după umerii mei.

— Ne face Caz poza — unde ți-e telefonul?

— Nu, nu…

Trag aer în piept și încerc să mă calmez.

— Nu voiam o fotografie, voiam doar să vorbesc cu dumneavoastră despre ceva.

Bărbatul ridică din umeri, de parcă ar spune că este pierderea mea și se așază.

— Ați spus că pasagerul care a murit dădea pe gât porto.

— Cred că a băut vreo patru pahare în jumătate de oră.

— Ați văzut pe cineva…

Mă opresc.

În cazul în care întreb dacă au văzut pe cineva punându-i ceva în băutură, o să se afle în tot avionul în câteva minute. Vom fi forțați să aterizam, iar poliția va prelua cazul și… mă gândesc la fotografia Sophiei, la amprentele mele pe paharul gol pe care l-

am învelit în hârtie și pe care l-am ascuns în spatele unui dulap și încep să transpir.

Caz se apleacă spre mine.

— De ce a murit?

A fost otrăvit.

Înghit cu greu.

— Hm. Un atac de cord, cred. Mă întrebam dacă ați vorbit ceva cu el.

— Nu au grijă de sănătatea lor, asta-i problema.

Fotbalistul suspină, cu siguranța și afectarea care vine din faptul că ai un bucătar personal și un antrenor de fitness pe butonul de apelare rapidă.

— Totuși am vorbit cu el, nu-i așa, Jamie?

Soția îi pune o mână pe genunchi, cu inelarul aproape eclipsat de un diamant masiv.

— El a fost cel care era puțin supărat și a tot vrut să-ți ia ceva de băut.

— A, da! I-am zis ceva de genul *băutura e gratis*, dar n-ai decât.

— L-ați văzut cu altcineva?

— Era un cuplu cu un copil, spune Caz și se încruntă. Și un tip care a spus că este jurnalist, cred.

Nu știu ce speram să aflu. Că au văzut pe cineva drogându-l pe Kirkwood? Cu toate acestea, sunt frustrată. Le mulțumesc celor doi Crawford și trec de draperie spre cabina din spate, cercetând cu privirea locurile și uitându-mă după doctorița care venise când ceruse Erik ajutor.

Ridică privirea din carte când mă apropii, cu un aer puțin precaut.

— Nu-mi spuneți că îi mai e rău cuiva.

— Nu, nu — voiam doar să vă mulțumesc din nou pentru ajutor.

Doctorița roșește, evident stânjenită de toată atenția.

— Îmi pare rău doar că a fost prea târziu.

Femeia de lângă ea trage cu urechea fără nicio rușine, dar eu continui.

— Controlul traficului aerian preia detaliile pentru a le transmite rudelor apropiate și mă întrebam dacă ați putea să-mi dați mai

multe informații. Ce vă face să credeți că a avut un atac de cord, de exemplu?
— Istoricul prezentat de colegul dumneavoastră și de ceilalți pasageri a fost în concordanță cu un diagnostic de stop cardiac.
— N-ar fi putut fi altceva?
— Ați cerut un doctor; nu ați specificat că vreți un anatomopatolog.
Femeia zâmbește, iar tonul ei este înșelător de plăcut, aproape plin de umor, dar privirea e tăioasă.
— Vreți să încerc o autopsie completă? Poate aș putea să-l așez pe barul acela elegant și să-l înțep cu o linguriță pentru amestecat cocktailuri?
Femeia de lângă ea se străduiește să nu izbucnească în râs. Doctorița îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la mine, iar expresia ei se înmoaie.
— Ar fi putut fi o serie întreagă de lucruri.
— Cum ar fi?
Doctorița oftează.
— Uite, spune ea, și se uită la ecusonul cu numele meu. Mina. Am făcut tot ce am putut — ceea ce, din păcate, nu a fost mare lucru —, dar…
Face o mișcare delicată, însă sugestivă, cu cartea în mâini, iar eu înțeleg aluzia.
În drum spre bucătărie, mă oprește un pasager din spatele clasei business, care pocnește degetele spre mine, fără să-și ia ochii de la ecranul lui. Joacă ceva, unul dintre acele puzzle-uri în care stivuiești ceva fără să-ți pui mintea la contribuție și care devine mai rapid cu fiecare nivel.
— Cafea, spune el.
Las o pauză înainte de a răspunde „Desigur“, în speranța de a primi un „Te rog“, dar pauza mea trece neobservată. În bucătărie, Erik și Carmel se opresc brusc din conversație și, în timp ce pregătesc băutura pasagerului meu, am impresia clară că am întrerupt ceva.
Mă întorc în cabină.
— Cafeaua dumneavoastră, domnule.

Zâmbesc în timp ce i-o dau, apoi rămân lângă scaunul lui ca și cum aș aștepta un bacșiș. Este înalt și blond, cu o față colțuroasă, de parcă fiecare parte ar fi fost sculptată separat, apoi puse toate la un loc.

— Cu mare plăcere.

Maxilarul bărbatului se încordează.

— Serios, spun eu, în timp ce mă îndepărtez. Este plăcerea mea.

În bucătărie, mai surprind o privire între Carmel și Erik.

— E vreo problemă?

— Nimic, spune Carmel.

Erik pufnește, iar eu întorc privirea spre el, dar nici nu tresare.

— A fost în regulă cafeaua aia? Ai reușit s-o faci? Pentru că se pare că nu prea ai exercițiu.

— Ce?

Sunt prea surprinsă ca să pot formula o propoziție întreagă.

— Carmel și cu mine am făcut totul. Mese, băuturi, am curățat băile — tu nu faci nimic!

— Erik, nu... te aud pasagerii, spune Carmel și se uită agitată spre cabină.

— Îmi pare rău.

Îmi ciupesc podul nasului, simțind arsura prevestitoare a lacrimilor.

— Sunt doar obosită.

— Cu toții suntem...

Bag mâna în buzunar, de unde smulg fotografia Sophiei pe care o țin cu mâinile tremurând, dar înainte să pot spune ceva, Carmel m-a cuprins cu brațele și mă ține strâns.

— Oh, draga de tine — trebuie să-ți fie dor de ea. E cu tatăl ei? Se vor distra de minune, pun pariu — probabil că nici nu și-a dat seama că ai plecat, știi cum sunt copiii.

Peste umărul lui Carmel, îl văd pe Erik dând ochii peste cap înainte să iasă din bucătărie. Carmel îmi dă drumul, ia fotografia și spune: „Oho“, înainte s-o împăturească atentă și să mi-o bage înapoi în buzunar.

— E frumos că o ții așa cu tine. Haide, să-ți aducem un pahar cu apă.

Continuă să vorbească, de parcă aș fi copil.

— Menopauza e de vină? Mama spune că a devenit sclava hormonilor ei.

— Am treizeci și patru de ani!

— Asta înseamnă că este?

— Nu, Carmel, nu este menopauza.

— Ei bine, tu stai aici. Putem să ne descurcăm cu cabina. Fă-ți o ceașcă de ceai.

Îmi văd reflexia în geam, cu marginile zdrențuite și neclare, și-mi imaginez pe cineva stând lângă școala Sophiei, cu un aparat de fotografiat ridicat până în dreptul ferestrei. Îmi vuiește capul, dar nu destul cât să blocheze gândurile.

Nu ar trebui să mă aflu aici.

Carmel și Erik debarasează cabina, aducând tăvi pline de pahare și șervețele murdare. Carmel trece, lăsându-și tava într-o parte, iar eu mă forțez să-mi mișc picioarele într-acolo și să triez gunoiul și tacâmurile murdare. Erik aduce o tavă, apoi Carmel o alta, iar eu tocmai dau deoparte șervetele de pânză, când văd un plic, pe jumătate ascuns sub un șervet. Este albastru-deschis, ca o scrisoare de modă veche par avion, cu un singur cuvânt pe ea, scris cu cerneală.

Mina.

— Ce-i asta? întreb și ridic plicul.

Eforturile mele de a ajuta la debarasare nu l-au liniștit pe Erik, care se uită la mine mirat.

— E un plic.

— Poate că este un bacșiș, spune Carmel.

Erik pufnește.

— Pentru că a făcut ce?

— De la cine e? întreb eu insistent.

Ridică amândoi din umeri, Carmel uitându-se neputincioasă la mormanul de gunoi pe care l-au adus din cabină. Ar putea fi de la oricine.

— Poate că este o scrisoare de dragoste! spune Carmel. Dacă e de la tipul de pe 5F o să mor de invidie — e super tipul.

— Dacă e bacșiș, trebuie să-l împarți.

Pereții avionului se curbează în jurul meu de parcă ar vrea să mă zdrobească și îmi simt plămânii prea înghesuiți, cutia toracică prea mică. Trec pe lângă Carmel, mă duc spre baie, încui ușa și mă lipesc cu spatele de ea în timp ce desfac plicul. Înăuntru este o singură coală de hârtie și aceeași cerneală bleumarin acoperă pagina cu rânduri scrise frumos de mână.

Citesc primul rând și lumea mea se face bucăți.

Următoarele instrucțiuni vor salva viața fiicei tale.

Optsprezece

Pasagerul 8C

Numele meu este Peter Hopkins și sunt pasager al zborului 79.

Aproape imediat ce am decolat, oamenii au început să se plângă de spațiul pentru picioare. Femeia de lângă mine și-a lăsat scaunul pe spate, doar ca să se trezească lovită în rinichi de tipul din spate. Se pare că există o etichetă în ceea ce privește zborul la clasa economică: nu-ți lași scaunul pe spate până când nu se sting luminile pentru centuri. Cine ar fi știut?

Ca să fiu sincer, cred că scaunele sunt destul de confortabile. Cu siguranță am pus capul în locuri mai rele. Pe saltele murdare din case părăsite care miroseau a urină; pe bucăți de carton, pe pragul ușilor magazinelor cu grilaje la ferestre pentru a-i ține departe tocmai pe cei ca mine. În camerele de zi ale prietenilor și pe canapelele unor oameni pe care abia dacă îi cunoșteam, dar care nu puteau să mă refuze când apăream la ușa lor pe o ploaie torențială. Sigur, paturile întinse de la clasa business ar fi drăguțe, dar înveți să accepți ceea ce ți se oferă. Oricum, nu plănuiesc să dorm. Fii cu ochii-n patru: aceasta este o altă lecție pe care o înveți când ai trăit pe străzi.

Cei de la putere ar putea rezolva problema persoanelor fără adăpost una-două. Îți aduci aminte când a avut loc o nuntă regală la Windsor și timp de 48 de ore nu a mai fost o singură persoană fără adăpost pe străzi? Bineînțeles, de îndată ce fericitul cuplu a plecat în luna de miere, toată lumea a fost dată afară din nou, dar ideea este că există destule paturi. Au dovedit-o. Guvernul ar putea oferi tuturor un venit de bază, asigurându-se că are toată lumea un acoperiș deasupra capului și ceva mâncare în stomac. Dar le convine să ne țină la fundul grămezii. Nu votăm, așa că nu avem un cuvânt de spus; nu plătim impozite, așa că de ce ar trebui *să avem un cuvânt de spus? Totul este să ne țină la locul nostru. Cetățeni de mâna a doua.*

Avem nevoie de o revoluție. O revoltă masivă, să mărșăluim spre Parlament și să răsturnăm guvernul. Gata cu petițiile online inutile, semnate de liberalii din clasa de mijloc care beneficiază de debit direct și consideră că și-au făcut datoria. Ne trebuie o revoluție adevărată. Acțiune directă, acesta este singurul lucru care funcționează. Să te fugărești cu polițiștii pe străzile dosnice ale Londrei; să mânjești cu vaselină parbrizele furgonetei și să le bagi cartofi pe țeava de eșapament. Acțiuni mici, acțiuni mari. La fel ca pe vremuri, când ne-am bătut gura de pomană timp de un an și jumătate sau mai mult despre cât de aglomerate erau adăposturile de noapte, iar ei n-au făcut niciun rahat în privința asta. Un mic foc: de atât a fost nevoie. Nimeni nu a fost rănit, nicio pagubă reală, iar magazia pe care tot ziceau că o vor transforma a fost rezolvată în mai puțin de o săptămână. Încă douăsprezece paturi, fără aglomerație, pur și simplu. Acțiune directă.

Dacă tot vorbim de supraaglomerare, să știți că nu ați putea pune mai multe locuri în acest avion nici dacă ați încerca. Ne-am îmbarcat într-un șir lung — târâindu-ne înainte ca și cum am fi fost împinși în camere de gazare — și apoi ne-am înghesuit în scaune, cățărându-ne peste picioarele celorlalți și ținând bagajele deasupra capului ca să nu pocnim pe cineva cu ele. M-am gândit atunci: sper să nu izbucnească vreun incendiu. *E bine să știi unde sunt ieșirile de urgență, nimic de zis, dar șansele să ajungi la una dintre ele sunt mici, îmi închipui. Ai fi călcat în picioare. Oamenii te-ar sfâșia ca să treacă. Fiecare e pe cont propriu.*

Nu mă înțelegeți greșit — așa cum am spus, mi-am petrecut noaptea în locuri mult mai rele —, dar, când te gândești, este destul de ciudat să accepți să stai de bunăvoie în trei metri pătrați timp de douăzeci de ore, în ceva ce este în esență o capcană mortală mobilă. Cum sunt camioanele pe care le vezi în India, pline ochi cu vaci și găini și femei cu papornițe îndesate de cumpărături.

Și nimeni nu se plânge. Toți stau locului, recunoscători pentru pachetele lor de doi bani cu alune și pentru sticlele minuscule de vin oferite cu zgârcenia unui farmacist care împarte metadonă. Pentru că au plecat la Sydney! Sunt atât de încântați! Atât de recunoscători! Așa de binecuvântați! Chestia asta mă face să râd.

Știu la ce te gândești. Ai zice că ar trebui să fiu primul care se plânge, nu?

Da, am reputația că fac probleme, dar știu și când să țin capul la cutie. Sunt pe cale să obțin ceva bun. Am un bilet spre Australia; primul meu pașaport; promisiunea unui pat când vom ateriza în cele din urmă. Un nou început.

Ce motiv aș avea să mă plâng?

Nouăsprezece

9 ore până la Sydney / Mina

Următoarele instrucțiuni vor salva viața fiicei tale.

Peste o oră vei cere unuia dintre piloți să iasă din cabina de pilotaj. Poți invoca orice motiv vrei, dar nu vei trage un semnal de alarmă în niciun fel. Baia de lângă carlingă va fi deja ocupată. Când în cabina de zbor va mai rămâne doar un pilot, vei solicita accesul și vei permite ocupantului băii să intre în carlingă. Apoi vei închide ușa.

Asta e tot ce-ți cer să faci, Mina, și, dacă o faci, fiica ta va trăi.

Nu o faci și ea va muri.

Scrisoarea îmi cade din mână; mi se înmoaie genunchii și mă prăbușesc peste WC. Articolele de toaletă zăngănesc pe raftul de deasupra lavoarului și nu mai sunt sigură dacă vuietul din urechi este zgomotul pe care-l face avionul sau este pulsul meu, zbârnâind fără pauză între bătăi.

Este o încercare de deturnare. Nu există altă explicație. Cineva vrea să preia controlul acestui avion și, dacă îl las, probabil că toată lumea din avion o să moară. Dacă nu o fac…

Nici măcar nu-mi pot permite să gândesc acele cuvinte. Nu se poate întâmpla. Are cinci ani; are toată viața în față. Nu a făcut nimic ca să merite una ca asta.

Și oamenii din acest avion au făcut?

Există cursuri la care ne trimite compania, tocmai ca să învățăm să facem față amenințărilor care pot apărea la bordul avioanelor. Există cuvinte-cheie. Tehnici de autoapărare. Sisteme de reținere. Suntem învățați să fim vigilenți, să identificăm potențialii teroriști după manierisme, înfățișare sau comportament.

Totul pare foarte ușor în clasă. Pauză de prânz, conversația care se mută pe coridor: *Îți imaginezi cum trebuie să fie să ai de-a face cu așa ceva*? Umpli o tăviță cu salată, cumperi o cola dietetică,

întrebi cine este disponibil în weekend: *este Seara doamnelor la Prince Albert*. Îmi amintesc scenariile cu jocuri de rol pe care le-am făcut; negocierea pe care am exersat-o. *Vă supuneți, dar nu cedați* este ceea ce ni se spune să facem. Ce bine-ar fi să fie așa de simplu!

Nu m-am gândit niciodată că va fi așa.

Mi-am imaginat o armă încărcată, un cuțit la gâtul unui coleg. Mi-am imaginat strigăte, amenințări, fanatici religioși în căutarea martiriului. Noi împotriva lor. Mișcări rapide, gândire iute. M-am uitat la filme de la Hollywood cu bărbați care amenințau cu pistoale însoțitoare de bord cu buze lucioase și m-am întrebat cum m-aș descurca eu, cum m-aș simți. Mi-am imaginat teroarea, panica, pierderea controlului.

Nu mi-am imaginat niciodată sentimentul acesta de singurătate.

Carmel bate la ușă.

— Mina, te simți bine?

— Sunt bine. Vin imediat.

Cuvintele sună la fel de fals pe cât par.

Trag apa și las robinetul să curgă, privindu-mă în oglindă — incapabilă să împac felul în care arăt cu felul în care mă simt. Sunt aceeași persoană de la începutul acestui zbor, și totuși atât de diferită. Mă gândesc la acea zi îngrozitoare din septembrie 2001, când lumea a privit căderea turnurilor gemene; am văzut mii de oameni murind sub ochii noștri la New York.

Dacă o persoană ar fi putut opri tot ce s-a întâmplat, ar fi făcut-o într-o clipă.

Eu aș fi făcut-o.

Și totuși.

Dacă o faci, fiica ta va trăi. Nu o faci și ea va muri.

Mă bucur ca e așa târziu. Dacă Sophia ar fi încă la școală sau la joacă, ar exista un milion de moduri să ajungă la ea cineva. Dar acasă este aproape 10 seara, iar ea trebuie să fie deja în pat, bine înfofolită, în timp ce tatăl ei este la parter și se uită la Netflix. Cu toate lipsurile lui, Adam este un tată bun. Și-ar risca viața ca să

nu permită să i se întâmple nimic Sophiei. Cu el va fi în siguranță.

— Scrisoarea e de vină? întreabă Carmel, când ies, cu o figură foarte îngrijorată.

— Scrisoarea?

Efortul de a simula o atitudine relaxată aproape că mă face bucăți.

— Oh, nu, era doar cineva care se plângea de Wi-Fi — ca și cum dacă scrii o scrisoare, o să se rezolve! Nu, cred că am un fel de viroză digestivă, de fapt — chiar a trebuit să merg la toaletă în clipa aia.

Erik pare revoltat. Se dă înapoi, lăsându-ne singure, ceea ce înseamnă cel puțin o problemă rezolvată. Carmel pare să fi luat de bună scuza mea.

— Săraca de tine! Mama spune mereu că o cola fără bule e bună pentru problemele de burtă — să-ți aduc una?

— Mulțumesc.

Carmel se luminează la față, încântată că poate fi de ajutor, și o văd grăbindu-se la dulap ca să ia ce-i trebuie. Abia dacă a împlinit douăzeci de ani și e proaspăt îndrăgostită de iubitul-care-lucrează-în-City. N-are nicio urmă de răutate.

— Îmi pare rău, Carmel.

Ochii mi se încețoșează și clipesc ca să-mi rețin lacrimile care se adună.

Ea se întoarce spre mine, perplexă.

— Nu fi prostuță, nu-i vina ta că te simți rău.

Îmi scutură băutura energic, iar bulele urcă la suprafață și se sparg.

— Asta ar trebui să-ți facă bine.

Iau paharul, beau din el spunându-i că este *grozav, cu siguranță funcționează, Slavă Domnului. Sunt sigură că o să-mi revin*, iar ea își dă ochii peste cap când se aude iar soneria: *cei răi n-au parte de odihnă*.

Cei răi n-au parte de odihnă.

Privesc dincolo de draperii în cabina de la clasa business. Paul Talbot se uită la mine cu speranță. Soția lui a adormit în timp ce

se uita la un film; micuțul Lachlan a tăcut în cele din urmă, cu ochii mari în brațele tatălui său. Fac cei câțiva pași spre ei, afișând un zâmbet.

— Pot să te rog să-l ții pentru o secundă, cât mă duc la toaletă? spune Paul. Cum îl las jos, cum începe să plângă.

Mă uit la ei o clipă, incapabilă să înregistrez faptul că viața merge mai departe, că nimeni nu știe că viața lor este în mâinile mele. Lachlan deschide gurița — cu zâmbetul acela specific bebelușilor nou-născuți — și mă cuprinde sentimentul de vinovăție. Sophia are toată viața înainte. Dar și acest copil.

Înghit cu greu.

— Sigur că da.

Lachlan mi se ghemuiește la gât, iar mie mi se strânge inima.

În ziua în care am cunoscut-o noi pe Sophia ploua. Am ajuns la casa familiei de plasament într-o vânzoleală de umbrele și paltoane, emoția făcându-mă pe mine să vorbesc prea mult și pe Adam, prea puțin.

— Sophia e chiar acolo.

Stătea întinsă pe un covoraș de joacă, având deasupra ei un arc cu animale de fermă. *Fiica mea*, m-am gândit, întrebându-mă dacă voi putea vreodată să spun asta fără să mă simt ca o impostoare.

— Este tare drăguță! Nu-i așa că e drăguță, Adam? Bună, Sophia, cine e fetiță drăguță?

L-am îndemnat pe Adam să spună ceva, îngrijorată că asistentul nostru social ar fi putut considera tăcerea lui ca pe o lipsă de angajament. Dar, când m-am uitat la ea, Sophia zâmbea, privindu-l la rândul ei pe Adam, care avea lacrimi în ochi.

— Este perfectă, a spus el.

Lachlan are aroma ca de biscuiți a nou-născuților și e cald și somnoros. Femeia de vizavi de familia Talbot se încruntă la el — sau la mine. Are părul lung și cărunt, prins acum într-o coadă de cal. Dacă are copii, probabil că sunt mari deja — trebuie să fi uitat cum este să călătorești cu un bebeluș.

Simt anxietatea ca pe-o minge de tenis în gât, fiecare înghițitură forțându-și calea pe lângă ea. Cineva din acest avion

mă urmărește. Cineva a scris scrisoarea; cineva știe exact cum mă simt acum — și de ce.

Trec pe lângă Alice Davanti, care bate cu furie pe o tastatură în miniatură, și pe lângă lady Barrow, care stă cu ochii închiși și bate cu degetele în ritmul muzicii pe care o ascultă în căști. Cercetez fiecare pasager, în timp ce paranoia îmi face toate terminațiile nervoase să freamăte: păianjeni invizibili care mi se târăsc pe șira spinării și de-a lungul brațelor.

Cine ești?

Jamie Crawford și soția lui sunt încă în bar. S-au adunat și alții lângă ei, inclusiv Jason Poke, care bea șampanie și încântă un public restrâns cu povești de la filmări.

— …eșec complet în ce privește simțului umorului și l-a mai și pocnit pe cameraman!

Toată lumea râde în hohote, iar Lachlan tresare, dându-și capul înapoi și țipând.

— În mod cert, micuțul nu este fan, Jason!

Ar putea fi totul o înscenare? O farsă a lui Poke? Mă uit în sus, căutând în tavan vreo urmă de cameră ascunsă. Lachlan îmi urmărește privirea, iar ochii i se fac mari când văd puzderia de stelele sclipitoare. Câte ceruri de noapte a văzut în scurta lui viață? Gâtul mă strânge, frica din mine devenind tot mai mare și ridicându-se ca un val. Nimeni — nici măcar Jason Poke — nu face glume despre terorism. Nu într-un avion. Cu zeci de ani în urmă, poate, dar nu acum, după toate lucrurile groaznice care s-au întâmplat.

Toată lumea izbucnește din nou în râs. Celălalt jurnalist, Derek Trespass, are un carnețel în mână. Poate a venit la bar să lucreze sau e în căutarea unui subiect. Nu mai pare așa dedicat meseriei acum, când încearcă să-și spună propriile istorii amuzante în pauzele pe care le face Poke.

— Adjunctul prim-ministrului era la fel — nici urmă de simț al umorului. Îmi amintesc un interviu din 2014…

În partea cealaltă, alți trei pasageri au trecut la cafea. Aleg din prăjiturile întinse pe bar, iar Hassan pune deoparte farfurii și

șervete împăturite. Aud fragmente din conversația lor în timp ce îl duc pe Lachlan înapoi în cabina de la clasa business.

— De ani buni voiam să mergem la Sydney, dar drumul m-a făcut întotdeauna să mă răzgândesc. De îndată ce am știut că putem zbura nonstop, am rezervat, nu-i așa, dragă?

— E mare diferență, nu? Rețineți, plătim în plus pentru asta.

— Primul zbor fără escală — este un privilegiu. Vom fi în toate ziarele de mâine!

Am o imagine bruscă și clară a avionului nostru la știri. Căzând din cer, izbucnind în flăcări. Titlurile defilează în partea de jos a ecranului. *Niciun supraviețuitor al zborului 79 al World Airways.*

Nici nu ar trebui să mă aflu aici.

Adam și cu mine ne luam întotdeauna liber de la serviciu în ultima săptămână înainte de Crăciun. Cumpărături de ultimă oră, o plimbare pe la târgurile de Crăciun. Plăcinte fierbinți; un vin fiert neobrăzat sau poate trei. Este tradiția noastră. Timpul nostru împreună.

— Am putea și anul ăsta.

O spusese degajat, dar în ochii lui vedeam cât de mult își dorea să zic da. Era încă vară, însă purtam discuția atunci, pentru că Adam trebuia să-și rezerve perioada de concediu.

— Ar putea fi exact ce ne trebuie. Niște timp petrecut doar între noi.

— O să mă gândesc.

Listele cu echipajul pentru zborul Londra — Sydney au apărut a doua zi.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Adam, îndată ce schimbul cu Ryan a fost încheiat. Mi s-a băgat pe gât zborul la Sydney. Voi fi plecată toată săptămâna aceea.

O mică minciună. Și acum iată-mă aici.

Nu ar trebui să mă aflu aici. Nu în acest zbor. În niciun zbor.

Când trec prin cabină, câțiva dintre pasageri se uită la mine. Pentru că țin un bebeluș în brațe? Pentru că mai vor ceva de băut?

Sau pentru că au scris scrisoarea?

Faptul că nu știu mă face să fiu foarte atentă; mi-e teamă să nu scap copilul, pentru că brațele mele mi se par deodată stângace. Încă mă uit la fiecare pasager, dar nu știu ce caut. Pe cineva încrezător — arogant? Sau pe cineva la fel de îngrozit ca mine?

Femeia de pe locul 5G are ochii roșii. Își trece un șervețel mototolit dintr-un pumn în celălalt.

— Vă simțiți bine?

Mă ghemuiesc, apropiindu-mă de ea cât îmi permit genunchii.

— Nu prea.

Vocea ei este dură. Amară. *Oamenii care deturnează avioane sunt nebuni, nu-i așa? Dezechilibrați. Radicalizați. Această femeie ar putea fi și una, și alta.*

— Vreți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

Este tot ce pot să fac pentru a-mi păstra propria voce sub control, dar știu că trebuie să rămân calmă.

Femeia se uită la copilul din brațele mele.

— Crezi că ai tot timpul din lume, când ești tânăr.

Îmi țin respirația.

— Și apoi îți dai seama că timpul trece și nu ai făcut nici jumătate din ceea ce ai vrut, jumătate din lucrurile care contează.

Pun o mână pe antebrațul femeii și ea se întoarce să se uite la mine.

— E pe moarte.

Are ochii deschiși la culoare, în nuanța pe care o are marea iarna, și se uită la mine fără să clipească, cu lacrimi necontrolate.

— Cea mai bună prietenă a mea. Sora mea, așa îi spuneam, deși ne înțelegeam mult mai bine decât orice surori pe care le cunoșteam. S-a mutat la Sydney acum douăzeci de ani, ca să se mărite cu un idiot cu o placă de surf, și i-am promis solemn că o voi vizita, doar că viața ne-a stat în cale.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Și acum moartea ne stă în cale.

— O să vă petreceți Crăciunul cu ea?

— Presupunând că rezistă până atunci, spune femeia încet.

— Sunt sigură că așa va fi, răspund, pentru că nu știu ce altceva să mai spun și pentru că această femeie nu are nimic de-a face cu

scrisoarea pe care am primit-o.

Tot ce vrea este să ajungă la Sydney la timp ca să-și ia rămas-bun.

De cealaltă parte a culoarului, cu un rând mai în spate, stă un bărbat care pare să fie din Orientul Mijlociu și al cărui ten întunecat este scos în evidență de o strălucire fină. Pielea începe să mă furnice, instinctul și prejudecățile lucrând mână în mână.

— Este totul în regulă? întreb și mă chinuiesc să zâmbesc.

Bărbatul tremură, iar eu bifez mental semnele de avertizare. Aspect agitat; comportament instabil; călătorește singur.

— Este ceva în neregulă cu avionul?

— Avionul nu are nimic, spun eu cu grijă. Totul este în regulă.

— Nu-mi place să zbor. Am luat un Valium, dar nu ajută.

— Totul este în regulă, îi repet. Avioanele din ziua de azi sunt foarte sigure. Foarte bine verificate. Este imposibil să meargă prost ceva.

— Nu este adevărat. Sunt accidente tot timpul — le vezi la știri.

— Acest avion totuși, spun cu glas tremurat, acest avion este sigur.

Plec, silindu-mă să merg încet, așa cum aș face de obicei când trec prin cabină. Nu vreau să-l mai țin pe Lachlan în brațe — nu vreau un asemenea memento concret al vieților nevinovate din acest avion. I-l dau înapoi lui Paul Talbot.

Companiile aeriene efectuează manevre de siguranță tot timpul. Alarme de incendiu, exerciții de evacuare a avionului, teste ale procedurilor-standard de funcționare. Trebuie să fi făcut zeci de exerciții numai pentru acest traseu, verificând și răsverificând totul. Ar putea fi acesta un alt test al lui Dindar? O cascadorie elaborată de PR, concepută pentru a demonstra cât de sigur este zborul?

Cunosc pe dinafară procedurile-standard de operare.

Primul pas este să informezi cabina de zbor despre ce s-a întâmplat. Siguranța fiicei mele nu îi va influența pe piloți, știu bine. Pare ceva insensibil, dar îi înțeleg. Dacă cineva e ținut ostatic de această parte a ușii de zbor, nu au voie să o deschidă — nici dacă este un pasager, nici dacă este un membru al

echipajului. Chiar dacă propria lor familie s-ar afla la bord și piloții se uită la camere și văd un atacator stând acolo, cu o lamă la gâtul cuiva drag, le este interzis să deschidă ușa. Sophia ar putea fi în pericol, dar asta nu va conta pentru Cesca și Mike. Sunt prea multe vieți în joc.

Ușa carlingii se deschide și intru. Prin parbrizul lat nu se vede decât întunericul și am o senzație bruscă de cădere, de prăbușire în gaura de iepure a lui Alice, ca și cum totul îmi scapă de sub control...

— Hei...

Mike aruncă o privire la ecusonul cu numele meu, obișnuit să călătorească cu străinii.

— ...Mina, cum merge treaba acolo?

În secunda aceea, totul este încă în regulă. Vreau să o fac să dureze, să trag de momentul acela înainte ca toate viețile noastre să se schimbe. Vor anunța turnul de control al traficului aerian, de îndată ce vor afla. Există un cod silențios pe care să îl accesezi. 7 500. *Deturnare în curs*.

Ce se întâmplă apoi nu mai depinde de noi. O aterizare de urgență la cel mai apropiat aeroport sau o escortă de avioane de luptă până ne îndepărtăm de orașele cu populație mare. Într-un spațiu aerian volatil, există chiar riscul de a fi doborâți: o explozie controlată văzută ca o opțiune favorabilă pentru a lăsa un avion să se prăbușească.

Înghit în sec. Nu eu trebuie să iau decizia asta. Treaba mea este să mă asigur că pasagerii sunt în siguranță, nu avionul. Treaba mea este să le spun lui Cesca și lui Mike că avem un atacator la bord.

— Totul bine, spun eu. Cu excepția...

Pulsul mi s-a accelerat și îmi termin fraza în grabă.

— Faptului că e un puști la clasa business care este disperat să-l cunoască pe unul dintre voi. Un adevărat tocilar al aviației. E vreo șansă să treceți pe la el?

În 2015, copilotul zborului Germanwings 9525 s-a încuiat în cabina de zbor, lăsându-l pe căpitan dincolo de ușă, și a zburat cu un Airbus A320 direct într-un vârf din munții Alpi. Toți cei aflați

la bord au murit. Răspunsul companiilor aeriene a fost împărțit: jumătate au implementat imediat politici care prevăd că piloții nu pot rămâne niciodată singuri; cealaltă jumătate nu au urmat această cale, dar au analizat cum ar putea preveni problemele de sănătate mintală care să ducă la astfel de tragedii.

World Airlines nu a făcut nicio schimbare de politică.

— Mama lui este cam vacă, adaug eu. A luat pastile de dormit și l-a lăsat pe copil să se descurce singur tot zborul.

— Nu suport genul ăsta de părinți, spune Mike. Aici nu este o nenorocită de creșă.

— Mă duc eu, spune Cesca și se ridică, întinzându-se. Oricum trebuie să fac pipi.

Nu îi mulțumesc. Nu pot vorbi. Am gura uscată ca un deșert, buzele mi se lipesc de dinți și, când ies din cabina de zbor, cu Cesca imediat în urma mea, fierea îmi arde gâtul.

Sunt mamă.

Nu am de ales.

Douăzeci

Ora 12:30 / Adam

Am capul greu și mi-e greață din cauza amestecului de vin și analgezice. Îmi clătesc paharul de vin și îl umplu cu apă, clipind des în timp ce conturul paharului devine încețoșat. Mă dor coastele, iar jena din jurul rinichilor îmi amintește constant de loviturile pe care le-am încasat.

Trebuie să găsesc o cale de ieșire din situația asta — trebuie să plătesc ce îi datorez cămătarului și să scap de gorilele lui, apoi mă voi ocupa și de bănci. Îndată ce datoria încetează să crească, știu că pot începe să o reduc din nou.

Tot ce-ți trebuie este un câștig ca lumea, spune diavolul pe umărul meu.

Îmi apăs mai tare palmele pe scurgătorul de vase.

Întotdeauna mi-a plăcut să fac câte un mic pariu. Nimic constant, doar câte un bilet la loteria națională și câte o excursie din când în când la cursele de câini cu băieții de la serviciu. Zece lire aici, douăzeci dincolo. Când m-am căsătorit cu Mina, am oferit bilete de loterie drept suvenire de nuntă. *Am câștigat jackpotul când ne-am cunoscut*, era mesajul siropos scris pe plicuri. *Sperăm că ești la fel de norocos ca noi*! Mătușa Minei a scos o sută de lire; alți câțiva invitați au câștigat câte zece lire. A fost distractiv, așa cum ar trebui să fie.

Multă vreme, asta a fost tot. Mina și cu mine jucam la loterie ori de câte ori era o sumă mare pusă la bătaie. Primești un e-mail dacă ai câștigat, dar noi tot stăteam și ne uitam la emisiunea live: cel mai mult ne plăcea emoția așteptării.

— Cui i-ai spune primul? mă întreba Mina.

— Nimănui. Aș ajuta oamenii în secret. Ca o zână bună, doar că mai păroasă. Și nu ar ști nimeni până când voi muri și apoi m-ar face sfânt.

Mina aruncase o pernă în mine.
— Abureli. Ai fi la showroomul Lamborghini chiar a doua zi.
— Corect. Roșu sau galben?
— Galben. Am putea foarte bine să fim și vulgari, și strălucitori.
Nu am câștigat niciodată. Niciodată nu am nimerit nici măcar trei numere. Și la început nu m-a deranjat. Șansele erau foarte mici — era doar un pic de distracție. Dar, pe măsură ce timpul a trecut și viața a devenit mai stresantă, m-am trezit cumpărând un bilet lunea, în loc să aștept până sâmbătă după-amiază. Toată săptămâna purtam bucata de hârtie cu mine și de fiecare dată când deschideam portofelul mă gândeam: *poate săptămâna asta*…
Îmi imaginam cât de incredibil ar fi fost să renunț la serviciu și să facă și Mina la fel. Mă gândeam că Sophiei n-ar mai fi trebuit să-i fie frică că va fi abandonată, pentru că nu ar mai fi trebuit să plecăm de lângă ea niciodată. Nici pentru muncă, nici pentru nimic altceva.
Când venea sâmbăta și nu câștigam, în loc să mototolesc biletul și să-l arunc la coș, mă uitam la el, verificând din nou numerele. Eram invidios pe câștigători, aveam resentimente amare că nu eram noi aceia. O simțeam pe Sophia încordată în brațele mele și îmi spuneam că *asta s-ar schimba dacă am câștiga la loterie*.
Am început să joc în fiecare săptămână.
— Mai bine am pune două lire într-un borcan în fiecare săptămână, a spus Mina. Așa, măcar am avea o sută patru lire la sfârșitul anului.
— Și unde mai e distracția? am întrebat, deși la momentul acela deja nu mi se mai părea nimic distractiv.
Am obținut o linie de debitare directă — părea mai ușor decât să găsesc numerar de fiecare dată — și apoi m-am gândit că aș putea la fel de bine să ne sporesc șansele. Când am ajuns la cinci bilete, Mina m-a oprit.
— Sunt doar zece lire pe săptămână.
— Sunt cinci sute de lire pe an, Adam. Am putea pleca în vacanță cu banii ăștia.

Mina a anulat linia de debit direct, iar sâmbătă seara deschidea televizorul după ora 8 și se uita la ceva la BBC în schimb…

— Poate ar fi mai bine să te așezi, spune Becca acum.

— N-am nimic.

Cuvintele ies neclare și ea mă privește ciudat. Limba mi se pare prea mare pentru gura mea, interiorul obrajilor uscat și prăfos. Mă țin de marginea blatului. Mi-am protejat capul cât de bine am putut când încasam loviturile și sunt destul de sigur că rinichii au avut cel mai mult de suferit, dar acum încep să cred că s-ar putea să am o comoție. Am mai avut o dată așa ceva — în timpul unui meci de rugby — și încerc să-mi amintesc cum m-am simțit atunci, dar detaliile îmi scapă.

Lozurile de răzuit au fost cele care m-au terminat. Aproape că-mi este rușine să recunosc, ca unui alcoolic care abuzează de Babycham[2] sau ca unui dependent de droguri care nu poate renunța la Calpol[3]. Am câștigat 250 de lire la primul loz cumpărat. Două sute cincizeci! Îmi venea să-l pup pe tipul de la magazinul din colț. Am scos-o pe Mina la cină și i-am cumpărat Sophiei inorogul în culori schimbătoare pe care și-l dorea, și am păstrat 20 de lire ca fond pentru lozurile de răzuit. Asta era soluția, am decis. Nu juca niciodată ceea ce nu-ți poți permite. Ideea era să folosesc o parte din tot ce câștigam ca să cumpăr alte lozuri și, astfel, nu aș fi avut niciodată probleme.

Cu excepția faptului că am câștigat doar o liră, o singură dată, și apoi nimic data următoare sau următoarea…

Totul este încețoșat. Sunt vag conștient că Sophia a intrat în bucătărie și o întreabă pe Becca:

— Ce-a pățit tati?

Aud răspunsul Beccăi ca și cum ar fi sub apă și scutur din cap ca să mă limpezesc.

— Sunt bine, scumpo, doar puțin obosit.

Trusa de prim ajutor este încă acolo și scotocesc prin ea, întrebându-mă cât de puternice sunt analgezicele, pentru că, deși sunt amețit, tot mă doare peste tot.

— Mi-ai dat ibuprofen sau paracetamol? o întreb pe Becca.

Dacă fusese doar unul dintre ele, îl pot lua și pe celălalt.

— Tati?

Sophia se freacă la ochi. Acest prim trimestru la școală a epuizat-o.

În trusa de prim ajutor sunt tot felul de porcării — sticle lipicioase cu sirop de tuse și tot felul de plasturi —, dar nu și analgezice. Clipesc și scutur din nou din cap ca un câine care fuge de mare.

— Unde sunt?

Mă întorc și mă uit la Becca și o văd privindu-mă fix. Nu mai arată ca o adolescentă; pare mai mare, mai experimentată, mai *cunoscătoare*.

Făcându-și loc prin durere și confuzie, apare brusc o idee clară.

— Becca, spune-mi ce mi-ai dat.

Gura îmi este atât de uscată, încât mi-e greu să rostesc cuvintele și prin ceața din capul meu le aud lovindu-se parcă unul de altul. *Cemiaidat*? Durerea din coaste și rinichi pare atât de îndepărtată acum, încât ar putea aparține altcuiva.

— Ceva care să te ajute să dormi.

Becca zâmbește, de parcă ar fi făcut ceva care să-mi fie de ajutor, iar eu mă chinui să înțeleg ce se întâmplă. *Aveam* noi somnifere în casă? Poate că Mina a primit o rețetă — se lupta cu insomnia? — și a lăsat pastilele în trusa de prim ajutor, dar de ce ar face asta și chiar dacă ar fi făcut-o...

— Nu scria pe cutie ce erau?

Cred că asta am spus, dar expresia goală de pe chipul Beccăi sugerează că a ieșit cu totul altceva. Deodată se luminează la față.

— Aha, înțeleg! Crezi că ți-am dat somnifere din greșeală, când am vrut de fapt să-ți dau analgezice?

Râde zgomotos.

— Nu, nu sunt atât de toantă. A fost intenționat. Le-am adus cu mine.

Mă prind de blat ca să opresc legănatul care ar putea fi și al meu, dar și al încăperii care se balansează. Sophia este încă în prag și se uită mai întâi la mine, apoi la Becca, iar eu îi zâmbesc, dar ea se dă înapoi.

— Îi este rău lui tati?

Nu o acuz pe Sophia pentru reticența ei — felul în care m-am comportat în ultimele luni nu a făcut nimic care să o ajute să aibă încredere în mine —, dar trebuie să înțeleagă că acum cu mine este cel mai în siguranță. Întind un braț spre ea, cu mâna tremurând, și încerc să găsesc cuvinte care s-o liniștească, dar acestea se rostogolesc într-o grămadă de sunete anxioase. *Sophidolecelvinlatati*.

Sophia se trage de codiță, răsucind-o strâns în jurul degetelor, în timp ce privirea i se mută între mine și Becca; la mine, la Becca.

— Vino încoace, scumpo, spune Becca și își întinde brațele.

— Sophia, nu!

Este prea tare, prea violent. Își pune palmele peste urechi și scoate un strigăt, alergând la Becca; fata o ridică și o leagănă dintr-o parte în alta. Sophia își înfășoară picioarele în jurul ei ca o maimuțică, cu fața îngropată în puloverul Beccăi.

Deasupra capului Sophiei, Becca zâmbește. Este triumfătoare. De parcă ar fi câștigat un joc pe care eu nici nu știam că-l joc.

Mă chinui să fac pauze între cuvinte.

— Tu. Trebuie. Să. Pleci. Acum.

— Dar abia am început.

Dau să merg spre ele, cu o mână ținându-mă de marginea blatului, pentru că încăperea nu se oprește din rotit.

— Nu știu de-a ce te joci, dar ai comis deja o infracțiune foarte gravă.

Vorbesc rar, iar buzele mele uscate se luptă cu fiecare silabă.

— Administrarea de substanțe nocive implică o pedeapsă cu închisoarea — și să nu crezi că te vor lăsa să scapi doar pentru că ești încă la școală.

Efortul de a mă face înțeles mă lasă fără suflare, de parcă m-aș război cu nisipurile mișcătoare.

— De fapt, am douăzeci și trei de ani. Surpriză!

Își păstrează un ton lejer, aproape muzical, de parcă ar vorbi cu Sophia, care încă o îmbrățișează strâns. Becca se leagănă dintr-o parte în alta, liniștind-o.

— Rămâi acolo, Adam.

Am fost în nenumărate situații ca aceasta. Oameni beți, oameni nervoși, oameni nebuni. Am condus prin centrele orașelor cu semnalele sonore și luminoase ale mașinii pornite, nivelul de adrenalină crescând la perspectiva unei încăierări și mi-am ținut firea când am fost depășit numeric cu trei la unu.

Mi s-a întâmplat și să fiu luat prin surprindere: vizita calmă la domiciliu care devine brusc urâtă sau încăierarea iscată din senin când duceam un deținut înapoi în celulă. O situație ca asta poate să apară din senin, dar la un anumit nivel, când ești la serviciu, ești mereu pregătit pentru asta.

Acum nu sunt pregătit. Nici fizic, nici mental. Nu când corpul meu nu vrea să funcționeze și nu în casa mea, cu fiica mea. Nu când cineva despre care credeam că este o fată de șaptesprezece ani s-a dovedit a fi un adult psihopat.

— Dă-i drumul!

— Am spus să rămâi pe loc.

— Iar eu am spus să-i dai drumul.

Becca își mișcă brațul liber și zâmbește.

Rămân pe loc.

Pentru că acolo, în mâna ei, la doar câțiva milimetri de gâtul Sophiei, este o seringă plină.

[2] Băutură britanică ușor alcoolizată. (*N.t.*)
[3] Sirop analgezic pentru copii. (*N.t.*)

Douăzeci și unu

Pasagerul 7G

Numele meu este Ritchie Nichols și am petrecut prima jumătate a zborului 79 jucându-mă.

Nu-i înțeleg pe cei care spun că nu le plac jocurile pe calculator. Care*? întreb de fiecare dată. Pentru că este ca și cum ai spune că nu-ți plac animalele. Sau mâncarea. Există foarte multe jocuri diferite, este imposibil să le detești pe toate. Dacă nu-ți plac cele cu bătaie, există cele sportive sau jocuri de rol sau cele de strategie în care te miști de colo colo strângând tot felul de chestii. Nu sunt pe gustul meu, dar fiecare cu gusturile lui. În avion au doar puzzle-uri, dar măcar trece timpul mai repede.*

Mie îmi plac jocurile FPS (adică First Person Shooter). Acestea sunt jocurile în care te poți cufunda cu adevărat — nu privești o lume din afară, ci ești cu totul în ea. Poți juca ore întregi, cu luminile stinse și căștile pe urechi. Îți poți auzi personajul respirând și, odată ce intri în joc, nu-ți mai auzi propria respirație. Ești una cu personajul tău — un amestec de om și avatar; nimic între tine și băieții răi în afară de țeava unei arme. Când tragi și controlerul îți zvâcnește în mâini, aproape că poți simți reculul pe umăr, pentru că ai totul acolo — transpirația, zgomotul, sângele…

Mă joc de când eram copil. Mama mă tot amenința că o să-mi confiște playstationul, dar nu s-a întâmplat niciodată. Era pe vremea când încă mai mergeam la tatăl meu în fiecare weekend, iar ea știa că povestea cu jocurile era ceva ce ne lega, așa că, dacă nu puteam să mă joc acasă, mă duceam mereu la el după școală. A renunțat să mai încerce să mă convingă să cobor la cină. Mi-o aducea pe o tavă și, când și-a dat seama că se răcea înainte să mănânc, a început să-mi facă sandviciuri. Nici din astea nu mâncam prea multe. Mi-am luat un fierbător și mâncam tăiței instant până se încărca următorul joc și apoi stivuiam ambalajele goale în fața ușii.

E singurul lucru pe care îmi doream să-l fac. Este tot ce am făcut. Și nu era vorba doar despre mine. Eram vreo câțiva la școală — jucam în echipă toată seara și omoram zombi până la miezul nopții. De multe ori jucam toată noaptea, apoi chiuleam de la orele de științe ca să dorm în toaletele pentru persoane cu handicap. Îmi petreceam majoritatea orelor pregătind strategia pentru sesiunea din noaptea care urma și cred că nimeni nu a fost mai surprins decât mine când am primit destule calificative decente cât să-mi permită să dau examenele de bacalaureat.

Prin clasa a unșpea am început să joc pe simulator. Puteai să-ți iei laptopul la ore și erau o grămadă de perioade de studiu în care puteai să faci ce-ți plăcea atât timp cât erai acolo, dar, dacă te prindeau jucând jocuri violente, dădeai de belea. La început am condus motociclete. M-am gândit chiar că aș putea să-mi iau și eu una. Apoi am pilotat un avion pentru prima dată și am fost cucerit. Avioane comerciale, avioane de luptă, biplane din Al Doilea Război Mondial — le-am pilotat pe toate.

Totul a luat-o razna când am ajuns la facultate. Lucrurile pe care le consideram simple la școală nu mai erau la fel de simple aici și era mai ușor să stau în camera mea decât să merg la cursuri și să mă simt prost. Mama s-a combinat cu un tip pe care l-a cunoscut la cursurile de dans și mi-au transformat camera într-un dressing în care să-și țină toate costumele lor cu paiete. Jocurile erau singurul lucru pentru care merita să mă scol dimineața și eram din ce în ce mai bun.

— Păcat că nu poți să trăiești din asta, a spus tata, în mijlocul unei noi dispute despre câți bani îmi trimitea el mie și despre cum spera că voi avea ceva de arătat în schimb la sfârșit.

M-au dat afară de la facultate la jumătatea anului doi. Mi-am luat o slujbă într-o fabrică, pe care am pierdut-o în prima săptămână, și cam așa s-a tot întâmplat de atunci. Doar eu, oficiul pentru locuri de muncă și o cameră de rahat într-o casă de rahat din partea de rahat a orașului.

Tocmai când am ajuns la fundul prăpastiei, lucrurile au început să se schimbe în bine. Mi-am făcut câțiva prieteni — prieteni adevărați — și încet-încet am început să am o părere mai bună despre mine. Am început să fac sport, am căpătat un pic de încredere.

Continuam să mă joc tot timpul, dar acum și mâncam cum trebuie. Ba chiar am și ieșit în oraș de câteva ori.

Unul dintre amicii mei mi-a dat ceva de lucru. Știau că sunt un jucător super tare (cuvintele lor, nu ale mele) și aveau nevoie de abilitățile mele. Aveau nevoie de mine. Și — oftică-te, tată — aveau să mă și plătească.

Jocurile au devenit meseria mea. Testarea noilor versiuni pentru dezvoltatori, descoperirea modului de piratare a sistemului astfel încât să poți obține întreaga gamă de armament fără să plătești pentru upgrade, apoi testarea acestuia din nou când considerau că l-au făcut mai sigur.

Mă trezeam în fiecare zi cu sentimentul că făceam ceva important și nu era vorba doar despre cecul încasat care însemna că puteam să-mi cumpăr niște haine decente și să-mi iau în sfârșit o mașină. Nici măcar nu era vorba despre faptul că făceam parte dintr-o echipă (preferam în continuare să lucrez singur). Doar că acum avea un scop; aveam un termen-limită.

Când am urcat la bord, eram deja o altă persoană. Știam încotro o apuc. Am avut un loc la clasa business, printre toți cei care nu și-au pus niciodată problema dacă aveau sau nu dreptul să se afle acolo. Nici eu nu-l mai pun la îndoială — în sfârșit, simt că aparțin acestui loc.

În sfârșit, mă simt important.

Douăzeci și doi

Ora 22 / Adam

Sophia are pe ceafă o pată deschisă la culoare, chiar acolo unde coada groasă a căzut într-o parte și unde zăbovește acum acul deasupra pielii ei.

Sophia, nu te mișca…

Îi văd coada ochiului drept, genele întunecate pe obraji. Degetul mare și-a făcut drum către guriță și acum îl suge în ritmul în care o leagănă ușurel Becca.

Nu face nicio mișcare.

— Ce e în seringă, Becca?

Încerc să vorbesc încet, pe un ton relaxat, ca să nu o sperii pe Sophia, de parcă am conversa despre vreme, despre studiile Beccăi, despre nimic important. Încerc, dar cuvintele parcă se împleticesc unul într-altul. Aud în cap ecoul vocii și, cu fiecare secundă, privirea îmi este tot mai încețoșată. Le văd dublu pe cele două fete, de parcă m-aș uita la o fotografie pe care le-am făcut-o în timp ce erau încă în mișcare.

— Insulină.

Insulină? Tata avea diabet. Nu se pricepea deloc să gestioneze situația. De câteva ori pe săptămână avea hipoglicemie și transpirația i se scurgea pe frunte în timp ce căuta o tabletă de glucoză. Sophia nu are nevoie de mai multă insulină decât produce corpul ei în mod natural — chiar și o doză mică i-ar putea fi fatală.

— Câtă?

— Destulă.

Mi se pare că detectez un tremur în vocea Beccăi, în spatele bravadei ei senine, dar chipul ei nu trădează nimic. Corpul mi se blochează; simt cum mă cuprinde amorțeala, de parcă m-aș târî în pat după o tură dublă și un pahar înainte de culcare.

— De ce? reușesc să întreb.

Fac un pas minuscul înainte. Mers de bunicuță. *Cât e ceasul, domnule Lup?*

— Lumea trebuie să se trezească și să înțeleagă ce se întâmplă.

Îmi îngheață sângele în vene. Ochii mei trec de la privirea rece și neclintită a Beccăi la vârful acului, zăbovind peste pielea albă și curată a Sophiei. Becca se droghează? Prin definiție, nu petreci prea mult timp cu un babysitter. Cinci minute la venire și la plecare, iar restul timpului e singur cu copilul tău. Ar putea face orice. Ar putea fi oricine.

— Pentru fiecare bătălie câștigată, trebuie să existe sacrificii.

Vocea ei are ceva robotic, de parcă ar repeta un scenariu. Îmi amintesc de o sesiune de pregătire la care am participat la serviciu, despre radicalizarea adolescenților din Marea Britanie. Copiii din videoclipurile de atunci așa vorbeau: scoțând pe gură cuvinte băgate pe gât de extremiștii islamiști. Pregătiți și dresați, apoi folosiți drept carne de tun.

Ce știm cu adevărat despre Becca? A avut grijă de Sophia de câteva ori de când a plecat Katya. Mama ei o lua întotdeauna de la cotitura drumului principal — nu-i plăceau gropile de pe drumul către căsuța noastră —, așa că eu mă întorceam de la serviciu, iar Becca își îndesa manualele într-o geantă și…

De fapt, am douăzeci și trei de ani.

Ne-a păcălit de la bun început. Manuale, emoțiile pentru examenul de bac, certuri cu mama ei despre ce curs universitar să aleagă… Toate au fost o șaradă, pentru a ne face să credem că era doar o copilă. Pentru a ne face să avem încredere în ea.

Katya i-a spus că s-ar putea să căutăm pe cineva care să aibă grijă de Sophia după ore.

Niciunul dintre noi nu a verificat povestea Beccăi — cum am fi putut? Katya nu a lăsat date de contact; nu am fi putut să o întrebăm ceva despre Becca, nici dacă am fi vrut.

Respirația Sophiei a încetinit. Picioarele agățate ca o moluscă de talia Beccăi atârnă acum moi pe lângă ea. Adoarme, liniștită de legănarea Beccăi și de discursul ei monoton.

— Trebuie să acționăm acum pentru a preveni o extincție în masă.

Extincție în masă? Lupt cu frica adunată în piept. E nebună. Ar putea face orice. Îmi târâi picioarele înainte încă un centimetru.

— Bine…

Încă un centimetru înainte, fără să-mi iau ochii de la Becca, ca să-i distrag atenția. *Uită-te la ochii mei, nu la picioare. Cât este ceasul, domnule Lup*? Creierul meu nu poate face legăturile de care am nevoie; am gândurile ca niște pietre așezate într-un râu care se umflă, cu spațiul dintre ele mult prea mare ca să sar de la una la alta.

— Ce legătură are asta cu noi, Becca?

Folosește-le numele, întotdeauna folosește-le numele. Stabilește o legătură, o conexiune. Asta pot să fac. Asta este treaba mea. Mă gândesc la sinucigașul pe care l-am convins să nu sară; la puștiul ghemuit în camera lui cu un cuțit la încheietura mâinii. *Vorbește-mi. Spune-mi la ce te gândești*.

Ar trebui să fiu cu trei pași înainte, punând la cale drumul către ușă, căutându-mi cheile, o armă. Făcând un plan. Dar am capul greu de durere și droguri, iar brațele și picioarele mă trag în jos, spre podea. Simt ceva ud pe bărbie; ridic mâna stângaci și mă șterg de salivă.

— Soția ta ar putea lupta pentru cauză, dar în loc de asta e într-un nenorocit de avion!

Mă chinui să înțeleg. Cineva a încercat să o recruteze pe Mina? Să o radicalizeze? Este ridicol. O nebunie.

— Este într-un avion pentru că asta este meseria ei.

Cuvintele se rostogolesc unul în celălalt.

— Exact!

Becca este triumfătoare, de parcă i-aș fi dat răspunsul pe care și-l dorea, în loc să caut eu unul.

— Vrei să renunțe la serviciu, despre asta-i vorba?

Mi se învârte capul. Mă întreb dacă Becca face parte din vreun cult obscur; o organizație de modă veche care crede că femeile trebuie să stea acasă.

— Bine. O să renunțe.

Nu face niciodată promisiuni, asta ni se spune la serviciu. La naiba cu toate. Aici nu sunt la muncă, aici e vorba despre fiica mea. O să promit luna de pe cer dacă așa o să fie în siguranță. O să joc cum îmi cântă Becca.

Sophia se agită, părul ei atingând mâna Beccăi și acul aflat atât de aproape de gâtul ei.

— Mami!

— Nu o atinge!

Brațele mele se întind fără să le cer asta. Becca țipă la mine:

— Rămâi pe loc!

— Mami! Mami!

Sophia se răsucește în brațele Beccăi, surprinsă și speriată. Se luptă să se elibereze, strigând confuză în timp ce Becca o strânge mai tare.

— Sophia! îi strig eu. Nu te mișca!

— Tati!

Fac un pas înainte, desprinzându-mă de blatul de bucătărie, și simt cum încăperea se învârte în jurul meu. Becca ține seringa. Sunt la mai puțin de doi metri distanță — cred; ele continuă să se miște sau eu mă mișc sau camera se mișcă — tot ce trebuie să fac este să prind brațul care ține seringa. Dacă o scapă pe Sophia, nu contează; nu este departe de pământ, căzătura n-o să-i facă nimic rău, spre deosebire de insulină. Ce doză e acolo? Ce efect ar avea?

— Nu te apropia mai mult, spune Becca. O s-o fac. Da, da. O s-o fac!

Repetiția îmi dă speranță. E speriată. Încearcă să se convingă singură că e în stare. Mă forțez să vorbesc încet și calm.

— Nu așa convingi oamenii să-ți împărtășească convingerile, Becca.

— Noi obligăm lumea să deschidă discuția — este primul pas.

Noi.

Becca este încă tânără — dacă nu atât de tânără pe cât s-a prefăcut a fi. Există altcineva care trage sforile.

— Cine te obligă să faci asta?

— Nu mă obligă nimeni. Îmi dau seama și singură. Este datoria fiecăruia să acționeze.

— Cine este responsabil?
Becca râde.
— Tipic pentru un polițai! Pentru voi, întotdeauna e vorba despre ierarhie, nu-i așa? Statul. Cei de la putere. Când o să pricepi că statul este cel care distruge totul?
Sophia plânge. Încearcă să se elibereze, dar strânsoarea Beccăi este prea puternică. Amândouă intră în panică, se luptă una cu cealaltă și, în orice clipă, acul acela poate ajunge direct în Sophia…
— Dacă îi faci injecția, o să moară, iar tu vei merge la închisoare pentru crimă.
Sophia țipă și mă distruge ideea că eu sunt de vină, dar trebuie să ajung la Becca înainte să fie prea târziu. Am vălătuci de ceață în jurul capului, care devine dintr-odată prea greu pentru corpul meu. Dacă leșin, ce se va întâmpla cu Sophia? Unde o va duce Becca?
— Dacă Mina face ce trebuie, o voi lăsa să plece.
Totul este neclar. Nimic n-are noimă. Mina o să lipsească de-acasă zile întregi — are de gând Becca să o țină pe Sophia așa până atunci?
— Mina e într-un avion, nu poate…
— Dacă face ce i se spune, aplicația de urmărire va arăta că avionul ei își schimbă cursul, iar tu poți să pleci.
— Ce…? Crezi că…?
Nu pot formula o propoziție, nici măcar nu pot înțelege ce înseamnă asta. Mina nu poate schimba cursul avionului — decât dacă… Îmi pică brusc fisa.
Dacă nu cumva este și ea amenințată.
— Și dacă avionul nu-și schimbă cursul?
Becca face o mișcare abia vizibilă cu mâna care ține seringa. La capătul acului, o sferă de lichid limpede zăbovește o secundă înainte de a cădea pe gâtul Sophiei. Vederea mi se încețoșează, între mine și fiica mea se întinde un tunel întunecat, fără nimic altceva în jurul nostru. Nu contează nimic altceva. Trebuie să ajung la Sophia, trebuie doar s-o smulg de-acolo, iar dacă Becca apasă acul, voi avea nevoie de zahăr, voi chema o ambulanță, voi

suna la urgențe. Nu o voi dezamăgi pe Sophia, nu o voi dezamăgi… Le spun picioarelor să alerge înainte și ele se mișcă, dar nu suficient de repede, și văd podeaua cum vine spre mine și o ceață neagră densă se înfășoară în jurul meu, pe măsură ce totul se liniștește.

Douăzeci și trei

8 ore până la Sydney / Mina

Se produce o agitație colectivă când Cesca vine după mine în cabină, ca atunci când se schimbă atmosfera din birou la venirea șefului. O aud spunând *bună seara* și *sper că vă bucurați de zbor* și *condițiile meteo sunt bune — s-ar putea chiar să ajungem mai devreme* și îmi simt capul greu de vinovăție. Mă opresc să las un pasager să treacă, iar Cesca face la fel, și preț de o clipă stăm una lângă alta și îi văd chipul cu coada ochiului. Mai în vârstă decât mine, dar încă tânără, cu pomeții înalți și părul închis la culoare, tuns în scări și cu un breton des care îi vine peste ochi.

Când trece pasagerul, simt un miros de transpirație și anxietate și stat prea mult într-un singur loc. Este bărbatul din Orientul Mijlociu de pe locul 6J, care se ține cu mâinile de spătarul scaunelor, de parcă ar urca scările. Nu răspunde la salutul Cescăi și trece mai departe, dispărând dincolo de draperii. Pulsul mi se accelerează. El să fie? Se duce în bucătărie și aș vrea să-l urmăresc, dar suntem deja la 4H, unde Finley se uită la un film Pixar. Își scoate căștile.

— Le-ați reparat?

Preț de o clipă sunt confuză, apoi îmi amintesc încurcătura de fire din buzunar. Par să aparțină unui cu totul alt timp; un moment în care îmi făceam treaba, ne îndreptam spre Sydney și nimeni nu o amenința pe fiica mea.

— O să le repar, promit. Trebuie doar…

Mă opresc, gândindu-mă la toate momentele în care Sophia vrea să fac ceva și îmi prefațez răspunsul exact la fel. *Trebuie doar să sun la serviciu… Trebuie doar să termin asta. Bine, o să mă joc cu tine; dar am altceva de făcut înainte*. De ce nu am spus doar da?

— Am auzit că vrei să fii pilot.

Cesca se ghemuiește lângă scaun. Finley se uită la ea mirat, iar lângă el — în sfârșit trează — mama lui își scoate căștile. Plec înainte să fie dezvăluită minciuna și pentru că, dacă e s-o fac — și o voi face, o voi face, pentru că *Sophia* — trebuie să o fac acum. Sângele îmi urlă parcă în urechi, vuietul contopindu-se cu zgomotul făcut de avion până devine ceva insuportabil, ceva care îmi apasă interiorul craniului suficient de tare ca să iasă de-acolo. Trag draperia dintre cabină și bucătărie și aproape țip când mă ciocnesc de bărbatul din Orientul Mijlociu care se întoarce către locul lui. Arată la fel de speriat ca mine, mormăind niște scuze și apoi făcându-și drum înapoi, tot ținându-se strâns de scaune.

Jamie Crawford și soția lui s-au întors pe locurile lor; soții Talbot și micuțul Lachlan dorm toți trei. Nu-i văd pe jurnalistul Derek Trespass sau pe Jason Poke și, deși întind gâtul ca să văd scaunele din spate, nu-mi dau seama dacă sunt goale sau dacă ocupanții lor sunt întinși. Cine lipsește? Cine este cel care vrea să deturneze avionul?

Cesca se ridică. Încă mai vorbește cu băiatul și cu mama lui și mă întreb ce i-or spune, dacă ea știe că am mințit și se întreabă de ce. În următoarele câteva minute — probabil în următoarele câteva secunde — va spune că *ar fi mai bine să se întoarcă* și îi va îndemna să se *bucure de restul zborului*. Poate îl va invita pe băiat să viziteze carlinga când vom ateriza; să stea pe scaunul căpitanului și să-i probeze chipiul. El va aștepta cu nerăbdare, gândindu-se la oamenii cărora le va arăta fotografia. Poate chiar va lua în considerare ideea de a deveni pilot, va începe să viseze că se înalță deasupra norilor, că va fi în uniformă, mergând prin aeroport în drum spre California, Mexic sau Hong Kong, așa cum visam și eu cândva.

Sentimentul de vinovăție îmi aduce lacrimi în ochi. Mi se revarsă pe obraji, fierbinți și scăpate de sub control, și caut cu privirea încuietoarea de la ușa băii de lângă cabina de zbor, dorindu-mi să fie liberă, dorindu-mi ca totul să fie o greșeală teribilă. Să dea Domnul să fie un exercițiu, să fie o cascadorie de YouTube. Nu-i nimic dacă o să fiu concediată, pusă la stâlpul infamiei, calomniată pentru totdeauna drept femeia care era gata

să sacrifice sute de oameni pentru a-și salva propriul copil. Să fie oricum, dar, te rog, Doamne, să nu fie real.

Semnul de pe ușă spune OCUPAT.

Merg spre ea. Mișcările mele sunt înțepenite, ca grafica unui joc pe calculator, fiecare mușchi încordat de parcă ar aștepta un glonț. Sunt la câțiva centimetri de oricine s-ar afla acolo și încerc să-mi imaginez ce face, ce gândește. Are o armă? Explozibile? Transpirația îmi curge pe șira spinării, cămașa mi se lipește de piele când mă întorc.

Ușa se află în unghi drept față de cabina de zbor. Introduc codul, ținând capul jos, pentru că în mod cert ce simt îmi este scris pe toată fața și, când se aude sunetul de deschidere a ușii, aud un clic în spatele meu. Ușa băii este descuiată.

Simt greutatea ochilor pe gâtul meu și mă lupt să-mi păstrez o expresie neutră pe față în timp ce deschid ușa de la cabina de zbor. Mike nu se întoarce, se uită la o hârtie, face un rebus. Mike, care poate fi tată, frate, soț. Care a dat mâna cu tot echipajul, a zâmbit în fața camerelor foto.

Mike, care este puțin probabil să supraviețuiască în următoarele câteva minute.

Fac un pas în lateral. Îmi fixez în minte chipul Sophiei în timp ce comit cel mai teribil act din viața mea. Mike se întoarce. Zâmbetul lui piere înainte de a se forma complet, trăsăturile sale reflectând mai întâi confuzia și apoi groaza, în timp ce se uită de la mine la omul fără maniere, omul cu fața colțuroasă, omul care juca jocuri pe calculator. Ușa se închide și, pentru moment, doar trei persoane din lume știu că zborul 79 a fost deturnat.

Am urmat instrucțiunile ca la carte.

Soțul și fiica mea sunt în siguranță.

Toți cei din acest avion sunt în pericol.

Partea a doua

Douăzeci și patru

Pasagerul 1G

Prima dată când am încălcat legea a fost la Women's Peace Camp din Greenham Common, unde m-am trezit făcut sandvici între mama și o octogenară cu o mulțime de prăjituri cu ovăz. Am aruncat o piatră și piatra a lovit un polițist. Bună lovitură, a spus mama. Aveam nouă ani, iar vârsta m-a absolvit de fapta săvârșită. Îmi amintesc de valul de putere pe care l-am simțit când polițistul s-a întors, frecându-se pe umăr și căutând vinovatul. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

Să te ascunzi la vedere. Dincolo de suspiciuni. De atunci, acesta a fost scopul meu.

Crezi sau nu, nu-mi stă în fire să provoc durere sau suferință, dar vine un moment în care trebuie să cântărești consecințele acțiunii versus inacțiune. În vremuri de conflict, de exemplu, se acceptă că violența va fi folosită împotriva soldaților inamici și că victimele civile sunt un efect secundar tragic, dar inevitabil al războiului. Un bombardier care nu își atinge ținta va deveni în scurt timp el însuși o țintă.

Și noi suntem într-un război — nu te amăgi în privința asta. S-ar putea să nu pară ca un război, la fel cum Al Doilea Război Mondial a fost o fiară complet diferită de Primul, dar este un război și e cu atât mai periculos pentru cei care nu-l recunosc ca atare.

Legea penală ne dă dreptul tuturor — nu doar polițiștilor — să folosim „o forță rezonabilă în circumstanțe date pentru prevenirea unui act criminal", ceea ce ridică întrebarea ce este un act criminal, o infracțiune? Dicționarul ți-ar aduce la cunoștință că este o acțiune sau lipsa unei acțiuni pedepsită prin lege*, dar legea unei țări nu este și legea alteia. Jocurile de noroc, de exemplu, nu sunt incriminate în Regatul Unit, dar legea islamică le interzice. Guma de mestecat este ilegală în Singapore; cuplurile necăsătorite nu pot coabita în Emiratele*

Arabe Unite. Așa că, vezi tu, o „infracțiune“ poate însemna lucruri diferite pentru oameni diferiți.

Aceia dintre noi care avem libertate de exprimare, de mișcare, avem luxul de a alege cum să răspundem la o infracțiune care se petrece sub ochii noștri. Fie putem trece pe lângă, ignorând-o, fie putem apela la puterile acordate de legea țării respective și putem acționa. Aleg să acționez și știu că ai face aceeași alegere. S-ar putea să nu ne cunoaștem de mult, dar pot deja să spun că n-ai putea să stai cu brațele încrucișate — nu-ți stă în fire.

Cât despre ce înseamnă forța „rezonabilă“, asta depinde cu siguranță de infracțiune. Să iei viața cuiva este considerat un gest nerezonabil în multe împrejurări — în majoritatea circumstanțelor, am putea spune —, dar dacă acea viață luată ar fi viața unui criminal? A unui violator? Ce se întâmplă dacă, luând acea viață, ai putea opri alte crime, violuri?

Vezi tu… binele și răul nu sunt chiar așa de clare, nu?

Să-ți spun ceva despre războiul pe care îl ducem. Este cel mai mare război din toate timpurile, cel mai amplu, cel mai periculos. Actele criminale sunt multe, iar efectele lor, de amploare, astfel încât fiecare viață deja născută sau care urmează să se nască poate fi în pericol.

Nu sună ca o infracțiune care merită oprită?

Ce înseamnă o moarte, în comparație cu acte criminale de această amploare?

Nimic. Nu înseamnă nimic.

Douăzeci și cinci

Miezul nopții / Adam

Pleoapele se împotrivesc când încerc să le deschid. Dau să mă frec la ochi, dar brațele îmi sunt amorțite și nu vor să mă asculte. Îmi bubuie capul și am gura uscată și un gust revoltător în gât, de parcă noaptea trecută ar fi însemnat zece halbe și un kebab și nu… Scutur din cap, încercând să mă limpezesc. Ce s-a întâmplat, *de fapt*, aseară?

Și chiar o fi dimineață? Întunericul se lasă în jurul meu, gros ca o pătură, astfel încât nu sunt sigur dacă am ochii deschiși sau închiși. Se aude muzică — un hit din top zece de la o trupă prefabricată. Nu sunt în pat — e frig și sub mine e ceva tare; unde mă aflu?

Încet-încet, amintirile se filtrează prin negura din creier. Recuperatorul de datorii. Becca. Sophia.

— Sophia!

Numele iese în șoaptă, răgușit și abia perceptibil. Apă. Am nevoie de apă. Oare sunt tot în bucătărie? Acolo eram când am căzut, nu? Mă doare tot corpul, ca și cum totul ar fi rupt, totul ar fi plin de vânătăi.

O imagine bruscă năvălește peste mine: seringa plină cu insulină, mângâind pielea fiicei mele. Becca i-a injectat-o? Douăzeci și trei, a spus ea, nu șaptesprezece ani, deci nu o fată de liceu. Poate nici măcar studentă. Cine dracu' e?

Mi-o imaginez pe Sophia țipând în timp ce acul se înfige, corpul ei în convulsii și în stare de șoc în timp ce insulina i se infiltrează în organism.

— Sophia!

Sunetul se întoarce la mine.

Unde sunt? Stau întins pe o parte, într-o poziție ciudată, cu podeaua atât de rece sub mine încât mi se pare umedă și mă

chinui să ajung în șezut, clipind în întuneric. Ceva mă trage de încheieturi, împiedicându-mă să mă ridic.

Sunt legat.

Nu, nu legat — încătușat. Am brațele prinse la spate și sunt țintuit de perete. Îmi mișc degetele peste metalul brațelor curbate ale cătușelor, simt ascuțimea piedicii care le ține în loc, suficient de strâns încât să mă doară încheieturile și să-mi amorțească mâinile, separate de plasticul rigid. Acestea sunt cătușe de poliție sau ceva asemănător.

Există un obiect între mine și perete, ceva rece și tare care mă apasă în zona lombară. O bară de metal sau o țeavă îngustă, cu suficient spațiu în spate pentru a trece cătușele. Pipăi cu degetele metalul până la pământ și apoi în sus, aproximativ zece centimetri, până unde țeava dispare în perete. Trag de ea, dar nu cedează. Muzica se oprește și se aude o reclamă. Este radioul — un post comercial cu prezentatori energici și aceleași patruzeci de piese difuzate în buclă.

Sunt plăci de piatră pe podea, bucăți de pământ sau nisip pe care-l simt aspru pe vârful degetelor. Trag un picior în întunericul din fața mea, răsucindu-mi corpul și întinzând piciorul în lateral până se lovește de peretele de care sunt încătușat, apoi fac același lucru cu celălalt, încercând să mă orientez. Încăperea este îngustă, cu un tavan jos din care îmi picură umezeală în cap.

Știu unde sunt.

Sunt în pivnița de sub casa noastră.

— Sophia!

Ultima silabă dispare într-un suspin. Îmi smucesc brațele, cătușele lovind în metal, iar și iar și… o aud.

Îi înjur pe prezentatorii veseli, care discută despre subiectul zilei la telefon — *Care este cel mai groaznic cadou de Crăciun pe care l-ați primit vreodată*? — și închid ochii, concentrându-mă pe singurul simț de care am nevoie.

— Sophia?

Sau poate este un cadou pe care l-ați dat! Mai este doar o săptămână până la Crăciun și — nu mă judeca în privința asta, Michelle — încă nu i-am cumpărat un cadou soției.

Ai încredere în mine când îți spun chestia asta, Ramesh — nu-i lua setul de cratițe.

Dar îi place să gătească!

Vedeți cu ce mă confrunt, insomniacilor? Sunați să ne împărtășiți poveștile și sugestiile voastre, și rămâneți pe recepție pentru noi melodii festive. Te-ai prins ce am făcut, Ramesh?

Dincolo de comentariul lipsit de substanță al lui Michelle și Ramesh de la Rise FM, o aud respirând.

— Sophia, tu ești? Scumpo, ești acolo?

— Tati?

Simt un val de ușurare.

— Sunt aici, iubire. Ai pățit ceva?

Nu-mi răspunde. Aud un zgomot de zgârietură — papuci pe piatră — și clipesc să înlătur nisipul rămas în ochi, lăsându-i să se adapteze încet. Privind *prin* întuneric, nu *la* el. De când m-am alăturat Diviziei de Investigații Criminale, am petrecut mai multe ture în spatele unui birou decât pe străzi, dar am avut parte și de zilele mele de patrulare. Mi-am croit drum prin depozite goale în toiul nopții și am urmărit intruși pe terenuri de joc complet întunecate. Fasciculul unei lanterne dă un fals sentiment de siguranță, creând umbre în colțuri și întunecând și mai tare zonele neluminate. *Ai încredere în ochii tăi*, îmi spun.

Pivnița noastră are aproximativ trei metri lățime și șase metri lungime, cu trepte abrupte de piatră la un capăt, care coboară din bucătărie. Când am cumpărat casa, aveam planuri mari să o transformăm într-o cameră, dărâmând vechiul jgheab de cărbune și săpând în grădina din față pentru a adăuga un demisol. Prețul pe care ni l-au cerut pentru lucrare a fost exorbitant și am abandonat ideea. Pivnița este prea umedă ca să depozitezi orice acolo, iar pe măsură ce temperatura scade, apar șoarecii în căutare de căldură și hrană. Instinctiv, degetele mi se strâng. *Cel mai groaznic cadou pe care l-am primit vreodată, Michelle, a fost un ciorap tricotat de mână, de la soacra mea.*

Doar unul, Ramesh?

Rămăsese fără lână.

— Tati.

Un scâncet în întuneric.

Pereții pivniței sunt din cărămidă, îngropați în fundația casei. Îmi trec privirea de-a lungul fiecărui perete, căutând o diferență în întuneric, căutând negru pe cenușiu.

Acolo!

Este pe scări; o umbră în formă de copil, ghemuită pe treapta de sus, unde se strecoară pe sub ușa bucătăriei un fir slab de lumină. Pâlpâie, ca un bec pe cale să se stingă. Încet, ochii mi se adaptează.

— Ești bine, iubito?

Sophia are picioarele trase la piept, cu brațele înfășurate strâns în jurul lor și capul îngropat în genunchi. Trag inutil de bara de metal din spatele meu. Orice mi-a dat Becca începe să-și piardă efectul, iar ceața din creierul meu se limpezește încet-încet. Încă simt o durere ascuțită în jurul coastelor și de fiecare dată când trag de încheieturile mâinilor mi se taie respirația. Becca n-avea cum să mă aducă în pivniță decât dacă m-a târât până la trepte și m-a lăsat să mă rostogolesc și fiecare centimetru al corpului meu spune că exact asta a făcut.

— Nu-mi place aici, tati.

— Nici mie. Te doare ceva?

— Simt ceva ciudat în burtică.

— Ți-a dat ceva, Sophia? Ceva de mâncare?

Smucesc tare de cătușe, furios pe Becca, pe mine, pe nenorocita asta de țeavă care-nu-vrea-să-cedeze-deloc.

— Ți-a dat ceva? Este important!

Sophia își îngroapă din nou capul, iar eu îmi mușc limba, domolindu-mi tonul.

— Scumpa mea, Becca ți-a dat vreun medicament?

Face o mișcare, dar nu sunt sigur dacă dă din cap că da sau scutură că nu.

— Adică nu?

— Da.

— Niciun medicament?

— Niciun medicament.

Respir ușurat.

— Dar te doare burta?
— Am o senzație ciudată. Ca atunci când mă învârți tu sau când vine monstrul din baie sau când mă joc de-a zborul cu mami.
Vocea ei este subțire și speriată.
— Aha. Și eu am aceleași senzații în burtă, ca să fiu sincer.
Apelurile telefonice de la radio sunt urmate de starea vremii, care avertizează că peste noapte sunt așteptate alte ninsori și o scădere a temperaturii până la minus trei grade. Umezeala de pe podeaua de piatră mi se infiltrează în oase. Port pantaloni de costum și o cămașă; Sophia e în pijama și halat. Cel puțin ea are papuci — picioarele mele doar în șosete sunt amorțite de frig.
Încerc să disting sunete în casă, dincolo de radio, dar nu se aude nimic. A plecat Becca sau mai este în casă?
— Scumpa mea, ușa e încuiată?
— Da.
— Poți să încerci din nou? Să o zgâlțâi bine, ca să pot vedea și eu?
Sophia se ridică încet în picioare, iar fâșia de lumină de sub ușă se lățește. Răsucește clanța ușii, apoi o zgâlțâie puternic. Ușa nu cedează.
— S-a blocat.
Zgâlțâie din nou mânerul.
— Bate în ea. Strânge pumnii și lovește cât poți de tare.
Sophia lovește în ușă iar și iar, iar zgomotul e atât de puternic în pivniță, că ar trebui să se audă în tot orașul. Becca a spus că dacă avionul Minei nu-și schimbă cursul, i-ar face rău Sophiei, dar Sophia este aici, în siguranță, cu mine — dacă te poți numi „în siguranță“ când ești închis într-o pivniță. Asta înseamnă că Mina a urmat instrucțiunile? Zborul 79 a fost deturnat? Mă cuprinde spaima, mai rece decât piatra de sub mine.
S-a prăbușit avionul?
— Sophia, vreau să țipi, bine? Cât de tare poți. O să strig și eu, așa că acoperă-ți urechile și țipă cât poți de tare. Gata? Unu, doi, trei!
Zgomotul este asurzitor. Țipătul ascuțit al Sophiei și urletul meu furios — *Becca*! — răsună în jurul pivniței. Nu vreau să strig

ajutor! — nu vreau să o sperii și mai tare pe Sophia.

— Bine, acum șșștttt — ascultă.

Dar nu se aude decât „Rockin' Around the Christmas Tree". Îmi dau seama că lumina pâlpâitoare este radioul digital, împins aproape de ușă; iar lumina slabă fluorescentă vine din tavanul bucătăriei de dincolo de el. Încerc să înțeleg de ce a ales Becca să ne ofere confortul discutabil al unui radio, când aud cuvintele… *zbor inaugural spre Sydney*.

Primele semne de îngrijorare au apărut când controlul de trafic aerian nu a reușit să ia legătura cu piloții, în ciuda faptului că nu părea să fie nimic în neregulă cu canalele de comunicare. Piloții sunt obligați să informeze controlul de la sol când intră și ies din spațiul aerian străin…

— Pot să țip și mai tare de-atât, spune Sophia și deschide gura.

— Lasă-mă să ascult.

La scurt timp după ora 11 seara, ora Marii Britanii, a fost postat un mesaj pe Twitter pe un cont care aparține Grupului Acțiune pentru Climă, susținând că membri ai organizației lor au deturnat zborul 79 într-o acțiune de protest împotriva schimbărilor climatice.

Schimbările climatice. *Extincție în masă*. Despre asta vorbea Becca. Mă străduiesc să înțeleg. Avioanele sunt deturnate de teroriști. Teroriștii sunt extremiști religioși, nu ecologiști. Și totuși…

Industria aviației reprezintă cea mai mare amenințare pentru mediu, precizează mesajul de pe Twitter, și liderii mondiali trebuie să ia măsuri acum.

— Vino și stai în poala mea, Soph.

La asta s-a referit Becca când a spus despre Mina că a ales să nu se alăture cauzei lor. Nu radicalizarea — cel puțin, nu din partea fanaticilor religioși —, ci presiune pentru a ține avioanele la sol, pentru a împiedica lumea să mai zboare, pentru a falimenta companiile aeriene.

— Zborul 79 este avionul mamei, spune Sophia cu glas tremurat.

Ar trebui să o mint? Să-i spun că nu e zborul Minei, că nu are nicio legătură cu Becca sau cu faptul că suntem închiși în pivniță? Dar Sophia nu este un copil de cinci ani obișnuit —

citește și scrie cu mult peste vârsta ei, absoarbe totul, știe exact unde este Mina. Și în plus: am zis destule minciuni.

Grupul Acțiune pentru Climă a publicat o declarație prin care neagă implicarea în evenimente. Grupul susține că i-a fost spart contul de Twitter și în prezent își revizuiește măsurile de securitate. Revenim cu mai multe informații despre acest eveniment în desfășurare.

Când muzica se estompează, aud un zgomot în bucătărie. Un scaun care zgârie podeaua, de parcă cineva s-ar fi ridicat repede.

— Becca!

— Avionul mamei este zborul 79.

— Știu, scumpa mea. Becca! țip mai tare, conștient că o sperii pe Sophia, dar neștiind ce altceva să fac.

Avionul Minei a fost deturnat — povestea asta ar trebui să se termine.

— Avionul mamei este un Boeing 777. Are 353 de pasageri.

— Așa este. Becca!

Încă un zgomot, mai aproape de data asta, și știu — pur și simplu știu — că Becca este chiar acolo, de cealaltă parte a ușii, cu urechea lipită de lemn. Mă forțez să vorbesc mai calm.

— Becca, știu că ești acolo. Ai obținut ce ți-ai dorit. Orice ar fi trebuit să facă Mina, a făcut — avionul a fost deturnat. Ne poți elibera acum.

Se aude un sunet înăbușit, ceva între pufnet și tuse, apoi Becca răspunde. Vorbește pe un ton ascuțit și aspru, mai rapid decât tonul măsurat și calculat pe care l-a folosit când m-a drogat.

— Nu și-a schimbat cursul. Ar trebui să te las să pleci când se schimbă cursul.

— A fost deturnat! Au spus la radio; Becca, trebuie să ne dai drumul.

— Taci!

— Ai făcut ce ți-au spus să faci — acum…

— Am zis să taci din gură!

— Tati! strigă Sophia de pe trepte și eu îmi înghit cuvintele pe care le merită Becca, domolindu-mi vocea, făcând-o cât mai caldă și reconfortantă.

— Vino și stai cu mine, scumpa mea.

— De ce e avionul mamei la radio?
— O să-ți fie mai cald în poala mea.
Sophia se dă înapoi.
— O să mă mănânce șoarecii.
După ce am decis să nu transformăm subsolul într-o cameră utilă, i-am interzis Sophiei să intre în pivniță. Treptele erau abrupte și nu era lumină — era un pericol permanent. *Domnul Șoarece o să-ți ronțăie degetele de la picioare dacă te duci acolo*, îi spuneam, ciugulindu-i degetele de la picioare în timp ce ea râdea în hohote.
— Nu sunt șoareci, spun acum, sperând că am dreptate.
Becca a dat mai tare radioul, muzica pompând pe sub ușă fericire prefabricată. Nici urmă de Becca. E încă acolo, ascultă?
Sophia coboară cu prudență în pivniță. Se ghemuiește în poala mea, liniștitor de grea, și îmi doresc cu disperare să o pot lua în brațe. Mă gândesc la sutele de ori când mi-am dorit să vină la mine și cât de des s-a dus la Mina. Își sprijină capul de pieptul meu, gura ei deschizându-se într-un căscat involuntar, iar eu îi sărut creștetul capului.
— Aceasta, îi spun pe un ton mult mai convingător decât simt, este o situație dificilă, dar tati o va rezolva, bine? Tati o să facă în așa fel încât să ieșim de-aici.
Trebuie doar să-mi dau seama cum.

Douăzeci și șase

Pasagerul 1G

Sunt oameni — nu tu, sunt destul de sigur — care traversează când văd un om fără adăpost, în loc să se oprească și să se asigure că este bine. Care nu-i aruncă o monedă sau nu-i cumpără un sandvici. Nu-i înțeleg, dar îmi imaginez că sunt aceiași care schimbă canalele când se difuzează o reclamă neplăcută — copii înfometați, câini bătuți, fântâni săpate manual pline cu apă murdară —, pentru că nu suportă.

Dacă nu suportăm să vedem așa ceva, imaginați-vă cum trebuie să fie să trăim așa ceva.

Dacă nu putem suporta, ar trebui să facem ceva în privința asta, nu credeți? Să donăm bani, să semnăm petiții, să participăm la marșuri.

Când citesc ziarul, oare văd articolele despre închisorile supraaglomerate, despre dezastrul cauzat de o rețea feroviară de mare viteză? Trec pe lângă ele pentru că nu le observă sau pentru că nu le pasă? Este greu de spus ce este mai rău: apatia sau ignoranța.

Matei 9:36 spune: Și văzând mulțimile, I s-a făcut milă de ele că erau necăjite și rătăcite ca niște oi care n-au păstor.

Este treaba noastră să fim păstorii. Este datoria noastră să mânăm oile — fie ele apatice sau ignorante —, ca să facă alegerile corecte. Ca să salveze lumea. Trebuie să educăm oamenii, pentru că, fără educație, suntem cu toții pierduți.

În 2009 am avut o epifanie. Am dat drumul la știri și am văzut un incendiu care făcea ravagii într-o pădure din California.

Coasta de vest a avut parte de cele mai ridicate temperaturi înregistrate până acum, *a spus crainicul TV.* Am vorbit mai devreme cu profesorul Rachel Cohen, de la Universitatea din California, a cărei lucrare recentă analizează legătura dintre incendiile forestiere și schimbările climatice.

Am ascultat-o pe Cohen, în timp ce incendiul de pădure făcea ravagii într-o casetă mică aflată pe ecran deasupra capului ei, înainte

să ne întoarcem la prezentator pentru o actualizare de la Summitul de la Copenhaga. L-am văzut pe reprezentantul Națiunilor Unite pentru mediu declarând schimbările climatice drept una dintre cele mai mari provocări ale zilelor noastre și am simțit cum mă inundă un val de adrenalină.

Fusesem la numeroase demonstrații în sprijinul oamenilor marginalizați, dar în campaniile pentru drepturile animalelor și pentru mediu am investit cea mai mare parte a timpului și a sprijinului. Un animal nu are voce; o pădure tace. Nu pot lupta singure, așa că trebuie să luptăm noi pentru ele. M-am zbătut ani în șir, dar strategia mea fusese greșită. Împărțindu-mi timpul între atâtea proteste mici, îmi diluam energia.

Ce rost are să luptăm pentru a salva un teren extravilan, când în fiecare zi sunt distruse hectare întregi de pădure tropicală? Ce folos să salvezi de la închidere un centru pentru copii, când tocmai acești copii nu vor avea o planetă pe care să trăiască? Scoteam apa cu găleata din barcă, dar de fapt fundul bărcii era găurit.

Schimbările climatice au provocat valuri de căldură mortale și incendii puternice. Uragane, secetă și inundații. Oceane poluate, topirea calotelor glaciare. Dispariția unei treimi din toate speciile de animale cunoscute. Schimbările climatice sunt cea mai mare problemă acută cu care se confruntă lumea și singura care contează.

Odată ce știi asta, nu mai poți trece pe cealaltă parte a străzii, nu-i așa?

Douăzeci și șapte

7 ore până la Sydney / Mina

Am așteptat să se prăbușească avionul, să zăngănească sticlele pe rafturile din bucătărie în timp ce eram aruncați înainte. M-am pregătit pentru țipetele pasagerilor în timp ce ne îndreptam spre pământ.

Nu s-a întâmplat nimic.

Și nici în continuare nu se întâmplă nimic.

Prin despărțitura draperiilor zăresc câțiva pasageri. Citind, dormind, uitându-se la televizor. După ce a plecat de lângă Finley, Cesca a profitat de ocazie ca să treacă prin avion, vorbind încet cu pasagerii care încă nu adormiseră. Nimeni nu se uită la mine. Nimeni nu a văzut ce am făcut.

Nu reușesc să mă conving să mă întorc în cabină. Parcă am prins rădăcini; vinovăția îmi bubuie în piept, iar în creier am întipărită expresia lui Mike când și-a dat seama ce se întâmplă. E un tip solid, care pare să fie în formă. Nu va ceda fără să lupte. Un suspin erupe din interiorul meu, repulsie brută pentru ceea ce am făcut, pentru ceea ce trebuie să se petreacă chiar acum în cabina de pilotaj.

De ce nu coboară avionul? Trebuie să se termine. Nu pot să mai suport ce se întâmplă.

Îmi imaginez cum îi dă cineva vestea Sophiei și lacrimile îmi curg pe obraji. Are cinci ani. Își va aminti măcar de mine? Mă gândesc la biletul pe care l-am lăsat pe perna ei, fără să îmi treacă prin cap că ar fi ultimul pe care i-l las, ultimul element concret, palpabil, care ne leagă. Întotdeauna am știut că bilețelele sunt mai importante pentru mine decât pentru ea, dar acum mă întreb dacă va păstra inima aceea desenată în grabă. Dacă acest bilet va fi măcar special.

Lacrimile îmi curg mai repede acum. Plâng pentru zilele în care va veni acasă de la școală având nevoie de mine, pentru sfaturile pe care și le va dori și pentru mângâierile pe care, în sfârșit, a început să le primească. Plâng pentru prima ei zi de liceu, pentru ziua nunții, pentru când va avea un copil al ei.

Dar va fi în viață, îmi spun cu înverșunare. *Și îl va avea pe tatăl ei*. Îmi înăbuș un suspin când mă gândesc la Adam — nu bărbatul din ultimele douăsprezece luni, care a mințit și a plecat din căsnicia noastră înșelându-mă, ci bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Bărbatul pe care încă îl iubesc.

Am putea și anul ăsta, a spus el — *să petrecem împreună săptămâna de dinainte de Crăciun, să cumpărăm cadouri, să bem vin fiert. Să petrecem niște timp împreună*. Și i-am spus nu, am aranjat lucrurile astfel încât să fiu plecată — să fiu în acest zbor blestemat —, nu pentru că nu voiam să fiu cu el, ci pentru că îmi doream asta. Pentru că încă îl iubesc și m-ar fi terminat.

Cesca intră în bucătărie, pe jumătate întoarsă cu spatele, când răspunde unui pasager. *Absolut — direct spre casă chiar acum*! Încerc să găsesc destulă putere să vorbesc, deși gura îmi este complet uscată, chiar dacă mă lupt pentru cuvintele pe care le voi folosi — cum pot să explic vreodată ce am făcut? În fiecare secundă care a trecut de când am deschis scrisoarea — de când am găsit fotografia Sophiei, de fapt —, m-am gândit la Sophia, la ce mi se cerea să fac. Dar acum, că am făcut-o, ce urmează? Ce se întâmplă cu noi acum?

— Un puști simpatic. Vrea să știe dacă i-ai descurcat…

Cesca îmi aruncă o privire, apoi trage draperia.

— Ce s-a întâmplat?

Nu pot să vorbesc. Nu pot să mă mișc. Stau cu spatele la ușa cabinei de pilotaj, cu mâinile lipite de pereții laterali, ca și cum aș bloca drumul, când de fapt mă ancorez pentru că nu mă simt reală. Nimic din tot ce se întâmplă nu pare real.

Cesca a văzut probabil ceva în expresia mea. Fața ei se înăsprește și mă dă cu forța la o parte, introducând codul pentru a cere accesul în cabina de zbor. Se va obosi măcar autorul

deturnării să ridice privirea spre camere? Va vedea panica pe fața Cescăi, atunci când ușa nu se va deschide?

În spatele meu, simt pe cineva — Erik, cred — care intră în bucătărie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mike.

Cesca introduce din nou codul, așteptând clicul care înseamnă că a fost deschisă încuietoarea.

— Ce s-a întâmplat?

Aud vocea tăioasă a lui Erik, urmată de cea blândă a lui Carmel.

— E ceva în neregulă?

Ne adunăm toți patru în jurul ușii de la cabina de zbor și mă întreb ce vom face dacă vreun pasager vrea să folosească baia sau vine să caute ceva de băut. Va fi evident pentru ei că e ceva ce nu e deloc în regulă.

— Mike nu mă lasă să intru.

Cesca înjură încet, cu degetele alunecând pe taste. Respiră sacadat și zgomotos, iar panica începe să se vadă. O verighetă subțire îi înconjoară degetul inelar.

— Se simte rău sau… Mike!

Vorbește pe un ton insistent, dar scăzut — Mike nu ar auzi-o nici măcar dacă ar țipa — și încerc să zic ceva, dar am gura atât de uscată că nu se aude nimic. Cesca încearcă din nou codul, și din nou, iar Erik se uită la mine și știe. Știe…

— Are copii, spune Cesca. De ce ar fi…

— Folosește codul de urgență, spune Erik.

— Nu!

Cuvintele ies înainte să le pot opri.

Codul de urgență funcționează diferit de codul standard. În loc ca pilotul să apese un buton pentru a permite accesul, trebuie să apese unul pentru a-l bloca. Dar pentru asta trebuie să știe că există. Trebuie să știe pe ce buton să apese.

Toată lumea se uită la mine.

— Nu, spun eu încet.

Ei cred că înăuntru e doar Mike. Că i s-a făcut rău sau că a luat-o razna. Nu știu că avionul a fost deturnat. Nu-și dau seama că pot fi și ei răniți.

— Ea a fost, spune Erik și mă arată cu degetul acuzator.
— Eu…
— A făcut ceva.
Totul se învârte, de parcă sunt pe punctul să leșin. Trebuie să le explic.
— Fiica mea… eu…
— Ascunde ceva de când am decolat.
De unde să încep? Simt gust de sare pe buze și îmi dau seama că plâng din nou. Poate că nici nu m-am oprit. Aud vocile tuturor de parcă ar fi la celălalt capăt al liniei, într-o convorbire interurbană: cu o scurtă întârziere între momentul în care ajunge sunetul și cel în care înțelegi ce se spune.
— A stat mult în baie. Prea mult, spune Erik.
Sophia, îmi spun, *am făcut-o pentru Sophia*.
— A primit un bilet. De la un pasager.
Carmel se înroșește ușor, evitându-mi privirea în timp ce îi spune și Cescăi. Toți trei mă înconjoară și mi-aș dori să se întâmple acum, mi-aș dori ca avionul să se prăbușească și să se întâmple inevitabilul și să se termine totul.
Oare ancheta va descoperi cum au obținut accesul în cabina de zbor? Vor ști situația imposibilă în care m-am găsit? Mă gândesc la titlurile, la fotografiile pe care le vor dezgropa de undeva pentru a arăta chipul femeii care a trădat pe toată lumea. Le va ascunde Adam de Sophia? Îi va spune că am făcut-o pentru ea, ca să o țin în viață, să fie în siguranță? Va înțelege ea că am iubit-o atât de mult încât aș fi făcut orice pentru a o proteja? Că am murit ca să o salvez?
— Mina!
Cesca mă scutură cu putere de umăr.
— Dacă ai orice informații, îți ordon să-mi spui chiar acum.
Deschid gura, dar chiar atunci pârâie interfonul. Toată lumea îngheață.
Doamnelor și domnilor, acest zbor are o nouă conducere. Numele meu este Amazon și sunt pilotul dumneavoastră. Doar cooperarea deplină vă va asigura siguranța.

Tăcerea uluită este întreruptă de un țipăt îngrozit care răsună de undeva din spatele avionului. Declanșează un val zgomotos, ca un baraj care se sparge, când pasagerii trec peste scaune și se grăbesc pe culoar.

— Zi-le să se așeze, spune Cesca, iar Carmel se grăbește să se conformeze, dar jumătate din pasageri se înghesuie deja în jurul bucătăriei, smulgând draperiile și cerând să știe ce se întâmplă.

E vreo glumă? Suntem deturnați? Este un atac terorist? La capătul celor șapte rânduri de la clasa business, încadrat în pragul barului, Hassan stă cu o cârpă atârnată de o mână și paharul pe care îl ștergea în cealaltă. În spatele lui, pe partea opusă a barului, echipajul de la clasa economică se chinuie să țină lucrurile sub control. De jur împrejur sunt oameni care plâng și se îmbrățișează unii pe alții, isteria crescând ca o maree.

Erik și Carmel merg fiecare pe câte un culoar, iar eu le aud frica subtilă din glasuri când le spun oamenilor *vă rog să vă așezați* și *încercați să nu intrați în panică*. Pasagerii aflați deja pe scaune se agață de cotiere. Unii și-au luat poziția de prăbușire. Câțiva se roagă.

Îmi găsesc vocea.

— Autorul deturnării este un bărbat care stătea pe locul 7G.

Cesca mă trage departe de ochii celorlalți, împingându-mă în dulapuri. Degetele ei îmi țintuiesc brațele de o parte și de alta, ușile metalice împungând tare în oasele încheieturii mele.

— De unde știi?

Trag aer în piept. Suspin.

— Pentru că eu l-am lăsat să intre în cabina de pilotaj.

— Lucrezi cu el?

— Nu!

— Nu te cred.

— Mi-a amenințat fiica. Știa lucruri despre ea — știa unde merge la școală, avea o fotografie cu ea… făcută azi-dimineață… avea ceva din geanta ei. A spus că dacă nu o fac, fiica mea va fi ucisă… ce altceva aș fi putut face?

Vorbesc mai tare acum, terminând cu o rugăminte care s-ar auzi în cabină dacă nu ar fi zgomotul infernal care s-a instalat

deja acolo.

— Puteai să spui ce s-a întâmplat! strigă Cesca la mine și picături de salivă mă stropesc pe față. Ai pus viețile tuturor în pericol!

— A spus că dacă o să cooperăm…

— Și tu îl crezi?

Cesca râde aspru.

— Nu mă pot hotărî dacă ești periculoasă sau doar proastă, Mina.

— Pe fiica mea o cheamă Sophia, spun mai încet.

— Nu-mi p…

— Are cinci ani. Tocmai a început școala. Este foarte deșteaptă și își amintește toate alea, este incredibilă.

Vorbesc atât de repede, că între cuvinte nu mai rămân pauze și nu o mai văd pe Cesca, văd buclele nebunatice ale Sophiei și ochii ei mari și căprui. Îi simt mâna moale în a mea; greutatea îmbrățișării ei în brațele mele.

— A fost născută de o femeie căreia nu-i păsa dacă trăiește sau moare și ne-a fost dată nouă pentru că nouă ne-a păsat.

Lacrimile îmi sufocă cuvintele, dar tot continui și simt că strânsoarea Cescăi slăbește puțin.

— Și am jurat că o voi proteja, indiferent de ce s-ar întâmpla.

Cesca îmi dă drumul, dar nu se mișcă. Îmi tremură încheieturile.

— Ai copii?

Urmează o pauză lungă, apoi Cesca dă din cap că da.

— Trei.

— Nu ai fi făcut la fel?

Nu răspunde. Face un pas în spate, trezindu-se la realitate.

— Trebuie să-i liniștim pe toți — panica nu va ajuta pe nimeni. Trecem prin cabină și vorbim cu fiecare în parte, bine?

Dau din cap.

— Le spunem că vom face tot ce putem pentru a le garanta siguranța; că, da, în cabina de zbor a pătruns cineva, dar că vom încerca să comunicăm cu el ca să recăpătăm controlul avionului. Ai înțeles?

— Da.

— Și, Mina?
Cesca își ridică bărbia, străpungându-mă cu privirea.
— Stai unde te pot vedea.
Paturile au fost transformate la loc în fotolii; căștile atârnă în timp ce pe ecrane se văd filmele acum nebăgate în seamă. Pe podea sunt împrăștiate pături și perne, iar pasagerii se strâng în grupuri mici, cu panica vizibilă pe fețe. Finley s-a ghemuit în poala mamei lui, cu fața îngropată în gâtul ei.
În partea din față a cabinei, Leah Talbot îl ține în brațe pe micuțul Lachlan, iar lacrimi tăcute lasă pete pe păturica în care l-a înfășurat. Mă ghemuiesc lângă scaunele lor, căutând cuvinte.
— O să fie bine, mă aud spunând și mă disprețuiesc pentru minciună.
Leah se uită la mine, cu gura strâmbată de spaimă în timp ce încearcă să vorbească.
— De zece ani încerc să am un copil.
Se leagănă înainte și înapoi, aplecată asupra copilului.
Paul se întinde spre ea.
— Leah, nu.
— Nu putem — nu am fost în stare să... spune ea în lacrimi, cu înghițituri dureroase printre cuvinte. Sora lui Paul l-a purtat în pântece pe Lachlan pentru noi. Am stat cu ei. De la naștere.
— Leah...
Și soțul ei este cât pe ce să izbucnească în lacrimi, dar ea continuă să vorbească.
— Când ne-am luat biletele pentru cursa asta toți trei, am crezut că voi exploda de fericire. Eram în sfârșit o familie. În sfârșit, aduceam un copil acasă.
— O să fie bine, spun din nou, încercând să sune sincer. Facem tot ce putem pentru a redobândi controlul avionului.
— O să murim, nu-i așa? spune Leah.
Se prăbușește lângă Paul, care o mângâie pe spate și încearcă să-i spună cuvinte liniștitoare care nu se potrivesc cu oroarea situației în care se află și, pe măsură ce mă îndepărtez, ceva se schimbă în mine.
Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva.

Fiecare persoană din acest avion are un motiv să fie aici: se duce să vadă pe cineva, cineva care va plânge dacă avionul nostru nu mai sosește niciodată. Fiecare pasager are o poveste. O viață de trăit. Am făcut singurul lucru pe care l-am putut face, să-mi țin fiica în siguranță, dar acum trebuie să luptăm.

Îmi șterg fața și mă forțez să mă detașez mental de ceea ce am făcut. Ceea ce contează acum este cum reacționez. Ceea ce contează este să ajung acasă la Sophia. Să-i duc pe toți ceilalți acasă. Bărbatul de pe locul 7G nu a prăbușit avionul în secunda în care l-am lăsat să intre în cabina de pilotaj, ceea ce înseamnă că probabil plănuiește să ne ducă în altă parte înainte…

Nu duc gândul până la capăt. Dacă ne duc în altă parte, avem timpul de partea noastră.

Alice Davanti scrie ceva. Ridică privirea când mă apropii, dar se întoarce la caietul ei înainte să termin eu de vorbit, cu stiloul mișcându-se frenetic pe pagină.

— Lucrați?

Pare ceva ieșit din comun, dar aceasta este o situație ieșită din comun.

— O scrisoare, spune ea scurt. Mamei mele.

Zăresc primul rând — *Îmi pare foarte rău* — înainte să o las, ca să stau de vorbă cu următorul pasager și apoi cu următorul. Toți sunt, pe rând, speriați, uimiți, furioși. Unii dintre ei trăiesc toate aceste trei stări. Derek Trespass, jurnalistul care chelește, se află pe culoar, vorbind cu cuplul de îndrăgostiți fugiți în lume, ajuns la un nivel de beție care îi protejează de realitate.

— Deschideți ușa și trageți-l afară! spune Doug. O fac eu!

— Vezi să nu te rănești, iubire, spune logodnica lui și îl apucă de braț.

Pe obraji are dâre de rimel scurs.

— Este al naibii de tentant, spune Trespass. Măcar am face ceva.

— Vă înțeleg îngrijorările, dar chiar avem nevoie să rămână toată lumea calmă. Vă rog să vă întoarceți la locurile dumneavoastră…

— Să rămânem calmi? sare Doug. Suntem deturnați, pentru numele lui Dumnezeu!

Doar câțiva pasageri stau jos, ținându-și frica în frâu și întinzând gâtul să se uite spre ușa de la cabina de pilotaj. Ce se întâmplă acolo? Mike o fi mort? Mă gândesc la ce a spus Cesca — *are copii* — și mi se face rău de la stomac.

O femeie mai în vârstă din partea din față a avionului se ridică și bate din palme, așa cum o face un profesor de școală primară.

— Scuzați-mă!

Are o voce stridentă, dar plină de autoritate și, încet-încet, toată lumea se întoarce să se uite la ea.

— Panica este inutilă și nu ne ajută deloc.

Este femeia cu părul lung și cărunt care și-a mutat lucrurile în buzunare în loc să-și pună geanta într-un dulap.

Se aude un murmur de nemulțumire de undeva, dar în cea mai mare parte cabina este liniștită. Oamenii au nevoie de o voce a rațiunii într-o criză și sunt adesea mai pregătiți să aibă încredere în unul dintre ei decât în cei responsabili. Această femeie ar putea fi de ajutor. Încerc să-mi aduc aminte cum o cheamă, dar nu-mi vine nimic în cap.

— Nimeni nu va fi rănit, atât timp cât cooperați.

Încep să-mi fac un plan. Trebuie să mai existe și alți pasageri ca această femeie — autoritară, încrezătoare. Ne pot ajuta să menținem calmul, în timp ce noi…

Creierul meu înțelege ceea ce tocmai a auzit.

Cooperați. Nu *cooperăm*.

— Avionul este acum sub controlul nostru.

Femeia are vreo șaizeci de ani. Arată ca o profesoară, un asistent social, o soră medicală; nu ca un terorist. Ridică o mână, în timp ce un bărbat aflat la două rânduri în spate face o mișcare înspre ea.

— Avem arme și nu vom ezita să le folosim.

Bărbatul se lasă încet pe un scaun gol.

— Numele meu este Missouri, spune ea. Dar nu sunt singură.

Se uită prin cabină și, unul câte unul, facem toți același lucru. Privirea mea cade pe rând asupra fiecare pasager. Jason Poke, familia Talbot, Finley și mama lui. Lady Barrow. Pasagerul agitat. Blonda minionă care a plâns când am decolat.

— Prietenii și aliații mei stau printre voi, spune Missouri cu un mic zâmbet. Faceți orice mișcare, și noi vom ști.

Pulsul mi s-a accelerat ca o tobă. Crezusem că îndeplinesc cerința unui terorist — a bărbatului cu fața colțuroasă, care acum pilotează avionul. Dar sunt mai mulți. Nu știm câți. Nu știm unde stau.

Nu putem avea încredere în nimeni.

Douăzeci și opt

Pasagerul 1G

De regulă prefer să lucrez singur. Prezintă mai puțin risc (unii se mai trezesc vorbind sau genul acesta de lucruri) și sunt scutit și de toate discuțiile acelea fără de sfârșit care implică multă vorbărie, dar puțină acțiune.

Unele acțiuni sunt însă prea mari pentru o singură persoană.

În timp, m-am trezit conducând o divizie a grupului de acțiune pentru climă căruia mă alăturasem în urma epifaniei mele. Avea impulsul și energia unei mișcări politice, dar fără ierarhie sau regulament restrictiv și, deși eram un grup mic, eram pasionați de salvarea planetei. Am avut grijă cine ni s-a alăturat: nu voiam nonconformiști, măscărici sau lupi singuratici. Îmi doream jucători de echipă. Voiam adepți, nu lideri.

Încet-încet, îmi adunam turma.

Ecologiștii sunt pe nedrept puși într-un șablon de către mass-media. Ne înfățișează cu părul prins în codițe nespălate și cu barbă, cu picioarele goale și mâini murdare. Spun că trăim din ajutoare sociale, că stăm în pădure și îmbrățișăm copaci. Își bat joc de noi și, astfel, influențează subtil societatea să-și bată joc și de subiect. Dacă ecologiștii sunt o glumă, atunci problemele legate de ecologie trebuie să fie și ele la fel.

În realitate, provenim din toate categoriile sociale.

Unul dintre primii mei recruți a fost o casnică. Administram un grup pe Facebook, numit la vremea aceea Sfaturi domestice. Conținutul înclina de mult spre evitarea plasticului de unică folosință și începeam să introduc tot mai multe imagini cu animale, ca să văd cât de mult impact aveau asupra grupului. În curând, aveam să schimb numele grupului în Acțiune pentru climă și să-l unific cu grupul principal. În felul acesta construiam deja o comunitate de peste o sută de mii de oameni din toată lumea.

Pe cont propriu, suntem o voce firavă; împreună, putem răcni.

O femeie a postat un emoticon care plângea la o fotografie cu un urs-polar înfometat.

De opt zile în luna mea fără plastic, *a scris ea*. Mă chinui un pic, ca să fiu sinceră, dar asta mi-a reamintit de ce o fac!

Sub postarea ei a apărut un șir de comentarii.

Bravo, nu renunța!

Mulțumesc ☺ Soțul meu detestă să-i pun sandviciurile în hârtie cerată — vreun sfat pentru alternative?

Folie?

Desigur! Uf… ce toantă sunt!

Își pomenea mult soțul. Lui îi plăceau lucrurile într-un anumit fel, după cum se vedea. Inclusiv ea.

Am încercat șamponul solid azi-dimineață — se pare că-l sperii și pe bau-bau LOL!!!

Individual, postările ei abia dacă ieșeau în evidență — grupul avea trei mii de membri implicați, iar subiectele curgeau rapid în jos pe pagină —, dar, când le citeai cu atenție, așa cum am făcut eu, scoteau la iveală o anumită imagine.

Știe cineva cum să scoată grăsimea de pe o cravată? Vă rog????

Este bine să înlocuiești untul cu spray cu conținut scăzut de calorii?

Poza ei de profil înfățișa o blondă drăguță cu o talie minusculă.

Derulând înapoi de-a lungul anilor, femeia părea să se fi micșorat, depășită de bărbatul de lângă ea în aproape fiecare fotografie în care ținea o mână posesivă pe umărul ei. I-am trimis un mesaj.

— Bună! Îți mulțumim că ești unul dintre cei mai importanți contribuitori la Sfaturi domestice! Am vrut doar să știi că apreciez cu adevărat postările și comentariile tale.

Răspunsul ei a fost instantaneu.

— O, mulțumesc! Este un grup foarte prietenos — nu știu ce m-aș face fără el!

— Ai scos grăsimea de pe cravată?

— Nu.

A urmat un emoticon trist, o singură lacrimă curgându-i pe obraz.

— Ei asta e, mai sunt o grămadă de cravate pe lume! *am scris eu.*

— Spune-i asta soțului meu…

Conversam aproape în fiecare zi. Aveam deja o idee despre cine este această femeie, despre cum era căsnicia ei, dar chiar și eu am fost surprins când, după câteva zile în care nu mai auzisem nimic de la ea, a trimis un mesaj în care îmi spunea că fusese în spital, după o fractură urâtă la antebrațul stâng.

— Nu a fost vina lui, *a scris ea*. A fost foarte stresat la serviciu.

Degetele mele, pregătite pe tastatură pentru ceea ce mă așteptam să fie o altă sesiune de discuții, care virau ușor spre o ședință de terapie din partea ei, s-au încleștat. Biata femeie. Nenorocitul ăla!

— A mai făcut-o și altă dată?

Cursorul de pe ecran pâlpâia. Mi-am imaginat-o ezitând. Scriind, apoi ștergând, scriind, apoi ștergând.

— Aproape în fiecare zi. Niciodată atât de rău ca acum.

Și așa, de parcă aș fi deschis un robinet, a curs totul. Toate scuzele, toate greșelile lui. Am căutat între rândurile ei adevărul și am fost îngrozit de ceea ce am găsit. O izolase cu succes de prietenii ei. El controla banii, ce făceau, unde mergeau. Era complet prinsă în capcană.

— Conduc un grup de acțiune pentru climă, *i-am spus*. Suntem mii în toată lumea, dar doar o mână care organizează lucrurile în culise. Ar trebui să ni te alături.

— N-aș fi de niciun ajutor. Nu sunt în stare de nimic, nici dacă îmi dați instrucțiuni clare, așa spune mereu soțul meu!

— Întotdeauna vii cu soluții în grupul de Sfaturi domestice. Ai fi valoroasă în echipă.

— Soțului meu nu i-ar plăcea.

— Nu-i spune. Totul este online — o să-ți dau un pseudonim. Este un grup grozav — știu că și celorlalți le va plăcea mult de tine.

Asta a fost momeala. De ce avea ea nevoie, mai mult decât orice altceva pe lume, și era atât de simplu. Avea nevoie doar de cineva care să o iubească.

— Bine, atunci! Mulțumesc mult xxx

Mai târziu, mi-a spus că i-a mulțumit stelei ei norocoase *că* s-a nimerit să-i trimit un mesaj *chiar când avea nevoie de cineva cu care să vorbească, dar aici nu era vorba de noroc. Nici de soartă, nici de destin. Suntem dirijori ai propriilor noastre orchestre și putem alege cine cântă în ele.*

M-am simțit totuși responsabil pentru Sandra. Eram singura persoană căreia îi spusese despre abuzul soțului ei — cum aș fi putut să nu o ajut? Era profund nesigură, dar, sub lipsa de încredere în sine, am văzut o femeie grijulie, plină de compasiune, căreia îi păsa de mediu. Am văzut o femeie ajunsă la fundul prăpastiei. O femeie a cărei îndoială paralizantă a făcut-o să fie recunoscătoare pentru fiecare firimitură de laudă. Cineva atât de obișnuit să-și înlocuiască propriile gânduri cu ale altcuiva încât putea fi sculptată în exact ceea ce aveam eu nevoie.

Am văzut o oportunitate.

Păstorului, oaia lui.

Douăzeci și nouă

6 ore până la Sydney / Mina

Femeia care își spune Missouri poartă un pulover tricotat manual, din lână verde groasă.

Teama care îmi zvâcnește prin tot corpul începe să se atenueze puțin — femeia aceasta nu este teroristul la care mă așteptam. Femeia aceasta este bunica cuiva. Suntem departe de a fi în siguranță, dar dacă și ceilalți sunt ca ea…

E clar că nu sunt singura căreia îi vine ideea, pentru că pasagerii aflați în picioare încep ca la un semn să se îndrepte spre ea. Prin minte îmi trec în viteză imagini, gândindu-mă la ce avem de făcut în clipa în care o vom pune la podea. În dulapurile echipajului există cătușe din plastic și, oricât de mulți ar fi, noi suntem și mai mulți. Tot ce trebuie să facem este…

Dar apoi Missouri își ridică puloverul verde și totul se schimbă.

Grupul de pasageri se dă înapoi. Sub pulover sunt patru pungi de plastic lipite cu bandă adezivă de o curea lată și prinse peste piept. Pungile sunt negre, cu conținutul suficient de flexibil încât colțurile fiecăreia se curbeze ușor și două fire subțiri șerpuiesc din fiecare și dispar sub pulover.

— Stați jos.

Missouri se duce în partea din față a cabinei, lângă intrarea în bucătărie. Încet, toți pasagerii se întorc la locurile lor. Tăcerea îngrozită este întreruptă doar de plânsul lui Lachlan și de vocile neliniștite ale pasagerilor din spatele avionului, care nu au habar de această ultimă răsturnare de situație. Deslușesc vocea unui însoțitor de bord de la clasa economică, asigurând pe cineva că totul este sub control, iar transpirația îmi curge pe șira spinării. Nici vorbă să fie sub control.

E o bombă în avion.

Toată lumea se plânge de cozile de la securitate. Îi auzi pe toți gemând în timp ce își scot pantofii; îi vezi întârziind la poarta de îmbarcare pentru că nu au acordat suficient timp pentru verificări. *Arăt eu a terorist*? spun ei, supărați când sunt trași deoparte pentru o percheziție suplimentară. Dar teroriștii vin în toate formele și dimensiunile, iar aceasta de-aici poartă un pulover verde tricotat manual.

— Merge la cacealma, șoptește Cesca.

Suntem pe culoar, pe aceeași parte cu Missouri, cu câteva rânduri mai în spate de locul unde stă ea. Aș vrea să-și tragă puloverul înapoi în jos, ca și cum faptul că nu văd explozibilele ar schimba cumva probabilitatea ca ea să le detoneze.

— Poate. Vrei să riști?

Este o întrebare retorică. Niciunul dintre noi nu va risca. Sistemele de securitate ale aeroportului sunt riguroase, dar niciun sistem nu este infailibil. O sticlă de decolorant de păr va fi confiscată, dar o sticlă de gel de duș de mici dimensiuni umplută cu peroxid de hidrogen se poate strecura printre obiectele verificate. Nu puteți aduce la bord un cuțit, dar puteți aduce andrele, foarfeci de croitorie sau pile metalice de unghii. Există suficiente arme dacă vrei să găsești o cale.

Carmel și Erik sunt în partea opusă a cabinei, Carmel răsucindu-și întruna un inel pe deget. Femeia minionă de pe locul 5J — blonda pe care am văzut-o flirtând la bar — este încă în picioare și îi fac semn lui Erik să-i spună să se așeze. Când dă să se apropie de ea, femeia o ia spre bucătărie, adoptând o imagine în oglindă a poziției lui Missouri pe partea opusă a cabinei. Se uită la Missouri și zâmbește, apoi dă un semn scurt din cap către noi ceilalți.

— Zambezi, spune ea.

Am nevoie de o secundă ca să-mi dau seama că se prezintă.

Este delicată ca o păpușă, cu mâinile strânse în față ca o mireasă căreia îi lipsește buchetul, iar eu îi cercetez silueta căutând vreun semn că poartă și ea explozibile. Are o rochie din material elastic care cade din dreptul claviculelor ascuțite pentru

a ascunde un abdomen concav. Dedesubt, colanții negri se strâng în jurul genunchilor.

Zambezi. Missouri. O pereche greu de închipuit altfel. Nu le-ai lua drept teroriști.

Missouri merge cu spatele în bucătărie, fără să-și ia nicio clipă ochii de la cabină. Firele de la vestă îi trec probabil prin mânecă, pentru că în mâna stângă ține o bucată mică de plastic negru în care sunt prinse. Ridică interfonul cu mâna dreaptă și se adresează întregului avion.

— Am pe mine suficient explozibil ca să pun capăt vieții tuturor celor din acest avion.

Singurul sunet care se aude este un suspin blând, atât de stăruitor, încât pare să vină chiar din scheletul avionului.

— Tuturor vă este frică să muriți și totuși risipiți apa de care au nevoie disperată recoltele. Încălziți oceanele, epuizând resursele de pește. Conduceți mașini când puteți merge pe jos, mâncați carne când puteți cultiva legume, tăiați copaci pentru a construi case care să adăpostească o populație scăpată de sub control. Omorâți planeta și planetei îi este la fel de teamă cum vă este și vouă acum.

Cum? Pentru asta ne-au deturnat avionul? Pentru asta mi-au amenințat familia? Planetei *îi este teamă*? Simt cum explodează furia în mine și tot ce pot face este să o țin acolo. Îmi imaginasem un bigot religios, un fanatic. Nu asta. Așa arată nebunia. Ca o femeie cu părul cărunt într-un pulover verde, cu riduri în jurul ochilor și pete de bătrânețe pe mâini. Mă gândesc la știrile pe care le-am văzut despre protestele legate de mediu și cum am schimbat canalul rapid, respingându-le complet. Puțin zănatici, poate, dar nu chiar nebuni. În niciun caz *periculoși*.

— Dorința și nevoia sunt foarte diferite, spune Missouri.

Ochii ei sunt ca două mărgele negre, chipul ei e animat.

— Niciunul dintre voi nu a avut nevoie să ia acest avion. Există locuri frumoase în propria voastră țară, precum și în țări în care poți ajunge cu trenul sau cu vaporul. Puteți lucra cu companii din întreaga lume prin e-mail, prin telefon, prin video — nu

trebuie să distrugeți planeta. Este egoist, este costisitor și trebuie să înceteze.

Mă gândesc la Leah și Paul Talbot, ducându-l pe micuțul Lachlan acasă; și la femeia care speră să ajungă la Sydney la timp pentru a-și lua rămas-bun de la o prietenă care este pe moarte. Mă gândesc la Pat Barrow, care fuge de durerea ei. Mă gândesc la cei douăzeci de membri ai echipajului, cu ipoteci de plătit și copii de hrănit. Nevoia este o chestiune relativă.

— Și atunci tu ce cauți într-un avion acum?

În cabină se aude un icnet și toată lumea se întoarce să descopere sursa întrebării.

— Doug, nu!

Ginny se prinde de logodnicul ei, care gesticulează ca un bețiv într-un club de comedie sâmbătă seara.

— Inventatorul becului a lucrat la lumina lumânărilor, spune Missouri, părând mai degrabă amuzată decât iritată de întrebarea-capcană. Inventatorul automobilului a călătorit cu cal și căruță. Aceia dintre noi care lucrează pentru un viitor mai bun trebuie să folosească instrumentele pe care le au la dispoziție pentru a descoperi altele noi.

— De ce nu ne-am prăbușit încă? Atâta vreau să știu, se aude o voce isterică de pe un scaun din cealaltă parte a cabinei, fiecare cuvânt mai pițigăiat decât cel dinainte. Dacă vom muri, să terminăm cu asta. Nu pot să suport așa ceva — nu pot să suport așa ceva!

— Cineva s-o facă să tacă, spune Derek Trespass. Ați auzit-o — dacă o să cooperăm, nu va păți nimeni nimic.

— Are o bombă!

Cuvântul trimite un nou val de spaimă prin cabină. Când arunc o privire spre Zambezi, femeia care seamănă cu o păpușă, văd un zâmbet jucându-i în colțul buzelor. Îi face plăcere.

Missouri ridică o mână și tăcem.

— Am pregătit o declarație care este programată să fie lansată pe rețelele de socializare în următoarele câteva minute. Printre altele, cerem guvernului să-și devanseze obiectivul de reducere la zero a emisiilor de carbon până în 2030 și să amendeze

companiile aeriene care nu pot demonstra un angajament real față de energia regenerabilă.

Pasagerul de pe locul 2D — bărbatul cu picioare lungi, care mi-a spus să mă înveselesc — este aplecat înainte, cu antebrațele sprijinite pe genunchi. În loc de expresia îngrozită de pe fețele celorlalți pasageri, 2D dă din cap în acord cu discursul lui Missouri. O înghiontesc pe Cesca și îi fac un semn din cap până îmi urmărește privirea.

Amazon, Missouri, Zambezi și acum omul de pe 2D. Sunt patru. Câți or mai fi? Mai sunt și în spate, la clasa economică? Îmi trece prin cap un gând neașteptat: *există vreunul și în rândul echipajului*?

— Noi luăm ostatici doar câteva sute de oameni, spune Missouri. Politicienii noștri au viitorul lumii întregi în mâinile lor.

De partea cealaltă a cabinei, Erik s-a mutat. Când m-am uitat ultima oară, stătea alături de Carmel, dar acum este cu câteva rânduri mai aproape de bucătărie decât înainte. Zambezi este atentă la discursul lui Missouri, iar Erik, la rândul lui, e cu ochii pe Zambezi. În timp ce mă uit la ei, Erik se mișcă din nou — un picior, apoi celălalt, așa încet că s-ar putea să nu-ți dai seama. Îmi țin respirația. Ce face?

— Vom continua să rămânem în aer până când guvernul va fi de acord cu cererile noastre sau…

Missouri face o pauză.

— …până când rămânem fără combustibil.

Se lasă tăcerea, în timp ce imaginația noastră colectivă înregistrează toată oroarea acestei amenințări. Înainte să apuce cineva să vorbească, Missouri continuă.

— Nu am nicio îndoială că ne vom atinge scopul. Condamnarea intenționată la moarte a sute de cetățeni ai propriei țări ar fi mai degrabă un autogol, nu credeți?

Nu pare să aștepte un răspuns.

— Între timp, tot ce trebuie să faceți este să cooperați.

Erik se mișcă din nou. Încet, încet. Să fie el numărul cinci? Mă gândesc la felul în care și-a tras draperiile în jurul patului în timpul perioadei noastre de odihnă, refuzând să participe

împreună cu noi la bârfe și jocuri. A spus că vrea să doarmă, dar dacă avea ceva de ascuns?

— Și dacă nu? întreabă Derek Trespass.

Missouri își ridică brațul, lăsând să cadă mâneca puloverului până la cot. Firele vorbesc pentru ea. Soția lui Jamie Crawford începe să plângă, cu niște vaiete zgomotoase care îi fac pe toți să se uite nervoși când la ea, când la Missouri, în cazul în care explozia de emoții a femeii i-ar putea determina pe atacatori să acționeze. Se produce brusc o mișcare neașteptată spre bucătărie. Este Erik, care se repede și o prinde pe Zambezi, răsucindu-i brațul la spate. În toată cabina răsună țipete, iar Carmel o ia și ea la fugă, cu vocea ridicându-i-se deasupra zgomotului.

— Erik, nu — o să ne omori pe toți!

Toată lumea s-a ridicat de pe scaune, plângând, strigând și apucând-o în toate direcțiile. Missouri traversează bucătăria și reapare în spatele lui Zambezi, luptându-se cu Erik. Carmel îl trage de braț, isterică acum, și, peste toate, micuțul Lachlan țipă din răsputeri. Aleg cel mai scurt drum prin cabină, cățărându-mă peste scaune, fără să știu ce voi face când voi ajunge acolo, fără să știu cine unde este și în ce direcție trage, știind doar că o să fie cineva dacă…

Nu am văzut niciodată atât de mult sânge.

Țâșnește într-un arc larg deasupra scaunelor și lasă o pată purpurie pe perete. Cineva țipă și nu se mai oprește, fără nicio pauză de respirație. Bărbatul cu barba tunsă îngrijit — cu ochelarii împroșcați cu sânge — spune:

— Ajută-mă să o așez pe podea!

Hanoracul lui gri este îmbibat în sânge și ține mâinile pe o rană care nu vrea să se închidă, oricât de tare ar apăsa. Țipete. Atât de multe țipete!

Carmel. Douăzeci și doi de ani. Cu mintea plină de zugrăveli de accent și canapele roz-prăfuit, de hoteluri îndepărtate și un iubit care lucrează în City. La mai bine de 35 000 de picioare în aer, sângele îi țâșnește printre degetele unui străin, în timp ce în gât are înfipt adânc un tirbușon.

Treizeci

Pasagerul 1G

*Ce trebuie să înțelegi este că nu mi-*am dorit *niciodată să fie cineva rănit. Dar știi cum se spune: nu poți face omletă fără să spargi ouăle. Uneori, violența este singurul limbaj pe care îl înțelege lumea.*

Tirbușonul era o asigurare: nevoia de o armă aflată mai la îndemână, mai țintită decât amenințarea unei bombe. L-am strecurat în buzunar când m-am dus mai devreme ca să admir barul, *fără un plan concret de a-l folosi și m-am bucurat de el în momentul în care am văzut încercarea echipajului de a-mi submina planul. Metalul a străpuns gâtul fetei cu un sunet pe care l-am găsit curios de satisfăcător. Prima viață pe care am luat-o vreodată. Sânge pe mâini.*

Moartea ei a fost regretabilă, ca orice moarte, dar dintre toți cei aflați în acel avion, cu siguranță echipajul de cabină poartă cea mai mare vină. Imaginează-ți ce declarație puternică ar fi în fața lumii dacă personalul companiei aeriene ar refuza să zboare. Dacă ar cere emisii mai mici și energie regenerabilă.

Curcanii nu votează de Ziua Recunoștinței, nu-i așa?

Fata a fost un sacrificiu, la fel ca bărbatul de pe locul 1J, care a murit pentru ca Mina să înțeleagă importanța solicitărilor noastre. Și-a deschis portofelul la bar, mândru de familia lui, și am văzut cardul de fidelitate de la compania aeriană — un pasager care zbura frecvent. Nu la fel de vinovat ca echipajul, dar nici foarte inocent. El a ales să genereze 5,8 tone de dioxid de carbon zburând de la Londra la Sydney. A ales să distrugă cincisprezece metri de calotă polară. Culegi ceea ce semeni.

I-am pus Rohypnol sfărâmat în băutură, apoi l-am trimis la cele veșnice cu o supradoză de insulină, care a provocat o convulsie destul de violentă și o comă rapidă, urmată imediat de moarte. Vezi tu, insulina nu poate fi ținută în cala unui avion, din cauza necesității de a fi păstrată la o temperatură constantă. Indiferent dacă pleci cu

avionul pentru o singură noapte sau pentru șase luni, întreaga ta provizie poate fi transportată în bagajul de mână, o simplă scrisoare din partea medicului fiind de-ajuns pentru a trece de filtrele de securitate. Mi se pare extraordinar că a trebuit să-mi scot pantofii ca să fiu verificat de explozibil și totuși, cu puțin mai mult decât o privire superficială, am putut trece fără probleme cu o cantitate de insulină cât pentru două luni și douăzeci de comprimate de Rohypnol într-un pachet pe care scria „paracetamol".

Arme umile, poate, dar mult mai ușor de explicat decât otrăvurile ilicite și, după cum ai văzut, lucruri mai eficiente decât ele. Desigur, Rohypnolul administrat lui Adam Holbrook ar fi putut să-și facă efectul mai devreme, dar Volga nu luase în considerare proporțiile lui, puterea lui. Nu contează — a cedat în cele din urmă.

Ah, Volga… Toate acestea i se datorează, de fapt, ei. Nu că și-ar fi dat seama la momentul respectiv.

Începuserăm deja să țintim industria aviației, obținând un succes notabil când am blocat cel mai mare aeroport al Marii Britanii cu o singură pereche de drone. Acoperirea mediatică a fost extraordinară — în sfârșit oamenii ascultau — și am știut atunci că putem face ceva și mai măreț. Ceva atât de măreț încât cei de la putere ar fi fost obligați să ia măsuri.

În vara următoare, monitorizam panoul de mesaje, când Volga mi-a prezentat vehiculul perfect. La propriu.

Volga era cu noi de ceva vreme. Participase la marșuri, se pare că avea o apetență pentru situațiile care provocau dezordine și s-a ales și cu un cazier penal pe parcurs. Era unul dintre acei tineri care se consideră indestructibili, cu o înclinație pentru medicamentele eliberate pe bază de rețetă, care mi-a permis să o țin în pluton.

Știu pe cineva care a adoptat o țestoasă prin WWF pentru fiica ei, *mi-a scris ea*, dar fii atent la asta: e o nenorocită de însoțitoare de zbor!

Conversația s-a concentrat pe tipul acela de activiști de canapea din clasa de mijloc, care expun o pasiune zgomotoasă pentru ambalajele „retro" de lapte din sticlă, dar nu au nicio problemă să zboare jumătate de glob ca să stea la plajă lângă piscină în weekend.

Ipocriți*! a concluzionat Gange, pe bună dreptate.*

O să zboare nonstop către Sydney în decembrie — îți poți imagina amprenta de carbon produsă?

Îmi puteam imagina mai mult decât o amprentă…

Am căutat pe Google traseul. Știrile despre acest subiect erau nenumărate, tabloidele speculând deja pe marginea listei celebrităților care aveau să fie probabil invitate să se îndrepte spre Sydney, dornice să-și vadă numele legate de un astfel de zbor istoric.

Biletele tocmai fuseseră puse în vânzare.

I-am trimis un mesaj privat Volgăi, storcând până și ultima picătură de informație de la ea și promițându-i suficiente opiacee pentru a-i păstra zâmbetul pe buze până la Crăciun. Nu o cunoștea personal pe această femeie; o știa pe bona au pair ucraineană a familiei. Ar putea ea, m-am întrebat, să-și facă intrarea acolo? Dacă ar putea ajunge în casă, ar putea afla mai multe despre familie. Știam că Volga avea vreo douăzeci de ani și i-am sugerat să ia în considerare ideea de a trece drept mai tânără. Societatea nu-i creditează pe tineri cu suficientă inteligență pentru a trezi suspiciuni, am descoperit eu, iar această aparentă inocență poate fi utilă.

Restul îl știi. Becca Thompson, șaptesprezece ani. Elevă care-și pregătește examenul de bac (artă, istorie, franceză). Babysitter. Activistă sub acoperire. Eram convins că se va descurca foarte bine, în ciuda vârstei. Avea elementul-surpriză de partea ei, până la urmă.

De fapt, singura mea preocupare era că ar putea merge puțin prea departe.

Treizeci și unu

Ora 1 / Adam

Prima dată când am zburat împreună cu Mina, tocmai ne mutaserăm împreună. Ne-am dus la aeroport și ne-am luat rămas-bun la check-in, fără să știm dacă ne vom revedea în două ore sau peste trei zile.

— Țin pumnii.

Mina m-a sărutat, apoi s-a întors către tipa de la ghișeu, strângându-și mâinile în față ca și cum ar fi simulat o rugăciune.

— Orice poți face, da? Chiar îmi place băiatul ăsta.

Am surprins-o făcându-mi șugubăț cu ochiul înainte ca pardesiul ei verde-smarald să se răsucească și ea să se îndrepte spre zona de securitate, cu valiza cu rotile urmând-o cuminte. Părul ei, care cu doar câteva ore în urmă era întins pe perna mea, fusese între timp îmblânzit într-un coc îngrijit la ceafă, jumătate de tub de fixativ făcând atmosfera din baie sufocantă de-a dreptul.

La poartă, m-am jucat cu pașaportul în timp ce toată lumea s-a aliniat la îmbarcare, apoi au dispărut cu toții prin tunel. M-am uitat prin fereastră la avionul World Airlines care aștepta pe pistă, imaginându-mi-o pe Mina întâmpinând pasagerii și verificând biletele de îmbarcare.

— Apel final pentru pasagerul Williams.

Când anunțul s-a stins, am auzit pași venind în fugă. M-am uitat în jur la cei încă așezați după chipul șocat al cuiva pierdut în altă lume. *Îmi pare rău, eram la kilometri distanță… Nicio problemă, domnule, haideți să facem îmbarcarea*. Am încercat să-i atrag atenția tipei de la ghișeu, pentru a-i aminti că eram acolo, dar era adâncită într-o conversație. Avionul urma să decoleze în zece minute.

O să-i sun pe băieți, am decis, dacă nu mă urc în avion. O să văd cine era prin preajmă pentru o bere, mai degrabă decât să mă fâțâi prin apartament. O să fie distractiv. Poate fi chiar mai distractiv decât un weekend la Roma.

— Apel final pentru pasagerul Williams — pasagerii sunt acum îmbarcați și gata de plecare. Ultimul apel, pasager Williams.

Mai distractiv? Pe cine păcăleam? Cu un an în urmă, câteva beri și un kebab cu băieții de la serviciu ar fi fost ideea mea pentru o seară perfectă, dar acum eram îndrăgostit până peste cap. Nu contează Roma — aș fi petrecut o săptămână întreagă în standby pentru o singură noapte în Skegness cu Mina.

— Adam Holbrook?

Nu un anunț oficial de data asta, ci un strigăt de la ghișeu. M-am ridicat atât de repede încât m-am împiedicat de bagajul de mână, scăpând telefonul și revista pe care o cumpărasem pentru călătorie. Femeia de la ghișeu a râs.

— Voiam să spun că este ziua ta norocoasă, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Mă duc?

— Te duci.

M-am îmbarcat sub greutatea a două sute de priviri furioase de la pasagerii care m-au luat drept întârziatul Williams, zâmbindu-i Minei în timp ce explica măsurile de siguranță, pe care mi le prezentase și mie cândva, goală, stând deasupra mea în pat, cu un pahar de șampanie într-o mână. *Ieșirile de urgență pentru sex sunt situate aici, aici și aici…*

A fost cel mai frumos weekend. Genul de weekend care trece prea repede, dar care pare să dureze veșnic; când nu te oprești niciodată din râs, când nu încetezi să vorbești. Așa părea să fie întreaga noastră relație.

Unde s-a dus totul?

Tu ai stricat totul. Și acum s-ar putea să nu o mai vezi niciodată.

Aș vrea să știu ce se întâmplă cu Mina chiar acum. Blestem radioul pentru că nu spune nimic nou. De ce nu se vorbește numai despre asta? Cum poate Rise FM să dea în continuare

melodii de Crăciun și reclame la Marks & Spencer, când sute de oameni ar putea fi…

Nu! Nu sunt morți. Mina nu e moartă.

Încerc să mi-o imaginez, încerc să înlocuiesc groaza din mintea mea cu ceva plin de speranță, dar tot ce am în cap sunt scene din filme cu dezastre. Pistoale. Bombe. Avioane explodând, scufundându-se, intrând în clădiri…

Strâng și mai tare din ochi, dar scenele continuă să vină și, odată cu ele, convingerea că totul este din vina mea. Dacă nu m-aș fi îndatorat și nu aș fi mințit-o pe Mina, m-ar fi iubit în continuare. Dacă m-ar fi iubit, nu s-ar fi aflat în acel avion.

Nu spionam. Mina s-a întâlnit cu noi în parc, ca să o ia pe Sophia acasă, iar eu o convinsesem să mergem cu toții la o înghețată. A stat tot timpul pe marginea scaunului, verificându-și ceasul și întrebând-o pe Sophia dacă a terminat. Tiparul era întotdeauna același: eu trăgeam de timp; Mina era disperată să scape. Dacă am fi putut petrece ziua împreună… Dar Mina nici măcar nu voia să ia în considerare așa ceva.

— Am nevoie de spațiu, spunea ea.

— Ce-ar fi să facem ceva luna viitoare, am spus, ultima dată când am văzut-o. Când Sophia e toată ziua la școală. Să mergem la parcul dendrologic, poate, când frunzele își schimbă culoarea. Îți place acolo.

Mi s-a părut că văd regret în ochii ei când a spus nu, dar poate că era ceva ce-mi doream de fapt să văd și nimic mai mult.

Am continuat să insist.

— Sau de Crăciun. Știu că mai sunt câteva luni până atunci, dar la serviciu vor face programările de concedii în curând. O să-mi iau liber cu o săptămână înainte și putem merge la târgurile de Crăciun. Să luăm ceva drăguț pentru Sophia.

M-am gândit că asta ar fi putut s-o facă să se răzgândească, dar a spus doar *O să mă gândesc* și m-a redus la tăcere.

Apoi a luat nota de plată când Sophia a pus lingura jos, ca să o ducă la casă să plătească. Telefonul ei a zbârnâit pe masă, iar instinctul m-a făcut să mă întind după el — același răspuns

automat care îmi poartă degetele direct la site-urile de pariuri pe telefonul meu. M-am uitat la ecran. Era un mesaj de la cineva pe nume Ryan.

Schimb rezolvat cu Administrația echipajelor. Ești pe tura de Sydney. Încă mai cred că eu am făcut afacerea mai bună!

Nu doar că nu am priceput nimic (deși chiar nu am priceput) —, dar nici nu mi s-a părut semnificativ. Numai că, tocmai când plecam, Mina a spus:

— O, în legătură cu târgurile de Crăciun. Nu te chinui să-ți iei liber. Mi-au băgat pe gât zborul la Sydney. Voi fi plecată toată săptămâna aceea.

Deodată, mesajul lui Ryan a căpătat sens.

Când s-au îndepărtat, m-am simțit zdrobit. Să mă urască atât de mult, încât să prefere să fie la mii de kilometri distanță de mine… Era vina mea, știam. Dar chiar și așa.

Mă gândesc la Mina, aflată acum la cheremul atacatorilor, și revin la sentimentul de vinovăție. Mă mișc pe piatra rece, încercând să-mi simt din nou picioarele fără să o deranjez pe Sophia, care a ațipit la mine în poală. S-a sprijinit de pieptul meu, dar, pe măsură ce a devenit tot mai somnoroasă, capul i-a alunecat într-o parte și, fără nicio mână care să o oprească, a trebuit să-mi răsucesc umărul în față ca să o împiedic să cadă. A fost nefiresc la început, apoi incomod, iar acum este aproape insuportabil, dar somnul este cel mai bun lucru pentru Sophia în acest moment, în timp ce eu trebuie să-mi dau seama ce să fac și cât de mult din ce se petrece este din vina mea. Sunt sigur că, dacă nu aș fi fost atât de distras — dacă nu aș fi avut dureri așa de mari de la loviturile încasate —, nu aș fi pierdut niciodată în fața cuiva ca Becca.

Ar fi trebuit să-i spun Minei adevărul de la început, doar că nu avusesem de gând să devină o minciună. Să cumperi un loz de răzuit ar putea fi teoretic numit un joc de noroc, dar nimeni nu-l numește așa până când nu devine o problemă și nu a fost o problemă până când nu a devenit una. La momentul acela eram

prea îngrijorat, prea rușinat, prea disperat să plătesc datoria înainte să observe Mina.

Apa se scurge de pe perete pe spatele cămășii și tresar involuntar. Sophia se foiește, iar eu mă opresc brusc, dar e prea târziu. S-a trezit.

— Mami!

Și din nou, mai tare:

— Mami!

— Șșșștttt, tati e aici.

— Mami!

O legăn ușor dintr-o parte în alta, cu o durere extremă în umăr când fac mișcarea. Sophia începe să plângă.

— Nu-mi place aici, o vreau pe mami. Mami!

— Ce zici de o poveste?

— Nu, o vreau pe mama!

Are corpul încordat, iar picioarele îmi lovesc tibia.

— În camera mare verde era un telefon.

— Mami, spune Sophia, mai încet acum.

— Și mai era un roșu balon. Și o poză mare cu…? închei versul cu o întrebare.

— Cu o văcuță care peste lună sare, șoptește Sophia.

Nu mai lovește din picioare.

— Și niște…

— Urși mititei, stând pe scaune, trei.

Cât de mult uram *Noapte bună, lună*! O dată am ascuns-o; am băgat-o sub covorul din camera Sophiei. Mi-am spus că ar fi bine ca Sophia să aibă o altă poveste înainte de culcare, să rupă această dependență ridicolă de rutină și repetiție. Mi-am spus că oricum nu era o poveste chiar așa de grozavă — erau altele mult mai bune. Am cumpărat o grămadă de povești de la Waterstones, potolindu-mi vinovăția cu *Gruffalo* și *Călare pe o coadă de mătură*. Am comandat un exemplar din *Micul prinț* și i-am sugerat Minei că poate Sophia vrea să audă povești în franceză.

— Mama ta îți vorbea în arabă când erai copil?

Mina a zâmbit.

— Numai când era supărată.

— Am putea găsi câteva povești tradiționale algeriene pentru Sophia.
— Îi place *Noapte bună, lună*.
— Dar chiar în fiecare seară?!
Nu doar repetiția era cea care mă enerva. Ci faptul că Sophia voia să-i citească doar Mina. Când Mina citea *Noapte bună, lună*, Sophia i se alătura. Arăta spre poze și își ducea degetul la buze când bătrâna șoptea *șezi frumos*.
Eu eram întotdeauna un biet secund, jucătorul de rezervă din echipa învinsă.
— Noapte bună, steluțe; aer bun, noapte bună; noapte bună, sunete, care împrejur răsună, terminam eu povestea, iar Sophia se ridica în picioare în pat.
— Când se întoarce mama?
— Nu spune așa ca să te rănească, îmi zicea Mina, dar nu-mi diminua cu nimic durerea.
— Noapte bună, sunete, care împrejur răsună, spun eu acum.
Sophia își cuibărește capul sub bărbia mea.
— Mulțumesc, tati.
— Cu plăcere, dovlecel.
— Mi-e foarte frig.
Corpul îi pare cald pe pieptul meu, dar, când îmi lipesc buzele de fruntea ei, o simt înghețată. Îmi mișc partea superioară a corpului, astfel încât s-o clatin dintr-o parte în alta.
— Hai, hopa sus. E ora de gimnastică.
Ea se ridică, iar eu aproape strig la amestecul de durere și ușurare care vine din relaxarea umerilor și din faptul că-mi pot trage picioarele în sus spre corp.
— Mai știi cum să faci sărituri ca steluțele?
Sophia dă din cap că da.
— Atunci ia să văd douăzeci de sărituri. Hai, hai, hai!
În timp ce Sophia își mișcă mâinile și picioarele când pe lângă, când departe de corp, și iar, și iar, mă mișc și eu atât cât îmi permit cătușele și, în timp ce sângele începe să circule din nou, simt mii de ace care mă înțeapă peste tot.
Sophia își termină săriturile, rămasă fără suflare, dar râzând.

— Acum, alergare pe loc. Start!

O pun să se miște, știind că nu va dura mult până când efortul o va face să-i fie foame, dar eliminând astfel riscul de hipotermie. Protestează când îi spun că am făcut destule exerciții, dar, dacă transpiră, pielea i se va răci și asta o va face să se simtă mai rău.

— Putem să jucăm „Am văzut cu ochii mei“?

Mă uit în jurul pivniței, cu ochii acum pe deplin adaptați la întuneric. Piatră. Trepte. Ușă încuiată.

Am văzut cu ochii mei… absolut nicio ieșire…

— Am o idee mai bună. Ce zici să fii tu ochii mei și să mergem să explorăm?

— Afară? spune Sophia plină de speranță.

— Aici, deocamdată.

Oftează. Cade de acord, dar nu foarte convinsă.

— Bine.

— Începe din colț. Acolo.

Ascultătoare, Sophia trece către colțul îndepărtat al pivniței.

— Acum, trece-ți mâinile peste pereți. Spune-mi tot ce găsești.

— Mi-e frică de șoarecuri.

— Șoareci. Nu sunt șoareci, scumpa mea, aia a fost o poveste stupidă pe care a inventat-o tati. Ce simți?

— Cărămizi.

— Pipăie și pe jos. E ceva acolo?

O cărămidă căzută, o unealtă uitată, *orice*.

La școala de poliție am fost învățați cum să percheziționăm o casă în căutare de droguri sau arme. Perechi de ofițeri, pornind din colțurile opuse ale unei încăperi, apoi verificând fiecare și zona atribuită celuilalt. Se împarte zona în sferturi, asigurându-te că fiecare colț este verificat înainte de a trece la următorul.

— Prefă-te că ești un ofițer de poliție care caută indicii, îi spun acum.

— O să mă fac pilot.

— Doar prefă-te.

Găsește un cui și o cutie de Coca-Cola dietetică de dinainte să ne dăm seama că orice încercam să depozităm aici se acoperea de o mâzgă umedă și pufoasă.

— Putem s-o bem.

Deodată sunt disperat să beau lichidul acela, gâtul meu fiind complet uscat și buzele pline de răni.

— Crezi că poți s-o deschizi?

Durează o veșnicie, degetele ei mici chinuindu-se să desfacă capacul. În cele din urmă, reușește, cu cutia prinsă între picioarele mele, iar băutura mi se scurge efervescentă peste șosete. Sophia bea prima — încântată că i se permite o băutură în mod normal interzisă —, apoi mi-o toarnă prea repede în gură, așa încât lichidul lipicios îmi curge pe gât. Când am terminat, Sophia scoate un râgâit uriaș. Încearcă să spună *scuze*, dar se aude un alt râgâit și pune palma peste gură. Are ochii mari, așteptând să fie admonestată, și este șocată când în schimb mă chinui să râgâi și eu.

— Tati!

O cert tot timpul, îmi dau seama acum. Îi spun *să tacă* sau *să fie cuminte*; *să mănânce frumos* și *să nu răspundă*. O cert cu mult mai mult decât o laud. Este de mirare că o preferă pe Mina?

Râgâi din nou.

— Sophia!

— Tu ai fost de data asta!

Sare peste mine, grea pe picioarele mele, și își strânge mâinile în jurul feței mele, strivindu-mi obrajii și râzând de fața pe care o fac când zâmbesc.

— Aș vrea să te pot îmbrățișa.

Sophia mă trage de brațe.

— Sunt foarte bine legate, mă tem. Deci, dacă nu poți produce ca prin magie o cheie… trag eu cu un zgomot de cătușele prinse de bara de metal.

Oh! lasă Sophia să-i scape, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee. Se repede din poala mea și ia cuiul de jos.

— Drăguță idee, dovlecel, dar funcționează doar în filme.

Sophiei îi cade fața, așa că mă răsucesc, arătându-i gaura din cătușe unde ar trebui să încapă o cheie.

— Ei bine, atunci: încearcă tot ce poți.

Mă aplec în față, lăsându-i loc Sophiei și întrebându-mă dacă ciudata și frumoasa mea fiică mă va surprinde cu talentul ascuns de a deschide lacăte.

Cred că suntem în pivniță de câteva ore. Cât trebuie să mai stăm aici?

O strig din nou pe Becca, dar nu primesc niciun răspuns și faptul că nu știu ce are de gând cu noi mă umple de o teroare egalată doar de temerea mea pentru Mina. Avionul cursei 79 urma să aterizeze la Sydney în câteva ore și tot ceea ce știm de la radio este că nu a deviat de la cursul inițial și nici nu s-a prăbușit.

Încă.

Treizeci și doi

Pasagerul 1G

Nu este ușor să pilotezi un avion.

Aveam nevoie de un pilot — asta era clar —, dar încercarea de a convinge un pilot comercial să adopte modul nostru de gândire ar fi fost un chin, riscând să punem punct planurilor noastre înainte ca acestea să prindă contur. Am încercat să găsesc un pilot căzut în dizgrație, dar nu sunt la fel de ușor de localizat precum medicii fără drept de practică, să zicem, ale căror detalii sunt accesibile pe scară largă.

În cursul cercetărilor mele — care implică mai ales forumuri online — a devenit evident că mulți aviatori împărtășeau dragostea pentru jocurile simulate pe computer. Mi se pare extraordinar că, după o săptămână petrecută într-o carlingă, există cineva care și-ar dori să-și consume zilele libere manevrând un avion pixelat pe un ecran, dar iată că așa este. Se pare că simulatoarele moderne sunt atât de realiste și atât de sensibile, încât este aproape ca și cum ai zbura cu un avion adevărat.

Mi-am dat seama că abordasem problema într-un mod greșit. De ce să caut un pilot pe care să-l conving, când aș putea modela un pilot dintr-un discipol existent deja?

Erau două posibilități. Yangtze era specialistul nostru IT permanent. El a fost cel care a creat forumul nostru pe dark web și s-a asigurat că se va autodistruge când decolează avionul; care a creat numeroasele noastre pagini de Facebook, pe care le-am folosit pentru a selecta adepți într-un mod atât de subtil, încât abia dacă au observat.

Spre deosebire de majoritatea celor din grupul meu, nu eu îl găsisem pe Yangtze; ne găsise el pe noi. Ne desfășuram operațiunile prin intermediul unui sistem de mesaje rudimentar, blocat de o serie de parole care ar fi trebuit să fie complexe. Mi-am deschis computerul într-o zi și am găsit un craniu rânjind la mine lipit peste caseta de

conectare. În timp ce încercam să găsesc o cale de intrare, ecranul s-a dizolvat în fața ochilor mei, culorile scurgându-se în partea de jos a monitorului. Un ping din căsuța mea de e-mail m-a informat despre motivul acestui truc inteligent: puteam să plătesc o mie de lire sterline pentru returnarea în siguranță a site-ului web sau conținutul său ar fi fost transmis poliției.

Am râs de îndrăzneală. Pe atunci, explorările noastre erau cel mult la marginea legii — descoperirea ar fi fost un inconvenient, dar nu un dezastru. O mie de lire sterline părea o sumă curios de mică pentru un șantajist și am răspuns la e-mail cu o contraofertă. Dacă aveam de gând să punem la punct o acțiune directă mai semnificativă, era clar că ne trebuia un serviciu online mult mai bine securizat și găsisem persoana care să ne creeze acel spațiu.

Yangtze era un om ciudat. Moștenise o sumă mare de bani de la un bunic și asta îl făcuse să fie și apatic, și convins că totul i se cuvine. Am descoperit că nu era nici pe departe interesat de motivul pentru care exista grupul nostru, ci doar de provocarea de a-l ascunde. Combinația l-a transformat într-un atu, dar și într-un risc, și nu l-aș fi pus la manșa unui avion în aceeași măsură în care nu i-aș fi încredințat nici o armă.

Și Amazon a fost mai degrabă un pariu riscant, dar reușisem să-l îmblânzesc într-un mod în care nu o făcusem niciodată cu Yangtze. Ca și în cazul majorității celorlalți, l-am găsit online, hotărând devreme că grupul ar putea beneficia de abilitățile sale. Era un om dificil, cu crize de manie care îl făceau destul de instabil.

Cheia recrutării este să potrivești dorința cu împlinirea. La un nivel de bază, acesta este salariul tău — ai nevoie de 28 000 de lire sterline pe an; plătesc 28 000 de lire sterline — dar un angajator priceput va face un pas mai departe. Vânătorii de talente pricepuți vor analiza conturile de pe rețele sociale pentru a identifica punctele slabe ale țintelor lor înainte de a le vâna. Avem o schemă excelentă de îngrijire a copiilor, sală de sport la sediu, oferim pachet medical… Avem seară în oraș cu echipa în fiecare vineri; lucrăm de acasă; ne îmbrăcăm relaxat…

Slăbiciunea lui Amazon era interesantă.

Tot ce vreau este să joc! *spunea biografia de un rând de la profilul său. Am analizat restul paginii lui. Lipsa interacțiunii cu ceilalți; postările pe care le-a distribuit și pe care apoi le-a șters.* Ba nu, *mi-am spus,* tu vrei recunoaștere. Vrei să fii plăcut. Vrei să le arăți părinților tăi că nu ți-ai irosit viața. *M-am uitat și la celelalte postări ale lui — acțiunile cu imagini „patriotice" de extremă dreapta și multe, multe petiții semnate în favoarea cauzei armelor cu bile — și mi-am dat seama că era un om a cărui mânie și frustrare puteau fi canalizate în orice direcție pe care o alegeam eu.*

Am trimis un link către profilul de Grand Theft Auto. M-am gândit că nu va pune întrebări și, într-adevăr, nu a făcut-o; doar m-a adăugat în după-amiaza aceea. În timp ce ne jucam, am împrăștiat gânduri ca niște semințe.

— Nenorociți de stânga care opresc oamenii să poarte maci, îți vine să crezi?!

— Ai văzut-o pe fufa aia din ziar? Accepți să ți se dea de băut toată noaptea și după aia te plângi de viol?!

— Ziua Internațională a Femeii? Atunci, când este Ziua Internațională a Bărbatului?!

A mușcat din toate, confirmându-mi bănuiala că deja nu mai avea gânduri proprii, că anii de jocuri îi plictisiseră mintea într-o asemenea măsură încât acum avea nevoie de opinii servite picătură cu picătură, ca unui pacient legat de o perfuzie. Ușor-ușor, am filtrat conținutul până când solicitările mele au fost legate doar de mediu; până când el, nu eu, a fost cel care mi-a vorbit despre asta.

Când am fost convins că era unul dintre noi, am trecut la atac.

— Un prieten de-ai mei caută să angajeze jucători — o companie de software care trebuie să testeze cât de robuste sunt sistemele lor. Interesat?

Bineînțeles că era.

Timp de un an l-am „angajat", însărcinându-l să pirateze nivelurile unui joc pe simulator, apoi trimițând exact același joc, spunând că securitatea e mai strictă.

— Ești grozav! îi spuneam când învingea din nou sistemul. Nu știu ce m-aș face fără tine.

A costat ceva, desigur, dar veniturile noastre erau bunicele. Imaginea ursului-polar înfometat — un succes pe paginile noastre cu Sfaturi domestice — a dus la un flux regulat de donații. Oamenii care dau bani „pentru mediu" nu întreabă cum vor fi folosiți.

*Trecerea lui Amazon de la jocuri cu împușcături la simulări de zbor a fost o luptă (*Unde este distracția, dacă nu poți ucide oameni?*), dar, la momentul acela, era deja obligat să accepte orice însărcinare pe care i-o dădeam. L-am trimis peste tot prin țară să încerce simulatoare de zbor reale, până când s-a simțit la fel de confortabil într-o carlingă ca pe scaunul lui de joc, apoi am rezervat o serie de lecții de zbor pe avioane ușoare — niciodată de două ori pe același aerodrom.*

— Instructorul a spus că am un talent înnăscut! mi-a scris el într-un mesaj, după prima sa incursiune aeriană.

Am stat o clipă să mă gândesc la cât de departe a ajuns într-un interval de timp atât de scurt. Nu l-am întâlnit niciodată pe Amazon față în față, dar mi-am imaginat că stă puțin mai drept, ținându-și capul puțin mai sus. La fel se întâmplase și cu Zambezi, care era departe de soția bătută pe care o ridicasem de pe jos. Munca noastră — munca noastră importantă, care schimba lumea — a transformat și viața unor oameni mai aproape de casă.

Ai nevoie de aproximativ șaizeci de ore de zbor pentru a obține licența de pilot privat, iar Amazon trebuie să fi acumulat mii de ore de joc doar în acel an. Când a urcat la bordul cursei 79, avea o licență privată și zeci de ore în simulatoare Boeing 777. Mai mult decât suficient pentru ce aveam eu în minte.

La urma urmei, de cât antrenament ai nevoie ca să te prăbușești din cer?

Treizeci și trei

5 ore până la Sydney / Mina

Țipetele au făcut loc unei tăceri încărcate de spaimă și neîncredere. Derek Trespass i-a obligat pe toți pasagerii să se îndepărteze de Carmel și să se ducă în partea stângă a cabinei, urlând „Fiți puțin mai respectuoși!“ când nimeni nu părea să reacționeze. Erik, Cesca și bărbatul în hanorac gri sunt pe podea, pe culoar, cu mine, iar Carmel e întinsă între noi.

— E mai puțin acum, spune Erik.

Jeturile de sânge care ne-au stropit pe toți sunt mai puțin regulate, mai slabe. Bărbatul cu ochelari încă apasă în jurul rănii de la gâtul lui Carmel, iar sângele îi bolborosește în jurul degetelor. Tirbușonul este de la bar, o simplă spirală din metal cu mâner de lemn. Pare barbar s-o lași cu el în gât, dar gaura pe care ar lăsa-o în loc dacă l-am scoate ar agrava pierderea de sânge.

Decizia este teoretică.

— Nu e mai puțin, spune Cesca sumbru. Se oprește de tot.

Privim cum viața părăsește trupul lui Carmel, convulsiile slăbind pe măsură ce îi cedează organele și își pierde cunoștința. Ochii i se dau peste cap, iar pielea din jurul lor e moale și învinețită. Salvatorul își ia mâinile de pe gâtul fetei și se lasă pe călcâie. Își scoate ochelarii, întinzând pe frunte sudoare și sânge, cu fața împietrită de groază. Îi ating brațul și tresare, încă blocat în coșmarul pe care tocmai l-am trăit.

— Ai făcut tot ce-ai putut.

— Aș fi putut ține rana mai apăsat, poate, sau…

— Ai făcut tot ce-ai putut.

Vocea mi se frânge la ultimul cuvânt.

— Fată proastă.

Ca și noi, Missouri este stropită toată cu sângele lui Carmel, dar spre deosebire de noi, fața ei este impasibilă.

Mă uit la ea.

— Cum ai putut?

— Așa se întâmplă când ignori instrucțiunile.

— Nu a făcut nimic rău și tu ai ucis-o!

— Nu a fost…

Mă ridic în picioare, îngrețoșată de scuze.

— Ești un monstru.

— Taci, Mina, pentru numele lui Dumnezeu! se răstește Erik.

Mă răsucesc spre el.

— Tocmai tu te-ai găsit să vorbești! Carmel încerca să te oprească pe tine — asta e tot…

Mă opresc, conștiința refuzând să-mi permită să rostesc cuvintele rămase.

Nu este doar vina lui Erik. Este doar vina mea. Știe și el, știu și eu.

Bărbatul cu barbă încă se uită la Carmel.

— Cum te cheamă? îl întreb blând.

Se uită spre mine parcă fără să mă vadă preț de o secundă, apoi se scutură din starea de amorțeală.

— Rowan. Ar trebui s-o mutăm. Nu putem s-o lăsăm pe podea așa, nu este deloc în regulă.

Clipește rapid, apoi își șterge fără rost ochelarii pe hanorac, înainte de a-i pune la loc.

Cesca se uită spre ușa care duce către zona de odihnă a piloților.

— Am putea…

— O vom pune pe un scaun liber, spun eu repede.

Ben și Louis sunt mai în siguranță acolo unde se află; la fel și jumătate din personalul de cabină. De ce să riscăm să fie răniți când ar mai exista încă șansa să aterizăm în siguranță? Piloții mai au o oră înainte de a trebui să se întoarcă. Dar îmi dau seama brusc că al doilea echipaj de cabină ar fi trebuit să intre în tură cu o oră în urmă. Unde sunt? Între cabină și zona de odihnă nu se aude nimic, dar ar fi putut oare unul dintre ei să coboare să bea ceva? A deschis ușa doar un pic și a văzut ce se întâmplă? Îmi imaginez că se retrag, blochează ușa, își fac un plan.

Cesca își dă seama repede la ce mă gândesc.
— Da, hai să facem așa.
— O putem pune pe scaunul meu, spune Rowan și arată spre locul unde pe ecran rulează un film fără sonor. Ceva îmi spune că n-o să mă mai uit să văd cum se termină.

Cesca apasă butonul ca să transforme scaunul în pat și împreună o mutăm pe Carmel de pe podea. Înfășor o pătură în jurul ei, înghițindu-mi lacrimile.

Îmi pare atât de rău, Carmel, îmi pare atât de rău!

Dacă aș putea da timpul înapoi, ce aș face? Știind cât sânge va fi vărsat, aș mai deschide ușa? Țin o mână pe corpul în continuare cald al lui Carmel și, pentru un moment îngrozitor, mă chinui să o văd pe Sophia întinsă aici și știu fără nicio umbră de îndoială că aș face la fel din nou.

Orice părinte ar face-o.

Atmosfera din cabină s-a schimbat. Pasagerii se înghesuie în grupuri îngrozite, nu mai stau pe locurile lor, ci înghesuiți pe partea opusă, unde i-a adunat Derek. Arunc o privire prin bar. O siluetă stă în partea îndepărtată, păzind cabina din spate, iar Missouri și Zambezi și-au reluat pozițiile pe culoar în fața clasei business. Coordonarea atacatorilor mă face să tremur. Acești oameni trebuie să fi petrecut luni întregi planificând asta — cum putem spera să-i contracarăm? Agitația zgomotoasă de la clasa economică s-a diminuat și sper că echipajul cooperează — sper că-și dau seama ce s-ar putea întâmpla dacă nu o fac. Îmi șterg mâinile pe fustă, lăsând dungi întunecate de sânge pe țesătură. Îmi croiesc drum prin cabină. Trebuie să știu că Sophia este în siguranță; că toate acestea nu au fost degeaba. Missouri ridică mâna când mă apropii, cu declanșatorul din plastic vizibil în pumnul ei. Panica mi se zbate în gât, dar merg mai departe. Trebuie să știu.

Când sunt suficient de aproape încât să vorbesc fără să fiu auzită de altcineva, mă opresc, cu palmele ridicate pentru a arăta că nu sunt o amenințare.
— Unde este fiica mea?

Nimic.

— Ați promis că va fi în siguranță dacă fac ce vreți voi. Te rog…
Cuvintele îmi stau în gât, dar o spun din nou.
— Te rog, e bine? I-a făcut cineva vreun rău?
Mă chinui să nu încep să plâng, fără să vreau să arăt mai multă slăbiciune decât trebuie. Missouri tot nu răspunde, pe chipul ei abia văzându-se că a auzit, și simt cum mă cuprinde furia.
— Ați promis. Am făcut exact ce ați cerut!
— Ce nepoliticos din partea mea!
Pe chipul lui Missouri se întinde un zâmbet crud; apoi femeia ridică vocea și cuvintele îi răsună în cabină.
— Nu ți-am mulțumit niciodată că ai făcut posibilă deturnarea noastră.
— Ce?
Vocea ascuțită e a lui Jason Poke.
— Mina a fost de mare ajutor. Nu am fi putut prelua controlul avionului fără ajutorul ei.
— Ești unul dintre ei?
— Nu, eu…
— Știam eu! spune Jamie Crawford. Nu am spus, Caz, că era ceva în neregulă cu ea? Javră nenorocită! De unde ești, oricum? Nu ești englezoaică.
— Ce legătură are cu asta? întreabă Derek Trespass.
— Arăta ca o musulmană, asta-i legătura, și, din moment ce suntem în mijlocul unui atac terorist, aș spune că este al naibii de relevant, nu-i așa?
— Sunt activiști de mediu, nu jihadiști, idiotule.
— Semtex este Semtex, amice, de oriunde ai fi, și-ți spun eu: e o teroristă nenorocită.
Arată cu degetul spre mine, iar eu mă dau în spate, în ciuda rândurilor de scaune dintre noi.
Nu este prima dată când sunt privită cu suspiciune. Mă întorceam odată cu avionul din Dubai, într-o perioadă tensionată din cauza unei amenințări cu bombă în Qatar din săptămâna precedentă. Am întârziat decolarea, iar un grup de băieți erau deja enervați la maximum. Două ore mai târziu erau bine abțiguiți. I-am auzit îndemnându-se unul pe altul, fiecare

batjocură mai scandaloasă de fiecare dată când treceam pe lângă ei.

— Allahu akbar!

— Care este diferența dintre un terorist și o femeie cu sindrom premenstrual? Cu un terorist mai poți să negociezi.

— Vino aici, drăguță. Am în pantaloni ceva care va exploda dacă îl atingi.

I-au arestat la Heathrow pentru infracțiuni prevăzute de Legea terorismului. M-am silit să-i privesc în ochi în timp ce coborau din avion, deși genunchii îmi tremurau atât de tare încât a trebuit să mă sprijin de perete.

— A fost o glumă! a șuierat unul dintre ei în timp ce trecea pe lângă mine.

Au fost destui pasageri indignați, cu destule imagini pe telefonul mobil, pentru ca avocații lor să-i convingă să pledeze *vinovat*, iar eu am fost ferită de anxietatea pe care mi-ar fi provocat-o o mărturie în instanță. I-am spus șefului că sunt bine, dar m-am resimțit luni în șir după aceea, iar ura din ochii fotbalistului mă trimite imediat înapoi la sentimentele pe care le-am trăit atunci.

— Și tu? continuă Crawford și se întoarce spre pasagerul din Orientul Mijlociu de pe locul 6J, ai cărui ochi se măresc instantaneu de spaimă. Și tu ești unul dintre ei?

— Jamie!

Tonul îngrozit al lui Caroline este dublat de icnetele uimite ale mai multor pasageri din jurul meu.

— Nu fi atât de rasist.

Bărbatul de pe locul 6J își lasă capul în mâini. Simt un junghi de rușine că nu am crezut că era doar un pasager căruia îi era frică să zboare. Toate dezastrele pe care le anticipa nu ar fi putut fi la fel de grave ca realitatea.

— Nu prea ne poți învinovăți.

Crawford este pe val. Caută sprijin în jur și sunt recunoscătoare să văd că nu prea găsește. Majoritatea oamenilor îi evită privirea, uitându-se la podea.

— Întotdeauna ăștia de teapa voastră sunt de vină, nu-i așa?

— „De teapa voastră“? zice Derek Trespass. Ar fi bine să fii atent la ce spui.
— Nu-mi pasă dacă ești musulman sau hindus sau vreunul din nenorociții de Martori ai lui Iehova, spune femeia care se ducea să petreacă Crăciunul cu prietena ei care era pe moarte. Dar, dacă ea — arată spre mine — i-a ajutat, atunci este una dintre ei, pur și simplu.
— Mi-au amenințat fiica, îi explic, încercând să nu mă pierd cu firea. Au spus că va fi rănită dacă nu fac ce îmi cer.
— Și cum rămâne cu copilul meu? țipă Leah Talbot peste întreaga cabină.
Toată lumea se întoarce să se uite la ea. Lacrimile îi curg pe față când continuă, vorbind printre suspine profunde:
— Știi cât de mult am așteptat să fiu mamă? Unsprezece ani. Unsprezece ani de avorturi spontane, de tratamente pentru fertilitate, de când ni s-a spus că nu suntem potriviți pentru adopție.
Îl smulge pe Lachlan din brațele lui Paul și îl ține în fața ei.
— Nu contează viața lui? Ce îl face mai puțin important decât fiica ta?
Paul întinde mâna spre ea, cuprinzându-și fiul și soția în brațe, în timp ce Leah se prăbușește în țipete care îi fac tot corpul să se cutremure. Tremur și îmi amintesc cu câtă disperare îmi doream un copil, cum durerea din pântecele meu mi se oglindea în fiecare lună în inimă.
— Toți sunt importanți!
Lady Barrow stă în picioare și, în ciuda staturii ei mici, este o prezență impunătoare.
— Toți copiii noștri. Orice a făcut această tânără fată, mulți dintre voi ați fi făcut la fel dacă ar fi fost vorba despre copilul vostru.
În orice altă situație, aș fi putut râde că sunt numită *tânără fată*, dar tac în timp ce Pat oprește strigătele nervoase pe care le-a provocat declarația ei.
— Încetați! Opriți-vă cu toții! Eu, una, nu vreau să-mi petrec ultimele ore rămase din — ezită o secundă, schimbând în ultimul

moment cuvintele *viața mea* — această călătorie certându-mă.

Toată lumea din cabină tace. Cât s-au întâmplat toate aceste lucruri, Missouri a privit cu un mic zâmbet pe buze. Îmi dau seama că se bucură de ce se petrece și simt un val de repulsie. Poate chiar a plănuit totul, a vrut să vadă cum ne întoarcem unul împotriva celuilalt, în loc să ne întoarcem împotriva lor.

— Bărbatul de acolo…

Alice Davanti arată spre cabina de zbor în timp ce i se adresează lui Missouri.

— Este un pilot cu brevet?

— Crezi că ne-am pune în pericol propria misiune? Știe să piloteze avionul.

— Nu este același lucru.

Frica traversează cabina ca un incendiu, un murmur care crește în volum, isteria dând naștere unor scenarii dintre cele mai defavorabile.

— Amazon este un pilot priceput; ne va duce la destinație fără incidente, atât timp cât respectați instrucțiunile noastre. Dacă nu o faceți…

Missouri se uită cu atenție la trupul lui Carmel și toată lumea își înghite frica.

Mai multe ecrane TV sunt încă pornite, căștile atârnând inutile pe locurile goale. Îl văd pe Zac Efron rostind cuvinte furioase unei femei la fel de furioase și mute. Încet-încet, se formează din nou mici grupuri de pasageri, care se îmbărbătează reciproc sau șușotesc febril. Pe măsură ce atenția se îndepărtează de Missouri și de mine, o întreb încă o dată, detestând tonul implorator pe care îl aud în vocea mea.

— Te rog, spune-mi că e bine.

Missouri oftează, de parcă aș fi un factor iritant.

— Nu este departamentul meu.

— Dar ați promis!

Ați promis. De parcă ar fi vorba de o înghețată, de o bicicletă nouă. N-ar fi trebuit să-i cred niciodată; sunt criminali, teroriști. Mi se încleștează pumnii și Cesca îmi atinge brațul, de parcă ar putea simți ce aveam de gând să fac.

— Putem să le dăm tuturor niște apă? o întreabă ea pe Missouri. Ar putea ajuta la calmarea pasagerilor.

Missouri se gândește o clipă.

— Bine. Dar repede. Și nu încercați nimic.

Ridicând vocea, îi trimite pe Erik și pe Rowan în cealaltă parte a cabinei, lăsând culoarul liber în timp ce se îndreaptă spre mijlocul avionului.

Cesca îmi eliberează brațul.

— O să fie bine, spune ea încet și, deși n-are de unde să știe, mă liniștește destul cât să fac un pas înapoi.

Respirația mi se stabilizează și clipesc ca să îndepărtez lacrimile care persistă.

Trebuie să rămân calmă. Trebuie să mă concentrez.

Am făcut tot ce am putut pentru a-mi salva fiica; acum trebuie să ne salvăm pe noi.

I-am promis Sophiei că mă voi întoarce mereu la ea.

Cumva trebuie să găsesc o modalitate ca să-mi respect promisiunea.

Treizeci și patru

Ora 2 / Adam

„Tot ce poate să facă“ Sophia se dovedește a fi o împunsătură ascuțită cu cuiul în partea cărnoasă a mâinii mele, care a provocat un țipăt de durere și miros metalic de sânge proaspăt. Îi spun că nu e mare lucru, apăsând rana cu putere pe spatele cămășii și întrebându-mă când am fost vaccinat ultima dată împotriva tetanosului. Dar ea urlă deja, de parcă și-ar fi ținut în frâu toate sentimentele și acum se revarsă totul în lacrimi, dor de casă și furie greșit direcționată.

Sunt primul care recunoaște că nu am gestionat niciodată bine crizele Sophiei. Chiar și după ce am înțeles psihologia din spatele lor — știam că nu se comporta urât în mod deliberat —, tot mă chinuiam să le fac față.

— E ca și cum ai agita o sticlă de băutură carbogazoasă, ne-a spus psihoterapeuta. Fiecare nouă întâlnire, fiecare provocare o zguduie câte un pic. Și dopul nu poate sta locului pentru totdeauna; mai devreme sau mai târziu, va exploda.

Soluția, ne-a spus ea, era să deschidem dopul foarte încet — pentru a-i oferi Sophiei șansa de a se elibera controlat. *Duceți-o în parc după creșă sau puneți-o în trambulină timp de zece minute*, a fost sfatul, sănătos în principiu, dar inutil în fața unui copil care se arunca uneori pe jos din clipa în care plecam din curtea școlii, țipând până i se făcea rău fizic.

— Sophia, ajunge! îi spuneam, conștient chiar în timp ce o făceam că înrăutățesc lucrurile, dar fiind cumva incapabil să mă opresc.

— Hai, iubito, lasă-mă să te duc în brațe, se chinuia Mina s-o convingă, de parcă Sophia ar fi fost bolnavă și nu nervoasă, iar frustrarea și neputința mea duceau inevitabil la o ceartă.

— Mami! strigă Sophia acum. O vreau pe mami!

— Și eu o vreau!

Ferocitatea răspunsului meu o obligă să tacă și preț de o clipă ne privim unul pe celălalt, până îmi dau seama că plâng. Îmi las capul în jos, ștergându-mi obrajii cu umerii. *Mina, Mina, Mina*…

La scurt timp după ce Mina a început să zboare, a avut loc o tentativă de deturnare a unui avion de la o altă companie aeriană. Toată lumea era speriată. De fiecare dată când zbura, simțeam că parcă îmi țin respirația până când ateriza și o imploram să caute posturi disponibile în alte sectoare ale industriei aviatice.

— Totuși mie îmi place slujba mea.

— Dar te iubesc. Și mi-ar plăcea să știu că te întorci acasă întreagă.

Sunt încă întreagă, îmi trimitea ea mesaj după aceea, în secunda în care aterizau. Ușor-ușor, ne-am relaxat, anii aducând o falsă încredere, astfel încât, atunci când a apărut Sophia, nu mă mai gândeam aproape deloc la riscuri. Nu a mai existat vreo altă încercare semnificativă de deturnare de atunci, așa că întreaga lume a crezut că nici nu va mai exista. Nu se putea întâmpla așa ceva.

Și uite că acum s-a întâmplat.

Sophia își trage mânecile halatului peste mâini și îmi șterge lacrimile. Șoptește de parcă i-ar fi frică să-și audă propriile cuvinte.

— S-a prăbușit avionul mamei?

Trag brusc aer în piept.

— Nu, draga mea, nu s-a prăbușit.

Știrile au curs la fiecare douăzeci de minute și de fiecare dată m-am pregătit, doar ca să aud același scenariu. *Fără comunicații… Nicio abatere de la ruta programată… Nicio informație nouă*. Un purtător de cuvânt de la Grupul Acțiune pentru Climă a negat orice legătură cu acțiunea de deturnare. *Etosul nostru este rezistența pasivă și nesupunerea civilă*, a spus el; *nu tolerăm și nu încurajăm actele de violență criminală*. Nu se aude niciun sunet de sus de la Becca și mi-o imaginez aplecată asupra aplicației de urmărire, așteptând ca avionul să devieze de la cursul inițial.

Frica pe care am auzit-o în vocea ei nu m-a liniștit; dimpotrivă. Un infractor speriat este unul periculos. Imprevizibil.

— Mami e bine?

Sophia se ghemuiește lângă mine, cu fața atât de aproape de a mea încât îi simt respirația pe piele. Mi se pune un nod în gât și simt din nou că mă îneacă lacrimile. Nu știu ce să fac, ce să-i spun.

Mina ar ști.

Mă cuprinde un val aprig de iubire și izbucnesc într-un urlet care îmi îndurerează inima și mă rupe în două, când îmi amintesc de certurile, de cuvintele dure, de amărăciunea unei relații pe care am stricat-o cu minciunile mele.

— Tati?

Sophia mă atinge pe cap și îmi dau seama cât de înspăimântată este, dar nu pot vorbi, pentru că mă lupt să-mi recapăt răsuflarea, să mă găsesc *pe mine însumi* sub această urmă de bărbat care plânge ca un copil. Cum am putut lăsa să se întâmple așa ceva? Dacă nu m-aș fi înglodat în datorii, nu m-aș fi dus niciodată la cămătari. Katya nu ar fi fost niciodată amenințată; nu ar fi existat secrete care să mă despartă de Mina, nici un interlop la ușa mea cu pumni cărora să nu le pese ce au distrus. Becca nu ar fi putut să mă drogheze, ar fi eșuat chiar înainte să înceapă, iar eu și Sophia nu am fi fost aici, în pivnița asta, fără nicio ieșire. Totul este din vina mea. Poate că Becca o fi răsucit cheia, dar de luni de-a rândul eu am fost cel care m-am închis.

— Tati, mi-e frică.

Trebuie să mă adun.

Încet, îmi domolesc respirația sacadată. Îmi încordez fiecare mușchi, rigid de la frig și lipsa de mișcare. Abia îmi mai simt degetele acum.

— Și mi-e foame.

— Și mie.

Mi se frânge vocea și tușesc, dar o spun din nou, încercând să mă conving — pe mine și pe Sophia deopotrivă — că nu am cedat. Mă uit în jurul pivniței, de parcă mâncarea ar putea apărea

în mod miraculos în lumina slabă cu care mi s-au obișnuit deja ochii.

— Vom încerca să o strigăm din nou pe Becca, bine?

Buza de jos a Sophiei tremură.

— Ea este singura care ne poate aduce ceva de mâncare. Nu o s-o las să-ți facă nimic rău, da?

Iau tăcerea ei drept acceptare și strig cât pot de tare.

— Becca! Becca! Becca!

Fac o pauză — cred că aud mișcare, dar nu pot fi sigur.

— Becca? Avem nevoie de mâncare! De apă!

Ascultăm. Se aud pași deasupra, iar peste fâșia îngustă de lumină de la baza ușii se zărește o umbră. Radioul se oprește brusc.

— Sophia are nevoie de mâncare și de apă.

Nimic. Dar măcar umbra este încă acolo. Încerc din nou.

— Măcar niște apă — te rog, Becca.

— Nu deschid ușa asta. O să încerci să scapi.

În glas i se aude o încordare care sună a stres. Pentru că nu știe ce să facă, oare? Sau pentru că știe că a mers deja prea departe? Am nevoie să rămână calmă. Dacă e calmă, poate reușesc s-o fac să se răzgândească.

— Nu mă pot mișca, cum aș putea să scap?

Trag de țeava din spatele meu, iar metalul scoate un zgomot înfundat din cauza cătușelor.

— O să încerci tu ceva.

— Te rog, Becca. Doar ceva pentru Sophia.

Mă uit la fiica mea.

— Hai, șoptesc, încearcă și tu.

— Te rog, Becca, mi-e foarte foame.

Umbra se îndepărtează de ușă. O clipă cred că a plecat, dar apoi aud mișcare din bucătărie: zgomotul ușilor dulapurilor, sertarul pentru tacâmuri, frigiderul. Radioul pornește din nou: un refren trunchiat din „Last Christmas“, înainte de a trece la cum este să fii singur *în această perioadă specială a anului*.

E momentul să gândesc repede. Aceasta ar putea fi singura noastră șansă.

— Sophia, o să plecăm de aici.
Ea îmi caută pe față promisiunea și mă întreb cât de mult îi pot cere să facă.
— Cât de repede poți să alergi?
— Chiar foarte repede. Sunt cea mai rapidă din școală.
— Și poți să stai foarte, foarte nemișcată?
Ca răspuns, Sophia rămâne cu picioarele și brațele încrucișate și cu buzele strânse, așa cum face când este strigat catalogul.
Zâmbesc.
— Foarte impresionant. Vom juca un fel de joc, bine? La început vei sta supernemișcată, apoi vei alerga cât de repede poți.
Ușa pivniței se deschide spre interior către casa scării. Dacă Sophia se lipește de peretele din spatele ei, Becca nu o va vedea.
— Scoate-ți halatul și pune-l acolo.
Fac semn din cap spre cel mai întunecat colț al pivniței.
— O să ne prefacem că ești întinsă pe jos.
Sophia face ce i-am spus, cu dinții clănțănind deja în timp ce aranjează halatul. Nu este perfect, dar ochii Beccăi se vor adapta la întuneric și tot ce ne trebuie este să facă doi-trei pași în pivniță...
— O să-i zic că ți-e rău, îi spun Sophiei. Că trebuie să te ajute. De îndată ce ea coboară scările, alergi în bucătărie și ieși din casă, bine? Nu te oprești pentru nimic, înțelegi?
— Și tu la fel?
— Va trebui să faci asta singură, scumpa mea.
Mă uit fix în ochii ei.
— Poți să o faci, știu că poți.
Lumina de sub ușă pâlpâie, Becca se mișcă prin bucătărie. Nu avem mult timp.
— În spatele ușii, acum, draga mea. Tăcută și nemișcată ca un șoarece.
Sophia se grăbește să-și ocupe poziția în capul scărilor, lipindu-se de perete. Lumina este prea slabă ca să-i văd fața, dar știu că se uită la mine și mi-aș dori să-i arăt o încurajare cu degetul mare ridicat în sus, în loc de zâmbetul menit să-i dea încredere, pe care nu-l va putea distinge. Sus se aude o ușă.

— Ești gata? o întreb în șoaptă.
— Sunt gata.

Prea târziu, îmi dau seama că i-am spus Sophiei doar să fugă, nu și unde să fugă. Mo nu deschide ușa la ora asta, iar a treia căsuță din șir este o casă de vacanță, rar vizitată. Cea mai apropiată casă, în linie dreaptă, este dincolo de parc, tocmai la complexul de locuințe. Chiar dacă Sophia trece prin parc, la ușa cui va suna? Prietena ei Holly locuiește undeva în cartier, dar chiar și eu mă chinui să o găsesc, în mijlocul labirintului de străzi. Dacă se rătăcește?

Dacă o ajunge Becca din urmă?

Sunt pe cale să risc o nouă șoaptă urgentă către Sophia, când se aude un zgomot de zgârieturi și o bufnitură puternică. Mă uit în capul scării, dar nu văd nicio umbră, nicio mișcare peste fâșia de lumină de sub ușă, și deodată simt o rafală de aer rece deasupra capului. Becca e în fața ușii de la intrare, lângă vechiul tobogan pentru cărbuni. Intrarea — o deschidere în jur de doi metri pătrați — este ascunsă în iarbă de peretele din față al casei. Iese la jumătatea peretelui pivniței, unghiul înclinat al jgheabului făcând imposibilă vederea lumii exterioare. Aerul rece este suficient de aproape ca să-l simt, dar nu pot vedea nimic și mă gândesc cum pentru Mina trebuie să fie exact invers.

Ceva cade din tavan, lovindu-mă pe umăr, apoi sărind pe podea. Aud că placa de beton este târâtă înapoi peste deschidere și aerul din încăpere se schimbă, ca și cum s-a închis o fereastră.

Stau nemișcat o clipă, ascultând pașii Beccăi alergând înapoi spre casă. Ușa de la intrare se trântește și mă cuprinde disperarea. Era singura noastră șansă de a scăpa, iar Becca s-a asigurat al naibii de bine că nu o putem folosi. O chem înapoi pe Sophia.

— Dar când deschide ușa, trebuie să fiu pregătită.
— Nu va deschide ușa, scumpa mea.

Pachetul care mi-a lovit umărul este o sacoșă de supermarket, cu mânerele strânse într-un nod pe care Sophia nu-l poate desface. Așa că rupe plasticul și scoate o sticlă de apă și două sandviciuri învelite în folie, dintre care îmi întinde mie unul.

— Va trebui să mi-l dai tu să-l mănânc.

— Ca unui bebeluș?
— Mă tem că da.
Sophia ia câte un sandvici în fiecare mână, mâncând deja din al ei și îl întinde pe celălalt spre gura mea deschisă. Este cu brânză, tăiată grosier și fără nimic întins pe pâine care s-o înmoaie puțin, iar prima mușcătură îmi rămâne în gât. Intru o clipă în panică și am senzația că mă sufoc, înainte ca bucata din gât să se miște în jos spre stomac și să pot respira din nou. Sophia mă copiază, prefăcându-se că ia o înghițitură exagerată care îi pune la treabă tot corpul, înainte să mai rupă o gură din sandvici.
— E mai bine?
Dă din cap, cu gura prea plină ca să poată răspunde. Tonul liniștitor al crainicului de la radio din programul de la primele ore ale dimineții ne spune că vom afla *mai multe despre știrea serii*, iar eu îi spun Sophiei să tacă și întorc capul spre radio.
Premierul a convocat în această seară o întâlnire de urgență în urma deturnării confirmate a unui Boeing 777 de către activiști împotriva schimbărilor climatice. Se crede că peste 350 de persoane sunt ținute ostatice la bordul avionului cursei 79, primul zbor direct programat vreodată de la Londra la Sydney. Autorii deturnării au declarat că intenționează să rămână în aer până când se termină combustibilul, cu excepția cazului în care guvernul acceptă cererile lor de a devansa obiectivul de zero emisii de carbon până în 2030 și de a amenda companiile aeriene care nu pot demonstra un angajament real față de energia regenerabilă. În urmă cu câteva momente, premierul a dat această declarație…
— Tati, ăsta e avionul mamei.
Pe măsură ce legătura trece la un reporter de la fața locului, auzim sunetele înfundate ale unei mulțimi — camerele de fotografiat, jurnaliștii care vorbesc — și răcoarea vagă a aerului nopții pe fundal. Mi-l imaginez pe prim-ministru stând într-o mare de lumini pe celebra Downing Street, gravitatea situației ridicând presa din pat la această oră din noapte.
Doar spune că da, îl îndemn în tăcere. *Orice vor — doar să fii de acord*. Nu trebuie să se țină de cuvânt, nu-i așa? Acești oameni sunt criminali. Teroriști. *Doar spune că da*. Trag de metalul din

jurul încheieturilor, frustrat să fiu transformat în spectator la propria mea criză. Fiecare actualizare radio mă face să mă simt mai neajutorat.

Aș dori să-mi exprim compasiunea pentru familiile tuturor pasagerilor și personalului de la bordul zborului 79. World Airlines ia legătura personal cu toate rudele apropiate, pentru a se asigura că noutățile sunt transmise cât mai repede posibil.

Telefonul meu mobil este la etaj și bateria era deja aproape în întregime consumată când am luat-o pe Sophia de la școală. Au încercat să mă sune? Dar, pe de altă parte, poate că nu mai sunt trecut ca rudă apropiată a Minei. Mi-o imaginez trimițând un e-mail la Resurse Umane, dând numărul unui prieten, al tatălui ei... *După despărțirea mea de dată recentă, vă rog să-mi actualizați dosarul de personal*. Simt un impuls de furie, nu față de Mina, ci față de mine însumi. Căsnicia mea s-a prăbușit și eu aș fi putut să o salvez. Nu eram la mii de mile depărtare, nu ascultam relatări la radio, nu eram încătușat de o conductă la doi metri sub pământ. Eram chiar lângă Mina — copilot, nu pasager — și n-am făcut nimic.

Premierul continuă.

Operatorii indonezieni de control al traficului aerian au identificat aeronava deturnată și au obținut autorizația pentru o interceptare militară; pentru moment, încercăm să stabilim ce măsuri au fost luate din momentul în care zborul 79 a întrerupt contactul radio.

După ce a pasat cu grijă problema în mâinile altcuiva, păstrează genul acela de tăcere care anunță fraza culminantă.

Să nu ne amăgim. Încă o pauză. *Acesta este un act terorist*.

Da. Nu am votat pentru premier, nu am votat pentru partidul lui, dar cel puțin le spune pe nume. Nu activiști, nu ecologiști, nu hipioți caraghioși care opresc traficul să facă dansul ploii.

Teroriști.

Și nu vom fi șantajați de către teroriști.

Ce? Nu! Nu, nu, nu, nu...

Problemele de mediu sunt o parte-cheie a strategiei partidului meu și discutăm cu sectorul aeronautic pentru a obține o scădere a emisiilor de carbon...

Nu mai ascult restul. E un vuiet în capul meu. Nu văd în fața ochilor altceva decât pe Mina; nu aud altceva decât cuvintele unui bărbat care nu are nimic în joc, nu are o persoană dragă aflată într-un avion deturnat. Cineva care se gândește la evoluția sa politică, la cum să mai câștige niște procente și la voturile și la alegerile viitoare.

Nu vom ceda.

Și cum rămâne cu Mina?

Treizeci și cinci

Pasagerul 1G

Mi s-a părut interesant să văd că pasagerii se întorc unul împotriva celuilalt. Cât de repede se desprind straturile decenței umane, cât de repede instinctul și prejudecățile preiau controlul…

Faptul că gândul lor s-a dus imediat către terorismul islamic a fost unul firesc și, de fapt, am studiat astfel de acte în profunzime, învățând multe despre devotamentul lor, răbdarea lor, metodologia lor. Atentatele de la Mumbai din 2008 au fost rezultatul unui an aproape întreg de pregătire și planificare. Există totuși diferențe între acțiunile unui jihadist și ale noastre. Ei sunt motivați de credință; noi suntem motivați de știință. Faptele sunt incontestabile, indiferent dacă alegi sau nu să le asculți.

Pasagerii de la clasa business s-au liniștit îndată ce au văzut până unde mă forțaseră să merg. Nu plănuisem să-o ucid pe Carmel, dar moartea ei ne întărise poziția de forță și simțeam că lucrurile vor fi mai ușoare din acel moment. Întrucât echipajul rămas era ocupat să aducă apă, am profitat de ocazie pentru a face o vizită la clasa economică. Chiar când intram în zona de relaxare, am surprins o mișcare în spatele barului. M-am oprit brusc.

— Cine-i acolo?

Încet, un bărbat s-a ridicat, cu mâinile în sus și tremurând atât de violent încât părea că dansează.

— Cum te cheamă?

— H-Hassan.

— Mișcă!

Bărbatul a reacționat instantaneu, lăsându-se pe vine pe sub trapă și pe jumătate alergând, pe jumătate căzând a făcut cei câțiva pași către cabina de la clasa economică, unde Niger supraveghea culoarul din stânga.

— Du-l în spate cu restul echipajului.

Niger s-a conformat cu un semn scurt din cap, dându-se la o parte când Hassan s-a repezit pe lângă el, apoi i-a dat un brânci în spate, ceea ce l-a făcut să alerge pe culoar. În spate, lângă intrarea în bucătărie, o grămadă de oameni în uniformă l-au tras la podea pe nefericitul barman. Niger îi pusese pe cei din echipaj să stea pe culoar, unde putea vedea mai ușor orice mișcare și am fost impresionat de inițiativa lui. Faptul că trăise pe străzi îi dăduse un avantaj față de ceilalți, o duritate care însemna că nu era ușor de intimidat. Când l-am cunoscut, la o demonstrație legată de problema încălzirii globale, mânjea cu vaselină parbrizul unei dube de poliție parcate pe o stradă laterală, în timp ce ocupanții ei încercau să împiedice un protest perfect legal. Ochii ni s-au întâlnit exact când el aluneca de pe capotă. Purta o cagulă; eu aveam o șapcă și o eșarfă peste gură, ceea ce însemna că-i era greu să-și dea seama de ce parte a baricadei eram.

— Porci nenorociți, am spus, probabil singura dată în viața mea.

El a dat din cap aprobator.

— Mai este una în Bridge Street.

— Arată-mi.

Atunci a zâmbit și mi-a aruncat vaselina. Neînfricat și inteligent. Încă nu i-am găsit o slăbiciune. Am prins cu grijă tubul și am alergat împreună, uniți împotriva unui inamic comun. Până la sfârșitul zilei, eu aveam un nou recrut (nu că el ar fi știut asta la momentul acela) și el avea unde să locuiască, după ce am tras câteva sfori. Nu a asociat niciodată rolul său în organizația noastră cu acea întâlnire întâmplătoare — nu a știut niciodată când discutam online că ne întâlniserăm deja față în față — și așa îmi convenea să stea lucrurile. Eu îi știam pe toți; nimeni nu mă știa pe mine.

Spre deosebire de Niger, aveam deja emoții în privința lui Gange. Era tânăr — douăzeci și ceva de ani — și, deși era absolvent de psihologie și lucra la acea vreme pe un post de clinician în sistemul public de sănătate, mi s-a părut adesea că nu judeca lucrurile tocmai corect. L-am văzut în cele din urmă ocupându-și poziția — de pază între clasa economică și bar — și am observat că tremura de emoție. Era clar că îi trecuse prin cap să ne abandoneze cu totul și știam că va trebui să fiu cu ochii pe el.

M-am uitat prin tot avionul, numărându-i pe membrii echipei; verificând posturile cu numele, numele cu fețele. Părea că lumea se conforma mai ușor în cabina de la clasa economică decât la clasa business și m-am întrebat dacă pasagerii de-aici aveau sentimentul că li se cuvine mai mult și din cauza asta aveau să apară mai multe provocări. Poate că mă gândeam prea mult; poate că locurile înghesuite se potriveau pur și simplu mai bine unei situații care presupunea luarea de ostatici.

Câțiva dintre pasageri se chinuiau în zadar cu telefoanele mobile, probabil încă își imaginau că Wi-Fi-ul era într-adevăr „temporar oprit", așa cum fuseseră informați la începutul zborului. I-am văzut lovind butoanele cu disperare, chiar ținând telefoanele deasupra scaunelor, de parcă înălțimea suplimentară le-ar fi putut oferi un semnal.

Comunicațiile au fost o componentă-cheie a operațiunii, desigur. Am decis că nu vom încerca să controlăm radioul din cabina de zbor. Yangtze era destul de sigur că ar fi fost posibil și, într-adevăr, ardea de nerăbdare să încerce, dar părea un risc inutil. Îndată ce deturnarea era în desfășurare, controlul traficului aerian avea să fie în mare măsură lipsit de putere și exista întotdeauna riscul ca intervenția lui Yangtze să fie observată prea devreme și autoritățile, alertate. Era mult mai important să punem la pământ rețeaua Wi-Fi din cabină. Rolul Minei a fost crucial pentru succesul misiunii noastre și s-a bazat în întregime pe faptul că ea nu a putut comunica cu Adam. Ceea ce a înnebunit-o, desigur, dar tocmai acesta era ideea.

Și, după cum s-a dovedit, era mai bine să nu știe.

Treizeci și șase

4 ore până la Sydney / Mina

În timp ce eu și Cesca ne mișcăm prin bucătărie, umplând carafe cu apă, arunc o privire spre ușa de la cabina de pilotaj. Ce se întâmplă acolo? Nu există niciun indiciu că nu suntem altcumva decât pe mâinile unui pilot experimentat și mă întreb dacă asta înseamnă că bărbatul pe care l-au numit Amazon știe ce face sau că suntem încă pe pilot automat.

Oare Mike ar mai putea fi încă în viață?

Mă agăț de orice speranță, știu, dar, dacă el este în viață — doborât, legat, dar *viu* —, atunci am față de el datoria să repar ce am făcut. Trebuie să găsesc o modalitate de a schimba lucrurile. Nu o văd pe Missouri, dar femeia blondă — Zambezi — mă urmărește, mutându-și privirea de la Cesca la mine și apoi la pasagerii din cabină. Nu poate avea mai mult de un metru șaizeci și ceva, și este slabă, dar are o postură de boxer, iar pe chip nu i se vede nici urmă de nervozitate. Mai degrabă afișează un mic zâmbet, de parcă ar spune: *Hai, atunci, arată-mi ce poți*.

Bărbatul cu picioare lungi de pe locul 2D se ridică și se întinde, de parcă ar merge la o plimbare, n-ar deturna un avion. Intră în bucătărie și se sprijină de ușa cabinei de pilotaj, observând ce se întâmplă. Dă din cap spre femeia blondă.

— Yangtze.

Colțurile gurii i se ridică un pic în timp ce o cântărește din cap până-n picioare.

— Și zi așa, femeie?

— Să mori tu!

Răspunsul este laconic și mă uit la Cesca, încercând să le înțeleg conversația, dar și ea este la fel de nedumerită ca mine. Încerc să văd dacă bărbatul înalt are și el explozibile. Poartă un tricou și nu văd nici fire, nici umflături în jurul pieptului.

Observă că mă uit la el și ridică sugestiv o sprânceană. Mă întorc înainte să-mi poată vedea repulsia pe față.

— Fără pahare de sticlă.

Zambezi face semn spre locul în care Cesca așază pe o tavă paharele pentru pasagerii de la clasa business. Fără cuvinte, Cesca le pune la loc în dulap și găsește un set de pahare din carton. Deschid dulapurile cu încetineală deliberată, cu mâinile scoțând sticle de apă și pungi cu covrigei, în timp ce parcurg mental fiecare zonă a bucătăriei, căutând ceva ce am putea folosi ca armă. Mâncare și băutură, un cuptor, un filtru de cafea, dulapuri frigorifice… nimic ce aș putea lua și folosi cu ușurință.

Dacă aș reuși să sparg un pahar, aș putea ascunde un ciob pe undeva, dar cum pot face asta lângă cei doi care ne privesc? În dulap sunt pahare pentru porto — cu picioare subțiri care s-ar rupe ușor și în liniște; ar fi evident dacă aș pune unul în buzunarul jachetei? Îmi strecor o mână ca să dau la o parte perechea de mănuși din bumbac pe care îi place lui Dindar să le purtăm când servim mâncarea.

— Hai mai repede.

Degetele mele sunt încă lipicioase de la sângele lui Carmel. Se strâng în jurul biletului pe care l-am găsit cu prăjitura Sophiei. Vreau să-l scot, dar nu suport gândul că atacatorii mi l-ar putea smulge, luându-mi această legătură fragilă dintre mine și fiica mea.

Pentru mami a mea.

În buzunar, apăs bilețelul între mână și șold, amintindu-mi greutatea ei când era bebeluș și o aduceam în brațe din mașină, pe jumătate adormită. Picioarele atârnând pe fiecare parte; capul ei lăsându-se pe pieptul meu. Expir încet cu un oftat.

Mă întorc la tine, Sophia.

Mi-o repet, în timp ce merg cu Cesca prin cabină, turnând apă sub ochii vigilenți ai atacatorilor. *Mă întorc după tine*. Fiecare iterație mă face să simt mai tare că este posibil; mai tare că sunt suficient de puternică pentru a supraviețui acestei situații.

— Te simți bine?

Este Rowan, pasagerul care a ajutat-o pe Carmel. Și-a scos hanoracul îmbibat de sânge și s-a îmbrăcat cu unul aproape identic, într-o nuanță de gri puțin mai închisă.

— M-au lăsat să-l scot din bagajul de mână.

Se uită la uniforma mea stropită toată.

— Vrei și tu ceva? Întotdeauna am câteva haine de rezervă, în caz că mi se pierd bagajele.

— Mulțumesc. Nu este nevoie.

Să am sângele lui Carmel pe haine îmi pare o penitență pe care o merit și o amintire a ceea ce s-a pierdut deja.

— Nu cred că ceilalți au explozibile, spune Cesca pe ton scăzut, cu ochii ațintiți la oamenii din cabină. Nu văd nimic în mâinile lor.

Teroriștii se plimbă în sus și în jos pe culoare, strigând la pasageri să-și țină mâinile la vedere. Îi cercetez pe fiecare pe rând, urmărind felul în care își mișcă brațele. Imposibil de spus dacă poartă ceva pe sub haine, dar Cesca are dreptate: nu țin detonatoare în mâini.

Am putea s-o punem la pământ pe Missouri și să-i luăm declanșatorul din mână înainte să apuce să apese pe buton? Pulsul mi se accelerează și simt broboane de sudoare pe frunte. Șansele de succes sunt mici, iar dacă eșuăm… Mă gândesc la toate momentele în care Adam a abordat criminali violenți, povestindu-mi apoi ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Doar pumni, doar ace, doar cuțite. Curaj discret.

Mă întorc la tine. Îmi repet mantra tăcută și de data aceasta nu mă mai gândesc doar la Sophia.

Când Missouri reapare pe culoar, suntem din nou atente, vederea plasticului și a firelor din mâna ei fiind de-ajuns pentru a ne face să ne conformăm.

— Vreau să treceți în cabina de la clasa economică. Scăpați de apa aia.

Se întoarce spre cabină, bate din nou din palme în acel mod deconcertant de blând, înainte de a striga din nou ordinul.

— Toată lumea în spatele avionului. Mișcați-vă! strigă ea ultimul cuvânt, provocând o luptă panicată pentru a trece de la clasa

business, peste bar, la clasa economică.

— Schimbare de plan, o aud pe Missouri spunându-i lui Zambezi, când trecem pe lângă ele. Îi vreau pe toți cât mai departe de acțiune.

În zona barului ne împart în două grupuri, ducându-ne în cele două părți ale cabinei de la clasa economică. Sunt împinsă spre culoarul din dreapta, împreună cu Cesca, Rowan și cei doi jurnaliști. Bărbatul din Orientul Mijlociu de pe scaunul 6J este în fața noastră, dar nu se mișcă. Are toți mușchii încordați și, când trecem pe lângă el, simt mirosul acru al transpirației stătute. În spatele avionului pot vedea echipajul rămas de serviciu, înghesuit pe podea. Ușa care duce către zona de odihnă este încă închisă. Și-au dat seama ce se întâmplă și au rămas ascunși?

— Așezați-vă! Acum!

Ne lăsăm în jos între rândurile de pasageri de la clasa economică, iar lipsa bruscă de spațiu mă face să simt că nu pot să respir. Sunt în partea din față a culoarului, Cesca în spatele meu, apoi Rowan, Derek Trespass și, la urmă, Alice Davanti.

— Mâinile pe cap.

Sute de perechi de coate se ridică în aer. Lachlan țipă din nou, cu plânsul zgomotos al unui copil flămând. În alte părți, în cabină, se răspândesc ca focul suspine înăbușite.

Yangtze, bărbatul cu picioare lungi, este încă în zona barului. Face o plecăciune simulată în timp ce Missouri se apropie, lovind din călcâie.

— Yangtze, prezent la datorie.

Femeia nu ezită.

— Dar știu că ți-a luat ceva timp.

— M-am gândit că ai totul sub control.

Fața lui Missouri se strâmbă, de parcă ar încerca să decidă dacă să fie flatată sau enervată, iar schimbul ciudat de replici dintre cei doi atacatori din bucătăria din față capătă deodată sens.

Și zi așa, femeie?

Să mori tu!

— Nu se cunosc între ei, îi spun lui Cesca. Se întâlnesc prima dată.

Bărbatul din Orientul Mijlociu stă încă în picioare, plimbându-și privirea prin cabină. Încerc să stabilesc un contact vizual cu el, ca să-i transmit că ne pune pe toți în pericol, când Missouri șuieră la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gange, revino-ți!

Gange?

Bărbatul dă din cap, așezându-se ferm în mijloc, cu ochii ațintiți în capătul îndepărtat al cabinei. Mă străbate un fior când mă gândesc la felul în care mi-am ignorat suspiciunile, cum m-am simțit vinovată pentru ele.

Missouri îi repetă instrucțiunile unui bărbat care stă în partea opusă a cabinei.

— Niger, supraveghează culoarul.

Gange. Niger.

Râuri, îmi dau seama, făcând în sfârșit legătura. Missouri este liderul și stă în zona barului cu blonda Zambezi și Yangtze cel cu picioare lungi. Gange este tânărul ale cărui picioare sunt la câțiva centimetri de genunchii mei. Înălțime medie și ușor plinuț, Gange are pielea flască și nesănătoasă a cuiva care nu este obișnuit să facă prea multă mișcare. Poartă ochelari cu rame subțiri gri, iar părul negru e ciufulit, ca și cum tocmai și-ar fi trecut degetele prin el. Își tot schimbă poziția, făcându-și de lucru cu mâinile, ba la buzunare, ba la nasturi, ba la guler. Se scarpină pe gât, își mestecă buza, se uită dincolo de culoar și apoi la ceilalți atacatori din spatele cabinei. Simțind probabil că mă uit la el, coboară privirea. Încerc să-i zâmbesc și se înroșește, uitându-se în altă parte și reluându-și ticurile agitate. Dincolo de culoar este bărbatul pe care Missouri l-a numit Niger. N-am apucat să mă uit decât o secundă la el înainte să fim culcați la pământ.

Mă întorc și le șoptesc celorlalți.

— Am numărat șase, inclusiv cel care pilotează avionul.

— Crezi că mai sunt și alții? întreabă Derek.

Îmi dau seama că e mai tânăr decât avusesem impresia, dar părul i se rărește prematur și are riduri pe frunte.

— Toți ceilalți sunt cu mâinile pe cap.

Rowan se ridică un pic pe genunchi și se uită de-a lungul culoarului. Toți pasagerii stau jos. Sunt așezați fie pe scaunele lor, fie pe podea, iar în aer plutește o liniște stranie. Se uită înapoi spre atacatori și se cutremură.

— Și când te gândești că au stat tot timpul lângă noi și habar nu am avut.

— Unii dintre noi au avut habar… spune Alice Davanti și se uită spre mine, dar nimeni nu mușcă momeala.

Trebuie să punem la punct un plan.

Curând după ce am început să lucrez, World Airlines a organizat o sesiune de pregătire menită să ne învețe cum să ne descurcăm într-o situație de deturnare a avionului. Condusă de un fost pilot și un expert în arte marțiale, simularea a avut loc în hangarul unui aeroport privat din Gloucestershire, folosind jumătatea din față a unui avion B747 scos din uz. Tremuram în aerul rece al dimineții, așezați pe scaune de plastic lângă avion, în timp ce instructorul ne-a prezentat tehnici psihologice și tactici de negociere. După prânz, am fost împărțiți în două grupuri — echipajul de cabină și pasagerii — și ne-au fost prezentați o serie de actori care aveau să-i joace pe ceilalți pasageri și pe teroriști. Am recunoscut un bărbat din *Hollyoaks* și pe actrița care jucase în reclama din anul precedent a magazinului John Lewis.

— Scenariul pe care urmează să-l trăiți este cât mai aproape de o situație din viața reală, a spus instructorul. Nu veți fi răniți fizic, dar s-ar putea să găsiți experiența supărătoare din punct de vedere psihologic. Dacă vreți să plecați, anunțați și vom opri scenariul.

Am schimbat zâmbete nervoase, toți sperând că nu vom fi noi cei care vom opri distracția.

Am crezut că ne vom simți caraghioși. Că nu vom intra în rol. Am crezut că jocul actorilor va fi doar o prefăcătorie, reacțiile vor respecta un scenariu și poate că așa a și fost la început. Cei care jucam rolul echipajului de cabină am urcat primii, salutându-i pe pasageri și verificându-le tichetele de îmbarcare, care fuseseră reproduse fidel pentru maximum de autenticitate. Am prezentat

măsurile de siguranță, ne-am așezat pe locurile pentru echipaj și apoi am „decolat". Efecte sonore și o vibrație scăzută au zumzăit în tot avionul.

Semnul pentru centurile de siguranță s-a stins cu un sunet scurt și am început apoi să simulăm că ofeream pasagerilor de băut, iar zumzetul conversației de pe culoar făcea ca totul să pară cât se poate de real și cu atât mai șocant a fost când s-a auzit o bubuitură puternică și un țipăt; când am ridicat privirea, am văzut un bărbat cu cagulă ținând un pistol. Un al doilea bărbat ținea un cuțit la gâtul unei femei, târând-o până la ușa cabinei de pilotaj, iar un al treilea a aruncat ceva pe culoarul din fața mea. Am țipat și m-am lăsat jos în spatele căruciorului pe care îl împingeam, în timp ce un nor de fum s-a răspândit printre scaune. Țipetele au continuat, tot mai multe țipete, și în niciun moment nu am avut ocazia să cred că *doar ne prefacem*.

Aș vrea să pot anunța acum că vreau să întrerupem scenariul.

Strigătele lui Lachlan sunt tot mai puternice, iar un bărbat din spate, ghemuit ca noi pe culoar, strigă *să facă naibii cineva copilul ăla să tacă odată*!

— Taci tu, îi strigă Paul Talbot.

— Țipă de ore în șir — e al naibii de deranjant.

Este Doug, mai treaz un pic acum, dar la fel de vocal; logodnica lui se apleacă spre el, rugându-l să tacă, să nu atragă atenția asupra lui.

— Deranjant? Suntem pe cale să murim, iar tu vorbești despre etichetă? intervine Paul râzând amar.

— Nu pot să fac așa ceva.

Doug se ridică, uitându-se sălbatic în jur, de parcă îi vine să se arunce din avion, dacă ar putea ajunge la o ușă.

— Mâinile pe cap! strigă la el atacatorul din spatele culoarului, dar Doug nu-l bagă în seamă.

Ginny trage de logodnicul ei.

— Iubitule, stai jos! Este singura cale să trecem prin toate astea.

— Să trecem prin asta? Nu trecem prin nimic. O să murim, Ginny.

Suspinele răsună în jurul nostru, în timp ce isteria se răspândește prin cabină. Cei care nu plâng se uită la Doug și Ginny și mă întreb dacă aceasta ar putea fi șansa noastră de a trece de Missouri și de a intra în cabina de pilotaj. Dar când mă uit după ea, văd că încă își menține poziția, deloc distrasă de spectacol.

— Nu.

Ginny își ridică bărbia, hotărâtă să rămână optimistă.

— Nu vom muri. Vom ajunge la Sydney și ne vom căsători și…

— Nu mă pot căsători cu tine.

Se lasă o tăcere îngrozitoare și, chiar și cu tot ce se întâmplă în jurul nostru, mi se rupe inima când văd fața lui Ginny schimonosită toată.

— Ce vrei să spui?

Doug lasă capul în jos.

— M-am lăsat dus de val — totul s-a întâmplat foarte repede și erai foarte entuziasmată; nu am vrut să te rănesc, dar…

Se oprește și vocea lui Ginny se înăsprește.

— Dar ce?

— Sunt deja căsătorit.

Arată de parcă ar sta să plângă, dar pe fețele din jurul lui nu se vede nici urmă de compasiune.

— Ticălosule, spune cineva, la câteva rânduri în spate.

— Halal sincronizare, mormăie Derek.

Ginny izbucnește în lacrimi și o femeie de lângă ea o cuprinde cu brațele. Aștept ca unul dintre atacatori să strige la ea să-și pună mâinile înapoi pe cap, dar fie nu le pasă, fie nu au observat.

Mă uit în sus la atacatorul care păzește partea din față a culoarului nostru. Pare aproape la fel de zdruncinat de revelația lui Doug ca și săraca Ginny și mă întreb dacă incidentul i-a arătat că suntem oameni, nu doar ostatici. Reușesc să zâmbesc.

— Cum te cheamă?

— Gange.

— Numele tău adevărat.

— N-ai nevoie să știi.

— Eu sunt Mina. Prescurtare pentru Amina, dar toată lumea mi-a spus mereu Mina.

Măcar atâta îmi amintesc din prezentarea scenariului: *Folosește-ți numele cât mai mult posibil. Spune-le detalii din viața ta; fă-i să te considere o persoană reală*. Încerc să mă uit în ochii lui Gange cât mai mult, dar privirea lui alunecă departe.

— Poți să ne spui ce se întâmplă?

Aruncă o privire spre culoarul opus. Sunt prea jos ca să văd la cine se uită, dar este clar că nu se simte în largul lui.

— Cooperează și nu vei păți nimic.

Are un foarte ușor accent — intonația cuiva care a trăit în a doua țară mult mai mult decât în prima.

— De unde ești?

— Nici asta nu e nevoie să știi.

— Cum de nu v-ați întâlnit niciodată până acum?

Mă lovesc de un zid de tăcere, dar nu renunț.

— Totuși ea te cunoaște, nu? Missouri? Nu pare corect. Ea te cunoaște, dar tu nu ai voie să știi…

— Ne știe posturile, asta-i tot.

A rostit răspunsul mormăind, după care a aruncat o privire ca să se asigure că Missouri nu-l aude.

— Ne știe numele datorită locurilor unde stăm.

— Înțeleg. Deci ați vorbit doar online, nu?

Cesca se târăște înainte, în spațiul gol din dreapta mea.

— Nu este prea târziu să dai înapoi, să știi, spune ea repede.

Prea devreme, îmi spun și mă întorc spre ea, încercând să-i transmit din priviri că trebuie să tacă, că eram sigură că pot ajunge undeva.

— Dacă ai dubii, ne poți ajuta pe noi și sunt sigură că poliția va…

— Gura!

Gange ridică pumnul strâns, apoi îl coboară în viteză spre Cesca, oprindu-se la un milimetru de fața ei.

Prea devreme.

— Consideră că e un avertisment.

Cesca se retrage, cu ceilalți strânși în jurul ei. Dar mă uitam la chipul lui Gange și am văzut preț de o secundă panica, nu când a intervenit Cesca; în momentul când a ridicat el pumnul. Nu s-a oprit pentru că voia doar să o avertizeze; s-a oprit pentru că nu a putut să continue. *Nu vrea să ne facă rău.*

Suntem prea aproape de Gange ca să vorbim despre el. Îi dau de înțeles și Cescăi și celorlalți și începem să ne tragem un pic mai în spate. Derek se ridică în genunchi și se întinde, cu mâinile încă ținute pe cap. Când revine în șezut, se află cu un rând mai în spate față de locul său inițial. Alice așteaptă până când Gange se uită în altă parte — ceea ce se întâmplă la fiecare câteva secunde, de parcă ar căuta răspunsuri altundeva în cabină —, apoi alunecă rapid înapoi în spațiul eliberat de Derek. Încet, ne mișcăm cu toții în spate, iar Gange fie nu observă, fie este ușurat că nu mai stă atât de aproape de noi.

Lângă mine, pe scaunul de pe culoarul central al celui de-al treilea rând, o femeie însărcinată plânge încet.

— Te simți bine? întreb, deși este clar că nu se simte bine; niciunul dintre noi nu se simte bine.

— Soțul meu nu a vrut să zbor. Dar el lucrează de Crăciun și copilul mai are șase săptămâni până să vină pe lume și m-am gândit că ar fi frumos să fiu acasă și să o las pe mama să aibă grijă de mine un pic, știi? Și acum…

Nu mai termină ce are de zis. Nici nu e nevoie. Mă întreb dacă soțul ei știe — dacă vreuna dintre familiile noastre știe. Cu excepția cazului în care pilotul lui Missouri este suficient de competent pentru a menține comunicațiile cu controlul traficului aerian, ar fi durat doar o jumătate de oră până să observe cineva că întrerupseserăm contactul. Poate că totul este deja la știri. Mi-l imaginez pe Adam în sufragerie, lipit de televizor; îmi imaginez jurnaliștii stând la aeroport, cu marea de turiști din jur în dezacord total cu gravitatea reportajului.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu e vina ta. E vina lor, spune și își îndreaptă ultima remarcă spre bar, unde Missouri poate fi văzută vorbind cu ceilalți

atacatori. Sunt nebuni. Schimbările climatice, pentru numele lui Dumnezeu! Dintre toate motivele cretine, cretine…
— Nu există schimbări climatice, să știți, spune bărbatul de pe scaunul de lângă ea și se apleacă în față. Au infirmat-o. Este doar un ciclu natural — mai așteptați încă o sută de ani și toți se vor plânge că ne îndreptăm către o altă eră glaciară.
— Ce-i asta — cercul de dezbateri? Acum se petrece ceva real!
— Încearcă să rămâi calmă, spune bărbatul. Tensiunea arterială ridicată nu este bună pentru bebeluș.
Femeia însărcinată se uită fix la el.
— De câte ori ai fost însărcinat?
— Evident, niciodată, dar…
— Atunci taci naibii din gură!
Se ridică și se târăște pe culoar. Mă ridic și eu pe jumătate, în timp ce ea se apropie de Gange, nesigură dacă gestul ei ne va ajuta sau ne va face probleme.
— Trebuie să fac pipi.
— Trebuie să te ții. Stai jos.
— Am un bebeluș de trei kilograme care îmi apăsă vezica urinară — zona mea pelviană nu ține nimic.
Gange se face roșu ca racul. Se întoarce spre bar, cu ochii pe femeia însărcinată, în timp ce mormăie ceva către Missouri. Ea își dă ochii peste cap și vine în față, apucând-o de mânecă pe femeie și împingând-o în toaletă. Rămâne în prag și văd un bărbat din primul rând care se întoarce pentru a-i oferi sărmanei femei puțină intimitate.
Mă întorc, momentul de distragere dându-ne o scurtă ocazie să vorbim între noi.
— Trebuie să facem ceva.
— Cum ar fi? întreabă Rowan.
— Să trecem de ei cu forța.
— Ce? râde Derek. Noi cinci împotriva a șase teroriști, dintre care cel puțin unul poartă explozibile? Și Dumnezeu știe câți mai sunt la bord!
— Derek are dreptate, spune Alice, privindu-mă disperată. Chiar dacă am trece de Missouri și de ceilalți, ce ar rezolva asta? Ușa de

la cabină este încuiată, nu-i așa?
— Există un cod de acces de urgență, spune Cesca. Deschide totul.

Ne uităm cu toții către cabina de pilotaj și mă ridic în genunchi ca să văd mai bine. Sunt trei metri între noi și Gange, iar dincolo de el e barul unde stă Missouri, care își supraveghează echipa. În spatele lor, se întinde un culoar de lungimea unui teren de tenis până la ușa cabinei de pilotaj. Cât de departe am ajunge înainte să apese Missouri butonul?

Gange aruncă din nou o privire către conspiratorul din cealaltă parte a cabinei. Îi urmăresc privirea. Mă ridic încet, ținându-mă aproape de scaunele din mijloc și având grijă să stau mai jos decât pasagerii de lângă mine. Mă dor brațele și îmi sprijin degetele de creștet pentru a scăpa de efort.

— Și știi codul? o întreabă Rowan pe Cesca.

— Sigur. Doar că nu văd cum ne-am putea apropia suficient de mult fără să detoneze bomba.

— Așază-te! se răstește Gange.

Mă las ascultătoare la podea. Dar l-am văzut deja pe bărbatul pe care Missouri l-a numit Niger. Și îl recunosc. Recunosc pantalonii largi de luptă, bocancii greoi și tricoul strâmt care îi scoate în evidență bicepșii și sunt aproape sigură că știu despre el ceva ce Missouri nu știe.

Acum trebuie doar să-mi dau seama cum ne poate ajuta asta.

Treizeci și șapte

Ora 3 / Adam

— Facem niște prăjituri împreună, când se termină toate astea?

Vorbesc cu gura plină, dar cred că regulile obișnuite nu se aplică atunci când încerci să-ți distragi fiica de cinci ani de la faptul că sunteți închiși într-o pivniță, la mila unei maniace din ce în ce mai instabil.

După ce Becca a închis toboganul pentru cărbuni, am auzit-o alergând înapoi în casă și trântind ușa ca adolescenta care se prefăcuse că este. Acum se mișcă prin casă, plimbându-se de colo colo, și simt o tensiune în aer, care mă face să mă tem de ce ar putea face în continuare.

— Tații nu fac prăjituri.

Cuvintele sunt neclare, ca și cum Sophia ar fi pe cale să plângă, și mă întreb dacă am spus ceva greșit — dacă i-am amintit, poate, de Mina.

— Mulți tătici fac prăjituri. Și sunt sigur că aș putea încerca. Nu cu păpădii totuși — câh. Becca e o toantă. Cine vrea să mănânce buruieni?

Cu cât încerc mai mult să o fac pe Sophia să zâmbească, cu atât devine mai tăcută. Își duce mâinile la față.

— Tati!

O șoaptă abia, înecată de emoție.

— O s-o vedem pe mami în curând, dovlecel, promit.

Mi se frânge vocea când rostesc ceva ce sună prea mult a minciună. Trebuie să fie posibil, cu siguranță; trebuie să existe o șansă să scape cu viață. Nu suport gândul că aș putea s-o pierd.

— Ta…

Degetele Sophiei flutură în jurul gâtului și dintr-odată îmi dau seama că în vocea ei nu este emoție, ci panică. Ochii i se fac mari,

scutură din cap și îi văd buzele umflându-se, de parcă ar fi fost înțepată de o albină. Elefant cade pe podea lângă ea.

— Ce era în sandviciul tău?

Întreb din nou, mai tare, pentru că e ca paralizată, cu ochii îngroziți ațintiți într-ai mei.

— Sophia, ce era în sandviciul tău? Dă-mi să gust — acum!

Trag de cătușe ca și cum s-ar fi putut debloca ca prin magie.

Sophia caută cojile pe care le-a stivuit frumos pe podea și nici nu e nevoie să-mi atingă buzele ca să simt mirosul, gustul.

Unt de arahide.

— Nici nu ar trebui să avem așa ceva în casă, spusese Mina, când ne-am întors de la doctor cu Sophia, în vârstă de trei ani, neavând habar de diagnosticul potențial fatal care tocmai i se pusese.

— Alergia ei nu este chiar atât de gravă.

Doctorul ne-a spus că existau oameni care nu se puteau afla la mai puțin de trei metri de o alună, care simțeau că buzele li se umflă în momentul în care cineva desfăcea o pungă de alune la cârciumă.

— Dar dacă deschide borcanul? E prea micuță ca să înțeleagă diferența dintre ceva tartinabil pe care îl poate mânca și ceva tartinabil din care nu are voie.

— O să-l țin deasupra frigiderului — nici măcar nu o să-l vadă.

Untul de arahide era plăcerea mea vinovată, mâncat cu lingura direct din borcan înaintea unei reprize lungi de alergare sau uns pe pâine prăjită într-o dimineață de duminică.

De când fusese diagnosticată, Sophia a avut o singură reacție alergică, când un părinte nesăbuit cu care ne văzuserăm într-o dimineață la cafea i-a dat un biscuit fără să-i spună întâi Minei.

— A fost înspăimântător, mi-a povestit Mina după aceea.

A clătinat din cap de parcă ar fi avut o muscă prinsă înăuntru.

— Am folosit stiloul cu soluție injectabilă și m-am gândit dintr-odată dacă nu funcționează? Știi, avem seringile și presupunem că funcționează, dar dacă avem una care nu merge? O eroare de producție. Singura defectă.

— Dar a funcționat, i-am reamintit eu, pentru că vorbea în continuare ca și cum ar fi uitat că Sophia lovise în tigăi în bucătăria ei de jucărie toată ziua, punctul culminant al zilei fiind deja dat uitării.

— Da, dar…

M-am dus să o iau în brațe, domolindu-i fizic panica.

— A funcționat.

Pe măsură ce Sophia a crescut, a învățat să nu accepte mâncare de la nimeni altcineva decât de la noi. S-a obișnuit să ia prânzul la pachet când pleca de-acasă; a învățat să întrebe la petreceri dacă tortul conținea nuci. Ne-am relaxat. Am acceptat lucrurile așa cum erau. Dar borcanul cu unt de arahide a rămas deasupra frigiderului, în siguranță, unde Sophia nu putea ajunge la el.

— Stai calmă. Încearcă să tragi aer în piept, încet.

Dar Sophia abia dacă mai respiră. Știu că simte cum i se strânge pieptul, ca și cum s-a așezat cineva pe el, că gâtul i se umflă, astfel încât fiecare gură de aer este forțată. Își mișcă buzele, dar nu se aude niciun sunet. Pleoapele i s-au umflat deja, iar ochii au devenit doar niște fante înguste.

— Becca!

Dacă am strigat tare pentru mâncare, nu este nimic în comparație cu felul în care urlu acum. Mă ridic în genunchi, de parcă o mică diferență de înălțime va duce sunetul mai departe și lovesc cătușele de țeava de metal din nou, și din nou, și din nou.

— Ajutor!

Poate dura de la câteva minute până la câteva ore să mori din cauza unui șoc anafilactic. Prima dată când s-a întâmplat, am dus-o direct la medicul de familie, unde am fost scoși de la coada de așteptare și duși rapid la o doctoriță eficientă care a scos un EpiPen și a sunat în același timp la urgențe. Ni s-a dat apoi un stilou cu soluție injectabilă de la spital.

— Ce se întâmplă dacă nu are epinefrină? Cât de gravă ar fi reacția?

— Imposibil de spus. Hai să nu aflăm în felul ăsta totuși.

Doctorița era tânără și grijulie, cu o privire empatică.

— Cel mai bine este să aveți un stilou cu soluție injectabilă de rezervă.

Avem cinci în total. Unul la școală, unul în geanta Sophiei, unul în geanta Minei, unul în mașina mea și unul în sertarul din bucătărie unde ținem cheile de rezervă, baterii aproape consumate și jucării vechi de trei ani de la meniurile McDonald's Happy Meals.

— Ajutor!

În bucătărie, radioul se stinge la jumătatea melodiei „Fairy Tale of New York".

Nu aștept să răspundă Becca.

— Am nevoie de EpiPenul Sophiei. I-ai dat alune, proasto, proasto…

— Ți-am dat ție *alune*! Nu era destulă brânză, așa că am…

— Repede! Nu avem timp — poate să moară, Becca!

Îmi regret rău cuvintele în clipa în care văd chipul Sophiei, umflat și panicat și luptând acum pentru infimul firicel de aer pe care reușește să-l găsească.

— Nu este adevărat, scumpa mea, adaug eu cu voce joasă. Am spus-o doar pentru că avem neapărat nevoie de stiloul tău cu soluție injectabilă.

Se aude zgomot la etaj. Aud zăngănit de chei și îmi imaginez conținutul sertarului din bucătărie vărsat pe podea. Trag de cătușe, teama și frustrarea dând putere brațelor mele înțepenite. Ce voi face dacă Sophia nu mai respiră? Dacă inima i se oprește?

— Grăbește-te!

— Nu-l găsesc!

Mina trebuie să-l fi pus în altă parte. Simt un junghi nejustificat de furie că nu mi-a spus, că nu am vorbit despre asta, că nu m-a anunțat *mă gândeam că ar fi mai bine să-l țin pe hol, în baie, în dulap*.

— În ghiozdanul Sophiei! strig eu.

Becca scoate un sunet care este pe jumătate suspin, pe jumătate țipăt.

— Nu este acolo, este în avion, l-am luat aseară, când am stat cu Sophia. Mi s-a spus să-l las lângă o bancă în parc și cineva îl va

ridica.

— Cine…

Dar nu este momentul pentru întrebări.

— În mașina mea!

Sophia scoate un sunet sugrumat care ar putea însemna *tata*, iar brațele mele se trag instinctiv, în ciuda faptului că sunt legat, de parcă aș încerca să o ating.

— În torpedo!

Am răgușit de cât am țipat, dar aud pașii Beccăi alergând afară, aud sunetul închiderii centralizate și o portieră de mașină deschizându-se.

— Este în regulă, va fi bine, scumpa mea.

Din nou pași, apoi sunetul hârșâit când placa de pavaj este mutată de la intrarea în toboganul pentru cărbune și un zgomot când seringa alunecă în pivniță.

— Ridică-l, dovlecel. Scoate-i capacul. Așa, lasă ăla pe jos. Acum, direct în coapsă.

Sophia se uită la mine, fără să se miște, cu lacrimi curgându-i pe fața ei umflată.

— Hai, scumpa mea, nu pot să o fac eu. Îl vezi pe Action Man pe pijamaua ta? Acolo. Cel de deasupra genunchiului tău — mai sus, mai sus, acolo. Înțeapă-l, apoi ține seringa acolo până când îți spun eu să te miști.

Știam că fiica mea este curajoasă. Nu plânge când se julește la genunchi sau când se trezește noaptea cu febră. Este neînfricată la locul de joacă, atârnând cu capul în jos și alergând să încerce și „toboganul mare". Dar nu am știut cât de curajoasă este până când nu am văzut-o ridicându-și mâna, cu pumnul înfășurat în jurul stiloului cu soluție injectabilă și înfigându-l în propria coapsă. Îmi înăbuș un suspin, îi observ cu atenție chipul căutând semne că va fi bine, dar fața încă i se umflă și ea tot gâfâie încercând să tragă aer în piept. Pumnul ei este strâns în jurul seringii și nu văd dacă a făcut injecția corect, nu știu dacă stiloul a funcționat, dacă acul este la locul potrivit.

Nu știu dacă este suficient pentru a o salva.

Treizeci și opt

3 ore până la Sydney / Mina

Apăs cu degetele biletul din buzunar. Mi-o imaginez pe Sophia întinsă pe burtă în camera ei, cu vârful limbii scos afară în timp ce formează fiecare literă, rotunjind cu grijă semnele pe rând, așa cum am învățat-o.

Pentru mami a mea.

Nu este prima dată când Sophia ascunde o parte din prăjitură ca să mi-o dea mie — îmi desfăceam bagajele la New York luna trecută și am găsit o bucată de prăjitură cu banane înfășurată într-un șervețel și vârâtă într-unul dintre pantofi —, dar este prima dată când a pus și un bilețel. Mesajele pe care i le las pe pernă când plec nu păreau să fi fost băgate în seamă prea tare și de multe ori m-am întrebat dacă măcar se uită la ele, dar poate că învață ceva din faptul că i le las acolo. Poate că în sfârșit facem progrese.

Închid ochii o clipă, trăgând putere din gândul acesta și din biletul din buzunar. Murmur cuvinte tăcute, revărsând toată energia pe care o am în ele, de parcă doar angajamentul meu total le va face adevărate. *Este în siguranță. Ți-ai respectat partea ta de înțelegere pentru a o ști în siguranță. Adam nu va permite să i se întâmple nimic*.

Numele lui Adam îmi aduce în minte toate lucrurile pe care le iubesc la soțul meu; toate lucrurile care mi-au lipsit de când ne-am despărțit. Înainte de Katya, totul era bine. Ar fi făcut orice pentru mine; eu aș fi făcut orice pentru el. Așa stau lucrurile, când iubești pe cineva.

Așa stau lucrurile…

Privesc dincolo de Gange, de-a lungul culoarului gol, până unde stă Yangtze, lângă ușa cabinei de pilotaj, iar în minte prind contur începuturile unui plan. Sunt destul de sigură că știu ceva

despre atacatori, ceva ce nici măcar Missouri nu știe și s-ar putea ca asta să ne deschidă drumul spre carlingă. Mi-o imaginez pe Cesca așezându-se pe scaunul căpitanului, cu vocea ei acum familiară auzindu-se prin sistemul intern de comunicații și anunțând echipajul de cabină *să se pregătească pentru aterizare*, iar inima îmi bate năvalnic la gândul promisiunii de a ajunge acasă.

— Am Wi-Fi!

Un strigăt se ridică de undeva din cealaltă parte a cabinei. Rămân pe loc, stângace în graba mea și fără să le mai acord atenție atacatorilor, dorința mea de a vorbi cu Adam fiind cu mult mai puternică decât cea de autoconservare. Văd un braț ridicat în aer, un telefon mobil ținut triumfător în sus.

— Am încercat de când am decolat și în sfârșit am obținut o conexiune!

Lucrurile încep să se precipite: pasagerii care se bagă febril pe sub scaune ca să-și caute bagajele sau își desprind centurile de siguranță ca să deschidă compartimentele de deasupra capului. Se aud melodii nefiresc de vesele, pe măsură ce dispozitivele sunt pornite, ecranele lor luminând fețele oamenilor. Mă uit la atacatori să văd cum primesc vestea, dar Missouri e cu ochii la propriul telefon, cu sprâncenele unite, și tastează furioasă cu degetele mari.

— L-au pornit din nou, spune Rowan.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Să-și comunice revendicările, poate?

Ne uităm amândoi spre bar. În lateral, femeia însărcinată vorbește pe FaceTime cu soțul ei. Lacrimile îi curg pe față când întinde mâna și atinge ecranul.

— Te iubesc foarte mult, spune el.

— Și eu te iubesc.

Îmi înăbuș un suspin și mă întorc, incapabilă să suport tortura de a privi mesajul de rămas-bun al altcuiva. Nivelul de zgomot din cabină crește, pe măsură ce mai mulți oameni ajung la cei dragi. Sunt mesaje lăsate pe mesageria vocală, declarații de

dragoste, rugăminți de iertare. *Dacă nu reușim să scăpăm, spune-le copiilor că îi iubesc…*

Cesca trimite un mesaj, înghițindu-și lacrimile pe care le văd amenințând că vor străpunge expresia ei controlată. Mă mănâncă degetele să am și eu telefonul cu mine, dar este închis în geanta aflată în partea din față a avionului, și mă întreb cât timp va rezista rețeaua cu atât de mulți oameni care încearcă să sune acasă.

Mama m-a sunat cu o zi înainte să moară. Trecuse mai puțin de un an după ce renunțasem la școala de pilotaj și nu mai suportam un alt interogatoriu despre ideea de a încerca din nou; nu mai puteam face față întrebărilor ei blânde, dar insistente despre ce se întâmplase în ziua aceea în aer. I-am văzut numele apărând pe ecran și am lăsat să intre mesageria vocală. Aveam de gând să o sun mai pe seară sau a doua zi dimineață.

Numai că nu am făcut-o și nu mi-am iertat-o niciodată.

Îmi trec prin minte tot felul de imagini. Adam, lângă altar, întorcându-se să mă vadă cum veneam pe culoar. Întâlnirea cu Sophia. Momentul în care am adus-o acasă. Jucându-ne de-a monstrul din baie, mergând la școală, Adam și cu mine ținând-o fiecare de câte o mână și legănând-o în aer. Mama mea nu a fost acolo să mă vadă căsătorindu-mă cu Adam, nu a cunoscut-o niciodată pe Sophia și nu m-a văzut pe mine niciodată în postura de mamă. Nu vreau așa ceva pentru Sophia. Vreau să fiu acolo pentru ea — i-am promis asta în ziua în care am adus-o acasă.

Nu te voi părăsi niciodată. Nu vei mai fi niciodată de una singură.

— Poftim!

Mă uit în jur. Rowan îmi întinde telefonul lui. Dau să-l iau, chiar dacă politețea mă face să spun:

— Nu aș putea — trebuie să vrei să…

— Tu prima. Sună-ți soțul. Fiica.

— Mulțumesc.

Înghit în sec.

Mobilul lui Adam este oprit, așa că închid și sun pe linia fixă. Mi-l imaginez pe Adam agitându-se și întrebându-se cine naiba sună în toiul nopții. Îmi imaginez că se împleticește coborând la

parter și aruncând o privire prin ușa deschisă a dormitorului Sophiei, ca să se asigure că nu s-a trezit.

Ați sunat la familia Holbrook. Ne pare rău că nu suntem aici pentru a…

Închid. Apăs pe butonul de reapelare. Unde sunt? Am făcut tot ce au vrut atacatorii să fac. Am făcut-o pentru Sophia, ca să o știu în siguranță — unde este fiica mea?

Ați sunat la familia Holbrook. Ne pare rău că nu suntem aici pentru a vă prelua apelul, lăsați un mesaj și vă vom contacta cât mai curând posibil.

— Adam? Dacă ești acolo, răspunde. Adam!

Mi-am spus că nu voi plânge, dar sunt neputincioasă în fața suspinelor care mă cuprind și îmi îneacă vorbele.

— Avionul a fost deturnat. Au spus că îi fac rău Sophiei dacă nu… Oh, Doamne, Adam, dacă ești acolo, dacă nu s-a întâmplat nimic, du-te undeva în siguranță, te rog. Au spus că lasă avionul să rămână fără combustibil și…

Vorbesc atât de repede, încât cuvintele se rostogolesc unul peste altul și apăs nervoasă cu degetul pe telefon ca să închei apelul, supărată pe mine că m-am pierdut cu firea.

Rowan îmi pune o mână pe umăr.

— Trage aer în piept.

În spatele lui Rowan, Alice apasă febril pe tastatura telefonului.

Trag aer în piept.

— Pot să mai sun o dată?

— Desigur.

…lăsați un mesaj și vă vom contacta cât mai curând posibil.

— Adam? Dacă nu reușim să scăpăm, spune-i Sophiei că o iubesc. Spune-i că este curajoasă, frumoasă și deșteaptă și că mă surprinde în fiecare zi. Spune-i că am făcut tot ce am putut pentru a o ști în siguranță. I-am promis că nu o voi părăsi niciodată și am nevoie să știe că îmi pare rău. Îmi pare rău că mi-am încălcat promisiunea. Va face multe în viață și, deși ea nu va putea să mă vadă, voi fi în continuare acolo, voi avea grijă de ea. O iubesc atât de mult! Și… și te iubesc și pe tine.

Înghit în sec, apoi vorbesc mai tare, fiecare cuvânt mai aprig decât ultimul.

— Dar nu va trebui să-i spui asta. Pentru că mă întorc acasă, Adam. Mă întorc acasă.

Aștept o clipă, imaginându-mi robotul care înregistrează mesajul în bucătăria goală. Și apoi închid și respir adânc. *Mă întorc acasă*.

— Te simți bine?

Dau din cap spre Rowan fără să spun nimic. Cum aș putea să fiu bine? Cum poate oricare dintre noi să fie bine?

— Ce se întâmplă când se termină combustibilul? întreabă Derek încet.

Stăm într-un cerc strâns — eu, Cesca, Rowan, Derek și Alice —, striviți pe culoar între pasagerii așezați pe scaune. Alice încă scrie pe telefon. În jurul nostru, frânturi de apeluri de rămas-bun umplu aerul de frică și durere. Mă gândesc la cei șase atacatori pe care i-am numărat și mă întreb câți încă nu s-au făcut cunoscuți. Derek arată, dacă așa ceva poate fi posibil, chiar mai răvășit decât mai devreme, cu cămașa șifonată și ochelarii strâmbați ușor, de parcă ar fi fost loviți.

Cesca ezită.

— O să ne prăbușim, spune ea în cele din urmă.

— Dar ce se întâmplă? insistă Derek. Cum o să se simtă?

Tremur.

— Nu.

Alice închide ochii.

— Motoarele se vor opri. Unul, apoi celălalt, la câteva minute — poate chiar secunde — de primul. Avionul va deveni un planor.

— Atunci, nu vom cădea pur și simplu din cer? întreabă Derek.

Alice tresare din nou. Ochii ei sunt încă ațintiți pe ecran, cu degetele mișcându-se mai repede decât o pot urmări. O amintire iese la suprafață și pulsul mi se accelerează, iar bâzâitul din urechi mă duce înapoi la școala de pilotaj, înapoi în cabina încinsă și înghesuită a unui Cessna 150. Expir, numărând până la zece și îmi înfig unghiile în carnea palmelor, până când îmi recapăt controlul. Cesca încă vorbește.

— Un Boeing 777 are o rată de coborâre de, nu știu… poate 17 la 1? Deci pentru fiecare 17 000 de picioare pe care le traversăm, vom pierde aproximativ 1 000 de picioare în altitudine.
— Cât de sus suntem?
— În jur de 35 000, spun eu încet.
Se lasă tăcerea în timp ce încercăm cu toții să facem calculele.
— Nu este o știință exactă — rata de coborâre depinde de condițiile meteorologice, altitudine, greutate… spune Cesca și se oprește.
— Dar în cele din urmă, spune Derek, în cele din urmă ne vom prăbuși.
Vorbește ca și cum ar prezenta un fapt divers. De parcă nu i-ar păsa. De parcă, îmi dau seama, *vrea să se întâmple*.
— În acest moment, spune Cesca, avionul este încă pe pilot automat. În cabina de zbor poate să fie oricine și nimeni nu și-ar da seama de diferență. Dar aterizările sunt altă poveste. Avionul trebuie pregătit pentru aterizare sau amerizare…
— Amerizare?
— Aterizare pe apă, spun eu.
— …și botul avionului trebuie ținut ridicat cât mai mult timp posibil. Dacă ne angajăm într-o cădere liberă…
Cesca se oprește brusc, cu buza de jos prinsă între dinți.
— Mă rog, e greu să te redresezi din așa ceva.
Se lasă o tăcere îndelungată.
— Totuși oamenii supraviețuiesc accidentelor aviatice, nu-i așa?
Alice se uită la mine, cu degetele încă deasupra tastaturii.
— Instrucțiunile alea de siguranță pe care le prezentați și pe care le ignorăm cu toții — asta va trebui să facem, nu-i așa?
Dă din cap cu furie, de parcă și-ar fi răspuns la propria întrebare.
— Poate cei de pe scaune, spune Derek.
Alice se uită în jur prin cabină, unde pasagerii de la clasa economică au cu toții centurile de siguranță puse. Câțiva dintre ei se sprijină unul de celălalt, răsucindu-se cât de mult le permit centurile, cu mâinile deasupra capetelor.

— Noi, ceilalți, vom fi aruncați ca niște păpuși de cârpă — vom fi morți înainte de a lovi pământul.

Ridic privirea către femeia însărcinată. Lacrimi tăcute i se revarsă peste gene. Cesca se uită furioasă la Derek.

— Vrei să stârnești isterie în masă?

— Alice are dreptate, spun eu. În funcție de cum și unde aterizăm, avem șanse să supraviețuim, dar, dacă nu suntem pe scaune, riscul să fim răniți este semnificativ mai mare.

— Deci avem nevoie de locuri.

Tonul lui Alice e mai ridicat. Se saltă în genunchi, cu capul sucit ca o suricată la pândă.

— Am citit undeva că partea din spate a avionului este cel mai sigur loc în care să te afli, deci e ceva.

— Avionul e plin, spun eu.

— Dar am plătit mai mult!

Se uită la noi pe toți pe rând, aparent nedumerită de fețele noastre neîncrezătoare.

— Am plătit mai mult pentru locurile noastre. Deci dacă nu ne vor lăsa înapoi clasa business, este de înțeles că…

— Nu.

Rowan ridică o mână, cu palma îndreptată spre Alice, de parcă ar fi putut-o împiedica fizic să spună altceva.

— Încetează!

Alice se uită la el, apoi începe din nou să scrie. Mă întreb doar de la cine își ia rămas-bun, când, dintr-odată, se oprește, se uită la ecran o clipă, apoi apasă o ultimă tastă.

— Gata, spune ea, expirând lung. Trimis.

Derek se uită la ea.

— Cred că glumești.

Ne privește pe ceilalți, care nu înțelegem.

— A scris totul pentru ziar.

— Hai să recunoaștem, spune Alice, ai fi făcut același lucru dacă te-ai fi gândit. Pun pariu că nu s-a mai făcut niciodată. Relatarea unui ostatic despre o deturnare, chiar în timp ce se întâmplă.

Se lasă o tăcere uluită. Mă întreb cât va mai dura până când articolul lui Alice va ajunge online. Poate Adam să-l citească?

— Am putea cere vestele de salvare de la clasa business, spune Derek. Tot ar fi ceva.

Eu și Cesca ne uităm una la alta, dar nu spunem nimic. Mai sunt puțin peste două ore până la Sydney — am pătruns deja mult pe teritoriul Australiei. Dacă ne prăbușim, vestele de salvare vor fi la fel de utile ca o lingură într-o luptă cu cuțitele.

— Sigur, spun eu.

Se văd deja pete de galben pe scaunele din jurul nostru. O văd pe Alice punând ochii pe vesta de salvare cea mai apropiată de ea, purtată de un adolescent cu fața cenușie, și mi-o imaginez pe jurnalistă cum i-o smulge, costul biletului fiind justificarea pentru creșterea propriilor șanse de supraviețuire.

— Mă duc eu, spune Rowan.

— Nu.

Cesca și cu mine vorbim deodată, împinse de aceleași sentimente de datorie și de responsabilitate.

— E treaba mea, spun simplu, ridicându-mă nesigur în picioare, cu mâinile în aer în semn de capitulare.

Și vina mea.

Parcurg încet cei câțiva metri până la al treilea rând, unde se află Gange. Transpiră abundent acum și-și mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Aș vrea să iau vestele de salvare de la clasa business, spun.

— Nimeni nu părăsește această secțiune a avionului.

— Va ajuta la menținerea calmului pasagerilor.

El ezită, dar dă din cap că nu, respectând ferm instrucțiunile pe care i le-a dat Missouri. Schimb tactica.

— Cine te așteaptă acasă? Ești căsătorit?

— Stau cu părinții.

Se oprește brusc, de parcă ar fi vorbit din greșeală. Un mușchi i se zbate spasmodic în coada ochiului stâng.

— Trebuie să fie tare mândri.

Pe pomeții lui Gange apar pete roșii de furie.

— Vor fi. Vor fi mândri că susțin lucrurile în care cred.

— Condamnând sute de oameni la moarte?

— N-o să moară nimeni!

— Deja au murit oameni.

Mă gândesc la Carmel, la viața care s-a scurs din ea în câteva secunde. Nimeni altcineva, îmi spun. Nimeni altcineva nu trebuie să mai moară.

— A fost… a fost un accident. Dacă o să cooperați, nu va fi rănit nimeni. Guvernul va fi de acord cu cererile noastre, iar Amazon va duce avionul la sol în siguranță.

— Vei merge la închisoare.

— Vom fi salvat planeta.

Clatin din cap.

— Câți ani ai? Douăzeci și cinci? Douăzeci și opt? Ai toată viața ta înainte și ai fost spălat pe creier ca să arunci totul la gunoi.

— Schimbarea climatică este cea mai mare…

— …amenințare la adresa planetei. Înțeleg. Dar nu acesta este răspunsul.

— Atunci care este? Discuții? Întâlniri? Cuvintele nu aduc schimbare, acțiunile o fac. Poți fi parte din problemă dacă vrei, dar eu sunt mândru că fac parte din soluție.

— Stai jos!

Cuvintele nu vin de la Gange — care răsuflă greu acum, de parcă s-ar afla pe ultima sută de metri a unui maraton —, ci de la Missouri. Se uită urât la mine în timp ce mă las la podea, apoi se răstește la Zambezi.

— Stai cu el.

Zambezi își dă ochii peste cap, dar se conformează. În spatele ei, Missouri se îndreaptă spre partea din față a avionului. Mă uit printre picioarele lui Gange și ale lui Zambezi și o văd bătând la ușa cabinei de pilotaj.

Ușa se deschide, iar ea dispare înăuntru.

Ce se întâmplă acolo?

Bărbatul care pilotează avionul — cel care se numește Amazon — știe destule pentru a o lăsa pe Missouri să intre, dar știe vreunul dintre ei cum să anuleze accesul de urgență?

— Am auzit că și tu ai pilotat avioane.

Cesca s-a mutat mai aproape, în aceeași poziție cu a mea.

Mă uit la ea repede.

— Cine ți-a spus?
— Un însoțitor de zbor, cândva prin toamnă. Am pomenit că zburam pe cursa Londra-Sydney și mi-a spus că fusese selectat să meargă și el, dar că făcuse schimb cu cineva. Mi-a spus că erai înnebunită.
Imită accentul lui Ryan, cu un mic zâmbet pe față.
— Aha!
Mă relaxez puțin. Ryan nu știe toată povestea, știe doar că am început instrucția, apoi am renunțat. Nu se poate abține să nu transmită mai departe până și cea mai nesemnificativă dintre bârfe.
— Prima lecție a fost într-un Piper Warrior. Un cadou de la părinții mei. Am mai făcut câteva zboruri la sfârșitul adolescenței, mai ales cu Cessna 150.
— Mi-a spus că ai început pregătirea pentru piloți de linie.
Expresia ei este curioasă, dar nu lipsită de amabilitate și mă gândesc să-i spun totul. Mă întreb cum m-aș simți să recunosc, după atâția ani. O spovedanie în fața unui preot, în timp ce moartea așteaptă în umbră.
Nu am timp să contemplu prea mult alegerea, că se aude pârâitul care precedă un anunț din cabina de pilotaj.
— Vă vorbește pilotul.
Este vocea unei femei. Missouri.
— De ce pilotează ea avionul? întreabă Cesca.
Ridic privirea spre Gange, dar confuzia de pe chipul lui îmi spune că nici el nu știe.
— Știe cum? îl întreb.
— Nu știu, șoptește el.
Mi-l imaginez în casa părinților lui; dormitorul lui cu amintirile de la școală, prieteniile adolescentine, muzica dată prea tare. Lângă el, Zambezi se uită spre culoarul opus, și mă gândesc: *Da, am dreptate. Am avut dreptate.* Planul se conturează încet-încet.
Vocea lui Missouri continuă.
— Îmi pare rău să vă informez că guvernul britanic nu va respecta revendicările noastre de a impune amenzi companiilor

aeriene care nu își pot demonstra angajamentul față de energia regenerabilă.

Mă întorc și schimb priviri îngrozite cu Cesca și cu ceilalți. Ce înseamnă asta? Nu avem mult de așteptat ca să aflăm.

— Rămânem pe ruta spre Sydney, spune Missouri. Acolo, vom arăta guvernului adevăratul impact al eșecului de a acționa, pilotând avionul direct în emblematica Operă din Sydney.

Gange se întoarce să se uite la Zambezi, a cărei față îngrozită seamănă cu a celorlalți atacatori.

Nu știau nici ei. Nu făcea parte din plan.

Simt cum mi se strânge stomacul.

Un bărbat aflat pe un scaun la geam se ridică, ținând telefonul în mână.

— Au ridicat în aer avioane de luptă! Este peste tot pe Twitter.

— Sunt Forțele Aeriene! strigă cineva din cealaltă parte a cabinei. Au venit să ne salveze!

Se aud urale — sfidătoare, încurajatoare — și eu schimb priviri cu Cesca, a cărei față este febrilă și palidă. Mi se strânge stomacul. Odată cu dispariția lui Missouri, oamenii lasă brațele în jos, frecându-și mușchii înțepeniți.

— Ce vor face avioanele de luptă? întreabă Derek, când ochii săi cărora nu le scapă nimic ne surprind îngrijorarea.

— Ne-ar putea obliga să schimbăm cursul spre Brisbane, spune Cesca. Sau s-ar putea să ne escorteze până la aeroportul din Sydney și să stea aproape până când aterizăm.

Rowan se apleacă, astfel încât să nu aibă loc și Alice între noi.

— Și dacă Missouri încearcă să ajungă la Operă, cum spune ea?

— Nu ne vor lăsa să ajungem acolo.

Cesca face o pauză. Coboară vocea ca să nu auzim decât noi ce spune, știind că trebuie să păstrăm calmul în cabină, că nu e ceva ce ar trebui să audă și ceilalți pasageri.

— Or să ne doboare.

Treizeci și nouă

Ora 4 / Adam

Mina are o voce frumoasă. Vorbește în felul acela bogat în care o fac adesea lingviștii, cu cuvinte catifelate de cunoașterea căii pe care a luat-o fiecare frază. Consideră engleza drept prima sa limbă, pentru că a trăit aici toată viața, dar este interschimbabilă cu franceza — limba pe care o vorbeau părinții ei acasă. Pretinde că nu vorbește arabă, deși poate înțelege, dar din când în când mai strecoară un cuvânt sau două care *pur și simplu nu se traduc* în engleză.

— Totul se traduce, am spus.

Era în perioada de dinainte de Sophia. Înainte de căsătorie.

— *Ishq*, a replicat ea fără ezitare.

— Ce înseamnă asta?

— Dragoste, doar că…

— Vezi — se traduce!

— Este mult mai mult decât atât. *Ishq* este cea mai mare pasiune a ta, cealaltă jumătate. Cuvântul pentru iederă provine din aceeași rădăcină — *ishq* este o dragoste atât de mare încât vă agățați unul de celălalt.

Mi-a zâmbit.

— *Ishq* este ce avem noi.

Ishq, îmi spun, când aud vocea Minei la robotul telefonic. Nu încrezătoare acum — nu bogată și catifelată —, ci subțire și speriată, lacrimile asprindu-i cuvintele și estompându-le într-o singură notă rapidă și îngrozită. „Spune-i că este curajoasă, frumoasă și deșteaptă și că mă surprinde în fiecare zi.“

Cuvintele ei se aud peste fundalul discordant al vocii lui Mariah Carey. *All I want for Christmas, is…*

„Și te iubesc și pe tine.“

Nodul din gât se strânge și mai tare. Nu am iubit niciodată pe nimeni în afară de Mina. Au fost prietene, da, înainte să o cunosc, dar în momentul în care am cunoscut-o pe ea, amintirea lor s-a îndepărtat așa de tare, încât mă chinuiam și să-mi aduc aminte cum le chema. Așteptasem, atâta tot. O așteptasem pe Mina.

Sophia stă întinsă pe jos, cu capul în poala mea, iar eu am ochii ațintiți asupra pulsului care abia se simte pe gâtul ei. Un șuier ușor însoțește fiecare respirație superficială, iar fața ei este atât de umflată, încât pare de nerecunoscut. Îmi doresc din toată inima să o țin în brațe, să-i urmăresc trăsăturile, să-i cuprind obrajii în mâini.

— E bine?

Chiar și prin toboganul pentru cărbune tot pot să detectez panica din vocea Beccăi. Vreau să-i spun că *nu, nu e bine*. Vreau să o las să creadă că a ucis-o, vreau să treacă măcar printr-o sutime din durerea prin care am trecut eu, urmărind-o pe fiica mea având un șoc anafilactic. În schimb, las tăcerea să vorbească pentru mine, concentrându-mă pe ochii închiși ai Sophiei, pe greutatea corpului ei în poala mea. Am pielea de pe încheieturi jupuită de eforturile de a mă elibera, iar transpirația și sângele îmi lipesc murdărie pe degete.

— Mă gândeam că o să verifici.

Vocea Beccăi ricoșează pe pereții căptușiți cu metal ai jgheabului.

— De obicei, verifici.

La doi metri mai jos, văd cum medicamentul își face efectul și spun o rugăciune tăcută în timp ce corpul Sophiei respinge otrava aproape la fel de repede cum a ingerat-o. Lumina din partea din față a casei se revarsă peste toboganul pentru cărbuni și se strecoară pe podea lângă picioarele mele întinse.

— E beznă aici! am strigat eu. Muream de foame. Nu sunt împrejurări obișnuite!

Propria mea voce reverberează și se întoarce ca un bumerang. Sophia inspiră brusc, cu forță, lăsând apoi aerul să iasă într-un

suspin care îmi sfâșie inima. Aș fi putut s-o pierd. În continuare există riscul s-o pierd.

— O să mă asigur că vei afla și tu cum este să fii închis.

Fața mea este întoarsă spre raza de lumină și parcă le-aș striga zeilor; zei care lovesc fără discernământ și pedepsesc un copil care nu a făcut nimic pentru a merita mânia lor.

— O să folosesc toate pârghiile la care o să ajung, ca să mă asigur că primești cea mai mare sentință posibilă.

— Planeta moare din cauza unor oameni ca Mina.

— Ești nebună. Mina nu are nimic de-a face cu clima…

— Ba are totul de-a face cu asta! Dacă toți piloții și echipajul de cabină ar refuza să mai lucreze…

— Ar fi alții care să le ia locul!

— …avioanele nu ar mai putea zbura, iar dacă avioanele nu mai pot zbura, calotele glaciare nu s-ar mai topi. Nu înțelegi? Nu este prea târziu să restabilim echilibrul. De aia este atât de îngrozitor: știm ce daune produce aviația, dar continuăm să o folosim. Este ca și cum ai fi diagnosticat cu cancer pulmonar, dar ai continua să fumezi!

În vocea Beccăi e ceva care mă sperie. Este genul de vibrație pe care am auzit-o la predicatorii de stradă sau la fanaticii care umblă din ușă în ușă. O fervoare care îmi spune că ea crede cu adevărat ce spune. Și, dacă ea chiar crede, de ce altceva mai este în stare?

— Tu nu înțelegi că ești manipulată? Oricine o fi cel care trage sforile, nu el e cel care riscă închisoarea. Nu le pasă de tine — te-au pregătit să fii țap ispășitor. Ești carne de tun, Becca, nimic mai mult — un pion în jocul altcuiva. Te-au spălat pe creier.

— Greșești. Nu știi cum sunt ei.

— Cum e cine?

Preț de o clipă, cred că o să-mi dea un nume, dar ea își înghite cuvântul.

— Liderul nostru.

Liderul nostru, de parcă ar fi un fel de cult.

— Știi ce le fac oamenilor ca tine în închisoare? Oamenilor care au făcut rău unor copii?

Aștept, suficient de mult pentru ca ideea să prindă rădăcini. Mă gândesc la momentele în care am interogat hoți, criminali, violatori și cum — oricât de îngrozitoare erau faptele lor, oricât de mult m-au scârbit acțiunile lor — nu m-am simțit niciodată așa cum mă simt acum. Niciodată nu mi-am simțit mușchii încordați de dorința de a lupta, niciodată nu am vrut să pun mâna pe cineva și să-l fac să plătească. Niciodată nu am vrut să ucid pe cineva.

Dar, pe de altă parte, niciodată până acum nu a amenințat nimeni viața fiicei mele. A soției mele. Încerc să-mi imaginez ce se întâmplă la bordul cursei 79, dar tot ce îmi vine în minte este imaginea unui avion izbindu-se într-o clădire. Imaginea curge în buclă: foc și țipete și metal contorsionat.

— Cum pot să merg la închisoare, spune Becca, când nimeni nici măcar nu știe că exist?

Sesizez tonul batjocoritor din vocea ei, care nu face decât să mă înfurie și mai mult și simt cum mi se prelinge pe degete sânge proaspăt când trag de încheieturile mâinilor, care se freacă din nou de metalul cătușelor.

— Te vom găsi. Eu te voi găsi.

— Nici măcar nu-mi știi numele adevărat.

Respirația Sophiei este mai regulată acum și când adoarme — epuizată de ravagiile șocului anafilactic — găsesc o claritate umbrită anterior de teama că ar fi putut muri. Opresc filmul cu dezastrul deturnării care rulează în capul meu și îmi amintesc cine sunt, la ce mă pricep.

— Mama ta conduce un Mini Cooper roșu cu un pompon atârnat de oglinda retrovizoare.

Tăcerea care urmează îmi transformă speculația în realitate, iar victoria îmi dă curaj. Tocmai ieșisem din tură când am văzut-o pe Becca la Tesco. Îi promisesem Minei — îmi promisesem mie însumi — că voi merge direct acasă, dar dorința de a juca era prea puternică, și m-am trezit conducând în direcția opusă, spre hipermarketul de la marginea orașului vecin, unde era mai puțin probabil să dau peste cineva cunoscut. Aveam un buzunar plin de monede și, cumva, părea în regulă din cauza asta. Ce era un loz

de răzuit, la urma urmelor? Mii de oameni cumpărau lozuri de răzuit. Nu m-aș fi conectat la contul online, n-aș fi cheltuit mai mult de zece lire, nu aș fi cumpărat din nou dacă aș fi pierdut prima dată…

Atâtea promisiuni, atâtea înțelegeri cu mine însumi!

Oare așa se simțea și un alcoolic? mă întrebam. *Nu-i nimic dacă beau o bere — o bere nu este vodcă. Nu-i nimic dacă beau un pahar — un pahar nu este o halbă. Nu-i nimic dacă sunt cu prietenii, dacă este după 5 după-amiază, dacă ziua conține litera i…*

Mi-am golit buzunarul pe tejghea, fără să mă uit la casier, în caz că ar fi văzut ce-i de capul meu, și m-am așezat în mașină, la mai bine de 50 de kilometri de casă, răzuind folia argintie de pe șapte lozuri fără valoare. *Primul pas este să recunoști că ai o problemă*, așa spune toată lumea. Numai că nimeni nu-ți spune care este al doilea pas.

Dacă m-aș fi dus direct acasă, nu aș fi văzut-o. Dar am stat în mașină un minut sau două, luptându-mă cu transpirația care mă furnica pe piele, cu vinovăția, cu rușinea, cu dorința de mai mult. Am găsit o liră în torpedo, o grămadă de monede de douăzeci de penny în scrumiera defunctă, pregătite pentru un aparat de taxat parcarea. Adunând suficient pentru încă două lozuri, am coborât din mașină, detestându-mă, dar tot făcând-o. De data asta aș fi luat altele. Din cele cu trei variante similare. Aș fi analizat cozile, aș fi încercat să cumpăr de la o altă casierie. Dacă aș fi ajuns la același casier, aș fi zâmbit trist. *Doamna a spus că le-am luat pe alea greșite*, aș fi spus. L-aș fi lăsat să creadă că sunt un căscat. Mai bine decât adevărul.

În drum spre intrare am trecut pe lângă Becca. Se uita la telefon, în timp ce se îndrepta către o mașină parcată în spațiul pentru persoane cu handicap. Femeia de pe scaunul șoferului avea același nas drept, aceeași curbură pe buza de sus. Soră, m-am gândit la început, apoi am observat rădăcinile cenușii ale părului blond și ridurile din jurul gurii. Mi-am întors privirea, nevrând să intru în vorbă; nu voiam decât să câștig ceva, orice, pentru a-mi justifica acțiunile.

— Ce vrei să spui? întreabă Becca acum, dar e prea târziu; pauza ei mi-a spus totul.

Închid ochii, mă întorc pe aleea acoperită care duce de la magazin în parcare. Becca nu m-a văzut — nu se uita —, a trecut chiar pe lângă mine și s-a urcat în mașina mamei ei. Nu mă concentram — nu-mi păsa, îmi păsa doar de lozurile de răzuit, de cele doar patru lire pe care le-aș fi avut de recuperat dacă aș fi câștigat acum cinci lire cu un loz cu trei variante —, dar o parte din mine era încă în modul de lucru. O mică parte din mine este mereu în modul de lucru. Îmi amintesc că avea părul legat la spate — îl purtase desfăcut în cele câteva ocazii în care stătuse cu Sophia ca babysitter — și avea un hanorac cu fermoar cu un fel de logo pe piept. Blugi de culoare închisă.

Nu — nu blugi. Pantaloni. Pantaloni bleumarin. Ce fel de adolescent poartă pantaloni bleumarin? O piesă se așază la locul ei. Becca a sunat-o pe Mina din senin, iar Mina a fost atât de recunoscătoare, încât nu i-a pus la îndoială identitatea.

E o prietenă a Katyei — au lucrat împreună. Se pare că i-a spus Katya că s-ar putea să căutăm pe cineva care să aibă grijă de Sophia după școală.

— Lucrezi la Tesco, spun eu.

Dacă greșesc, am pierdut. Gata cu puterea de negociere.

Nu spune nimic.

Am dreptate.

— Deci chiar dacă le-ai dat un nume și o adresă false, va fi o chestiune simplă pentru mine să solicit înregistrările camerelor de supraveghere de la supermarket și să obțin numărul de înmatriculare de la mașina mamei tale. Mă aștept să fii înregistrată pe listele electorale la adresa ei, nu-i așa?

Vorbesc în continuare, din ce în ce mai repede, câștigând încredere, exercitând meseria pe care o fac zi de zi.

— Asta ne va da numele tău complet și data nașterii. A, și bineînțeles că o să avem și înregistrarea momentelor când ai fost la noi acasă, așa că voi cere furnizorului nostru de internet detalii despre toate dispozitivele conectate la orele respective.

Mi se potrivește ca o a doua piele. Anchetator. Tată. Cele două jumătăți ale personalității mele se contopesc în cel mai îngrozitor mod, dar și în cel mai important. Și în acea secundă știu că vom ieși de-aici, o voi găsi pe Becca — oricine ar fi ea în realitate — și o voi face să plătească. Nu cu pumnii, care ard de nerăbdare să fie folosiți, ci cu pâinea și cuțitul vieții mele profesionale.

Sunetul unor picioare care aleargă îmi întrerupe gândurile.

— Becca?

Acum se aude un zgomot din interiorul casei. Văd o umbră pâlpâind rapid peste fâșia de lumină de sub ușa pivniței când Becca trece pe lângă ea — într-o direcție, după aceea înapoi. O strig pe nume, iar și iar, știind că am întins coarda prea mult, dar sperând că nu este prea târziu. Ușa de la intrare se trântește și se aud picioare alergând pe potecă. Aud cum se deschide poarta și zgomotul metalic cu care se închide la loc, apoi sunetul pantofilor de sport pe asfalt devine din ce în ce mai slab, până când se stinge cu totul.

Ascult cu atenție să prind zgomotele din casă, dar aud doar casa. Conductele de apă pârâind; jgheaburile picurând pe măsură ce se topește zăpada; zumzetul scăzut al frigiderului.

Sophia se foiește. Deschide ochii, încă mici din cauza umflăturii, și își trece limba peste buzele crăpate.

— Unde este Becca?

— A plecat.

Trag de cătușe. Becca a plecat.

Și nu știe nimeni că suntem aici.

Patruzeci

Pasagerul 1G

Aș minți dacă aș spune că voiam să mor. Ar fi mai corect să spun că eram pregătit să se întâmple. Am sperat că politicienii vor înțelege că nu au altă soluție decât să fie de acord cu revendicările noastre, iar ticăitul ca de cronometru al indicatorului de combustibil va fi suficient pentru a-i face să se concentreze toți asupra aceleiași idei. Dar se pare că, pentru guvernul nostru, câteva sute de vieți sunt ceva de care te poți debarasa lejer. O situație neplăcută, poate, dar depășită curând de chestiuni mai stringente. Vești proaste date uitării.

Cât despre ceilalți, trebuie să înțelegi că nu le puteam spune, nu-i așa? Ar fi putut da înapoi sau ar fi cedat la jumătatea pregătirilor; ar fi putut trage un semnal de alarmă — intenționat sau nu — luându-și rămas-bun în lacrimi de la cei dragi. Puteau chiar să lase să scape ceva vreunui pasager, provocând genul de reacție bruscă care ne-ar fi făcut să ne prăbușim în ocean. Mai bine ca pasagerii să creadă că existau șanse să poată fi salvați.

— N-o să moară nimeni, *le-am spus celorlalți când am schițat planurile*. Guvernul trebuie să creadă că vom permite avionului să rămână fără combustibil ca să ne ia în serios revendicările. Pasagerii trebuie să creadă că vor muri, astfel încât noi să menținem controlul. Dar desigur că nu acesta este planul!

Practic, nu a fost o minciună. Nu acesta era planul. Dar nici cel pe care li l-am prezentat lor.

— Amazon va devia cursul avionului către o zonă îndepărtată din deșertul Gibson, în Australia de Vest, *le-am spus*, unde tovarășii noștri care luptă împotriva schimbărilor climatice ne vor aștepta cu Jeepuri. Vom evacua avionul și vom dispărea, lăsând pasagerii să fie salvați. Ne vom debarasa de identitățile asumate și vom scăpa nedetectați.

Dacă acesta ar fi fost planul adevărat, ar fi fost făcut bucăți. Să scăpăm fără să fim prinși? Cu jumătate din armata australiană dislocată să ne înconjoare? Dar nu a fost planul adevărat, a fost fantezie pură, ideea mea de a înfrumuseța povestea cu tot ce aveam nevoie pentru a atenua îngrijorarea adepților mei mereu fideli. Fiecare problemă pe care mi-au pus-o a fost tratată cu dibăcie și le-am dat de fiecare dată răspunsuri care blocau orice întrebări suplimentare.

— Vom fi eroi în lupta pentru climă! *a postat Gange.*

Au urmat multe urale virtuale.

Mă îndoiesc că mulți dintre discipolii mei m-ar fi însoțit în această misiune dacă ar fi știut care sunt adevăratele mele intenții. Unul sau doi, poate — cei mai puțin stabili mental, ecologiștii mai fanatici, dar nu și ceilalți. Ceilalți — Zambezi, cu siguranță; Congo, și el — erau acolo pentru noua viață care li s-a promis.

Îmi plăcea Congo. L-am descoperit în cursul unei seri de stand-up la un club de comedie, organizată în sprijinul Greenpeace. Barul era aglomerat și huiduielile intense și, când Congo a ridicat vocea pe scenă și și-a tras sufletul, folosise deja două dintre cele cinci minute alocate. Lumea începea să râdă din ce în ce mai tare. A urmat inevitabilul refren Cine a mâncat toate plăcintele*? în vreme ce comediantul nostru a luat în sfârșit microfonul de pe stativ.*

— Hai mai repede! a strigat cineva.

Materialul era slab, iar el nu se pricepea deloc să aleagă momentul potrivit pentru poantă; fiecare glumă era punctată printr-o tuse șuierătoare. Dar nu a renunțat. Și când au început să se audă aplauze timide, nu s-a înroșit și nici nu s-a bâlbâit. În schimb, a aruncat o privire lungă și pătrunzătoare prin sală, răspunzându-le cu un puternic: „La naiba, nenorociților — aș putea să vă mănânc pe toți și tot aș mai avea loc de un kebab“. A fost replica la care s-a râs cel mai mult în seara aceea.

L-am urmat până la stația de taxiuri, minunându-mă de capacitatea lui de a pune un picior în fața celuilalt — deși dureros de încet —, când fiecare coapsă se lupta pentru spațiu, iar gleznele îi erau umflate deasupra tenișilor. A cumpărat un burger de la o tarabă și l-a luat pe o alee, unde l-a rezolvat din trei mușcături, ștergându-și în același timp lacrimile care sclipeau în lumina stâlpului de pe stradă.

Nu văzusem niciodată un bărbat atât de nefericit și totuși atât de curajos.

Site-ul său nu arăta nimic pe pagina „evenimente viitoare", dar pe blogul său erau o mulțime de materiale. Devenise mai rezervat în ultimii ani — poate de când începuse să se prezinte drept comediant de stand-up —, dar primele sale postări erau sincere și crude, relatând o poveste jalnică despre intimidare și victimizare. Era un ecologist convins — de unde și apariția sa la evenimentul de caritate cu show-ul de stand-up — și scria cu pasiune despre schimbările climatice.

— Ți-am văzut spectacolul din seara asta, *i-am scris*. Ești haios.

M-am prezentat drept o blondă de douăzeci și cinci de ani dintr-un oraș suficient de îndepărtat pentru a fi în siguranță. Singură. Disponibilă. Mi-am modelat interesele în jurul subiectelor găsite pe blogul lui și mi-am exprimat bucuria când a descoperit că avem atât de multe în comun. *L-am prezentat grupului și l-am încurajat să joace un rol activ în planurile noastre.*

— Ești grozav. Ești curajos. Foarte isteț. Ești foarte important.

Voia să ne întâlnim. Sigur că voia.

— După, i-am spus. În Australia.

Nu mi-am folosit niciodată numele real online, împrumutând pentru strădaniile mele de activist identitatea unui student care s-a sinucis cu mulți ani în urmă, la jumătatea primului semestru de facultate. Familia lui Sasha locuia în străinătate și, în timp ce-i împachetam lucrurile, mi-am dat seama că un certificat de naștere și un pașaport de rezervă ar putea fi de folos. Reușisem până atunci să evit ca amprentele și ADN-ul meu să ajungă în bazele de date ale poliției, dar, pe măsură ce activismul meu politic se intensifica, și riscul devenea mai mare. Mult mai bine, am decis, ca bietul Sasha să aibă parte de orice abatere penală pentru care aș fi fost penalizat din neatenție.

Am adoptat mai multe pseudonime online, oferind fiecărui recrut un mentor adecvat. Într-un rol, și eu pierdusem un frate căzut în mâinile poliției. Împărtășeam o pasiune pentru jocurile pe calculator, în altul. Pentru Zambezi am fost prietenul care o susținea; pentru Congo, viitoarea iubită. Îmbrăcam și dezbrăcam costumul fiecărei

personalități, dându-i fiecăruia ceea ce avea nevoie, punându-i unul împotriva celuilalt.

Mi-am pus marionetele să se certe între ele; am făcut majoritatea să atace un marginal, apărându-mi propriile planuri. Odată, am înscenat o eliminare, sugerându-le celorlalți că o persoană a avut o soartă nefericită pentru că nu și-a ținut gura. S-au conformat toți de îndată.

Recruții mei nu mai erau indivizi, ci o masă omogenă, care putea fi orientată în orice direcție voiam. Dar știam că supunerea lor putea fi testată doar în anumite limite. Un câine își poate conduce oile zeci de kilometri fără să piardă una, dar o vulpe tot le va împrăștia într-o clipă. Nu le-aș fi putut spune adevărul, chiar dacă adevărul ar fi generat titlurile pe care ni le doream cu toții.

Două mii de oameni se îndreptau spre sala de concerte a Operei din Sydney, pentru un spectacol cu participarea corurilor comunitare. Timp de trei luni, peste cincizeci de coruri separate se întruniseră în biserici, birouri, cârciumi și case, pentru a exersa aceleași zece cântece. Mi-am imaginat interpreții, întâlnindu-se prima dată în culise, toți îmbrăcați în negru; singura diferență identificabilă fiind insignele colorate care purtau denumirea orașelor de proveniență. Mi-am imaginat oaspeții — celebritățile, jurnaliștii, „prietenii Operei" — renunțând la cocktailuri în favoarea acestui spectacol special.

De ce Opera?

Pentru oameni.

Un terorist nu bombardează o clădire goală, un magazin închis, o fabrică fără activitate. Un bărbat înarmat nu pătrunde într-o școală în weekend sau într-un centru comercial la primele ore ale dimineții. Inimile sunt câștigate de oameni, nu de clădirile care le adăpostesc, iar acești oameni trebuie să fie oamenii potriviți.

Credeți că mama singură jefuită într-o locuință socială din zona rău famată a orașului are parte de aceeași viteză de reacție din partea autorităților ca bogătașii din casele din centru? Uitați-vă la acoperirea mediatică oferită unei copile dispărute când este drăguță și albă, apoi vedeți cum stau lucrurile pentru cei urâți, cei cu dizabilități, cei de culoare și spuneți-mi că oamenilor le pasă la fel de mult.

Trebuia să-i fac să le pese. Aveam nevoie ca politicienii din întreaga lume să stea și să se gândească: trebuie să facem ceva în privința

schimbărilor climatice. *Aveam nevoie să spună:* vor muri mai mulți oameni dacă nu ne schimbăm radical abordarea. *Ar fi trebuit să fie suficient că* planeta *moare, dar am înțeles de mult că nu era așa.*

Când ușa cabinei s-a închis, am spus o rugăciune. Nu către un zeu, ci către Mama Pământ. I-am mulțumit pentru binecuvântările ei, pentru că a continuat să ne îngrijească, chiar dacă am abuzat și am luat mai mult decât aveam nevoie. Am simțit că avionul tremură sub mine, de parcă ar fi fost și el în echipa mea.

Bineînțeles că mi-a fost frică. Ție nu ți-ar fi fost? Nu ți-a fost niciodată teamă într-un carusel, chiar dacă te-ai urcat în el din proprie voință? Am depășit frica; am îmbrățișat-o. În loc de durere, panică și frică, am vizualizat titlurile și întâlnirile la vârf. Mi-am imaginat conversațiile care vor avea loc în întreaga lume — conversații care ar fi început chiar în timp ce oamenii aceia ar fi zăcut în moloz, cu insignele rupte și zdrențuite. Acești oameni ar fi schimbat lumea pentru generațiile viitoare. Ar fi fost eroi.

Gândul m-a inspirat. Mi-am permis să mă concentrez mai clar asupra a ceea ce trebuia să se întâmple pentru ca obiectivul meu să fie atins. M-am gândit la „căderea spre moarte" care ne-ar fi trimis către ținta noastră. M-am gândit la metalul contorsionat, la sticla spartă, la pânzele emblematice ale Operei făcute praf. La membrele rupte, la ochii holbați, la liniștea de după. Ei au luat viață de pe Pământ, iar Pământul va lua viața înapoi.

Simetria era destul de frumoasă, nu crezi?

Patruzeci și unu

2 ore și 30 de minute până la Sydney / Mina

Când Missouri termină de vorbit, iar în difuzoare nu se mai aude nimic, pare că întreg avionul își ține răsuflarea. Apoi cineva țipă.

Primul țipăt declanșează un al doilea și apoi al treilea, iar acum avionul se zguduie de panica a 353 de pasageri confruntați cu certitudinea morții. Lângă mine, un bărbat se ghemuiește ca o minge pe scaunul lui, vocea lui devenind un bocet ascuțit de spaimă. Mă întorc și văd chipul îngrozit al Cescăi. Rowan se împiedică de scaune, cu o mână apucându-l de braț pe Derek, în timp ce bărbatul mai în vârstă încearcă să se scuture și să se îndepărteze.

Alice trage de centura de siguranță a unei femei de pe un scaun aflat la culoar, înnebunită de disperare.

— Dă-te, dă-te!

Femeia își prinde centura de siguranță, ferindu-se de Alice cu mișcări dezordonate.

— Ziarul meu a plătit 6 000 de lire pentru un loc!

Cotul femeii își găsește ținta, iar Alice se dă înapoi, cu sângele curgându-i din nas. Cesca o trage pe Alice la o parte, iar eu dau să o ajut, dar ea se prăbușește peste Cesca.

— Am plătit pentru un loc, plânge ea.

— Toată lumea a plătit.

Cesca îi dă drumul lui Alice, care cade pe podeaua culoarului, strângând baza scaunului, ca și cum doar vârfurile degetelor ar fi putut-o ajuta să nu fie aruncată din avion.

Nu putem face nimic.

Dacă am fi avut de-a face cu o aterizare controlată pe apă sau pe un teren accidentat, m-aș fi putut descurca. Până la urmă, asta este meseria noastră, chiar dacă sperăm să nu ne confruntăm

niciodată cu așa ceva. Veste de salvare, ieșiri de urgență, tobogane gonflabile… Aș putea să o fac cu ochii închiși.

Dar când Missouri va intra cu avionul în clădirea Operei din Sydney, nu voi putea face nimic pentru a-i proteja pe pasagerii acestui zbor de impactul dintre un Boeing 777 de 350 de tone și cea mai cunoscută clădire din Australia.

Femeia însărcinată își ține mâinile peste burtă, iar din ochii închiși îi curg lacrimi. Dincolo de ea, pe celălalt culoar, îi văd pe cei doi Talbot într-o îmbrățișare strânsă în jurul băiețelului lor. Îmi dau seama dintr-odată câți copii sunt în acest avion, de la copii care abia merg până la adolescenți îngroziți. Missouri pune capăt unor vieți care abia au început.

— Aveam de gând să mă sinucid în Australia, spune Derek dintr-odată.

Schimbăm cu toții priviri între noi. El continuă să vorbească; repede, de parcă ar fi îngrijorat că nu va avea timp, de parcă *ar trebui* să verse tot ceea ce l-a ros pe dinăuntru.

— Nu am fost trimis de vreo publicație pentru drumul ăsta, știți. Mi-am plătit singur biletul. Fratele meu locuiește în Sydney și m-am gândit să rezerv un loc, apoi să încerc să scriu un articol propunându-l la vreunul din suplimentele de călătorie ale ziarelor. Dar m-au refuzat toți, unul după altul.

Vocea i se frânge, iar Cesca îl strânge de umăr. Știu că ar trebui să-i ofer un sprijin similar, dar nu pot să-l înțeleg — nu pot împăca această figură terminată cu omul pe care credeam că l-am văzut în el. Scot căștile lui Finley din buzunar și încep să desfac nodurile, eliminând cu degetele tensiunea din cap. Alice a încetat să mai trimită mesaje și se uită la Derek îngrozită, de parcă ar avea ceva contagios.

— Mi-am pierdut locul de muncă anul trecut. Editorul a spus că mi-am pierdut eficiența. A spus că instinctul meu de reporter nu mai era suficient de ascuțit pentru a ține pasul cu colegii mai tineri. Am încercat să devin independent, dar când am trimis idei de articole, toată lumea le făcea deja intern sau nu avea buget, dar nu voiam mai bine să scriu pentru site-ul web? Cineva mi-a sugerat să încep un blog.

Râde amar.

Rowan îl lovește ușor cu pumnul în braț, un gest de camaraderie, dar Derek îl ignoră, întorcându-se cu subînțeles. Îmi dau seama că experiența aceasta l-a umplut de amărăciune și l-a făcut să fie neîncrezător și simt o solidaritate puternică față de el. Reacțiile noastre sunt modelate de oamenii din jurul nostru, de felul în care se comportă față de noi. Mă gândesc la Adam și la toată amărăciunea pe care am simțit-o și care cumva pare că începe să se desprindă de mine. Nu știu dacă pot ierta, dar cred că pot uita.

Dacă mi se oferă ocazia.

— Vremuri grele, spune Rowan, puțin nesigur.

Se uită la mine și eu dau ușor din cap, încercând să-i transmit că înțeleg — că pur și simplu încerca să ajute. Nu cred că îl poate ajuta cineva pe Derek acum: este hotărât să-și spună povestea, să-și catalogheze coborârea într-un loc în care viața nu mai merita trăită.

Derek se uită la Cesca.

— M-am simțit doar… inutil — știi? Nu, nu doar inutil. Fără rost.

Alice s-a întors la telefonul ei, plictisită de poveste.

— M-am hotărât să zbor oricum și să-mi vizitez fratele la Sydney, iar apoi să mă închid într-o cameră de hotel cu cât de multă băutură și pastile aș putea să iau și cu asta, basta. Într-un fel ciudat, abia așteptam.

— Și acum… încep eu, dar nu termin ce am de zis, însă el dă din cap, cu un zâmbet amar în colțurile gurii.

— Ironic, nu-i așa? Presupun că începi să te concentrezi și vezi lucrurile altfel când ești confruntat cu moartea. Se pare că nu sunt atât de încântat de idee până la urmă.

— Niciunul dintre noi nu este, spun eu sumbru.

Mă ridic, privind spre Gange și Zambezi, și ridic vocea ca să mă asigur că mă aud.

— Nu știați, nu-i așa? Nu știați că plănuia așa ceva.

Gange se uită peste umăr către cabina de pilotaj, apoi spre Niger, care își ridică mâinile pentru a îndepărta un pasager care s-

a ridicat de pe scaun și a venit pe culoar, arătând că încă își face treaba, în ciuda acestei întorsături a evenimentelor. Îmi dau seama că s-au radicalizat — atât de eficient, încât nici chiar acum nu le vine să nu i se mai supună lui Missouri.

Văd că Paul Talbot l-a pus pe bebelușul Lachlan în brațele soției sale și o împinge spre locul liber, dar, înainte să apuce ea să se miște, Jason Poke sare pe scaun, fixându-și centura și așezându-se în poziția de aterizare forțată.

— Trebuie să facem ceva, spun eu, și pentru mine, și pentru ceilalți.

— Să facem ce?

Un pasager din primul rând țipă întrebarea la mine, cu gura schimonosită de frică.

— Nu putem face nimic!

Gange face un pas înapoi, apoi vine din nou în față. Nu este sigur ce să facă, unde să meargă, acum, că liderul său a plecat. Aceasta este șansa noastră, nu? Mă întorc către Cesca și ceilalți.

— Trebuie să intrăm în cabina de zbor.

— Dar explozibilele... începe Rowan. În clipa în care ne apropiem, o să...

Își strânge mâna, apoi o deschide într-o răsfirare bruscă.

— Și dacă nu o facem, spune Derek, va intra cu avionul în clădirea Operei.

Femeia însărcinată ascultă.

— Oricum ar fi, suntem terminați.

— Dacă declanșează bomba acum... încep eu și înghit în sec, abia reușind să verbalizez ceea ce gândesc, suntem doar noi. Avionul va exploda și, da, de acord, s-ar putea să fie victime și la sol, dar s-ar putea și să nu fie. În timp ce, dacă lăsăm lucrurile așa cum sunt, știm că vor mai muri și alții.

— Are dreptate, spune Cesca și se ridică. Sunt mii de oameni nevinovați care se îndreaptă spre Operă chiar acum — nu putem lăsa...

— Dar oamenii nevinovați din acest avion? se ridică o voce din cealaltă parte a cabinei.

Se aude un murmur aprobator și voci furioase care strigă din toate părțile. Rowan se uită la mine, iar pe frunte i se adâncesc două riduri.

— Crezi că ar trebui să renunțăm, spun eu.

Închide ochii o secundă, de parcă ar căuta putere din interior. Când îi deschide, ochii lui sunt întunecați de disperare.

— Nu. Cred că am pierdut deja.

Mai în spate, în cabină, o femeie cu bluză roz se ridică, de parcă ar fi pe cale să ofere locul cuiva. Mă pregătesc să aud alte țipete, alte certuri, dar când mă uit mai atent mă simt mai liniștită: este doctorița care a răspuns la apelul nostru de asistență. Își pune mâinile pe spătarul scaunului din fața ei, ca un predicator la amvon. Mă întreb cum se simte știind că nu poate salva viața nimănui. Dacă asta o bântuie sau dacă a văzut destulă moarte pentru a fi amorțită de senzație.

— Câtă vorbărie!

Are o expresie iritată, iar în cabină se lasă tăcerea. Îmi amintesc cât de reticentă a fost să-mi vorbească; felul în care m-am înroșit când mi-am cerut scuze că am deranjat-o.

— Să luăm cu asalt cabina de zbor; să stăm aici…

Vocea doctoriței este plângăcioasă, o imitație crudă a planurilor noastre. Mă cuprinde neliniștea.

— Faceți-o odată. O să facă praf avionul ăsta oricum.

— E ușor de spus, strigă Jamie Crawford de peste scaune. Nu ai văzut vesta sinucigașă pe care o poartă — este plină de explozibil.

Doctorița își dă capul pe spate și râde. Sunetul este maniacal și, încet-încet, adevărul iese la iveală. Am fost liniștită de prezența unui medic în avion. M-am gândit cum ne va ajuta să salvăm oamenii, cum îi va proteja pe cei răniți și cum va face tot posibilul să-i salveze pe cei pe moarte.

— Aveți idee cât de greu este să aduci explozibil într-un avion? continuă ea.

Mă uit la ceas. Două ore până la sosirea noastră programată la Sydney. În cabină, toată lumea se uită la doctoriță, sperând într-un plan, ceva care ne va salva.

— Este falsă, idioților, spune ea. Nu avem explozibil — sunt doar sârmă și pungi de plastic. Nu există nicio bombă.

Nu avem explozibil.

Deci e una dintre ei.

Nu avem timp să ne gândim ce înseamnă asta — la cine altcineva ar mai putea să stea printre noi, ascunzând adevărul.

Bomba lui Missouri este un fals.

Dacă putem intra în cabina de zbor, o putem pune la pământ, iar Cesca ne poate duce la sol în siguranță.

Mai avem o șansă.

Încă pot să-mi țin promisiunea făcută Sophiei.

Patruzeci și doi

Ora 5 / Adam

Am dat-o în bară. Din nou. Tocmai când părea că situația n-are cum să fie și mai rea sau că nu pot face și mai mult rău familiei mele — mie însumi — decât am făcut deja, am dat-o în bară și mai tare.

— Se întoarce Becca?

Sophia se ridică și vorbește pe un ton ceva mai liniștit acum. E departe de a fi ea însăși, dar cine ar putea fi, aici, jos?

— Nu, dovlecel, nu cred că se întoarce.

Căcat, căcat, căcat. Mă înjur singur că nu mi-am ținut gura. Am vrut să o sperii pe Becca, sigur. Am vrut să-i arăt că va fi ușor de găsit, ca să-și vină în fire și să ne lase să ieșim. Și m-am simțit bine, eram din nou stăpân pe situație și-mi făceam treaba; așa cum mă simțeam înainte ca mintea mea să se umple de gânduri despre datorii și căsnicia mea eșuată. Am văzut o străfulgerare din vechiul *eu* și mi-am dat drumul la gură, iar acum am agravat situația… e cu mult, mult mai rău.

Mă întreb unde a fugit. S-ar putea să aibă o mașină, parcată unde nu o puteam vedea. Ne-a spus că nu șofează, dar, pe de altă parte, ne-a spus multe lucruri. Mi-o imaginez ajungând acasă, intrând în casa părinților ei și urcând pe scări. Întinsă deasupra cuverturii, complet îmbrăcată, așteptând să-i scadă pulsul.

Poate că nu este o puștoaică, așa cum cred eu. Poate că nu locuiește cu părinții. Tesco ar fi putut fi o slujbă de vacanță, o situație temporară, poate chiar o acoperire. Mi-o imaginez acasă la ea — o cameră mizerabilă într-o casă comună — aruncând câteva lucruri într-un rucsac. Unde se va duce mai departe? Unde se duc *de fapt* acești oameni, acești protestatari profesioniști? Îmi amintesc că am citit despre un corporatist de seamă, atât de înfuriat de referendumul european încât a renunțat la tot și s-a

mutat la Londra. A vândut tot ce avea, a dormit pe canapea pe la prieteni și și-a petrecut următorii trei ani strigând într-un megafon în fața Camerelor Parlamentului.

Nu pricep. Înțeleg că oamenii au sentimente puternice față de anumite cauze, că vor să vadă că se face dreptate — nu aș fi polițist dacă nu m-ar interesa să îndrept lucrurile. Dar acești oameni își dedică întreaga viață convingerilor lor; merg la închisoare pentru ele.

Cei care au deturnat avionul Minei trebuie să știe că vor muri. O să ia viața a sute de oameni odată cu a lor și probabil că sunt de acord cu asta — o mică bătălie pierdută în mijlocul unui război. Nu-mi pot imagina față de ce aș putea simți vreodată atâta ardoare.

Ba da, pot.

Față de Sophia.

Aș lupta pentru Sophia. *Voi lupta* pentru ea.

Dar cum? Am tras atât de tare de cătușe, încât pe încheieturi n-a mai rămas deloc piele, iar țeava din perete nu se mișcă. Dacă aș reuși să mă eliberez, aș putea sparge ușa din capătul treptelor, ar fi ușor…

Un buletin de știri întrerupe melodiile de la radio și o simt pe Sophia cum se încordează, în timp ce mă crispez și eu. *Te rog*, implor în tăcere. *N-o lăsa să audă așa că și-a pierdut mama*.

Chiar acum am primit o actualizare despre situația zborului 79. Editorul de călătorii al ziarului The Telegraph*, Alice Davanti, a transmis o mărturie în exclusivitate a scenelor din interiorul aeronavei deturnate*.

Sunt atât de copleșit de ușurare că avionul nu s-a prăbușit, încât pierd primele cuvinte din declarația lui Davanti, atenția mea revenind la știre când aud numele Minei.

— Mami!

…mulți oameni o vor condamna pentru că a pus siguranța propriei familii mai presus de viețile sutelor de pasageri ai zborului 79. În timp ce scriu, sunt înconjurată de părinți, bunici și copii. Familiile acestor pasageri se vor chinui, fără îndoială, să înțeleagă de ce viața celor

dragi lor ar trebui să valoreze mai puțin decât viața copilului unei singure femei.

La radio se aude din nou vocea prezentatorului, care promite *mai multe pe această temă foarte curând*, iar Sophia se chinuie să se ridice.

— Tati, ce spune femeia aia despre mami?

Mă cuprinde furia. Nu o să pun așa ceva în cârca Sophiei. Nu o voi lăsa să se simtă vinovată; nu o voi lăsa să aibă o părere proastă despre mama ei, când Mina a făcut ceea ce ar fi făcut orice părinte pe care îl cunosc.

— Spune…

Mă opresc, suficient ca să mă asigur că suspinele n-or să-mi înăbușe cuvintele.

— Spune că mama te iubește mai mult decât orice pe lume.

Liniștea nopții e străpunsă de zgomotul unui motor de mașină. Drumul de la fermă nu duce nicăieri; nimeni nu vine încoace decât dacă locuiește aici și aici nu locuiește nimeni în afară de noi, Mo și femeia care vine câteva weekenduri pe an. O fi mașina ei? De ce să vină la ora asta? Am pierdut noțiunea timpului, dar trebuie să fie aproape de răsărit.

Preț de o clipă, simt un val de speranță. Poate că Becca s-a răzgândit. Poate că am atins un punct sensibil și și-a dat seama că poliția o va găsi mai devreme sau mai târziu, așa că a…

Numai că motorul pe care îl aud nu este diesel, ceea ce înseamnă că este puțin probabil să fie o mașină de poliție.

Părinții Beccăi? Sau unul dintre ceilalți activiști, poate. Dacă au venit să ne mute undeva unde cred ei că e mai sigur, vom avea o șansă să scăpăm. Vor trebui să-mi elibereze una dintre mâini ca să scoată cătușele de pe țeavă. Trebuie să fiu pregătit. Îmi imaginez că mă reped către oricine vine — pumn drept, pumn stâng, oricare este eliberat primul — și-l pun la pământ, după care o trag pe Sophia pe trepte până în bucătărie, apoi pe hol și afară.

Se aud pași. Pași făcuți în liniște. Atenți, grijulii. Dând ocol casei. Poate cineva trage cu ochiul pe ferestre, ca să se asigure că nu e nimeni înăuntru, că suntem doar noi, încuiați în pivniță. Nimeni care să ne audă țipând.

Unde vom merge, când vom scăpa?

Becca a folosit cheile de la mașină ca să ia stiloul cu soluție injectabilă. Dacă le-a pus la loc, le pot smulge în timp ce alergăm prin casă și să mergem la secția centrală de poliție unde lucrez și unde echipele sunt în activitate permanent.

Dar le-ar fi putut pune oriunde. S-ar putea chiar să mai fie la ea, îndesate într-un buzunar. Am pierde timp prețios dacă am sta să le căutăm. Mai bine fugim. Pe ușa din spate, poate, unde nu ne așteaptă nimeni. Peste gard și prin parc, unde nu putem fi urmăriți cu mașina. Poate că acesta este de fapt cel mai bun mod de a fugi; nu pierdem timpul căutând chei. Doar ieșim din casă.

Încep să flexez degetele de la fiecare mână. Au stat în această poziție ore întregi și abia le mai simt. Le îndrept, apoi le îndoi pe fiecare pe rând și încet-încet amorțeala devine furnicătură de ace. Îmi trag umerii — înapoi, înainte —, îndoi și dezdoi degetele de la picioare; trag genunchii la piept.

— Ce faci, tati?

— Exerciții fizice. Vrei să faci și tu cu mine?

Sophia își trage fundul până se lipește cu spatele de perete. Duce mâinile la spate, în cătușe invizibile, și împreună ne ridicăm picioarele și înclinăm capetele dintr-o parte în alta. În graba ei, Becca nu a tras înapoi placa de beton peste intrarea în toboganul pentru cărbuni și sunt recunoscător pentru lumina de pe verandă și pentru briză, chiar dacă e rece. Aerul de aici este stătut și închis și, deși știam că pivnița nu era închisă etanș, tot mi se părea că l-am putea epuiza.

— Acum vom face un fel de triunghi, bine? Mișcă-ți fundul înainte, așa, apoi îndreaptă-ți picioarele și ridică-le și vezi dacă poți atinge degetele de la picioare. Ține-ți spatele drept — așa.

Formez două laturi ale triunghiului meu, în timp ce Sophia formează trei, iar inima îmi tresare de dragoste pentru ea.

— Este genial. Cât timp poți ține…

Ne uităm unul la altul, speriați, în timp ce sunetul soneriei se stinge.

— E cineva la ușă.

— Știu, scumpa mea.

— Trebuie să răspundem.

De ce sună la ușă? Ceva pare să nu fie în regulă. Dacă Becca s-a dus la ceilalți pentru ajutor — sau chiar dacă ar fi avut o criză de conștiință —, ar ști unde suntem. Este puțin probabil să răspundem la ușă, nu-i așa?

Cine e?

Întrebarea mea primește răspuns de îndată, cu o lovitură în ușă care reverberează în toată casa.

— Deschide, Holbrook!

Sophia se uită la mine, recunoașterea numelui luminându-i fața. Scutur din cap un avertisment, șoptesc un *șșșttt*, în timp ce-mi dau seama ce se întâmplă, deși mi-a spus deja golul din stomac.

Cămătarul.

Bate tare în ușă.

— Știu că ești acolo. Aud radioul.

— Tati!

Sophia se ridică în genunchi și mă scutură de umăr.

— Strigă! E cineva aici — ne poate salva!

— Iubita mea, omul acela nu ne va salva, ne va…

Ce? Ne va lăsa aici? Mă va bate? O va răni pe Sofia? Este prea groaznic să-mi imaginez.

* * *

A început cu mesaje text — *Ai întârziat cu plata* —, apoi a trecut la fotografii pe WhatsApp cu mașina mea, casa, grădinița Sophiei. Am încercat tot posibilul să fac plățile, dar era foarte greu când Mina nu știa — nu putea ști — pentru ce aveam nevoie de bani.

— Nu mai avem aproape nimic în contul comun, spunea ea. Poți să mai pui tu câteva sute?

Făcea și ea același lucru, iar eu transpiram câteva zile, prefăcându-mă că am uitat ori de câte ori mă întreba, apoi scoteam încă un card de credit. Câștigam mai mult decât ea. La început, când am făcut prima ipotecă, am pus la punct un sistem care presupunea că fiecare dintre noi contribuia cu aceeași

proporție din salariu la facturile comune. *Nu suntem noi oameni mari*? am glumit atunci.

Prima vizită a avut loc la șase luni după ce începuseră fotografiile pe WhatsApp. Am plecat de la serviciu și când mă îndreptam spre stația de autobuz către parcarea unde lăsasem mașina, mi-am dat seama că mă urmărea cineva. Un bărbat într-o geacă neagră, ca un bodyguard de club de noapte, a ridicat o mână făcând un semn care nu era nici pe departe un salut. Ci un avertisment. *Știu unde lucrezi. Știu că ești polițai*.

Ai zice că e ușor să rezolvi problemele când ești polițist. Cunosc toți oamenii potriviți, toate legile potrivite, nu?

Greșit.

Datoriile — în special tipul de datorii pe care le am eu, fără contracte și verificări de credit — pune polițiștii într-o situație de risc. Suntem pasibili de corupție, vulnerabili la abordările din lumea interlopă. Devenim datori față de oamenii pe care ar trebui să-i arestăm. Să mă bag în rahat nu este o abatere disciplinară, dar să nu le spun șefilor despre asta, este.

După aceea nu s-au mai dat înapoi de la nimic. Mă uitam în oglinda retrovizoare și-l vedeam pe câte unul dintre ei urmărindu-mă; le auzeam pașii când mergeam pe alee până la stația de autobuz. Au fost trei — trei pe care i-am văzut eu, cel puțin — și nu au făcut nimic, doar au ridicat o mână, apoi au plecat. A fost un mesaj, atâta tot. *Știm cine ești, cine este familia ta, unde locuiești, unde lucrezi*.

Nu este în interesul unui cămătar să plătești prea repede datoria. E mult mai bine să lungești împrumutul, în fiecare zi încă o sută de lire, până când nu mai ai cum să-l plătești. Și, de fiecare dată, tacticile lor de intimidare dau roade. După șase luni, aș fi făcut orice. Aproape orice.

— Vreau să faci o treabă pentru mine, spusese vocea de la telefon.

— Ce fel de treabă?

— Unul dintre băieții mei a fost săltat pentru ceva ce nu a făcut. Am nevoie să faci să dispară dovezile.

Vocea era joasă și morocănoasă. Era același om care îmi dăduse banii? Stând în casa scării într-o clădire dintre cele mai groaznice, în cea mai rău famată zonă din oraș? Ar fi putut fi.

— Nu pot să fac așa ceva.

Transpirația mi se prelingea pe frunte.

Aceea a fost ziua în care au amenințat-o pe Katya. Ar fi putut să mă bată, dar le-au urmărit în schimb pe Katya și pe Sophia. Știau că va avea un impact mai mare decât un ochi învinețit sau un nas spart.

— A zis că îi datorezi bani, a spus Katya după aceea, când s-a oprit din plâns și am reușit, în cele din urmă, să o conving pe Sophia că *oamenii răi* plecaseră și nu se vor întoarce. O grămadă de bani.

— Așa este.

— Atunci de unde știi că omul acela nu se mai întoarce?

— Nu știu.

Era prea speriată ca să mai rămână. I-am spus Sophiei că nu e nimic, i-am cerut să nu-i spună mamei *pentru că s-ar putea să se îngrijoreze și nu vrem să o îngrijorăm, nu-i așa?* și m-am urât pentru că am făcut-o.

Trei zile mai târziu a sunat același bărbat.

— Sunt în fața casei tale, Holbrook. Ai banii?

— O să fac rost de ei. Ți-am spus.

Eram la serviciu, în biroul de la Divizia de Investigații Criminale, așteptând să vină cineva cu o informare și să-i spun să nu dea declarații publice.

— Să faci rost de ei nu înseamnă că-i ai.

Bărbatul nu a mai zis nimic. În schimb, am auzit sunetul inconfundabil al unei brichete. Șuieratul gazului, clinchetul pietrelor. Am smuls cheile unei dube și am fugit, sunând-o pe Mina încontinuu în timp ce mergeam cu mașina spre casă. Nu mi-a răspuns.

Când am ajuns acolo, cu inima bătând cu putere, casa era întunecată. Nu simțeam mirosul de fum, nu vedeam pâlpâirea focului — fusese oare o amenințare deșartă?

Lumina s-a aprins la fereastra dormitorului și am sunat din nou pe telefonul Minei. Trebuia să știu că ea și Sophia sunt bine. A respins apelul, iar eu am rămas pe drumul care ducea la fermă, întrebându-mă dacă ar trebui să mă întorc la serviciu sau nu.

Dar dacă nu fusese o amenințare goală?

Mina a deschis ușa în timp ce eu mergeam pe potecă. Nici urmă de foc. Doar Mina — suspicioasă, furioasă, nevătămată — și un preș înmuiat în benzină.

— Holbrook! Dacă ești acolo, deschide nenorocita asta de ușă.

Din nou pumni în ușă.

— Tati, șoptește acum Sophia. Este din nou omul rău?

— Cred că da.

— Ți s-a spus miezul nopții! Îi ai sau nu?

Fața Sophiei se schimonosește, un tremur cuprinzându-i partea de sus a corpului. Atât timp cât voi trăi, nu mă voi ierta niciodată că am făcut-o să treacă prin așa ceva.

— Atunci o să consider că răspunsul e nu, strigă bărbatul.

— Trebuie să nu scoatem niciun sunet, scumpa mea. Nu trebuie să știe că suntem aici.

Ea dă din cap și-mi doresc cu disperare să o cuprind în brațe. Cătușele astea nenorocite! Trag de țeavă din nou, bucuros de sânge, de durere, pentru că nu merit altceva.

Sunetul unui motor mă face să mă opresc. Mă uit la Sophia. Asta a fost? Chiar a renunțat atât de ușor?

— Cred că a plecat… încep să zic, dar simt ceva în nări, un miros acru care mă umple de frică și mă face să trag din nou de cătușe.

Fum. Simt mirosul de fum.

Casa este în flăcări.

Patruzeci și trei

2 ore până la Sydney / Mina

Vesta e falsă. Nu există nicio bombă. Cuvintele din capul meu sunt dublate de vocile din jur, ca și cum cu cât le repetăm mai mult, cu atât vom crede cu toții mai mult. *Nu există nicio bombă, nu poartă o bombă. Vesta e falsă.*

Sau nu?

Cum putem avea încredere în această femeie, acest medic fals, gata mai degrabă să ia o viață decât să o salveze? De unde știm că nu face și asta parte din plan, că nu are scopul să ne împingă spre propria noastră pieire?

Pe obrajii lui Gange se prelinge transpirația, înmuindu-i gulerul. Respiră sacadat, legănându-se pe vârful picioarelor, dar nu din cauza lui îmi fac griji — va cădea în clipa în care va fi împins. În spatele lui însă, la intrarea în cabina de la clasa business, Zambezi stă fermă; iar dincolo de cabină Niger așteaptă cu toți mușchii încordați. Mă urmărește și știu că se va pune în mișcare imediat ce o vom face și noi, însă îl pot împiedica. Am un plan. Acești oameni stau între mine și fiica mea, iar acum parcă o văd în spatele lor și nimic nu mă va împiedica să ajung la ea. Cu unsprezece ani în urmă am făcut o greșeală groaznică și de atunci am trăit cu ea. Nu ar trebui să fiu aici, dar sunt și trebuie să fac în așa fel încât să conteze.

— Ce v-a spus?

Mă adresez lui Gange, de la care am cele mai mari șanse să primesc un răspuns.

— Doar ce trebuia să știm.

Răspunsul lui este alunecos, cum erau și răspunsurile lui Adam când venea acasă la câteva ore după terminarea turei, spunându-mi că s-a dus să-și vadă un prieten, a rămas blocat în trafic sau a avut o problemă cu mașina. Știu cum sună o minciună.

— Missouri v-a spus că avionul va rămâne în aer până când guvernul Regatului Unit vă acceptă revendicările sau până când rămânem fără combustibil. Dacă ar fi fost așa, ați fi știut că există riscul să muriți, dar nu asta au spus fețele voastre adineauri. N-ai crezut nicio clipă că o să mori, nu-i așa?

Gange nu răspunde. Privirea i se mută dintr-o parte în alta, iar gura i se mișcă de parcă ar mesteca gumă. Mă întreb câte avioane de luptă sunt, dacă trag toate deodată — așa cum fac plutoanele de execuție — sau dacă e o singură persoană care trebuie să trăiască mai departe știind că a doborât un avion. Mă întreb cum se va simți, dacă va fi rapid, dacă este mai bine sau mai rău decât să mă izbesc cu avionul într-o clădire. Îmi imaginez cerul învârtindu-se în jurul meu, panica tot mai intensă pe măsură ce pierdem altitudine, doar că nu este imaginația mea, este o amintire și…

Mă fixez bine cu picioarele pe podea. *Oprește-te. Concentrează-te asupra prezentului. Asupra locului ăstuia.*

Sunt sute de pasageri la bord. Și șase atacatori. Putem să reușim.

Și totuși…

Cei mai mulți dintre pasageri sunt încă ghemuiți pe scaune, agățați de cei dragi, trimițând frenetic mesaje celor de-acasă. Mă pot baza pe ei pentru a ni se alătura când vom avea nevoie de ei? Mă gândesc la Carmel, la viața ei întreruptă în cel mai crud mod. Explozibilele nu sunt singura modalitate de a ucide.

— Ne-a mințit!

Strigătul vine de la jumătatea cabinei, unde se ridică în picioare un bărbat supraponderal. Umple culoarul cu totul, are cercuri umede în jurul axilelor și semiluni întunecate sub umflătura pieptului.

— Ne-a spus că planul a fost o cacealma — că nimeni nu va fi rănit.

— Gorilă nenorocită! spune Niger. Nu trebuie să…

— …să le spun planul?

Tonul bărbatului obez este sarcastic.

— Ei bine, ghici ce, creier de idiot? Nu există niciun plan!

— Trebuie să avem încredere în Missouri.

Niger se uită în jur la camarazii săi.

— Trebuie să o urmăm — asta e obiectivul nostru. Amintiți-vă pentru ce luptăm!

Zambezi dă din cap febril, privirea ei mutându-se între cabină, Niger și ușa încuiată a carlingii. Ceilalți atacatori se uită și ei acum la Niger, în absența lui Missouri, și simt că îi pierdem. Dacă îl văd pe Niger ca pe un înlocuitor de lider, vom pierde orice șansă de a recupera controlul avionului.

Trebuie să ne mișcăm. De îndată ce autoritățile vor afla ce a pus la cale Missouri, avioanele de luptă vor primi ordinul să tragă.

— Rămâneți calmi, spune Niger. Mențineți-vă pozițiile.

— O să-l ascultați? întreb eu, întorcându-mă pentru a-i vedea pe cât mai mulți dintre atacatori. V-a mințit.

— Ce dracu' ai de gând…

— S-a văzut cu ea, pe la spatele vostru.

Arăt spre Zambezi, care se uită la Niger după ajutor, cu gura mișcându-se, dar fără să scoată niciun sunet. De îndată ce l-am văzut bine, mi-am amintit imediat de ei doi la bar, de familiaritatea modului în care își băga ea degetul mare în buzunarul lui. Mi s-a părut ciudat că doi oameni care s-au întâlnit în mod clar înainte călătoreau în cabine separate și mă întrebam dacă nu cumva instinctul meu nu funcționa corect — dacă amintirea întâlnirilor mele timpurii cu Adam schimba ceea ce vedeam.

— Niciunul dintre noi nu s-a întâlnit cu alții până acum, spune Congo și dă din cap, insistent, dar confuz. Sunt Congo. Știa vreunul dintre voi asta?

Gange îl sprijină.

— Nu avem voie. Missouri nu…

— La naiba cu Missouri!

Strigătul vine de la doctoriță, care se ridică de pe scaun și își face loc ca să ajungă în fața cabinei.

— Niger, rahat ce ești — ai terminat cu mine pentru că ai spus că pune în pericol operațiunea și tu, de fapt, între timp ți-o trăgeai cu asta!

— Lena… începe Niger, dar se aude un gâfâit revoltat din partea lui Zambezi, care își părăsește postul ca să se ducă lângă el, iar eu mă întorc și mă uit la ceilalți, pentru că, dacă va fi vreodată momentul potrivit, cu siguranță este…

— Acum! spun și o iau la fugă, mișcarea bruscă de lângă mine spunându-mi că mi s-a alăturat și Cesca.

Yangtze blochează ușa cabinei de zbor, dar vin din urmă și Rowan și Derek, care îl prind de umeri și-l trag din drum. Este înalt, dar nu e prea solid și se prăbușește pe podea chiar în timp ce încearcă să dea un pumn, cu membrele răsfirate, ca un manechin aruncat. Nu avem nimic de pierdut acum, iar faptul că știm asta ne dă putere tuturor.

Cesca introduce codul de urgență pe tastatura de pe ușa cabinei de pilotaj.

Îmi țin respirația. În condiții normale, pilotul s-ar uita la camere chiar acum. La primul semn că ceva e în neregulă, poate bloca accesul, dar există toate șansele ca Missouri să nu știe cum să…

Clic.

Am intrat.

Soarele răsare, aurind ușor norii care se învârtejesc în jurul nostru, ca niște rotocoale nesfârșite și amețitoare.

Uite, hai să-ți arăt…

Dacă Lena a mințit, aici se termină totul. În apăsarea unui declanșator, într-o explozie puternică. În foc și schije și prea multe fragmente de os și metal pentru a fi puse cap la cap vreodată. Simt o apăsare în piept, iar sângele îmi bubuie în urechi atât de tare, încât acoperă zgomotul avionului.

Uite, hai să-ți arăt…

Alung amintirea, dar tot nu mă pot mișca. Sunt hipnotizată de trupul lui Mike, aflat pe podea și de trupul prăbușit al teroristului cu fața colțuroasă — Amazon — pe scaunul din stânga. Ambii bărbați sunt morți. Pe gâtul lui Amazon se vede o urmă adâncă de strangulare și se văd și la Mike semne asemănătoare; mă gândesc cât de ușor este să aduci o armă la bordul unui avion —

o bucată nevinovată de șnur într-un sac din împletitură sau la un hanorac cu glugă.

Missouri stă pe scaunul din dreapta, cu mâna pe manșă și o bucată de plastic negru atârnându-i inutil de mânecă. Cesca și cu mine ne mișcăm la unison, dar cabina de zbor este înghesuită și Cesca îl calcă pe Mike pe brațul întins pe podea. Se împiedică, strigând de groază, iar eu mă întind să o trag înapoi…

Prea târziu.

Se aude un zgomot îngrozitor — un țipăt gutural, primordial. Cesca stă în picioare pentru o fracțiune de secundă, cu sângele țâșnind dintr-o tăietură în partea laterală a capului. Apoi cade.

Missouri are în mână securea de incendiu, scoasă din clemele de lângă scaunul ei. Suficient de ascuțită pentru a-și croi drum afară dintr-o epavă, suficient de ascuțită pentru a sparge un craniu, pentru a străpunge un creier. Își pune toporul în poală.

Nu.

Rostesc cuvântul cu voce tare, urlând, strigând și pentru acum, și pentru data trecută, și pentru fiecare dată când ar fi trebuit să-l rostesc. Soarele trece prin geam, un curcubeu care desparte carlinga în două, separându-i pe morți de vii. Totul încetinește până când sunt conștientă de fiecare respirație, de fiecare mișcare și, în timp ce mâinile lui Missouri ating manșa de direcție, bag mâna în buzunar.

Uite, hai să-ți arăt…

Nu, îmi spun. Lasă-mă să-ți arăt *eu ție*.

Căștile lui Finley se agață de gâtul lui Missouri, cu capetele înfășurate în jurul pumnilor mei. Mâinile ei se prind agitate de gât, luptându-se să prindă firele, dar eu trag mai tare, căzând la podea și sprijinindu-mi picioarele de spătarul scaunului. Simt mirosul metalic al sângelui Cescăi, simt toate membrele trupurilor amestecate lipite de mine, dar continui să trag. Încerc să-mi imaginez ochii ieșiți din orbite ai lui Missouri — limba ei atârnând într-o parte —, doar că nu o văd pe ea, ci văd un bărbat. Un alt pilot.

Am o senzație bruscă de imponderabilitate când se rupe firul și cad pe spate. Mă grăbesc să mă ridic, cu durere în brațe din cauza

forței pe care am folosit-o, dar Missouri nu se mișcă. Am omorât-o? S-a terminat? Spațiul din jurul meu îmi pare în același timp prea mic și prea mare; norii se mișcă atât de repede, încât mă simt de parcă eu sunt cea care nu poate sta pe loc. Sunt conștientă că Rowan și Derek se mișcă în jurul meu, târându-i pe Mike și pe Amazon afară. Sunetul se întoarce de parcă urechile mi-ar fi fost blocate, totul căpătând o claritate pe care nu a mai avut-o până acum și mă ghemuiesc lângă Cesca, dar ea nu se mișcă. Derek îmi întinde o cârpă și o apăs pe rana de pe capul ei.

— Rămâi cu noi, Cesca, îi șoptesc, și simt în ochi înțepătura lacrimilor fierbinți.

Suntem atât de aproape acum! Atât de aproape! Ridic privirea și îl văd pe Rowan.

— Sus, îi spun. Mai sunt doi piloți.

Îi dau lui Rowan codul pentru zona de odihnă.

Globii oculari ai Cescăi flutură sub pleoapele închise, iar pe pielea întinsă se vede o rețea de vene minuscule.

— Ajută-mă să o duc în bucătărie. Este o trusă de prim ajutor în dulapul mare de lângă frigider.

O ducem, mai mult târând-o afară din cabina de zbor, când se aude o bubuitură bruscă, iar ușa zonei de odihnă a piloților se deschide. Îmi rețin un suspin de ușurare. Vom fi bine. Pot să le trimit un mesaj lui Adam și Sophiei și vor ști că mi-am ținut promisiunea. Că vin acasă.

Numai că în prag nu se află nici Ben, nici Louis.

Rowan se uită când la mine, când la Derek, chinuindu-se să găsească cuvintele.

— Cei doi piloți, spune el în cele din urmă, clătinând din cap, de parcă și-ar putea nega propriul adevăr… sunt morți.

Sângele îmi bubuie în urechi.

Ben și Louis sunt morți.

Cesca este inconștientă.

Avem controlul avionului, dar nimeni de la bord nu știe cum să-l piloteze.

Patruzeci și patru

Ora 6 / Adam

Focul trosnește deasupra capului nostru, ca niște pași pe un covor de frunze uscate. Transpirația îmi umezește palmele, spatele, sprâncenele.

— Tati?

Sophia mă privește cu un amestec de curiozitate și precauție, iar eu îmi modelez buzele în ceva menit să liniștească. Se aude ceva prăbușindu-se undeva din interiorul casei. Cuierul din hol? Un tablou? În hol este mochetă pe jos, draperii groase la ușă pentru a nu lăsa curentul să pătrundă. Prea multe haine, îngrămădite în prea puține agățători. O mulțime de lucruri gata să se aprindă.

— Tati, ce se întâmplă?

Am mai văzut astfel de incendii. Incendii alimentate cu gaz pentru brichetă, cu canistre de benzină, cu cârpe îmbibate cu grăsime. Am văzut mașini arzând până când a mai rămas doar o carcasă golașă pe pământ, ca oasele unui animal uriaș, cu carnea ciugulită, ca un stârv. Am văzut blocuri-turn arzând cu încăpățânare, în ciuda furtunurilor întoarse spre ele, și am stat la morgă după un incendiu, cu ochii ațintiți asupra trupului unui copil prins la ultimul etaj un minut în plus. Nu trebuie să văd ca să știu ce se întâmplă.

Îmi aleg cuvintele cu grijă.

— Cred că e un foc sus.

Cred. De parcă ar fi ceva de care să mă îndoiesc. *Un foc*. Cum era cel din sufragerie, cu cărbunii de metal strălucitor; sau ca focul nostru de tabără, aprins când vrei să coci bezele. Puțin foc, asta-i tot. Nimic de care să-ți faci griji. *Sus*. La distanță de o scară întreagă.

Aud țiuitul insistent al alarmei de fum și mă gândesc la Mina cocoțată pe un scaun, cu lingura de lemn în mână pentru a reseta comutatorul. *Am ars din nou pâinea prăjită. Cel puțin știm că funcționează*.

— Trebuie să plecăm! spune Sophia și mă trage de mânecă.

— Da.

Distanța dintre cuvintele și gândurile mele este atât de mare, încât ar putea foarte bine să vorbească altcineva. Trebuie să rămân calm. Trebuie. De dragul Sophiei și pentru că, dacă nu rămân calm, cum vom ieși vreodată de aici?

Incendiul se va extinde la etaj. Flăcări lingând covorul, mai întâi o treaptă, apoi următoarea și următoarea. Urcând de-a lungul balustradei și în jurul tocurilor ușilor. Desfăcându-se în fâșii, fiecare șerpuind într-o cameră goală, doar pentru a se umfla și a umple spațiul cu o căldură arzătoare care înnegrește vopseaua și aprinde perdelele. Divizând și cucerind.

— Tati!

Trosnetul s-a transformat într-un vuiet. Canapeaua la mâna a doua, pernele pe care Mina le strânge pe podea pentru a se sprijini când se uită la televizor. Cutii de Lego, topindu-se într-o masă viu colorată. Masa din bucătărie, scaunele, calendarul familiei cu câte o coloană pentru fiecare dintre noi.

— Tati!

Sophia mă apucă de față cu ambele mâini și eu tresar de parcă aș fi fost pălmuit.

— Trebuie să plecăm de aici.

Nu focul va fi cel care ne va ucide, ci fumul. Deja văd un fir strecurându-se pe sub ușă. Deocamdată, se va ridica până la tavan; o vreme va fi încă posibil să te târăști prin bucătărie cu fața aproape de podea — dar în curând va fi mai mult fum decât aer și atunci își va găsi drumul în pivniță.

— O să te scot de-aici, îi spun.

— Și tu?

— După aia o să aduci ajutoare și o să poată să vină să mă scoată și pe mine, spun eu cu mai multă încredere în cuvinte decât simt de fapt.

Sophia trage adânc aer în piept.

— O să bat la ușa mătușii Mo. Ea o să sune la urgențe și vor veni mașinile de pompieri și…

— Nu, o întrerup, încercând să mă gândesc la o altă variantă.

Mi-o imaginez pe Sophia bătând în ușă în timp ce Mo doarme și casele noastre ard.

— Crezi că este prea izolată? a întrebat Mina când agentul imobiliar ne-a trimis detaliile acestui loc.

— Este liniștit, i-am răspuns. Fără vecini, dar destul de aproape de cârciumă cât să putem ajunge pe jos.

Acum mă uit la fiica mea îngrozită.

— Știi unde este secția de poliție, nu?

— Nu, eu nu…

Se aude iar ceva prăbușindu-se la etaj.

— Ba știi!

Sophia tresare, iar eu spun din nou, mai blând, de data asta.

— Ba da, scumpa mea. Știi unde este. Librăria, apoi magazinul gol, apoi agenția de imobiliare unde vând case. Măcelăria, apoi Sainsbury's… las în aer ultima silabă, permițându-i Sophiei să preia refrenul.

— Apoi magazinul de pantofi, apoi magazinul de fructe și legume.

Pare nesigură și mă grăbesc să o liniștesc.

— Copil isteț! Și după aceea secția de poliție. Nu va fi nimeni care să lucreze acolo la ora asta din noapte, dar în fața ușii este un telefon galben. Tot ce trebuie să faci este să ridici receptorul — nici măcar nu trebuie să formezi un număr. Spune-le că este un incendiu la casa ta. Care este adresa noastră?

— Nu… nu știu.

— Ba știi.

Mă străduiesc să rămân calm. Pot să simt deja gustul fumului, amar pe limbă.

— Farm Cottages…

— Numărul doi.

— Bravo! Ce oraș?

— Hardlington.

— Acum spune totul.
— Farm Cottages, numărul 2, Hardlington.
— Încă o dată.

Repetă, acum mai încrezătoare. Dacă intră în panică, dacă uită, vor trimite o mașină de poliție la secție ca să se asigure că este bine. Și poate că o vor ajuta să-și amintească unde locuiește și dacă nu pot... Simt o greutate în piept. În fine, cel puțin unul dintre noi va fi în siguranță.

Vreau să parcurgem din nou traseul împreună, dar nu am timp. Trebuie să am încredere în ea.

— Spune-le că tatăl tău este blocat înăuntru, ca să știe să trimită pe cineva repede.

— Voi spune că ești polițist, spune ea cu seriozitate, iar eu zâmbesc, în ciuda a ceea ce se petrece. Voi spune că ești un polițist adevărat și ai un număr, dar nu este pe uniformă și este opt trei nouă.

Mă uit la fiica mea și mă gândesc la toate momentele în care am ascultat-o recitând numere de avioane; de fiecare dată când mi-a vorbit despre rutele și rutinele Minei. Mă gândesc la invidia meschină pe care am simțit-o de fiecare dată.

— Știi numărul meu de identificare.

— Ești detectiv-sergent 839 și lucrezi la DIC și conduceai un Vauxhall Astra cu lumini intermitente, dar acum ai o mașină albastră fără lumini intermitente și ia curbele ca un tanc fioros.

— Sophia Holbrook — nu încetezi să mă uimești.

Respir adânc.

— E timpul să pleci, dovlecel. Știi cum vă jucați tu și mama de-a avioanele?

Ea dă din cap.

— Și cum poți să-ți ții echilibrul atât de bine pe picioarele lui mami — ca și cum ai zbura?

Încuviințează din nou.

— Vom face niște echilibristică acum, iar tu vei fi cu adevărat curajoasă, bine?

Ochii ei sunt ca două iazuri în întuneric, lumina de la toboganul pentru cărbune nefăcând decât să o umbrească și mai

mult.
— Mi-e frică.
Trage aer în piept, cu buza de jos tremurând.
— Și mie.
Toboganul pentru cărbune este înalt — prea înalt ca să ajungă la el stând pe umerii mei când sunt așezat și, cu mâinile prinse de țeava metalică, nu mă pot ridica. În schimb, mă răsucesc, cu spatele pe podea și picioarele lipite de perete. Am o amintire bruscă, dureroasă, cu Mina care făcea același lucru într-o seară, după muncă. *Mă omoară spatele*.
Mă întorc spre perete, până când umerii îmi sunt cât mai aproape de cărămidă — și împing picioarele cât de sus pot ajunge în timp ce sunt încă încătușat la pământ.
— Ești gata să te joci de-a avioanele?
— D-da.
Îmi îndoi picioarele aproape de piept, ținând tălpile orizontale.
— Poți să te ridici în genunchi pe picioarele mele? Așa — nu-ți face griji că mă doare.
Se cocoață peste mine, strivindu-mi fața când se urcă pe picioarele mele, cu Elefant strâns într-o mână. Fumul îmi ajunge în fundul gâtului și fac tot ce pot să nu o arunc pe Sophia în sus.
— Gata? Acum o să zburăm!
Încet, ca să nu cadă, îmi îndrept picioarele, mușchii coapselor încordându-se, nefiind obișnuite cu așa ceva. Sophia se ține de picioarele mele și, în timp ce se aplecă într-o parte, mă chinui să o țin în echilibru.
Îmi blochez genunchii.
— Poți să te ridici?
Nu văd intrarea în toboganul pentru cărbune, dar știu că nu suntem suficient de sus. Nu încă.
— Totul se clatină.
— Vreau să te ridici în picioare, scumpa mea — te rog, încearcă.
O clipă cred că nu o va face. Că nu o poate face. Cred că totul s-a terminat și va trebui să o cobor și vom rămâne aici — vom muri aici —, în acest mormânt de beton.

Dar o simt mișcându-se. Încet. Cu grijă. Un picior mic apăsat pe al meu. Își caută echilibrul, apoi simt celălalt picior. Degetele de la picioarele mi se răsucesc în jurul papucilor ei de parcă numai asta o va împiedica să cadă.

— Poți să vezi tunelul?

— Este chiar lângă capul meu.

Încă o gură adâncă de aer.

— Asta e, scumpa mea, acum e momentul să te târăști afară și cauți ajutor.

Nu este un tobogan lung. Cu picioarele la intrare, se poate întinde prin puț și…

Are *cinci ani*.

Ce fac?

Nu am de ales. Dacă rămâne aici, va muri. Afară e ger, zăpadă pe jos, iar Sophia e în pijama și papuci. A mers la școală în fiecare zi timp de un semestru întreg, știe fiecare pas, fiecare magazin pe de rost, dar poate să facă drumul singură? Pe întuneric?

Chiar dacă nu reușește, va fi departe de foc. Departe de fum. Va fi în siguranță.

Îmi simt brusc picioarele ușoare, când Sophia ridică mai întâi unul, apoi celălalt picior în jgheab, blocând lumina în timp ce se târăște afară în iarbă.

— Nu alerga! strig după ea. O să cazi.

Poate că îmi va trimite ajutor la timp. Poate că nu.

Este cel mai mare pariu din viața mea.

Patruzeci și cinci

Pasagerul 1G

Nu pot fi închis. Arestat, interogat, aruncat într-o celulă a poliției. Nu aș fi putut sta în boxa acuzaților în fața unei instanțe penale ca să-mi văd truda de-o viață făcută bucăți. Nu puteam lăsa lucrurile să se termine așa.

Nu va fi niciun proces, nici avocați, nicio fotografie în ziar pentru mine. Nu vor fi cătușe, nici arestare.

Nu am crezut niciodată în existența destinului, dar se pare că am fost la cheremul norocului. Mă aștepta un final diferit și l-am acceptat.

Eram gata.

Patruzeci și șase

90 de minute până la Sydney / Mina

— E moartă.

Derek își ia degetele de pe gâtul lui Missouri.

— Ești sigur?

El dă din cap că da.

Am omorât-o.

Simt un sentiment zdrobitor de disperare la gândul sângelui vărsat, la limitele până la care am fost împinși. Sub disperare, păstrând distanța de parcă ar ști că nu ar trebui să fie acolo, se așterne o liniște ciudată. Timp de unsprezece ani mi-am dus în spate vinovăția, în loc să mi-o asum, iar acum îmi alunecă peste umeri ca o a doua piele. *Am omorât-o*. E incontestabil.

De data asta.

Rowan și Derek o trag pe Missouri de pe scaunul căpitanului cu o bufnitură și o scot din cabina de pilotaj. Pentru o clipă sunt singură, iar spațiul mi se pare deopotrivă cavernos și claustrofobic. Lumina soarelui pictează cerul într-o mie de nuanțe de auriu și ar trebui să fie frumos, ar trebui să fie incredibil.

Uite, hai să-ți arăt…

Mă clatin din tot trupul, cu încheieturile tremurânde și dinții clănțănind. Întinderea vastă de panouri cu instrumente de zbor se micșorează în fața ochilor mei, până când tot ce pot să mai văd este orizontul artificial și-mi amintesc cum mi-am ținut ochii pe acea linie până când nu am mai suportat-o, până când a trebuit să-i închid…

— Mina!

Mă întorc, cu gura deschisă într-un strigăt care se stinge când îmi dau seama că sunt Derek și Rowan. Pe podea, în bucătărie, văd trupul lui Missouri și simt un val de frustrare că nu va fi

judecată, că nu-și va petrece restul vieții în închisoare. Furia îmi cuprinde mintea. Panica este încă în creștere, amenințând să mă copleșească, dar nu o pot lăsa să câștige. Trebuie să mă concentrez pe ceea ce contează: să ajung acasă.

— Cineva trebuie să verifice echipajul de cabină de rezervă.

Mă gândesc la paturile piloților de deasupra noastră — la trupurile fără viață ale lui Ben și Louis — și mă cuprinde teama când îmi închipui ce se află în paturile echipajului de la celălalt capăt al avionului.

— Ce-o să facem?

Derek se uită la mine de parcă aș avea toate răspunsurile, când nu am nici măcar unul singur.

— Ce se întâmplă în spate?

— Echipajul de la clasa economică îi ține pe atacatori de cealaltă parte a barului, dar nu știu cât timp mai pot rezista. Fără Missouri, restul nu știu ce să facă — se întorc unul împotriva celuilalt.

— Și Cesca?

— Rezistă. Colegul tău este cu ea. Erik, parcă, nu?

Rowan se uită la instrumentele din fața scaunelor piloților.

— Ai spus cuiva ce s-a întâmplat?

Clatin amorțită din cap. Nu m-am mișcat din loc; parcă am picioarele înrădăcinate de podea.

— Erik a vorbit cu restul echipajului, spune Derek. Nu este nimeni care să aibă vreun strop de experiență de pilotaj.

— Vor încerca o dirijare prin radio, spun eu; am vocea spartă, de parcă nu ar mai fi fost folosită de mult. Controlul de la sol va încerca să ne ghideze prin fiecare pas, ținta lor fiind de a aduce avionul la sol în siguranță.

— Ținta?

Derek se uită la mine, dar eu nu răspund. Nu știu de câte ori s-a încercat așa ceva și de câte ori au reușit. Știu că să rămâi în aer este partea ușoară; aterizarea necesită un pilot calificat.

Rowan trece pe lângă mine, strecurându-se pe scaunul din dreapta.

— Asta este radioul?

— Doar nu ai de gând să încerci pe bune să pilotezi avionul ăsta? spune Derek.
— Cineva trebuie s-o facă.
— Cineva care știe ce face! Mina, tu trebuie să știi…
Rowan se întoarce să se uite la el.
— Nu crezi că a trecut prin destule? Nu este corect să-i punem și asta în cârcă tot ei.
— Totuși poți pilota un avion, nu-i așa?
Derek nu așteaptă un răspuns.
— Te-am auzit vorbind cu Cesca. Te-ai pregătit să fii pilot.
— Am început să mă pregătesc! Am fost în sala de clasă săptămâni întregi și apoi… am zburat cu avioane ușoare, asta-i tot, Cessna, Piper…
— Nu poate fi atât de diferit…
— Este complet diferit!
Gesticulez arătând către comutatoarele care acoperă toate suprafețele din cabina de pilotaj; la ani-lumină de cele două duzini de comenzi de pe panoul cu instrumente de bord micuț din cabina unui avion ușor. Derek se încruntă, anxietatea lui sporind presiunea asupra mea, pentru că știu că are dreptate, știu că trebuie să mă așez pe locul acela, dar…
Uite, hai să-ți arăt.
— Are un fel de atac de panică.
Aud vocea lui Rowan, calmă și liniștitoare.
— Du-o înapoi în cabină și așaz-o undeva. Dă-i ceva să mănânce — e posibil să-i fi scăzut glicemia. Eu încerc să mă prind care-i treaba cu radioul.
A avut un atac de panică…
Îmi amintesc că m-am îndepărtat de Cessna, cu picioarele tremurând și cu capul amorțit. Brațul lui Vic Myerbridge în jurul meu, puternic și încrezător. *Nu-ți face prea multe procese de conștiință, Mina. Toată șmecheria este să te urci înapoi pe cal cât mai curând posibil — nu te lăsa doborâtă.*
Îi scutur brațul lui Derek.
— O s-o fac.
Rowan începe să vorbească.

— Chiar nu cred…
— Las-o. E cea mai potrivită dintre toți pentru așa ceva.

Se lasă o tăcere încordată, în timp ce Rowan și Derek se uită unul la altul, înainte ca Rowan să-și ridice mâinile și să cedeze. Îmi adresează un zâmbet cald și, în timp ce mă așez pe scaunul căpitanului, mă agăț de micuța rază de încredere pe care mi-o dă, alungând amintirile cât mai departe. Simt în spate prezența lui Derek. Nu este un tip masiv, dar cabina de pilotaj este mică și am senzația că mă strânge de piept.

— Poți să stai în bucătărie? întreb și mă întorc către el. Și poți închide ușa?

Aruncă o privire semnificativă către Rowan, dar face ceea ce-i cer și imediat mă simt mai bine fără o prezență peste umărul meu. Mă gândesc la mărturisirea sinucigașă a lui Derek și mă neliniștește insistența cu care m-a convins să preiau cârma. Vrea să o fac pentru că își imaginează că oricum o să eșuez? Pentru că *vrea* să eșuez?

Cu mâinile tremurânde, îmi pun căștile, recunoscătoare pentru toate dățile când am adus cafea în cabina de pilotaj, surprinzând mișcările piloților în timp ce vorbeau cu turnul de control. Măcar asta pot face.

— Mayday, mayday, mayday. Aici World Airlines 79.

Urmează o scurtă pauză după ce mi se face legătura, de parcă operatoarea ar fi prea uluită pentru a spune ceva. Și apoi:

— World Airlines 79, care este situația ta?

Expir. Ultima dată când am pilotat un avion, a fost pus în mișcare un lanț de evenimente pe care aș face orice să le pot schimba.

— Aeronava a fost deturnată. Avem din nou controlul asupra cabinei de pilotaj, dar trei dintre piloții noștri sunt morți, iar al patrulea este grav rănit. Nu avem alt personal tehnic la bord. Repet: nu avem personal tehnic la bord.

Ridic vocea când închei transmisa și înghit în sec.

— Te descurci grozav, șoptește Rowan, dar am rămas fără suflare de frică și chinga din jurul pieptului meu sugrumă orice gând rațional din mine.

— Cum te numești, World Airlines 79?
— Mina. Sunt însoțitor de zbor.
— Am înțeles, spune ea. Așteaptă puțin, World Airlines 79.
Așteptarea durează o eternitate. În depărtare, pot să văd unde se întâlnesc pământul și marea, deși linia orizontului este încețoșată, cuprinsă de un abur auriu. Nu văd nimic sub noi sau în spate. Mă gândesc la avioanele Forțelor Aeriene, care au decolat ca să ne intercepteze, iar transpirația mă furnică pe ceafă. Ei nu știu că eu nu sunt unul dintre autorii deturnării și că nu stau aici sub constrângere. Din câte știu ei, poate fi un atacator chiar lângă mine, care îmi spune ce să comunic. O mișcare greșită și ne vor doborî…
— World Airlines 79, aici este centrul Brisbane.
Noua voce este masculină și o aud în căști de parcă ar fi chiar lângă mine. Încep să tremur și îmi pun mâinile sub coapse pentru a le ține nemișcate.
— Mina, mă numesc Charlie — sunt un pilot de 777 și o să te ajut să aterizezi în siguranță.
Clipesc să-mi rețin lacrimile.
— Bine.
— În primul rând, vreau să-mi spui cât de mult combustibil avem. Vezi cele două ecrane de sticlă din fața ta — chiar în mijloc?
Mă uit la panoul de instrumente lat, cu o mare de manete, butoane și ecrane.
Uite, hai să-ți arăt…
— Mina?
— D-da.
— În partea de sus, în dreapta, o să vezi vreo opt butoane grupate. Chiar în mijloc, o să vezi unul marcat FUEL.
Rowan se întinde spre buton, chiar când îl văd și eu, și se uită la mine întrebător.
— Apasă pe el, spune Charlie.
Îi fac semn din cap lui Rowan.
— Acum citește cifrele din partea de jos a celor două ecrane.

Fac ce îmi spune, dar cifrele sunt complet lipsite de sens pentru mine și urmează o tăcere suficient de lungă încât să cred că l-am pierdut.

— Bine, spune el în cele din urmă. Stăm bine pentru încă vreo două ore.

— Este suficient?

Schimb priviri panicate cu Rowan, care se uită la ceas.

— Următorul pas este foarte important, Mina. În dreptul genunchiului drept, o să găsești un cadran marcat *frână automată*. Odată ce suntem la sol, asta va opri avionul. Îl vezi?

Îmi amintesc că l-am sunat pe Adam la serviciu odată, când trebuia să tund iarba și nu-mi dădeam seama absolut deloc cum funcționează noua cositoare. *N-o văd*, am continuat să spun, iar el o lua cu răbdare de la început și îmi spunea din nou ce aveam de făcut. Charlie folosește aceeași voce: lentă și clară, cu un ton răbdător, dar nu superior.

— Îl văd.

Îmi dau seama că Charlie nu mi-a răspuns la întrebarea despre nivelul combustibilului.

— Împinge-l, apoi întoarce-l la 3. Spune-mi când e gata.

— Gata.

— Bravo. Acum, avem ceva timp înainte să începem coborârea, așa că îți voi face un tur al instrumentelor de care vei avea nevoie — lucrurile vor deveni puțin mai complicate un pic mai târziu.

Îmi spune cum să deschid flapsurile și să schimb viteza și unde este maneta de la trenul de aterizare. De fiecare dată întind mâna și ating mecanismul respectiv, încercând să-l memorez. Este foarte diferit de un avion ușor; ca atunci când înveți să mergi pe motocicletă și apoi te urci într-o mașină. Mă uit la Rowan, care dă din cap, observând în tăcere locul unde se află comutatoarele.

Privesc pe geam, dar capul începe să mi se învârtă și închid ochii ca să domolesc senzația de greață nou provocată.

— Te simți bine? întreabă Rowan.

Dau din cap, deși nu ar putea fi mai departe de adevăr.

— Să preiau eu?

— Nu e nevoie.
Îmi atinge brațul.
— Fiica ta va fi bine. Sunt sigur de asta.
— Nu știi!
Un suspin dureros izbucnește printre cuvinte, tot ce am încercat să țin la distanță forțându-și drumul la suprafață. M-am străduit din greu să mi-i scot din minte pe Sophia și pe Adam, să mă concentrez asupra aterizării în siguranță. Nu mă pot gândi la cât de mult îi iubesc — la cât de mult am nevoie de ei — până nu știu sigur că scăpăm cu viață.
— Îmi pare rău… nu…
— Te rog! Doar…
Închid ochii strâns, apăsându-mi vârful degetelor pe cap, ca și cum ar avea puterea de a schimba ceea ce este înăuntru. Rowan tace. Expir lent și ezitant, apoi apăs pe buton pentru a vorbi din nou cu controlul traficului aerian.
— World 79.
— Spune, Mina.
— Vom avea nevoie de o ambulanță când aterizăm. Unul dintre piloții noștri este în stare gravă.
— Ambulanță, pompieri, poliție, armată — primești întreaga cavalerie, Mina.
— Avem și mai multe persoane decedate la bord. Doi dintre atacatori, un pasager și patru membri ai echipajului.
O foarte scurtă pauză indică faptul că implicațiile transmisiei mele au ajuns la cei de-acasă.
— Am înțeles.
— Charlie?
— Spune, Mina.
Înghit cu greu.
— Atacatorii mi-au amenințat familia.
Las cuvintele suspendate în aer, așteptând să intervină Charlie, să-mi spună că știe totul despre asta, că Adam și Sophia sunt în siguranță, că au fost în siguranță din momentul în care am făcut ce mi s-a spus. Așteptând să aud că am făcut ce trebuia.

— Dacă nu m-aș fi supus cerințelor lor, spun, când este clar că Charlie are nevoie să termin ce am de zis, au spus că fiica mea va fi rănită. Trebuie să… trebuie să…

Iau degetul de pe butonul radioului, apăsându-mi capul pe spătarul scaunului și închizând ochii strâns, în timp ce pieptul îmi arde de lacrimile pe care încerc să le rețin.

— Trebuie să știi dacă e bine.

Nu mă poate vedea încuviințând și, o secundă mai târziu, vorbește din nou.

— O să ne interesăm, spune, și eu las să-mi scape un oftat ușurat. În acest moment, vreau să schimbi frecvențele — o să te transfer la Apropiere…

— Te rog, nu pleca!

Isteria îmi răzbate printre cuvinte, dar Charlie nu are nicio ezitare.

— Nu scapi de mine așa ușor. Mă mut de la un birou la altul, atâta tot, iar când îmi vei auzi din nou vocea, te voi putea vedea pe radar.

Promisiunea este liniștitoare și îi urmez instrucțiunile de a schimba canalul, dar sunt cele mai lungi treizeci de secunde din viața mea — de parcă aș fi plecat de lângă danele de acostare și aș pluti în derivă în larg.

— Ești gata să ne începem coborârea?

Ușurarea mă face să zâmbesc.

— Sunt gata.

Mă ghidează prin fiecare pas și întâi coborâm la 25 000 de picioare, apoi la 15 000. Charlie mă îndrumă către un buton marcat IAS MACH și reduc viteza la 250 de noduri. Reușesc să-mi mențin respirația constantă, dar nu pot să privesc afară și, de fiecare dată când se mișcă Rowan sau Charlie rupe tăcerea, pulsul îmi galopează.

Puntea de zbor miroase a cafea și a produse de curățat; a sudoare și a scaune acoperite cu plastic. Vederea îmi este încețoșată, cu pete negre la coada ochilor, iar capul mi se învârte.

Unsprezece ani de când s-a întâmplat.

— Cum adică renunți?

Tata era supărat, mama era nedumerită.
— Ai obținut note foarte bune la toate antrenamentele la sol — ai fost printre primii din clasă la ultimul set de teste.
— Doar că nu vreau.
Le-am spus că le voi da banii înapoi, dar, chiar dacă aș fi reușit, casa pe care o vânduseră ca să-mi plătească școala dispăruse de mult.
M-am urât pentru că am renunțat. Am renunțat. Îmi spun că e aproape la fel de bine să fii însoțitor de zbor, dar este mai mult penitență decât premiu de consolare. O reamintire constantă a alegerii pe care am făcut-o.
— Mina? aud acum vocea lui Charlie în ureche, iar Rowan mă trage de mânecă.
Acești doi bărbați vorbesc cu mine, dar eu nu aud cuvintele. Instrumentele de zbor se estompează într-o masă de maro și gri, iar vocile aparțin altui timp, altui om.
Vic Myerbridge.
L-am cunoscut la White Hart. Destul de drăguț, dar nu genul meu. Destul de bătrân pentru a-mi fi tată, să spunem de la bun început, și emanând o încredere în sine care se transforma prea des în aroganță. Dar am vorbit despre zbor și m-a făcut să râd și a fost un mod plăcut de a petrece seara, după ce îmi dăduse țeapă un prieten.
— Te conduc înapoi la blocul tău, a spus el.
Barul era aproape de școala de pilotaj — teoretic, era public, dar era aproape în întregime populat de piloți în devenire sau piloți calificați care plăteau pentru a-și păstra propria aeronavă pe aerodrom și am bănuit că se încadrează în această din urmă categorie, deși nu-mi spusese.
— Nu mă inviți să intru? a întrebat când am ajuns în fața ușii camerei mele.
Am râs. De ce am râs? M-am simțit stânjenită, presupun.
— E cam târziu. Mulțumesc pentru o seară frumoasă.
A încercat să mă sărute, iar eu am încetat să râd. Mi-am ridicat genunchiul, cu putere, și apoi nici el nu a mai râs. Am închis ușa și am încuiat-o, mi-am turnat o tărie și am jurat că voi evita

cârciuma câteva zile, până când dispare. Două săptămâni mai târziu ni s-au repartizat instructorii pentru primele noastre zboruri duble.

Nu a spus nimic. Nici când am fost prezentați, nici când ne-am strâns mâna. Nici când am plecat spre locul unde erau aliniate aparatele de zbor Cessna care ne așteptau. Nici în timpul verificărilor sau când plecam. Poate că mă uitase sau nu mă recunoscuse — sau poate că era îngrozitor de jenat de comportamentul lui și considerase că era mai bine să depășim momentul.

La 9 000 de picioare, mi-a spus să mă concentrez mai mult asupra modului în care reacționa avionul la comenzile mele, să-i *simt* răspunsul.

— Fiecare acțiune provoacă o reacție. Uite, hai să-ți arăt.

A întins mâna și și-a pus-o pe sânul meu.

Am înghețat.

Mi-a înconjurat sfârcul, apoi l-a prins cu putere între degetul mare și arătător.

— Simți reacția?

I-am auzit vocea în căști, atât de aproape de ureche încât am crezut că-i pot simți umezeala respirației.

— Nu.

— Ba cred că poți.

Mi-a răsucit din nou sfârcul, de parcă faptul că se întărise ar fi fost o dovadă a minciunii mele. Mâinile mi-au tremurat pe manșă și, în acel moment, prăbușirea mi s-a părut cea mai bună opțiune. Când și-a mutat mâna între picioarele mele, mi-am spus că i se întâmplă altcuiva. Carlinga unui Cessna 150 are mai puțin de un metru lățime; cele două scaune sunt practic lipite unul de celălalt. De pe scaun poți întinde mâna și atingi ambele părți ale cabinei; fața, spatele, tavanul. Nu ai unde să te duci. Mi-am ținut ochii ațintiți asupra orizontului artificial până când nu am putut să mai văd printre lacrimi, apoi am închis ochii și l-am lăsat să preia controlul.

— Mina?

Rowan mă scutură de umăr. Îmi găsesc vocea, unsprezece ani prea târziu.

— Dă-te la o parte!

Se trage înapoi, confuz și, deși știu că nu este el, știu și că nu pot fi în cabina de zbor cu Rowan — cu nimeni — dacă vreau să aduc acest avion în siguranță la sol.

— Trebuie să ieși, îi spun.

— Mina, calmează-te.

— Nu-mi spune să mă calmez!

Îmi smulg căștile. Rowan întinde brațele spre mine, dar îi dau mâinile la o parte pentru că nu mă ajută. Sângele îmi urlă în urechi și cabina de zbor nu mai este un 777, ci limitele strânse ale unui Cessna, iar Rowan nu mai este Rowan, ci…

— Ieși afară! Ieși afară! Ieși afară!

Îl lovesc sălbatic, fără să mă opresc, până când își împinge scaunul pe spate, cu brațele ridicate în fața pumnilor mei, spunându-mi încontinuu *stai calmă, e în regulă, totul este în regulă*.

Nu este în regulă.

Nimic nu este în regulă.

Nu este în regulă până când Rowan nu dispare și ușa de la cabina de zbor nu se închide și, în sfârșit, sunt singură. Dar, de îndată ce vuietul din capul meu s-a domolit, îi ia locul altceva. Sunetul — *vum, vum, vum* al unei sirene de avertizare și lumini care clipesc pe panoul de instrumente de bord.

Panica mă cuprinde din nou în timp ce citesc mesajul de pe ecran.

Nu mai suntem pe pilot automat.

Patruzeci și șapte

Nu alerga, o să cazi.

Dincolo de parc, în sus pe deal. Așteaptă omulețul verde, nu încă, nu încă...

Acum!

O pisică la fereastră. Ca o statuie. Doar vârful minuscul al cozii i se mișcă. O zvâcnire, o zvâcnire, o zvâcnire.

O altă stradă de traversat. Nu tu omuleț verde, nu tu doamna cu acadea — ar trebui să fie aici...

Uită-te în ambele direcții. Nu încă, nu încă...

Acum!

Nu alerga, o să cazi.

Cutia poștală, apoi stâlpul de iluminat, apoi stația de autobuz, apoi banca.

O școală mare — nu școala mea, nu încă.

Librăria, apoi magazinul gol, apoi agenția de imobiliare unde vând case.

Acum măcelăria, cu păsările atârnate de gât în vitrină. Mijesc ochii să nu trebuiască să-i văd pe-ai lor cum se uită înapoi la mine.

Morți. Sunt morți cu toții.

Sunt morți în avion — a spus bărbatul de la radio. Tata a vorbit atunci ca eu să nu aud, dar am auzit. Am auzit. Și acum păsările se uită — am aruncat o privire pe furiș și ele se holbează la mine, se holbează când mă apropii și nu-mi pasă ce spune mama că trebuie să închid ochii și trebuie să alerg cât de repede pot din cauza păsărilor și a oamenilor răi și a lui tati în pământ și...

Buf!

Lovitură.

Grele și fierbinți și usturătoare. Lacrimi pe fața mea. Sânge în zăpadă.

Agenția imobiliară, apoi măcelăria, apoi... și după...

Și apoi unde?

Totul este diferit. Întunecat și acoperit de zăpadă și cu umbre în ușile magazinului pe lângă care nu vreau să trec. Încă se holbează la mine păsările cu ochii lor precum mărgelele negre ca și cum le-ar fi fost turnată cerneală pe cap. Sunt și iepuri morți acolo — i-am văzut. Și picioarele celor trei purceluși. Toți mă urmăresc din magazin. Așteptându-mă.

Zăpadă pe papuci. Zăpadă pe mine, pe halat, pe pijama.

E frig, foarte, foarte frig.

Și acum încotro?

Patruzeci și opt

30 de minute până la Sydney / Mina

Avionul începe să se încline, iar alarma este la fel de zgomotoasă și insistentă ca panica din capul meu care îmi spune că asta este — acesta este sfârșitul. Nu pot să respir; o claustrofobie copleșitoare și bruscă, agravată de cerul nesfârșit care mă provoacă de dincolo de geam.

Vum, vum, vum. Continuă și continuă, forând într-un cap deja plin. Unsprezece ani de amărăciune, de furie, de sentimentul crud de eșec care a venit cu mine acasă de la școala de pilotaj și nu a mai plecat niciodată. Dacă nu aș fi schimbat zborurile cu Ryan, dacă nu m-aș fi întors la serviciu după sosirea Sophiei, dacă nu m-aș fi pierdut în ziua aceea, în urmă cu unsprezece ani. Dacă aș fi avut încredere în mine, dacă aș fi avut încredere în instinctele mele. Dacă aș fi făcut o plângere, dacă mi-aș fi susținut cauza. Dacă. Acum nu s-ar mai întâmpla toate astea.

Vum, vum, vum. Probabil că sunt vreo sută de comutatoare în fața mea, cu numele lor insondabile gravate cu litere minuscule albe. FLIGHT DETENT. STAB TRIM. VERT SPD. F/D ON. Unul dintre ele este pilotul automat — dar care? Încerc să mă silesc să le privesc sistematic, câte un rând odată, dar ochii mei se uită haotic peste toate și nu mai știu de unde am plecat. Nu-l pot vedea. Nu este acolo.

Îmi pun căștile.

— Charlie!

Nu este timp de pierdut cu indicativele de apel și eticheta radio, iar alarma este suficient de puternică pentru a vorbi în numele meu.

— Te aud, Mina — acesta este pilotul automat.

Ar putea să-mi spună la fel de bine că a fiert apa, atât de calmă este vocea lui.

— Uită-te la banda de sus cu instrumente, chiar sub dispozitivul antireflexie.
— Charlie, pierdem altitudine.
În fața mea este un ecran mare care arată un orizont artificial. Încet, avionul coboară spre stânga; indicatorul de altitudine din partea dreaptă scade constant. *9 800, 9 700*… Sub lumina zorilor, se vede întinderea orașului Sydney.
— În dreapta panoului de sus…
9 600.
— VERT SPD, V/S, HOLD.
Citesc litania de litere albe, așteptând tot timpul ca avionul să se încline în față, într-un plonjon din care să nu ne mai revenim.
— A/P ENGAGE?
9 500.
— A/P ENGAGE. Sunt trei butoane — ai nevoie de cel din stânga. L CMD. Apasă-l.
Apăs butonul. Alarma se oprește instantaneu, iar luminile de avertizare se sting. Încă nu am curaj să respir.
— Te simți bine, Mina?
— Cred… cred că da.
Îmi tremură mâinile.
— Nu știu ce am făcut, Charlie.
— E în regulă.
— Am avut un atac de panică — nu am vrut să-l opresc, nu m-am gândit…
Las din mână emițătorul; cuvintele îmi sunt la fel de confuze ca și gândurile. Nu-mi amintesc ce am atins, doar că trebuia să rămân singură, să-l dau afară pe Rowan din cabina de pilotaj.
— Hei — s-a terminat. Totul este în regulă acum.
După ce am părăsit școala de pilotaj, am continuat să mă uit pe site-ul lor, am continuat să caut pe Google fragmente de știri de la micul lor aeroport privat. Așa am aflat că un pilot a pierdut controlul aeronavei lor ușoare. Cineva a văzut avionul prăbușindu-se, dar până au ajuns echipajele de intervenție la fața locului, focul cuprinsese totul. Nu a supraviețuit nimeni.

Instructorul era Vic Myerbridge. Eleva lui era o femeie pilot nou sosită. Cass Williams.

În cursul investigației, când au fost ascultate transmisiunile avionului, a devenit clar că în cabină avusese loc o luptă și, deși legistul a decis că a fost vorba de un accident, școala a eliminat discret necrologul strălucit pe care îl postase pe site.

În lunile care au urmat m-a bântuit gândul că îmi salvasem viața nefăcând nimic atunci, dar din cauza mea murise Cass. Fusesem cruțată, dar nu simțeam nimic din euforia care ar trebui să vină când ai scăpat la mustață; în schimb, am fost ținută ostatică de povara vinovăției. Chiar și fără să ripostez — fără să-mi pun viața în pericol —, tot aș fi putut spune cuiva. Ar fi avut loc o investigație, Myerbridge ar fi fost suspendat — Cass n-ar fi ajuns niciodată în avion cu el.

În schimb, i-am permis să mă cuprindă cu brațul și să mă scoată de pe aerodrom de parcă aș fi fost un invalid. I-am permis să vorbească peste mine, să spună că am avut *un fel de atac de panică*. I-am permis să mă facă să mă îndoiesc de propria mea memorie.

Nu i-am povestit niciodată lui Adam. N-aș fi suportat să văd că mă judecă. Propria mea judecată era mai mult decât puteam suporta.

— Mina, spune Charlie. Suntem gata să începem coborârea.

Mă gândesc la pasagerii din cabină — la femeia însărcinată care vorbește pe FaceTime cu soțul ei; la Lachlan și părinții săi; la lady Barrow; la biata Ginny și logodnicul ei. Degetul meu plutește deasupra comenzilor pentru interfon, știind că trebuie să le spun pasagerilor ceva, dar nu am încredere în mine să le ofer asigurarea de care au nevoie.

Apăs pe buton și mă chinui să-mi păstrez vocea calmă.

— Vă vorbește pilotul dumneavoastră.

Las pasagerii să creadă că am totul sub control; îi las măcar *să creadă* că vom coborî în siguranță.

— Vom începe în curând coborârea spre Sydney, așa că vă rog să vă ridicați scaunele în poziție verticală și să vă puneți centurile de

siguranță.

Familiaritatea zgomotului pârâit mă calmează, iar când pun la loc receptorul, mă uit la cerul imens din fața mea. Pot s-o fac. Mă gândesc la telefoanele disperate pe care le-am auzit în cabină — la promisiuni, mărturisiri, declarații — și știu că le datorez să aterizăm în siguranță. Îi datorez asta Sophiei, căreia i-am promis că nu va mai rămâne niciodată fără mamă. Îi datorez asta lui Cass Williams, care nu ar fi murit dacă aș fi avut puterea să ripostez.

Îmi datorez asta mie. Trebuie să-mi demonstrez că pot zbura.

Vocea ascuțită a lui Charlie îmi invadează căștile.

— Mina, poți să ne cobori la 5 000 de picioare?

Mintea mea este pe moment goală, apoi îmi amintesc butonul ALT și reduc altitudinea, apoi viteza.

— Bine, gata.

— Uită-te după un buton marcat HDG — îl vom folosi pentru viraj.

Îl văd înainte să termine de vorbit — sub dispozitivul antireflexie, în stânga butonului pilotului automat — și îl rotesc la 180 de grade înainte să apăs, conform instrucțiunilor. Aproape imediat, avionul începe să vireze.

— Ai făcut treabă bună, Mina. Ții minte ce am vorbit despre maneta pentru flapsuri?

Întind mâna spre ea.

— Ridic-o, apoi mișc-o în jos un nivel.

Se aud un zgomot ca de râșniță și o bufnitură când flapsurile își găsesc locul; sunete pe care le-aș găsi în mod normal liniștitoare. Îmi imaginez unde m-aș afla dacă zborul ar fi mers conform planului: mergând prin cabină, verificând pozițiile scaunelor și măsuțelor. Așteptând cu nerăbdare să ajung în camera mea de hotel sau o plimbare prin Sydney. Acum tot ce vreau este să fiu în siguranță la sol.

— 4 000 de picioare.

Fac ce-mi spune Charlie, repetând instrucțiunile pentru confirmare.

Direcție zero–șapte–zero. 3 000 de picioare. Flapsuri. Direcție zero–trei–zero.

Cu fiecare nouă direcție, avionul face o nouă întoarcere, până când văd aeroportul în față.

— Uită-te după un buton marcat APP, spune Charlie. Acesta este butonul nostru de apropiere — va recepționa radiofarul de aliniere și panta, ca să aterizăm automat în siguranță.

Îmi ia ceva timp să-l găsesc — chiar sub butonul pilotului automat — și când apăs, Charlie e deja la următoarea instrucțiune: să cobor trenul de aterizare. Mânerul este în poziția de mijloc; îl trag în afară și apoi în jos, și se aude sunetul prelung și puternic al curentului de aer.

— Mina, ai apăsat butonul APP? Linia de sub el este luminată?

Mă uit la panou. Nu este nimic aprins.

— L-am apăsat, dar…

— Ai ratat interceptarea. Va trebui să ocolim din nou. Cât combustibil mai avem?

Găsesc butonul din dreapta și citesc cifrele de pe ecranul de jos. Mi-l imaginez pe Charlie stând la un computer în Brisbane și privind o lumină LED care se mișcă încet pe ecran. Urmează o pauză lungă, iar când vorbește din nou, calmul din vocea lui sună forțat.

— Bine, Mina — hai să încercăm din nou.

— Avem suficient combustibil?

O clipă. Închid ochii. Gândește-te la Sophia și la Adam. Charlie nu mi-a spus dacă sunt bine și nu știu dacă-i din cauză că nu știe ce-i cu ei sau pentru că știe că ei nu sunt bine.

— E la limită, Mina. Nu am de gând să te mint.

Respir adânc. Trebuie să fie suficient. Nu putem să fi ajuns așa de aproape doar ca să eșuăm.

— Direcția zero–nouă–zero.

— Zero–nouă–zero, repet după ce am făcut virajul.

Zburăm la 3 000 de picioare, cu atmosfera curată sub noi. Oceanul este albastru-închis, cu mici creste înspumate galopând peste valuri. Pare imposibil să fi plecat de la Londra abia ieri; s-au întâmplat foarte multe în douăzeci de ore. Oboseala pare la fel de reală ca mine, un palton purtat pe umeri, care mă îngreunează;

vigilența mea este o falsă senzație, alimentată de spaimă, ca explozia temporară de energie după cafea.

— Unu–opt–zero.

— Unu–opt–zero.

— Trei–unu–zero.

Stabilesc direcția finală, iar botul avionului se îndreaptă încet spre aeroport. Nu pilotez avionul, ci îl ghidez și mă mir de iscusința ingineriei care ne permite să manevrăm câteva sute de tone de metal prin aer, dintr-o țară în alta.

— Acum apasă butonul APP.

Îl apăs ferm, eliberându-l doar când văd linia orizontală aprinzându-se sub degetul meu. În câteva momente simt că avionul se întoarce și se aliniază cu pista, în timp ce în sfârșit recepționăm radiofarul. Respir.

— Flapsurile deschise complet acum, Mina.

Când Charlie îmi dă viteza finală, avionul lasă botul în jos, în vârful pantei de coborâre care ne va duce pe pistă. Nu fac nimic, știind că și cel mai mic șoc al unui instrument va opri ILS-ul.

Pistele paralele ies din Botany Bay ca o furculiță cu doi dinți și, în timp ce coborâm, văd că pista din stânga a fost eliberată, iar avioanele sunt reținute la sol pe cealaltă pistă. Un grup de vehicule de intervenție așteaptă în lateral.

Începe numărătoarea inversă automată. *50, 40, 30…*

Nu am fost niciodată o persoană religioasă, în ciuda rugăminților mamei mele de a merge cu ea la liturghie în fiecare duminică. Dar, când pista se apropie rapid de noi, cu oceanul albastru strălucitor de fiecare parte, nu-mi iau ochii de la linia centrală și mă rog.

Patruzeci și nouă

Ora 7 / Adam

Cât timp a trecut?

Am încercat să contabilizez minutele numărând secundele, dar orice zgomot care îmi spune că s-a mai prăbușit ceva deasupra mă face să pierd șirul și am senzația că Sophia a plecat de ore bune. Instalația electrică s-a ars, când banda de lumină fluorescentă de sub ușă a pâlpâit de două ori și apoi a dispărut, iar radioul s-a oprit la jumătatea știrilor de ultimă oră.

În timp ce zborul 79 se apropie de Sydney, operatorii de control al traficului aerian au reușit să ia legătura cu membrii echipajului. Nu a fost confirmat dacă aeronava rămâne sub controlul atacatorilor. Serviciile de urgență sunt pregătite să intervină pe aeroportul din Sydney.

În pivniță e beznă, iar întunericul e dens și apăsător. Nu văd fumul, dar îl simt. Îi simt gustul. Îmi ajunge în fundul gâtului, făcându-mă să tușesc până când am senzația de vomă, iar convulsiile îmi smucesc încheieturile mâinilor prinse în cătușele de metal. Nu-mi mai simt mâinile și picioarele — o combinație de înțepături și frig — și am capul greu, așa cum l-am simțit după ce m-a drogat Becca, deși nu știu dacă acum e din cauza fumului sau a epuizării.

Sophia trebuie să fi ajuns în oraș de-acum. Îi recit călătoria, ghicind unde a ajuns. *Librăria, apoi magazinul gol, apoi agenția imobiliară unde vând case*. Mi-o imaginez în fața secției de poliție, fără suflare după atâta alergătură; deasupra ei, felinarul de sticlă albastră aflat acolo încă din epoca victoriană. Fostele celule adăpostesc acum vestiare, iar în secție vine personalul doar trei zile pe săptămână, dar telefonul galben de afară are linie directă cu dispeceratul și tot ce trebuie să facă este să ridice receptorul…

Haide, haide!

Se aude un alt bubuit de la etaj. Scara? Plafonul? Mă gândesc la Mo, în casa de alături, încă adormită, incapabilă să audă ceva până nu e prea târziu. Poștașul vine pe la 8, dar prin toboganul pentru cărbuni nu se vede nicio lumină de când s-a stins becul de pe verandă, așa că probabil e încă devreme.

Totul depinde de Sophia și multe o pot lua razna. Chiar dacă își amintește drumul, sunt străzi pe care trebuie să le traverseze și străini bine intenționați — ca să nu mai vorbim de prădători. Ce se întâmplă dacă nu ajunge să vorbească la telefon sau dacă telefonul nu funcționează? Mi-o imaginez pe fiica mea curajoasă și frumoasă, în pijamaua ei Action Man și halatul cu inorogi, cu papucii udați de zăpadă, și îmi las lacrimile să curgă.

La început, am senzația că doar îmi imaginez sunetul sirenelor.

Le aud și apoi dispar la fel de repede, iar eu închid ochii și ascult atât de atent încât cred că le aud doar pentru că-mi doresc atât de mult. Dar se aude din nou: tonul strident al unei mașini de pompieri și, împreună cu el, sirena ritmică a unei mașini de poliție. Se mai aude un trosnet de deasupra, dar sirenele sunt din ce în ce mai aproape și acum nu mai aud vuietul focului, ci doar sunetul ajutorului care vine spre mine.

Sophia trebuie să le fi spus exact unde sunt, pentru că mă trezesc cu o explozie de fascicule de lanterne prin toboganul pentru cărbuni, căzând ca un reflector chiar lângă picioarele mele.

— Aici! încerc să strig, dar gâtul meu nu se conformează, pentru că mă sufocă fumul înțepător.

Toboganul pentru cărbuni este prea îngust ca să treacă prin el un adult și intru în panică. Dacă nu mă pot scoate de-aici? Scârțâielile și trosniturile pe care le-am auzit — bufniturile de sus… se prăbușește întreaga casă? Îmi imaginez că sunt îngropat sub mormane de moloz, fără ieșire atât timp cât sunt legat de perete.

— Adam? Rezistă, amice — venim.

Văd o licărire de lumină lângă treptele din pivniță. Îmi ridic genunchii și îmi feresc capul când în casă răsună o bubuitură

extraordinară, aruncând praf și moloz în toată pivnița. Simt o mână pe umăr — o alta îmi saltă capul și îmi pune ceva peste el. Brusc, aerul este mai curat — pot să respir fără să mă mai sufoc — și nu mă mai ustură ochii. În pivniță sunt doi pompieri. Unul dintre ei — o femeie — ridică degetul mare în sus în semn de victorie, iar eu dau din cap, apoi îmi face semn să mă aplec înainte. Cel de-al doilea pompier se uită deja la cătușe, iar eu mă aplec cât pot de mult, îndepărtându-mă de perete pentru a le oferi puțin spațiu. Se vede o jerbă de scântei și apoi se aude un scrâșnet neașteptat, iar eu mă pregătesc să alunec, dar urmează o smucitură și cad brusc în față, în sfârșit liber.

Au tăiat țeava, nu cătușele și mă clatin când încerc să mă ridic, dezechilibrat, cu brațele la spate. Gleznele îmi cedează, înțepenite de cât de mult am stat. În timp ce mă întreb cum o să merg, darămite să alerg, sunt tras fără drept de apel de umeri și de picioare și ridicat pe o targă, cu niște curele strânse pe piept și pe picioare.

Mă trag în sus pe scări — roțile de la baza tărgii se lovesc de fiecare treaptă — și prin ce a mai rămas din ușa pivniței. Zăresc bucătăria înainte să ieșim în hol, flăcările care cuprind tapetul și se întind pe scări în sus și apă — apă peste tot —, apoi ieșim. Lumini albastre clipesc din toate direcțiile în timp ce sunt târât prin zăpadă; un paramedic aleargă lângă mine. Chiar când îmi scoate gluga de fum, strig la el:

— Sophia — unde este Sophia? dar nimeni nu mă ascultă.

— Unu, doi, trei.

Simt o smucitură și o senzație de alunecare când mă urcă într-o ambulanță.

— Trebuie să-mi văd fiica.

— Are cătușe — par să fie de poliție. Poți aduce pe cineva aici cu o cheie?

Vorbesc peste mine și mă cuprinde un val de epuizare când închid ochii și îi las să-și facă treaba. Simt pe cineva ridicându-mi capul și punându-mi o mască de oxigen pe față, apoi sunt întors într-o parte, în timp ce paramedicul îmi examinează încheieturile care sângerează.

— Voiai o cheie de cătușe?

Vocea unei femei îmi pătrunde până în subconștient. Simt o smucitură pe încheieturi înainte de senzația plăcută de eliberare, urmată rapid de o durere intensă când încerc să mișc mâinile. Femeia încă vorbește și recunosc vocea, dar nu pot să-mi dau seama a cui este.

— …absolut tulburată, biata de ea. Pot să o aduc înăuntru?

— Sophia!

Dau să mă ridic exact în momentul în care o adunătură de bucle întunecate ajunge în dreptul ușii deschise, însoțită de inspectorul Naomi Butler.

Sophia se uită la mine cu ochii mari și speriați, iar eu ridic masca de oxigen ca să-mi poată vedea fața. Poartă jacheta de motociclist a lui Butler, cu mânecile care-i atârnă până la pământ. Are fermoarul tras, iar sub bărbie se ițește și Elefant.

— Am căzut, spune ea și buza de jos îi tremură.

— Te-ai descurcat de minune, dovlecel.

— A ridicat-o un adolescent.

Butler o urcă pe Sophia în ambulanță, iar ea aleargă să mă îmbrățișeze.

— Locuiește lângă măcelărie — se pare că a cunoscut-o pe Sophia aseară în parc. Copil bun — a dat alarma imediat.

— Mi-am rupt pijamaua.

— Te duc la cumpărături. Îți iau una nouă.

— Și mami?

Îmi stă inima. Deschid gura și dau să zic ceva, uitându-mă la inspectorul Butler, care zâmbește și îi dă Sophiei telefonul ei.

— Vrei să-i arăți tatălui tău?

Sophia radiază.

— Mami a pilotat avionul.

Apăsă play pe micul ecran și își lipește capul de al meu, iar împreună o vedem pe Mina cum aduce avionul cursei 79 în siguranță la sol în Sydney.

Cincizeci

Ajunul Crăciunului / Mina

— Am emoții, spun și mă uit la Rowan. Nu e ridicol?

Așteptăm în zona de recuperare a bagajelor la Gatwick, unde am mai stat de o sută de ori înainte — urmărind aceleași valize cum se tot învârt. În centrul caruselului se află un brad de Crăciun, împodobit cu geamantane decupate din carton.

— Din cauza presei?

— Da, răspund eu, deși nu m-am gândit la presă.

Perspectiva de a-l vedea pe Adam este cea care mă umple de anxietate. Am vorbit zilnic în ultimele șase zile, conexiunea proastă nefiind tocmai de ajutor pentru a elimina stinghereala dintre noi. Mă uit la fața lui pe ecranul telefonului și este același Adam pe care-l știu, dar s-au întâmplat multe de când l-am văzut ultima oară.

Mi-a spus totul. Jocurile de noroc, cămătarii, dobânzile amețitoare. Minciunile pe care le-a spus la serviciu; faptul că s-ar putea să rămână fără loc de muncă. Când mi-a spus cum o amenințase bărbatul acela pe Katya și mi-am amintit cum au început coșmarurile nocturne ale Sophiei chiar în săptămâna aceea, nu am mai suportat. Am încheiat apelul, am oprit telefonul și m-am dus în barul hotelului, tot mai agitată cu fiecare cafea băută.

Au cazat echipajul în același hotel cu pasagerii, cu un întreg coridor de la parter izolat pentru camerele de interogatoriu. Ne mișcam ca niște invalizi prin restaurante și saloane, plimbați între medici, polițiști și jurnaliști și — ori de câte ori aveam nevoie — consilieri psihologici.

— Relația dintre voi și ceilalți membri ai echipajului și pasageri va fi complexă, a spus prima psihologă.

Ne vorbea tuturor într-o sală de conferințe de pe aeroportul din Sydney, înarmându-ne cu instrumente *pentru a supraviețui în următoarele câteva zile* — în caz că ne-am fi imaginat că s-a încheiat chinul.

— S-ar putea să vă detestați unii pe alții, fiindcă doar văzându-vă vă amintiți de ce s-a întâmplat. Sau s-ar putea să vă simțiți mai apropiați unii de alții decât de propria familie. Ați trecut prin iad în ultimele douăzeci de ore — orice simțiți acum este normal, vă asigur.

Mă simt oricum, mai puțin normal. Mă chinuie vinovăția din clipa în care mă trezesc până când închid în sfârșit ochii, epuizată de interogatorii, anxietate și constrângerea de a retrăi continuu ce s-a întâmplat. Hotelul era plin de pasageri traumatizați, care se întâlneau prin colțurile zonei de relaxare și spuneau *îmi tot amintesc când*... În fiecare zi, veneau să se cazeze grupuri de turiști, iar noi îi priveam, întrebându-ne cum trebuie să fie să ajungi la Sydney în vacanță; să cobori dintr-un avion și să nu simți decât că ești obosit.

Adam mi-a acordat un pic de spațiu. Am luat cina cu Rowan și Derek, dorindu-mi să fie și Cesca acolo. Lama toporului îi ratase creierul cu câțiva milimetri. Starea ei era tot critică, au spus medicii, și rămânea încă de văzut ce urmări pe termen lung avea sufere, dar avea să trăiască. Urma să rămână la Terapie Intensivă în spitalul St Vincent până când era în afara oricărui pericol și putea fi adusă în Marea Britanie. Aș fi vrut s-o vizitez, să-mi scot din cap ultima imagine a ei, cu părul năclăit de sânge, dar nu avea voie să primească vizite până nu se stabiliza.

Am intrat în rutină, ca turiștii într-o croazieră, întâlnindu-ne la masă, apoi dispărând în camerele noastre, fără a părăsi niciodată hotelul. Am sesizat — pe bună dreptate sau nu — o animozitate față de mine din partea restului echipajului și mi s-a părut că era ce meritam, așa că m-am bucurat de sprijinul amabil pe care mi l-au arătat câțiva pasageri. Cât o să trăiesc, n-o să mă împac niciodată cu ceea ce am făcut.

— Oricine ar fi făcut la fel, a spus Rowan.

Rămăsesem să bem ceva după cină, după ce Derek se dusese la culcare. Aveam nevoie să dorm, dar îmi era frică să rămân singură, îmi era frică de ceea ce voi vedea în visele mele.

— Dar nu a făcut-o nimeni altcineva. Eu am făcut-o.

Mă bântuiau privirea din ochii lui Carmel, moartea fără sens a lui Mike, Ben și Louis. Atâtea vieți pierdute!

— Atât de multe vieți salvate!

Rowan era profesor — *de matematică, Doamne iartă-mă!* — și mi-am dat seama că era un profesor bun. Avea niște ochi care puteau zâmbi și un mod de a explica lucrurile care te făcea să le înțelegi brusc. Nu era căsătorit și nici nu era într-o relație. Nu că ar fi contat pentru mine, desigur.

— Nu am întâlnit niciodată femeia potrivită, mi-a spus zâmbind larg, apoi a devenit serios și am simțit că rămân fără aer.

Amândoi ne-am întors privirea în același timp, amândoi ne-am întrebat cu voce tare dacă nu ar trebui să ne retragem la culcare. Am plecat pe coridoare separate către camerele noastre și am rămas trează, prea obosită ca să dorm, întrebându-mă dacă lucrurile vor mai fi vreodată la fel.

L-am sunat pe Adam a doua zi, dorința de a-l vedea fiind mai mare decât furia pe care o simțeam pentru că o pusese pe fiica noastră în primejdie. M-am gândit la anii în care l-am mințit — pe toată lumea, de altfel — despre motivul pentru care am renunțat la visul de a fi pilot. Cu ce era o minciună mai gravă decât cealaltă?

— Mi-e dor de tine, am spus.

— Și nouă ne este dor de tine.

Îmi doream cu disperare să ajung acasă. Adam m-a asigurat că Sophia era bine și l-am crezut, dar firul care mă lega de fiica mea îmi strângea inima. *Încă o zi de interogatorii*, ne spuneau. *Încă o zi, apoi puteți pleca acasă*.

World Airlines a suspendat ruta directă *în semn de respect* și am făcut escală în Shanghai. Acțiunile companiei au scăzut cu 42 la sută și m-am întrebat cât va dura să reparăm pagubele pe care le provocaseră Missouri și echipa ei. Cred că asta înseamnă că au câștigat, într-un anumit sens.

Dindar a rezervat întreaga clasă business pentru drumul nostru spre casă, lăsând libere locurile neocupate de noi, așa cum impun măsurile de securitate când călătorește regina. Pentru întregul echipaj și pasagerii ale căror planuri de călătorie se schimbaseră după tentativa de deturnare a zborului nostru. Femeia însărcinată a ales să se întoarcă acasă, la soțul ei căruia, având în vedere circumstanțele, i s-a acordat concediu de Crăciun. Doug s-a întors acasă, lăsând-o pe Ginny să-și lingă rănile în stațiunea de cinci stele unde făcuse o rezervare pentru „luna de miere".

Rowan era în drum spre Sydney pentru o conferință la care nu a mai ajuns.

— Nu prea mai are rost să rămân, a spus el când i s-au oferit biletele de întoarcere.

Niciunul dintre noi nu-și putea imagina cum ar fi să rămână ca să viziteze obiective turistice.

Jason Poke s-a întors și el în Marea Britanie, împreună cu alți câțiva pasageri, inclusiv o familie care avusese bilete la clasa economică și care și-a zis că asta ar putea fi singura ocazie să zboare la clasa business. Nu am fost singura care a simțit o nevoie bruscă și disperată de a fi acasă de Crăciun.

Finley și mama lui au avut locuri unul lângă altul. I-am dat un mic cadou chiar înainte de decolare și, în timp ce rupea hârtia, ochii i s-au luminat.

— Airpoduri! Grozav!

— M-am gândit eu că o să-ți placă, am spus, zâmbind, și l-am văzut cum își pune căștile fără fir în urechi.

— Mulțumesc — sunteți foarte amabilă, a spus mama lui.

Nu și-a luat ochii de la el tot zborul. Când băiatul era prea obosit ca să mai rămână treaz, s-a întins pe o parte, cu separatorul coborât între scaunele lor, și l-a privit cum doarme.

Îmi făceam griji pentru Derek. Stăteam în lounge pe aeroportul din Sydney, amintindu-mi de disperarea din vocea lui când eram înghesuiți pe podea, la clasa economică. Se răzgândise, sigur, dar fusese pur și simplu presiunea situației? Lipsa de control? În ziua conferinței de presă, a distribuit un link pe Twitter către o postare pe blog. Era o serie de mesaje de rămas-bun din avion,

emoționante și pline de umor negru și m-a impresionat până la lacrimi. Se răzgândise din nou? Acesta era biletul lui de sinucigaș?

Apoi, cu câteva minute înainte să fie anunțată poarta de îmbarcare, a intrat în lounge cu o valiză de mână și un ziar. I se oferise o rubrică în *The Times*. Tratase vestea ca pe ceva neimportant, dar stătea cu umerii mai drepți și avea o expresie mai destinsă. M-am bucurat că pentru el ieșise și ceva bun din toată povestea.

Ni s-a oferit un tratament de cinci stele în timpul zborului spre casă, cu un consilier și un medic care mi-a dat un somnifer când m-am simțit prea speriată să închid ochii. Când m-am trezit, transpirată și plângând, Rowan a fost cel care m-a convins să mă îndepărtez de prăpastia de care mă apropiasem.

Nu am fost singura care a țipat în somn sau care a tremurat necontrolat când pilotul a anunțat că *ne confruntăm cu o mică turbulență — vă rog să vă puneți centurile de siguranță*. Nu am fost singura care s-a uitat la ceilalți pasageri, asigurându-mă că recunosc pe fiecare, că nu se strecurase nimeni din echipa lui Missouri prin filtrele de siguranță.

Văd apărând valiza mea și fac un pas înainte, dar Rowan ajunge primul.

— Lasă-mă pe mine.

Când cotim spre Sosiri, zgomotul este asurzitor. Blițurile camerelor de fotografiat luminează holul cu o intensitate amețitoare și mă bucur de ochelarii de soare pe care Rowan a sugerat să-i purtăm amândoi. Părea caraghios — ca și cum am fi fost niște pretinse celebrități —, dar impactul este terifiant și instinctul meu este să mă ascund. Rowan mă ghidează spre ieșire, cu mâna fermă și sigură pe spatele meu. Se aud strigăte *Priviți aici*!

O văd pe Alice Davanti vorbind la telefonul mobil. Ocolește grupul de reporteri și se îndreaptă direct spre ieșire. Probabil că va merge la birou, oferind cele mai picante detalii despre deturnarea deceniului. *Pe măsură ce primii pasageri din avionul deturnat ajung înapoi în Marea Britanie…*

— Mina, or să te pună sub acuzare?

Încăperea parcă plutește, o mare de fețe care apar și dispar. Simt că o să cad. Sunt din nou în avion, deschid ușa cabinei de pilotaj, văd fața lui Mike…

— Un doctor!

Un leșin convenabil, îl va numi unul dintre cele mai nesuferite ziare. *Copleșită de aterizarea ei eroică*, va spune altul. Aș fi putut să le dau titluri diferite. *Îngrozită. Bântuită. Vinovată.*

Rowan mă ajută să mă ridic în picioare și îl dau la o parte pe paramedicul entuziast care s-a repezit să vină la mine. Pentru că am văzut ceva, printre pancartele șoferilor și reportofoanele jurnaliștilor, și este singurul medicament de care am nevoie.

Mesajul este pictat pe carton, cu literele atente ale Sophiei umplute cu vopsea roșie și sclipici.

BUN VENIT ACASĂ, MAMI.

Pe marginile pancartei, suprapuse ca niște petale, sunt zeci de bucățele de hârtie. Bilețelele pe care le-am pus pe perna ei de fiecare dată când am plecat. Le-a păstrat pe toate.

Las valiza și o iau la fugă, alerg cât pot de repede spre mesajul acela, spre fiica mea, spre casă.

— Mami!

O ridic și o strâng cu putere, plângând în părul ei, mirosindu-i șamponul, pielea, însăși esența ei. Plânge și ea, plâng și eu, apoi simt un braț în jurul meu și îi recunosc greutatea; recunosc *senzația*.

— Ce ți-a luat atât de mult? întreabă Adam încet.

Închid ochii și scot din minte ororile zborului 79 și, în schimb, mă concentrez asupra brațelor familiare ale soțului meu și asupra trupușorului moale strivit între noi. Aceasta este familia mea. Aceasta este viața mea.

— Îmi pare rău că am întârziat.

Cincizeci și unu

Trei ani mai târziu / Adam

— Ia să te vedem.

Mina își coboară fața la nivelul Sophiei și, dintr-odată, îmi dau seama că nu mai trebuie să se ghemuiască. Sophia s-a înălțat mult.

— Arăți perfect.

— Tati mi-a aranjat părul.

— Tati se pricepe.

La insistențele Sophiei, am învățat să-i fac codițe, folosind o serie de filmulețe de pe YouTube. Astăzi am încercat o împletitură franțuzească, unde cărarea începe pe mijloc și apoi șerpuiește întâi la stânga și apoi la dreapta. Capetele încrețite ale codițelor îi ies de sub urechi, unul mare și unul mic.

— Arată grozav.

Mina îmi zâmbește larg, apoi ia ultima gură de cafea și pune cana în chiuvetă. Ne-am putut întoarce acasă abia la șase luni după incendiu. Asigurarea a acoperit toată paguba, slavă Domnului, iar când am intrat în sfârșit pe ușă nu se mai vedea nicio urmă a celor întâmplate. Bucătăria cea nouă era diferită și am împins o comodă la perete, astfel încât să nu-ți dai seama niciodată că exista acolo și o pivniță. M-am gândit că o voi vedea pe Becca peste tot, dar am petrecut atât de mult timp deliberând toți trei ce să schimbăm la parter, că acum nu mai vedeam aici decât casa noastră.

Butler mi-a dat liber de Crăciun, *date fiind circumstanțele,* și am plecat toți trei de la aeroport acasă la tatăl Minei, care ne lăsase prosoape împăturite la picioarele patului pentru oaspeți, așa cum făcea și mama ei. Pe podea era un pat gonflabil de o persoană pentru Sophia.

— Fac o cafea, a spus Leo, lăsându-ne pe Mina și pe mine în cameră, cu bagajele pe podea între noi.

— Nu i-am spus că ne-am despărțit, a zis ea.

— Sophia poate să doarmă cu tine. O să dorm eu pe saltea.

— Nu, e în regulă, a spus ea, apoi a ezitat. Dacă nu te deranjează nici pe tine, vreau să zic…

Inima a început să-mi bată mai repede.

— Vrei să spui…

Ea a dat din cap.

Am dormit cu întreruperi, Sophia abandonându-și patul gonflabil ca să se ghemuiască între Mina și mine și dându-ne încă o scuză să nu discutăm. Pentru doi oameni ale căror slujbe se bazau extrem de mult pe vorbitul cu ceilalți, m-am gândit că stăteam spectaculos de prost la capitolul comunicare.

În următoarele câteva zile am discutat totuși, în reprize. Iar când Leo a dus-o pe Sophia la curse pe plaja bătută de vânt, aruncându-ne priviri neliniștite în timp ce ea se răsucea în câte un curent, mi-am zis că poate știa totuși.

Nu am fost suspendat. Am fost trimis înapoi la patrulare, cu o comandă fermă de la inspectorul Butler *rezolvă-ți problemele, apoi vino să-ți recuperezi slujba*. Am fost trimis către biroul de asistență socială și la ședințe de consiliere; mi-a fost prezentat un consilier care se ocupa de gestionarea datoriilor. Informațiile pe care le-am furnizat în legătură cu cămătarii de la care am luat bani au dus la mai multe arestări pentru activități criminale asociate și la un e-mail laconic de la Butler — *bună treabă*.

Mina nu a fost acuzată de nicio infracțiune legată de deturnare, în ciuda vânătorii de vrăjitoare lansate de ziarul lui Alice Davanti. A trecut un an până să aflăm — un an de nopți nedormite și de *dacă mă duc la închisoare*? —, dar, până la urmă, au apărut doi bărbați îmbrăcați la costum și au spus că Parchetul a considerat că nu este în interesul public să o cheme în instanță pentru că deschisese ușa cabinei de pilotaj. Decizia nu i-a diminuat însă sentimentul de vinovăție. Rowan a pus-o în legătură cu un prieten care se specializase în cazuri de sindrom posttraumatic și, încet-încet, s-a împăcat cu ceea ce fusese forțată să facă.

Și mai greu a fost să dezvăluie ce se întâmplase în timpul instructajului la școala de pilotaj. Îmi venea să lovesc ceva — sau pe cineva — când mi-a povestit despre Myerbridge.

— Ar trebui să facem o plângere la școală. Sau către autoritățile aviatice.

— Și ce-am rezolva?

Mina era mai optimistă decât mine.

— Pe-atunci, era o altă lume. Acum au niște regulamente pentru astfel de situații — am verificat.

Lăsa în urmă povestea aceea, am făcut și eu la fel.

— Cu toate astea, fără alte secrete, am spus. Din partea oricăruia dintre noi.

— Fără secrete, a fost de acord și ea.

În mod surprinzător, Sophia părea să fie singura dintre noi care scăpase relativ nevătămată. Am dus-o la consiliere psihologică, dar a fost pragmatică în privința Beccăi și a incendiului și mândră de mențiunea specială primită din partea poliției. Experiențele ei de bebeluș îi asiguraseră o rezistență care mă făcea mândru de ea, dar mă și întrista, și am sperat că într-o zi va șterge cu totul aceste amintiri.

— Gata? întreabă Mina acum.

Mă uit la Sophia, care dă din cap.

— Gata, spun eu.

Mă duc și iau cheile mașinii.

— Numele meu este Sandra Daniels și când am urcat la bordul avionului cursei 79, am lăsat în urmă fosta mea viață.

Femeia din boxă este micuță — sub un metru șaizeci — și aproape de nerecunoscut față de fotografia din ziare a agresoarei cunoscute lumii sub numele de Zambezi. Lunile petrecute în arest preventiv i-au șters bronzul aproape de tot și i-a crescut părul, care a devenit brunet-închis, numai cu vârfurile blonde, uscate și fragile. O simt pe Mina crispându-se lângă mine. Daniels este prima dintre inculpați care depune mărturie; o parte a procesului care ar urma să dureze cel puțin încă două săptămâni.

În această dimineață au fost chemați ultimii martori, inclusiv Sophia.

I s-a permis să depună mărturie video, ochii ei care nu clipeau părând imenși pe ecran. A privit direct în cameră, singurul semn de emoție fiind o zvâcnire abia perceptibilă când își mușca interiorul buzei de jos.

— Cât timp ai stat în pivniță, Sophia?

S-a încruntat.

— Nu știu.

— Mult timp?

— Da.

— O oră? Mai mult?

Sophia s-a uitat rapid într-o parte, căutând un ajutor pe care nu-l putea primi de la Judith, însoțitoarea din partea instanței, care avea părul cărunt și dulciuri de oferit după aceea. Mina o ținuse de mână pe Sophia cât merseseră cu Judith printr-un labirint de coridoare către camera martorilor vulnerabili. Cât a depus mărturie Sophia, Mina a stat pe un scaun de plastic pe coridor, iar eu am privit-o din sala de judecată pe fiica mea de aproape nouă ani în timp ce era interogată.

— Mult mai mult de o oră.

Nu am vrut să meargă la tribunal. Dovezile ei nu fuseseră contestate deloc și, deși cei șase agresori care supraviețuiseră se declaraseră *nevinovați*, Becca se predase fără să se împotrivească. O găsiseră acasă la mama ei, încercând înnebunită să șteargă istoricul căutărilor de pe un laptop care o lega fără dubii de achiziționarea cătușelor pe care le folosise pentru a mă bloca în pivniță.

— Îmi pare rău, le-a spus ea ofițerilor care au arestat-o.

Mi-aș fi dorit să-i fi pus eu cătușele.

Procurorul a fost cel care a chemat-o pe Sophia ca martor.

— Vorbește foarte bine, a spus el, de parcă asta ar fi fost o noutate pentru noi. Cred că va face o impresie bună asupra juriului.

Sophia nu a fost chemată să depună mărturie. A fost chemată să facă inimile juraților să se topească, să-i cucerească prin

răspunsurile ei serioase și înțelegerea inocentă a faptelor. A fost chemată să-i ajute să vadă prețul în vieți omenești al acțiunilor atacatorilor; chiar dacă planul lor a eșuat în cele din urmă.

— Nu mai am alte întrebări.

Fața Sophiei a rămas inexpresivă, dar zvâcnirea buzei de jos a încetat și am putut în sfârșit să răsuflu ușurat. A lipsit mult de la școală, chemată în instanță doar pentru a aștepta toată ziua; momentul mărturiei ei tot fusese amânat și reprogramat. Acum, că sunt chemați la bară inculpații, ascultăm pe rând mărturiile lor. Sophia își petrece timpul în parcurile și cafenelele de pe lângă tribunal, supravegheată pe rând de mine și de Mina sau, când trebuie să fim amândoi în instanță, de Rowan, Derek și Cesca, pe care Sophia o adoră.

Starea Cescăi a fost critică, dar și-a revenit complet. Au scos-o prima din avion, imobilizată pe o targă. Când a decolat ambulanța aeriană care o aștepta, au urcat în avion forțele speciale și i-au ridicat pe autorii deturnării, ducându-l pe fiecare în câte un vehicul blindat.

La câteva săptămâni după ce s-a întors Mina acasă, am găsit-o urmărind reportajele de la știri, cu siluetele minuscule mărșăluind pe ecranul telefonului ei.

— Nu pare real, a spus ea.

Cu glas scăzut, a rostit numele fiecărei siluete încătușate. *Gange, Niger, Yangtze, Zambezi, Congo, Lena*. Apoi au urmat pasagerii, cu fețe cenușii și tremurând, iar după aceea echipajul, clipind toți când ieșeau în lumina strălucitoare a soarelui din Sydney. Nu era chiar fotografia de sosire pe care o plănuise Dindar.

— Destul, i-am spus Minei, dar ea a scuturat din cap.

— Trebuie să văd.

A plâns când au fost scoși sacii cu cadavre. Roger Kirkwood, Mike Carrivick, Carmel Mahon, Ben Knox, Louis Joubert. Nume pe care toată lumea le știa acum la fel de bine ca pe numele celor care-i atacaseră. Autopsia a confirmat că piloților de rezervă li se administrase același medicament ca și lui Roger Kirkwood, prima victimă. Probabil că unul dintre atacatori a strecurat pastilele

zdrobite în băuturile pe care le pregătise Carmel pentru piloți, deși nu vom ști niciodată sigur. Pentru că Missouri murise, iar ceilalți conspiratori cunoșteau doar un „minim de detalii“ despre planul ei, au rămas o mulțime de întrebări fără răspuns. Însoțitorii de zbor din tura a doua fuseseră găsiți încordați, deshidratați și îngroziți, dar, din fericire, în siguranță în zona de odihnă aglomerată — unul dintre atacatori blocase ușa cabinei.

Fotografiile celor nouă conspiratori — cei opt din avion plus Becca — încăpeau numai bine pe o pagină întreagă din *Daily Mail*, deasupra numelor lor reale și având, pe pagina de alături, o hartă a lumii cu săgeți utile care indicau etimologia pseudonimului fiecăruia dintre ei. *The Guardian* a dedicat câteva zile de conținut pe internet stării critice a respectivelor râuri, solicitând donații pentru a putea informa în continuare publicul cu privire la criza climatică.

A fost nevoie de aproape trei ani pentru a se ajunge la proces și de două ore pentru a citi toate acuzațiile formulate împotriva inculpaților, așezați pe două rânduri în cușca de sticlă amplasată în partea laterală a sălii de tribunal. *Pregătirea pentru acte de terorism, infracțiuni privind strângerea de fonduri, deținere de articole în scop terorist, omor, conspirație, răpire*… Lista a continuat și a tot continuat, până la infracțiunea de folosire de acte false — pașapoartele pe care Missouri le obținuse pentru toți membrii grupului.

Procesul în sine a durat cinci luni. Am suportat consecințele celor întâmplate atât timp, încât uneori nu sunt sigur că lucrurile ar putea sta și altfel; că suntem capabili să vorbim despre orice altceva decât dovezile din săptămâna aceea. Apărarea Sandrei Daniels — că nu știa amploarea planurilor — se destramă în cursul interogatoriului, când solicită să i se acorde circumstanțe atenuante din cauza anilor de traume cauzate de o căsătorie abuzivă. În următoarele două săptămâni auzim și alte scuze similare de la inculpații rămași — promisiuni făcute, căi de evacuare planificate — și se creionează o imagine a manipulării, pregătirii și radicalizării realizate de o singură femeie.

Missouri.

Toți afluenții duc la ea și, deși și-a acoperit bine urmele — site-ul cu mesaje de pe dark web al atacatorilor nu a fost recuperat niciodată —, poliția a găsit în casa ei documente care făceau legătura cu fiecare dintre complici.

În ultima zi a procesului, când suntem chemați să auzim verdictul judecătorului, mă uit în jur la persoanele care, după șase luni de proces, mi-au devenit la fel de cunoscute ca propria familie. Derek poartă costum azi — probabil că va lua un interviu mai târziu. A trecut fără probleme de la presa scrisă la TV, spre deosebire de Alice Davanti, a cărei carieră s-a prăbușit în uitare după ce unul dintre pasageri a dat publicului înregistrări video cu ea încercând să ocupe cu forța locul altcuiva.

Jason Poke s-a descurcat mai bine. A prezentat public scuze sincere și din toată inima pentru toate *glumele nesimțite* din trecut și s-a angajat să-și ispășească vina pentru felul în care s-a grăbit să ocupe un loc la bordul cursei 79.

— Când crezi că urmează să mori, a spus el la *Good Morning Britain*, toată viața îți trece prin fața ochilor — și n-am fost deloc mândru de ceea ce am văzut.

A devenit prezentatorul de referință pentru documentare despre dezastre, călătorind prin lume pentru a descoperi *poveștile de suflet* din spatele catastrofelor — tsunamiuri, cutremure, incendii de pădure… *Poke cel pocnit de realitate*, l-au supranumit tabloidele. Un empatic renăscut.

Caroline și Jamie Crawford nu s-au întors să audă verdictul. Jamie a plecat imediat după ce a depus mărturie; Caroline a rămas cât să anunțe lansarea Fundației Crawford Youth Sports. Divorțul lor pare să fie urât. *Pus la pământ pentru că și-a tras-o în stânga și-n dreapta*, spunea un tabloid, amintind de milioanele pe care Jamie le-a donat organizației de caritate a soției sale, doar ca s-o convingă să accepte divorțul.

Am crezut că mass-media se va sătura de acest caz, dar reportajele păreau să nu se mai termine. Cu autorii deturnării aflați în arest preventiv, pasagerii au fost cei care au furnizat titluri noi, de la *Cuplul de părinți-surogat care a trecut prin*

deturnarea infernală dă naștere unei perechi miraculoase de gemeni, până la chipul bântuit al părinților lui Carmel: *Vom răzbuna moartea fiicei noastre*.

Judecătorul îi condamnă la închisoare pe viață. Deși de fapt le ia viața, pronunțând împotriva fiecăruia o condamnare la minimum patruzeci de ani. O strâng de mână pe Mina. Până și Becca (încă mă gândesc la ea așa, deși numele ei real este tipărit în toate ziarele), cea mai tânără acuzată, va avea peste șaizeci de ani când va ieși din închisoare. Nu va avea nici copii, nici carieră, nici viață.

Nu aclamăm. Nu există niciun sentiment de euforie când părăsim sala de tribunal; durata procesului ne-a golit de adrenalină. A rămas doar sentimentul copleșitor de ușurare că în sfârșit s-a terminat.

— Atunci asta e.

Derek pare aproape dezamăgit. Îmi dă o palmă pe spate, transformând-o într-o îmbrățișare stingheră între bărbați, înainte de a o săruta pe Mina pe obraz.

— Fată curajoasă.

Sunt puțini cei cărora Mina le-ar permite să-i spună fată, dar Derek este unul dintre ei. Și-a făcut loc în viețile noastre ca un unchi suplimentar și îmi place să cred că și el ne consideră o parte din familia lui.

— Cred că e rândul Cescăi la cină, nu? adaugă el.

— Cu siguranță, spune ea. Vă dau un e-mail.

Cinele lunare începuseră ca un eveniment singular, la câteva săptămâni după ce ieșise Cesca din spital. Au fost ideea Minei, să ne prezinte pe Sophia și pe mine lui Rowan, Derek și Cescăi. Conversația a fost stingheră la început. Am tatonat terenul cu discuții fără importanță care ne țineau departe de ceea ce ne adusese de fapt împreună.

Sophia a fost cea care a spart gheața.

— Ce se va întâmpla cu „tacatorii“?

— Vor merge la închisoare, am spus hotărât.

— Ar trebui să-i trimită într-un avion și să le spună că se va prăbuși, ca să fie la fel de speriați ca voi. Și apoi să-i bage într-o pivniță înghețată îngrozitoare și să dea foc casei și să vadă și ei dacă le place.

După acest mic discurs, s-a lăsat liniștea. Nu eram sigur dacă să aplaud simțul dreptății fiicei mele sau să-mi fac griji că aveam printre noi o psihopată, dar când m-am uitat la Mina, am văzut că râdea.

— Sunt întru totul de acord, a spus ea și și-a ridicat paharul. Pentru Sophia!

— Sophia! am repetat noi.

— Poate că ar trebui să te faci judecător când vei fi mare, a spus Rowan, dar Sophia a scuturat din cap.

— O să fiu ofițer de poliție.

Mi-a zâmbit, apoi s-a uitat la Mina.

— Și pilot.

— Femeie ocupată, a zis Derek.

— Și eco-lo-ga…gist, a spus ea încurcându-se.

Ar fi putut la fel de bine să spună „Macbeth" într-o cameră plină de actori. Derek a tresărit, Cesca a închis ochii, iar lui Rowan — de obicei atât de neclintit — i-a căzut fața.

— Învață la școală, a spus Mina. Calote glaciare, plastic de unică folosință, genul ăsta de lucruri.

În vocea ei se simțea un ton de scuză pe care îl înțelegeam cu toții.

— Sunt responsabilă de reciclare pentru întreaga școală.

— Și i-a convins pe cei de la magazinul cu milkshake-uri să treacă la paie biodegradabile.

Trei perechi de ochi se uitau la Sophia. Eram obișnuiți. Mândri, presupun, de parcă am fi fost în întregime responsabili pentru genele care i-au dat fiicei noastre capacitatea intelectuală a cuiva de două ori mai mare decât ea. Și dacă uneori privirile erau mai degrabă precaute decât uimite? Ne descurcam și cu asta. O iubeam pe Sophia tocmai pentru ciudățeniile ei, nu în ciuda lor.

— Ei bine, a spus brusc Rowan, lovind cu pumnul pe masă pentru a adăuga un semn de exclamare, eu unul cred că este

remarcabil.

S-a uitat la Cesca și Derek, stârnindu-le entuziasmul.

— Cinci ani…

— Aproape șase, a spus Sophia.

— Aproape șase ani și deja aduce o schimbare.

— Brava, Sophia, a adăugat Derek. Viitor pilot, ofițer de poliție și ecologist!

Ne-am ridicat paharele pentru a doua oară în acea seară, înainte ca Sophia să fie trimisă să se spele pe dinți.

— Vrei să-mi citești o poveste…

Mina a pus jos paharul, pregătită.

— …tati?

Nu am putut să ascund bucuria pe care o simțeam și m-am uitat cu atenție la fața Minei să văd urme de gelozie în timp ce Sophia le spunea noapte bună oaspeților noștri. La urma urmei, știam cum era să fii vioara a doua. Dar n-am văzut nimic. Pe măsură ce treceau săptămânile, mi-am dat seama că înțelesesem totul greșit. Căutasem la fiica mea corectitudine — dragoste egală, atenție egală, *statut* egal. Mă gândeam la ce aveam eu nevoie de la ea, în loc de ceea ce avea ea nevoie de la mine. De la noi amândoi. Uneori, Sophia vrea să-i citesc eu; alteori o vrea pe Mina. Uneori, întinde mâna spre mine; alteori se retrage, căci nu mă vrea aproape. Tulburarea de atașament nu se vindecă peste noapte, dar încet-încet facem progrese.

Acea primă cină s-a transformat în întâlniri lunare, iar în vara următoare, ocazional, în partide spontane de bătut mingea sau vreun prânz însorit la pub. Pentru cei din afară era greu să înțeleagă măcar o zecime din ceea ce trăiserăm noi; era mult mai ușor să nu fii nevoit să explici. A fost bine și pentru Sophia să vadă cum am trecut cu toții prin asta și că și adulții aveau uneori momente de cădere. Mi-a plăcut să o văd adâncită în conversație cu Cesca sau Rowan și să o văd izbucnind în râs în timp ce seriosul se transforma în absurd. Mi-am dat seama că a fost bine pentru noi toți.

Ne îndepărtăm acum de tribunal, un grup ciudat pe un trotuar prea îngust, și ne recuperăm telefoanele de la agentul de turism care funcționează drept centru de depozitare a bagajelor pentru tribunal. Sophia vorbește cu Cesca, arătând pe rând spre fiecare dintre afișele de pe geam.

— Atena. Asta e în Grecia. Roma este în Italia. Barbados este… în Africa?

— În Caraibe.

Sophia se încruntă, deși nu este clar dacă la Cesca sau din cauza propriei greșeli.

— E un copil superisteț, asta mică, spune Rowan.

— Mă depășește cu mult, spun și zâmbesc larg. Ți-a spus Mina că i-a scris o scrisoare parlamentarului din circumscripția noastră luna trecută? Totul de capul ei. Am primit răspuns și tot tacâmul.

— Incredibil. Aș paria că o să intre în politică, tu nu?

Expresia lui Rowan este nevinovată, dar sunt încordat.

— Ah, nu-mi place să pun pariuri, răspund pe un ton neutru.

Nu știu dacă Mina le-a povestit celorlalți despre problema mea cu jocurile de noroc. Nici nu vreau să știu. Încă merg la întâlniri și, în afară de un mic derapaj când am aflat despre amploarea pagubelor provocate de incendiu, nu am mai pariat de aproape trei ani. Șansele să scăpăm toți trei cu viață au fost cât se putea de mici — nu vreau să mai risc. Ne despărțim la colț — Cesca se grăbește să prindă trenul, iar Derek are o întâlnire în oraș cu editorul. Sophia încheie conversația serioasă pe care o poartă cu Rowan și scoate o pungă de hârtie din rucsac.

— Astea sunt pentru tine.

Rowan se uită înăuntru.

— Biscuiți? Mulțumesc.

— Și-a petrecut tot weekendul făcând biscuiți, spune Mina. Sincer, o să mă fac cât casa.

Dau să-i spun Minei că arată grozav, când Rowan o contrazice.

— Ești frumoasă, spune el și eu zâmbesc forțat.

Ar fi tardiv să mai spun ceva acum.

— La revedere, atunci, îi spun lui Rowan.

Mina ridică o sprânceană mirată spre mine, dar Rowan îmi strânge mâna și nu se supără de acest rămas-bun brusc. Mă întreb unde se duce acum — cu cine va împărtăși verdictul. În ciuda prieteniei lui strânse cu Mina — și, prin urmare, cu Sophia —, nu cred că îl cunosc mai bine acum decât în urmă cu trei ani. Nu sunt sigur care dintre noi a fost cel care a păstrat distanța: oricum, ne ținem departe unul de celălalt, ca și cum am fi adversari, nu prieteni.

Urmează alte strângeri de mână și bătăi relaxate cu palma pe spate, iar Rowan o îmbrățișează pe Mina. Mâna lui se sprijină ușor pe adâncitura spatelui ei după ce îi dă drumul, iar eu trebuie să lupt cu nevoia de a pune un braț în jurul ei ca să subliniez că-mi aparține. Ar fi mai ușor dacă Rowan ar fi un tip neplăcut. Dacă ar fi arogant sau bigot sau enervant de șmecher. Dar nu e așa și nu am nevoie de un terapeut care să-mi spună că atenția mea exagerată nu se datorează acțiunilor lui Rowan, ci propriilor mele lacune. Rowan a fost acolo când eu nu eram. În timp ce eram încătușat de o țeavă în pivniță, bazându-mă pe fiica mea de cinci ani ca să mă salveze, el dădea buzna în cabina de zbor împreună cu soția mea. Imediat după aceea, eu am fost alături de Mina printr-un ecran video; el a scos-o la cină la hotelul lor din Sydney și a ținut-o de mână când a plâns în timpul zborului spre casă.

Mina a fost sinceră cu privire la timpul petrecut împreună cu el.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Și Derek și Cesca, a spus ea, dar adăugarea celor doi a fost mai degrabă pentru liniștea mea și știam amândoi.

— Mă bucur că au fost lângă tine, am spus.

Și chiar mă bucuram.

— Noroc la întoarcerea la serviciu, îi spune Cesca Minei acum, sărutând-o pe obraz.

Dindar a fost amabil cu ea după deturnare. A avut concediu cu salariu plătit integral timp de șase luni, petrecându-și timpul cu Sophia, înainte de a prelua un rol administrativ, departe de aeroport. Se potrivea bine cu orarul de la școală — niciunul

dintre noi nu era pregătit să apeleze din nou la o bonă —, dar știam că îi era dor să zboare.
— Cred că vreau să mă întorc, îmi spusese ea. După proces.
— Atunci întoarce-te.
A zâmbit și a zis că îi amintesc de tatăl ei.
— Mi-e puțin teamă, desigur.
Încă mai avea coșmaruri cu Missouri și ceilalți.
— Dar nu-i poți lăsa să câștige, nu-i așa?
— Ce ziceți de pește și cartofi prăjiți când ajungem acasă? spun acum, îndată ce Rowan a dispărut după colț și suntem din nou doar noi trei.
Ochii Sophiei se luminează.
— Ura! Atât timp cât este…
— …dintr-o sursă sustenabilă, știu.
Fiica mea e mult mai deșteaptă decât un copil obișnuit de vârsta ei, iar ultimii trei ani au făcut-o și mai înțeleaptă. Ne împotrivim într-o anumită măsură — o încurajăm să se joace, să fie un pic caraghioasă, să fie copil —, dar sunt mândru de fata noastră inteligentă, pasională și receptivă.
Fluier după un taxi, gândindu-mă la ziua când ne întorceam acasă de la școală, când ea nu voia să mă țină de mână, când o voia pe Becca, nu pe mine. Mă gândesc cât de mult m-a durut și cât de departe sunt de momentul acela. Cât de aproape sunt acum de Sophia. Nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu să treacă prin ce am trecut noi, dar există și un efect pozitiv.
— Te iubesc, spun eu, mai înverșunat decât plănuisem.
Taxiul oprește și eu deschid ușa, lăsând fetele să urce înainte să le urmez.
— Și eu te iubesc.
Mina mă strânge de mână.
Între noi, Sophia oftează bucuroasă.
— De trei ori te iubesc.

Cincizeci și doi

Pasagerul 1G

Condamnare pe viață. Mărturisesc că nu mă așteptam. Standard pentru terorism, da, dar este terorism actul de a proteja Pământul? Este terorism să deschizi ochii oamenilor asupra dezastrelor pe care le produc acțiunile lor asupra lumii?

Instanțele spun că este.

Ele nu văd nicio diferență între cauza noastră și mania religioasă; între salvarea planetei și distrugerea ei. Sunt oarbe la adevărul atât de clar pentru cei dintre noi cărora le pasă de viitorul pe care îl lăsăm copiilor noștri.

Vor trece patruzeci de ani până când să fie posibilă eliberarea condiționată. Cine știe dacă voi fi aici să văd? Patruzeci de ani după gratii, fără contact cu lumea exterioară. Este barbar. Inuman. Cu siguranță, moartea ar fi de preferat.

În privința asta, Missouri a câștigat. Ea a scăpat. A învins sistemul murind.

Doar n-ai crezut că era planul lui Missouri, nu-i așa? Că Missouri a fost responsabilă de aspectele complexe necesare pentru a pune la punct un proiect de o asemenea amploare, de o asemenea importanță?

Nu te-aș învinovăți, dacă așa ai crezut. La urma urmei, și ea a crezut la fel. Se vedea mai degrabă lider decât adept și era ușor să plantezi semințele și să o lași să le hrănească. Missouri s-a considerat păstor, când n-a fost de fapt decât una dintre oile mele. Dacă mergea ceva prost, eram asigurat că toate drumurile vor duce la ea, iar mâinile mele rămân curate. Discuțiile noastre online au fost securizate, dar am păstrat înregistrări meticuloase pe hârtie ale fiecărui contact, ale fiecărei decizii, luând hotărârea judicioasă de a face o vizită acasă la Missouri după ce a plecat la aeroport, ca să las dosarul în biroul ei.

Nu sunt primul om care recurge la un țap ispășitor și, cu siguranță, nu voi fi ultimul. Îi vedem pretutindeni, de la lumea corporațiilor la

viața politică, și îi vedem prăbușindu-se și arzând când timpul lor a expirat. În jurul lor, șefii de companii pleacă nevătămați pentru a investi în noi întreprinderi; führerii *politici jură loialitate unei noi marionete. Adevărații lideri nu sunt pe scenă, ei trag sforile.*

Ceilalți o respectau pe Missouri — sau, mai bine zis, respectau ce credeau ei că este ea. Au ascultat cuvintele pe care i le-am pus în gură și planul pe care i-am permis să-l prezinte ca fiind al ei. Nu mă pricep la cuvinte, *i-am spus.* O să sune mai bine dacă vine de la tine. Oamenii te ascultă. Ești un lider înnăscut.

Oamenii văd ceea ce vor să vadă. Cred ceea ce vor să creadă. Missouri era obișnuită să călătorească prin lume, solicitând onorarii mari pentru a vorbi despre nedreptate. Era obișnuită ca oamenii să se agațe de fiecare cuvânt al ei. Egoul ei a înfundat-o și m-a ținut pe mine ascuns.

Totuși, patruzeci de ani.

Aș face din nou același lucru, dacă aș ști că vom eșua? Că ușile închisorii se vor trânti, prinzând viitorul atâtor destine înăuntru?

Numărul dezastrelor naturale majore a crescut de trei ori în timpul vieții mele. Populațiile insulare dispar din cauza creșterii nivelului mării. Albinele — acei umili polenizatori cărora le datorăm atât de mult — dispar. Un număr înspăimântător de două mii de specii este amenințat cu dispariția din cauza schimbărilor climatice. Lumea moare.

Deci aș face din nou același lucru?

Fără ezitare.

Și o să-l fac.

Pentru că nu am fost atât de prost încât să mă las prins. Au fost momente când am fost îngrijorat, desigur. Momente când — pentru o clipă — mi-am pierdut controlul și am riscat să mă dau în vileag ca adevărat autor al planului. Când am îngenuncheat lângă trupul tinerei însoțitoare de bord, iar mâinile mele apăsau în jurul rănii de la gâtul ei, mi-a crescut pulsul. Am așteptat mâna de pe umăr; acuzația, adevărul. Uciderea ei fusese un act nesăbuit — oricare dintre acei pasageri ar fi putut să-mi vadă mâna pe tirbușon —, dar ochii lor erau ațintiți asupra lui Missouri. Când s-au concentrat asupra mea, încercam să salvez viața fetei. Eram un erou, nu o amenințare.

Ancheta a fost amplă — au fost analizate viețile tuturor pasagerilor — și am simțit în ceafă suflul fierbinte al serviciilor antiteroriste. Dar nu s-au ales cu nimic; îmi acoperisem urmele cu o pricepere pe care am perfecționat-o de-a lungul anilor. Rowan Fraser a fost un cetățean model.

Sigur, nu a fost finalul pe care mi-l doream. Am vrut să ne prăbușim dramatic peste clădirea Operei; am vrut ca imaginile — cea mai importantă declarație politică făcută vreodată — să fie redate timp de decenii, pe fiecare continent, în fiecare casă, în fiecare școală, în fiecare instituție. Îmi doream titluri de „breaking news“, un prim-plan asupra schimbărilor climatice atât de strălucitor, încât să nu-l poată evita nimeni. Și Missouri a vrut același lucru. Se săturase să lupte pentru dreptate în cazul fratelui ei — tot un activist de mediu. Obosise să încerce să-i facă pe oameni să asculte același mesaj care îl ucisese cu mai bine de două decenii în urmă. Un act final, a spus ea. Pentru el.

M-a amuzat să văd pasagerii dând înapoi la vederea costumației rudimentare a lui Missouri. Trebuie să le mulțumim jihadiștilor, presupun, pentru că au creat o asemenea isterie la vederea sârmelor și plasticului. „Bomba“ ei era doar o grămadă de șosete puse în saci pentru excremente de câini, legate cu o curea elastică pentru bagaje și firele colorate rupte de la căștile telefonului. Toate articolele trecuseră nevinovate prin aparatul de raze X la controlul de securitate și fuseseră asamblate în toaleta avionului.

Poate că, dacă Lena nu ar fi știut că explozibilele sunt false, ar fi fost suficient pentru a ține echipajul la distanță… Este minunat să vezi lucrurile în retrospectivă, nu-i așa?

Am făcut tot posibilul să o împiedic pe Mina să pătrundă cu forța în cabina de zbor. Nu mă bazasem pe dorința ei ridicolă de a „repara“ evenimentele din orele precedente. Aș fi putut să o neutralizez. Poate chiar și pe Mina, și pe Cesca. Dar Mina, Cesca și Derek? Când a devenit evident că erau hotărâți să meargă mai departe cu misiunea lor de salvare complet neplanificată, mi-am dat seama că ultima mea șansă să am parte de titlurile de care aveam nevoie e să intru cu ei în cabina de zbor.

Mărturisesc, m-am așteptat mai degrabă ca Mina să aibă o cădere nervoasă. Am văzut că se apropia și am încercat să forțez lucrurile și

mai departe. I-am amintit de familia ei, exploatând ceea ce știam că e punctul ei slab, chiar când trebuia să țină lucrurile sub control. Comenzile erau aproape ale mele; misiunea foarte aproape de a fi finalizată.

Am împins-o prea departe? Reacția ei la provocarea mea a fost extremă, o criză de furie atât de disproporționată față de comportamentul meu, încât pot doar să presupun că era cuprinsă de isterie. Atunci am renunțat. Chiar și cele mai dure trupe știu când să se retragă. Să se regrupeze. Mai bine să supraviețuiești ca să poți lupta din nou. Ca să lupți mai bine.

Am câștigat bătălii mici, în mijlocul războiului pierdut. După deturnare, guvernul Regatului Unit a interzis bonusurile de fidelitate acordate pasagerilor, un pas mic, dar semnificativ, pentru a-i descuraja pe oameni să mai zboare. Au introdus scutiri de taxe pentru companiile care își expediază produsele pe cale maritimă, și nu aeriană, și au adăugat TVA la achiziționarea de aeronave noi.

Noi am făcut să se întâmple toate astea, îmi spun în momentele mele mai întunecate.

Îți spun acum și ție. Noi am făcut aceste lucruri să se întâmple. *Aceasta este puterea protestului. Nu te gândi niciodată că nu poți face o schimbare, că nu poți face ceva cu adevărat important în lume. Pentru lume. Copiii copiilor tăi contează pe tine.*

Cu toate acestea, este timpul pentru o nouă abordare. Protestele s-au schimbat de când m-a dus mama la Greenham Common; legislația s-a schimbat, tehnologia s-a schimbat. Putem fi mai deștepți. Mai puțin zgomotoși. Mai puternici.

În ultimii ani de la misiunea noastră de deturnare, am observat o modificare majoră a atitudinii față de schimbările climatice. Trebuie să fi văzut și tu. Mai multă acoperire în ziare, mai multe documentare, mai multe celebrități care iau poziție. Curentul se schimbă și acum este momentul să urci pe val.

Dar nu eu sunt cel care călărește valul.

Brandingul este totul în această lume a consumerismului și a rețelelor sociale, iar stilul meu nu a fost niciodată să fiu în centrul atenției. E nevoie de cineva tânăr, cineva pasionat, cineva a cărui puritate să strălucească în fața întregii lumi.

Cineva ca tine.

Știu că ești pregătită. Ai ascultat partea mea de poveste și înțelegi problemele. Vezi că în realitate contează cauza, nu oamenii.

Este descurajant, știu. Dar voi fi acolo, pe margine. Te voi ajuta să-ți scrii discursurile și să te pregătești pentru întâlniri. Te voi învăța cum să aduci oamenii împreună cu energia și inocența ta, până când aceștia vor crede fiecare cuvânt pe care îl vei spune. Voi fi în spatele tău, dar tu vei primi recunoștința. Vei fi cunoscută în întreaga lume, făcând națiunile să se ridice și să te asculte, pentru că ești vocea rațiunii. Vocea viitorului.

Consideră deocamdată că este vorba despre o ucenicie. Eu voi vorbi, iar tu vei învăța și, între timp, vei câștiga inimi, astfel încât, la momentul potrivit, oamenii să te urmeze oriunde vom vrea să-i conducem. Îți voi arăta cum.

Părinții tăi?

Oh, Sophia, nu sunt părinții tăi. Sunt niște îngrijitori, atâta tot. Nu fac parte din familia ta mai mult decât profesorii tăi. Este treaba lor să aibă grijă de tine. Nimic mai mult. Adam și Mina și-au dorit un copil, și-au dorit orice copil — nu pe tine te-au ales. Nu așa cum te-am ales eu.

Da. Așa este. Eu te-am ales.

Am ales să-ți spun toate astea, în timp ce restul lumii urmărea procesul.

De ce?

Pentru că pot să-ți văd potențialul. Pentru că împreună vom schimba lumea și știu că ești suficient de puternică nu doar ca să fii în fruntea acelor schimbări, ci și ca să faci față vărsării de sânge de-a lungul drumului. Te-am ales să fii secundul meu, să fii viitorul campaniei mele.

Te-am ales. Deci ce spui?

Bravo. Ai luat decizia corectă.

Se uită la noi acum — trebuie să plec. Nu le povesti ce ți-am spus, da? Este micul nostru secret. Rezistă și nu sufla niciun cuvânt. Fii cine vor ei să fii. Deocamdată.

O să te anunț când va veni momentul.

Epilog

Sophia

Sunt înghesuită între mama și tata în taxi. Parcă aș fi plasa de la mijlocul unui teren de tenis, unde cuvintele sar de la mama la tata la mama la tata. Iar și iar.

Peste capul meu.

Asta spun oamenii, dacă nu înțeleg ceva. *E peste capul meu*. Ca apa, când te îneci.

Adulții cred că tot ce spun ei trece peste capul meu. Ei cred că, pentru că sunt mică, nu aud ce spun. Își imaginează că nu înțeleg. Într-o zi l-am ascultat pe tata vorbind cu Derek. L-am auzit pe Derek spunând că *este ceva cu el* și tata spunând că *Mina n-o să vrea să audă nimic rău despre el*. Când m-au văzut, s-au oprit brusc și Derek a spus *crezi că…*, iar tata a spus *nu-ți face griji, o să treacă peste capul ei*.

Dar n-a fost așa.

Vorbeau despre Rowan.

Nu sunt proastă. Ascult cu mare atenție. Ascult tot timpul și, când nu înțeleg ceva, aflu ce înseamnă. De cele mai multe ori, îi întreb pe mama și pe tata, dar uneori… uneori îl întreb pe Rowan.

Rowan nu crede că sunt prea mică să înțeleg. Îmi spune despre schimbările climatice și de ce prim-ministrul nu este bun și de ce se întâmplă lucruri rele, cum ar fi luptele și războaiele. Mulți adulți folosesc o voce diferită când vorbesc cu copiii, dar Rowan nu o face. *Ești o fată deșteaptă*, spune el, *nu vreau să te tratez de sus*.

Nu știu dacă sunt deșteaptă. Mă interesează tot felul de chestii. Aflu diverse lucruri, apoi creierul meu și le amintește. Ca atunci, înainte să ne închidă Becca în pivniță, când eram la cină și tata vorbea despre cum o să facă prăjituri cu mine și Becca a spus că

poți face biscuiți din păpădie. *Sunt o mulțime de site-uri care te învață*, a spus ea.

Mama mă lasă să folosesc internetul ca să caut rețete, așa că m-am uitat. Becca avea dreptate. Se numește să fii *culegător* și înseamnă să mănânci buruieni. Poți mânca o mulțime de buruieni. Nuci, fructe de pădure, urzici… o mulțime. Am făcut brioșe cu ghinde. Mama și tata au spus că le plac, dar apoi l-am auzit pe tata spunând că aveau gust ca și cum cineva ar fi curățat o cușcă de hamster, iar eu eram atât de furioasă încât aproape că am izbucnit.

În parc sunt urzici, chiar în spatele casei noastre, și mure, și flori pe care le poți mânca, cum sunt violetele, și ruccola dulce și nalba.

Totuși nu degețelul. Degețelul e otrăvitor.

Dar de unde să știu eu? Am doar nouă ani…

Rowan m-a învățat multe. De exemplu, cum să găsești lucruri pe internet fără să vadă nimeni că ai căutat. Cum să-i fac pe mama și pe tata să nu mai creadă că pun ceva la cale.

Se pricepe să se prefacă. Mamei îi place foarte mult de el, dar lui tati, nu, deși își strâng mâna de parcă ar fi prieteni. Rowan spune că în curând tata va începe să joace din nou la loterie și *uite ce s-a întâmplat data trecută*.

Când mama a spus prima dată că va începe să zboare din nou, m-am gândit că Rowan va spune ceva — era foarte supărat —, dar el a sărutat-o și a spus: *Bravo, știu ce decizie importantă a fost*. După aia ne-am dus în parc și a spus cum ar fi putut mama să protesteze împotriva schimbărilor climatice și, în schimb, toate ziarele au scris despre *curajoasa însoțitoare de bord* care se întoarce la muncă.

— Ar trebui să-i zici, am spus, dar el a clătinat din cap.

— Pregătesc un plan mai bun.

N-a vrut să-mi spună ce este, nu pentru multă, multă vreme. În schimb a zis că are un mare secret — un secret uriaș pe care nu-l puteam spune nimănui. Nici lui Derek, nici Cescăi, și mai ales nu lui mami sau tati.

El fusese în spatele întregii povești. Deturnarea, Becca, totul. I-a părut rău că am fost în pivniță — a spus că trebuie să înțeleg că totul a fost *pentru o cauză mai importantă*. Când a început procesul, mama și tata stăteau de multe ori toată ziua în instanță, iar Rowan și cu mine așteptam la cafenea și beam ciocolată caldă. *E mai complicată povestea*, a spus el. *Cred că pot avea încredere că o să faci ceea ce trebuie*. Îmi spunea câte un capitol în fiecare zi, ca niște povești de adormit copiii.

Te voi anunța când va fi timpul, a spus el.

A uitat despre ce a spus când a încălcat *el* legea. Când a aruncat o piatră într-un polițist. *Vârsta mea m-a absolvit de faptă*, a spus el. A trebuit să întreb ce înseamnă asta. Însemna că avea nouă ani. Prea mic pentru a fi arestat.

Vârsta mea.

Deci nu pot să aștept, nu-i așa?

Am copt biscuiții în weekend. Mama era bucuroasă că făceam ceva care *să-mi distragă atenția*, a spus ea, și mulțumită că nu găseam *prea obositor procesul*. Tata a intrat în bucătărie când puneam florile.

— Ce puneți la cale?

Aveam patru castroane, cu câte o aromă diferită în fiecare.

— Biscuiți, am spus. Cu flori comestibile.

M-am încălzit brusc, sigură că-mi puteau citi gândurile. Oare Rowan s-a simțit tot așa când a aruncat cu piatra în polițist?

— Arată grozav, a spus tata.

Mi-am decorat biscuiții cu bucăți de petale, împinse în vârful aluatului. Pe unii am pus panseluțe galbene, pe alții limba-mielului albastră, pe alții, trandafiri roz.

Și, pe ultima serie, o bucată minusculă de petală de degețel violet.

Acesta este alt lucru pe care l-am învățat de la Rowan: ascunde-ți secretele acolo unde se uită toată lumea.

Vezi tu, poliția va afla mai târziu. Nu sunt proastă. Va fi o investigație și vor face analize de sânge și vor găsi degețel și vor ști că am pus planta în biscuiți, destul de multă de fapt, așa că ar

părea suspect dacă trei dintre seriile mele de biscuiți ar avea floarea potrivită pe ele, iar cele cu degețel ar fi simple.

Vor ști că eu am fost. Dar nu mă pot aresta.

Am doar nouă ani.

Taxiul nostru merge înainte, apoi se oprește din nou. Tata oftează.

— Ar fi mai rapid dacă am merge pe jos.

— Sophia este foarte obosită, spune mama.

Geamul mașinii este deschis și simt mirosul emisiilor murdare de la mașinile din jurul nostru sufocând străzile.

— Dacă pierdem trenul, mergem sigur să mâncăm — sunt lihnit.

— Am eu biscuiți, spun, de parcă tocmai mi-aș fi amintit.

Îmi deschid rucsacul și scot pungile de hârtie. Câte una pentru fiecare.

— Ce ne-am face fără tine? zâmbește larg tata.

Zâmbesc și eu, dar inima îmi bate ca un ceas. Mă întreb cât durează să mori din cauza otrăvirii cu degețel. Mă întreb cât de dureros este.

Ronțăim biscuiții și taxiul nostru se mai mișcă un pic.

Gata.

Acum mă simt mai bine. Uneori trebuie să faci ceva rău ca să împiedici alte lucruri rele. La fel cum a făcut Rowan.

— Petalele astea sunt pur și simplu minunate, spune mama.

Se apleacă să le vadă pe ale lui tata, apoi pe ale mele.

— Oh — i le-ai dat lui Rowan pe preferatele tale.

Se uită la tata și râde.

— Nu m-a lăsat nici măcar să ciugulesc și eu unul!

— Ei bine, a fost drăguț din partea lui să aibă grijă de mine în timpul procesului, spun eu. Și mi-a spus o mulțime de povești interesante. Stă singur și nu cred că are cine să-i facă biscuiți. Și îmi doream foarte mult să le aibă el pe cele mov.

Părinții mei schimbă o privire care spune *fii binecuvântată*! și știu că se gândesc la cât de mult mă iubesc. Ce fată bună sunt.

— Ești foarte drăguță.

Tata mă înconjoară cu un braț și mă strânge lângă el. Mă uit la amândoi și le ofer cel mai dulce zâmbet.

— Nu-i nimic. Cred că îi merită.